ARKADY MARTINE

AMINTIREA IMPERIULUI

PRIMA CARTE DIN SERIA TEIXCALAAN

ARMADA

ARKADY MARTINE

AMINTIREA IMPERIULUI

(Seria Teixcalaan, partea I)

Original: *A Memory Called Empire* (2019)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

— 2021 —

Se dedică tuturor celor care s-au îndrăgostit vreodată de o cultură ce o devora chiar pe a lor.
(Şi lui Grigor Pahlavuni şi Petros Getadarj, peste veacuri.)

„Memoria noastră este o lume mai perfectă decât universul;
ea îi readuce la viaţă pe cei ce nu mai există.”

Guy de Maupassant, *Sinucigaşii*[1]

„Nu aş fi ales viaţa cu Calipso în locul fumului din Constantinopol.
Sunt absolut posedat de gândul la numeroasele surse de plăcere ce există
peste tot acolo: mărimea şi frumuseţea bisericilor, lungimea colonadelor sale
şi a promenadelor, casele şi toate celelalte lucruri ce ne îmbogăţesc imaginea
despre Constantinopol; întâlnirile prietenilor şi conversaţiile, şi, cu adevărat
cea mai de seamă dintre toate – vărsătoarea mea de aur, adică gura ta şi florile ei…”

Nikephoros Ouranos, *doux* de Antiohia, *Epistole,* 38

[1] În traducerea din limba franceză realizată de Dorina Mihaela Donea (n. tr.).

PRELUDIU

Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan: cartografierea hărţilor stelare şi debarcările.

Iată tot spaţiul teixcalaanli, înfăţişat în holograma de deasupra mesei centrului de comandă din nava de război *Secerişul roşu al înălţării*, la cinci saltporţi şi două săptămâni de călătorie cu viteză subluminică de oraşul-planetă care este capitala lui Teixcalaan. Nava e de acum pe punctul de a se întoarce şi a reveni acasă. Holograma întruchipează ideea de serenitate a unui cartograf imperial: toate acele punctuleţele ce scânteiază sunt sisteme planetare şi toate ne aparţin. Scena aceasta – o căpităneasă ce priveşte reprezentarea holografică a Imperiului, dincolo de marginile cunoscute ale lumii – se tot multiplică: dacă alegi o graniţă, dacă alegi o spiţă a uriaşei roţi care este imaginea lui Teixcalaan despre sine, vei descoperi o sută de asemenea căpitănese, o sută de asemenea holograme. Şi fiecare dintre căpitănesele acelea şi-a condus trupele într-un sistem nou, purtând toate darurile otrăvite pe care le-a putut aduna: tratate comerciale şi poezie, taxe şi făgăduiala protecţiei, arme energetice cu ţevi negre şi vastele planuri arhitecturale ale unui nou palat guvernamental, construit în jurul inimii deschise a unui templu al Soarelui, care scapără multe raze. Fiecare dintre căpitănesele acelea o va face din nou, luând-o apoi de la capăt, iar şi iar, transformând încă un sistem într-un punctuleţ scânteietor pe holograma unei noi hărţi stelare.

Iată modul de-a dreptul spectaculos în care gheara civilizaţiei se pogoară peste bezna dintre stele, o alinare pentru fiecare căpităneasă de navă când priveşte în vidul cosmic şi speră să nu zărească nimic care s-o privească, la rândul său, de acolo. Aici, pe hărţile stelare, universul se clasifică în Imperiu şi altceva, în lume şi ne-lume.

Secerişul roşu al înălţării şi căpităneasa ei mai au o ultimă escală înainte de a-şi începe călătoria de întoarcere

spre centrul universului lor. În Sectorul Parzrawantlak se află Staţia Lsel: o fragilă bijuterie rotitoare, un toroid cu diametrul de treizeci de kilometri care dă ocol unei axe centrale situate în punctul de echilibru gravitaţional dintre un soare şi cea mai apropiată planetă utilă a sa. Este cea mai mare dintr-un şirag de staţii miniere ce alcătuiesc această micuţă regiune a spaţiului, o zonă atinsă de braţul lung al lui Teixcalaan, dar nesupusă încă dominaţiei sale imperiale.

O navetă iese din spiţa staţiei, călătoreşte câteva ore spre carcasa metalică gri-aurie a navei de război ce aşteaptă, îşi descarcă marfa – o femeie umană, nişte bagaje, nişte instrucţiuni – şi se întoarce nevătămată. Înainte să fi ajuns înapoi, *Secerişul* a început, greoi, să se mişte pe un vector spre centrul lui Teixcalaan, încă supusă fizicii subluminice. Din Lsel, ea va mai fi vizibilă încă o zi şi jumătate, micşorându-se treptat până la dimensiunea unui punctuleţ sclipitor, care va dispărea apoi, într-o clipită.

Darj Tarats, consilierul Lsel pentru Mineri, priveşte forma aceea care se îndepărtează, ameninţarea ei vastă atârnând ca o greutate şi înghiţind jumătate din orizontul vizibil prin viziportul sălii de şedinţe a Consiliului Lsel. Ocultarea aceea omniprezentă a stelelor familiare este pentru el doar cea mai recentă dovadă a foametei teixcalaanli după spaţiul staţial. Va veni, în curând, ziua când o astfel de navă nu se va mai retrage, ci va abate focul orbitor al armelor sale energetice asupra fragilei cochilii de metal ce adăposteşte treizeci de mii de suflete, incluzându-l pe Tarats, şi le va revărsa în gerul ucigaş al spaţiului, ca pe nişte seminţe dintr-un fruct zdrobit. Există, crede Tarats, ceva inevitabil în expansiunea de nestăpânit a Imperiului.

Holograma niciunei hărţi stelare nu străluceşte deasupra mesei centrului de comandă în jurul căreia se reuneşte Consiliul Lsel: doar o simplă suprafaţă metalică goală, lustruită de o mulţime de coate. Tarats meditează din nou la felul extrem de simplu în care nava care se retrage continuă să reprezinte o ameninţare atât de

mare… aşa că nu se mai uită pe viziport, ci-şi reia locul la masă.

Poate că expansiunea de nestăvilit a Imperiului este inevitabilă, însă Darj Tarats are un optimism tăcut, plin de hotărâre şi viclean, care îl face să considere că „de nestăvilit” nu este unica opţiune disponibilă şi nici n-a prea fost de ceva timp.

— Bun, cu asta s-a terminat! zice Aknel Amnardbat, consiliera pentru Moştenire. A plecat. Noua noastră ambasadoare în Imperiu, aşa cum a cerut numitul Imperiu, pe care, sper cu toată sinceritatea, o să-l ţină cât mai departe de noi.

Darj Tarats ştie mai bine: el l-a trimis pe ultimul ambasador Lsel la Teixcalaan, cu douăzeci de ani în urmă, când era încă de vârstă mijlocie şi iubea proiectele cu risc ridicat. Nu se termină nimic odată cu trimiterea unui ambasador nou, chiar dacă acesta a fost expediat deja într-o navetă, în mod ireversibil. Îşi propteşte coatele pe masă, aşa cum face de douăzeci de ani, şi-şi reazemă bărbia ascuţită pe palmele mici.

— Ar fi fost mai bine, rosteşte el, dacă am fi putut s-o trimitem cu un imago care să nu fi fost vechi şi depăşit de cincisprezece ani! Pentru binele ei şi al nostru.

Consiliera Amnardbat (care are propria maşinărie imago, un implant neurologic precis calibrat, ce-i permite să poarte în minte amintirile înregistrate a şase consilieri pentru Moştenire anteriori, transmise din generaţie în generaţie prin descendenţa imago) nu-şi poate imagina cum să-i facă faţă unuia ca Darj Tarats fără beneficiul ultimilor cincisprezece ani de experienţă. Dacă ar fi fost ea un membru nou al Consiliului şi învechită, datată, de cincisprezece ani, ar fi fost mutilată de-a dreptul. Dar acum ridică din umeri, fără să-i pese prea mult că, de fapt, cel mai nou ambasador în Imperiu va fi atât de lipsit de resurse. Spune:

— Asta-i problema ta. L-ai trimis pe ambasadorul Aghavn, iar Aghavn nu s-a sinchisit să revină aici mai mult de o singură dată în douăzeci de ani, să ne dea o

înregistrare imago actualizată. Iar acum am trimis-o pe ambasadoarea Dzmare numai cu ce ne-a lăsat el acum cincisprezece ani, ca să-l înlocuiască, doar pentru că aşa a cerut Teixcalaan…

— Aghavn şi-a îndeplinit misiunea, spune consilierul Tarats, iar consilierii pentru Hidroponice şi pentru Piloţi aflaţi de jur-împrejurul mesei aprobă dând din cap.

Minunea pe care a făcut-o ambasadorul Aghavn a fost să împiedice ca Lsel şi toate celelalte staţii mici din sectorul său să devină prăzi uşoare pentru planurile expansioniste teixcalaanli, iar, în schimb, ele au căzut de acord, în mod colectiv, să-i ignore lui defectele. Acum, după ce Teixcalaan a cerut, în mod brusc, un nou ambasador, fără să explice deloc ce se întâmplase cu cel vechi, majoritatea membrilor Consiliului amână o detaliere a greşelilor comise de ambasadorul Aghavn până vor afla dacă acesta a murit, dacă a fost compromis sau dacă a căzut, pur şi simplu, victimă unor seisme ale politicii interne imperiale. Darj Tarats l-a susţinut mereu – Aghavn a fost protejatul lui. Iar Tarats, în calitate de consilier pentru Mineri, este primul dintre cei şase egali din Consiliul Lsel.

— Şi Dzmare îşi va îndeplini misiunea, zice consiliera Amnardbat.

Mahit Dzmare fusese alegerea ei, dintre toţi posibilii noi ambasadori: o potrivire perfectă, se gândise ea, pentru imago-ul învechit pe care avea să-l poarte. Aceleaşi aptitudini. Aceeaşi atitudine. Aceeaşi iubire xenofilă pentru o moştenire culturală care nu era aceea protejată de Amnardbat, aceeaşi fascinaţie dovedită pentru literatura şi limba teixcalaanli. Fusese perfectă pentru a fi trimisă, cu singura copie imago existentă a ambasadorului Aghavn. Perfectă pentru a purta descendenţa acelui imago, coruptă şi corupătoare, departe de Lsel… poate pentru totdeauna. Asta dacă Amnardbat însăşi îşi îndeplinise misiunea.

— Sunt convinsă că Dzmare este potrivită pentru misiunea aceasta, rosteşte consiliera pentru Piloţi, Dekakel Onchu, iar acum putem analiza problema actuală cu care se confruntă Consiliul – şi anume ce vom face în privinţa

situaţiei de la Poarta Anhamemat?

Dekakel Onchu îşi face extrem de multe griji din cauza Porţii Anhamemat, cea mai îndepărtată dintre cele două saltporţi ale Staţiei Lsel, cea care duce spre părţi ale spaţiului nerevendicate de mai-marii teixcalaanli. Recent, ea a pierdut nu doar o navă-cercetaş – ceea ce ar fi putut fi doar un accident –, ci două, şi ambele în acelaşi loc din beznă. Le-a pierdut în faţa cuiva cu care nu poate vorbi. Comunicatele primite de la navele acelea înainte să dispară, distorsionate şi ininteligibile din cauza interferenţelor radiaţiilor, nu avuseseră niciun sens; mai rău încă, ea nu pierduse doar piloţii navelor, ci şi lungile descendenţe imago de memorii cărora ei le aparţineau. Minţile tuturor acelor piloţi şi ale descendenţelor imago nu vor putea fi recuperate şi plasate în noi minţi de piloţi dacă nu sunt recuperate corpurile şi maşinăriile imago care fuseseră distruse… iar asta e imposibil.

Restul membrilor Consiliului nu sunt la fel de preocupaţi, nu încă, dar vor fi până la sfârşitul acestei şedinţe, după ce Onchu le va reda frânturile de înregistrări care au mai rămas… toţi, mai puţin Darj Tarats. Care nutreşte o speranţă de-a dreptul oribilă.

El îşi spune în gând: *În sfârşit, după atâta amar de timp, poate că există un imperiu mai mare decât Imperiul care ne-a înghiţit centimetru cu centimetru. Poate că el soseşte chiar acum. Poate că aşteptarea mea a luat sfârşit.*

Dar toate gândurile acelea le păstrează pentru sine.

CAPITOLUL UNU

„Iar dinapoia limbului uriaşei planete gazoase aflate în punctul de coordonate B5682,76R1, Împărăteasa Flamă-Solară Doisprezece s-a ridicat la prora navei sale şi era o strălucire radiantă ce se revărsa în tot neantul. Ţâşnind înainte ca suliţele-spiţe ale tronului său, razele luminii ei izbiră cochiliile metalice, care erau sălaşurile fiinţelor umane din Sectorul B5682, şi le iluminară orbitor. Senzorii navei Împărătesei Flamă-Solară Doisprezece înregistrară zece astfel de cochilii metalice, toate identice, iar numărul acesta nu mai crescuse de atunci. În interiorul cochiliilor, bărbaţii şi femeile nu ştiau ce înseamnă anotimpurile, nici creşterea sau descreşterea, ci trăiau de-a pururi pe orbită, fără avantajul unui cămin planetar. Cea mai mare dintre cochiliile acestea îşi spunea «Staţia Lsel», ceea ce în graiul poporului ei însemna «o staţie care atât asculta, cât şi auzea». Însă oamenii de acolo deveniseră stranii şi se izolaseră, deşi erau capabili să înveţe limba. Şi începură de îndată s-o facă…”

***Istoria Expansiunii*, Cartea a V-a, rândurile 72-87, anonimă, dar atribuită poetului-istoric Pseudo-Râu Treisprezece, scrisă în timpul domniei Împărătesei Perigeu Trei a Întregului Teixcalaan**

„Pentru a vă urgenta călătoria în Imperiu, Teixcalaan solicită următoarele ca dovezi ale identităţii: a) o înregistrare genetică, de natură să certifice că sunteţi unicul posesor al genotipului dumneavoastră, nepartajat cu fraţi/surori-clone SAU un document autentificat notarial care să declare că genotipul dumneavoastră este unic într-o proporţie de minimum 90% şi că nici un alt individ nu are pretenţii LEGALE asupra lui; b) o listă cu bunuri, proprietăţi, valute şi obiecte ale comerţului de idei pe care intenţionaţi să le aduceţi cu dvs.; c) un permis de

muncă de la un angajator înregistrat în sistemul teixcalaanli, semnat şi autentificat notarial, cu informaţii despre salariu şi întreţinere SAU o înregistrare cu punctaje superlative la Examenele Imperiale Teixcalaanli SAU o invitaţie din partea unei persoane, entităţi guvernamentale, birou, departament, minister sau alt individ autorizat, specificând datele de intrare şi ieşire din spaţiul Imperiului SAU dovada că deţineţi suficientă valută pentru autoîntreţinere…”

Formularul 721Q. Cerere pentru viză din Sectoarele Străine, VERSIUNEA ÎN LIMBĂ ALFABETICĂ, pagina 6

Mahit coborî spre Oraş, planeta centrală şi capitala Imperiului Teixcalaanli într-un schif-sămânţă, o capsulă în care cu greu îi încăpeau şi corpul, şi bagajele. Capsula ţâşni din flancul crucişătorului imperial *Secerişul roşu al înălţării* şi fu înconjurată de flăcările de fricţiune la coborârea prin atmosferă spre planetă, distorsionându-i vederea. De aceea, prima dată când văzu Oraşul cu propriii ochi organici, nu în infofişă, în hologramă sau în memoria imago, acesta era într-un halo de foc alb şi sclipea ca o nesfârşită mare scânteietoare: o planetă întreagă transformată într-un singur oraş somptuos, un ecumenopolis. Până şi petele sale întunecate – metropole mai vechi care nu fuseseră încă înveşmântate în metal, paraziţi urbani în descompunere, rămăşiţele exploatate ale lacurilor – păreau populate. Doar oceanele rămăseseră neatinse şi ele sclipeau, de asemenea, în albastru-turcoaz strălucitor ca briliantul. Oraşul era foarte frumos şi foarte mare. Mahit vizitase destule planete, cele din apropierea Staţiei Lsel, care nu erau complet neprielnice vieţii omeneşti, totuşi se simţi copleşită de uimire. Inima îi bătu mai repede; palmele i-au devenit lipicioase din cauza transpiraţiei în locurile în care strângea centurile de siguranţă. Oraşul arăta exact aşa cum era descris mereu în documentele şi cântecele teixcalaanli: nestemata din inima

Imperiului. Inclusiv strălucirea atmosferică.

„Exact asta vor să te facă să gândeşti când îl vezi”, îi zise imago-ul. El nu era decât o umbră, vag aşa cum probabil că ar fi gustul de electricitate statică pe limbă, doar o străfulgerare a ochilor lui cenuşii şi a chipului înnegrit de soare zărită cu coada ochiului. Glasul răsuna în sinea ei, dar nu semăna totuşi cu vocea ambasadoarei: era un om de vârsta ei, da, însă un bărbat, mulţumit de sine, iute ca argintul-viu şi la fel de entuziasmat pentru că se afla acolo. Mahit îşi simţi gura arcuindu-se în surâsul lui, un zâmbet mai larg şi mai plin de forţă decât ar fi preferat propriii muşchi. Nu se cunoşteau. Expresiile lui erau foarte intense.

Ieşi din sistemul meu nervos, Yskandr! gândi ea şi-l înghionti uşor. Un imago – memoria integrată, implantată, a unui predecesor, pe jumătate găzduită în neurologia ei şi pe jumătate într-o maşinărie micuţă, făcută din ceramică şi metal, fixată pe trunchiul ei cerebral – nu putea să preia controlul asupra sistemului nervos al gazdei decât cu consimţământul acesteia. La începutul parteneriatului însă, acordarea acestuia era nespus de complicată. Versiunea lui Yskandr din mintea ei îşi amintea că avea un corp, iar uneori îl folosea pe al lui Mahit ca şi cum ar fi fost al său. Femeia îşi făcea griji din cauza asta. Între ei exista încă foarte mult spaţiu, deşi ar fi trebuit să devină o singură persoană.

De data asta totuşi el se retrase rapid: furnicături scânteietoare, râs electric… „Cum doreşti! Arată-mi, Mahit! Vreau să-l văd din nou.”

Când ea privi din nou în jos spre Oraş – acesta era mai aproape acum, iar portul-ceresc se ridica spre schif aidoma unei flori făcute din năvoade ca nişte căuşe –, lăsă imago-ul să se uite prin ochii ei şi-i simţi valul de euforie de parcă ar fi fost al ei.

Ce-i acolo jos? gândi staţiala. *Ce vezi tu?*

„Lumea”, zise imago-ul, care fusese ambasadorul Staţiei Lsel în Oraş, pe când era un om viu şi nu o parte dintr-un lanţ lung de memorii vii. Răspunsese în limbajul

teixcalaanli, creând o tautologie: cuvântul pentru „lume” era acelaşi şi pentru „Oraş”, şi pentru „imperiu”. Era imposibil de făcut distincţia, mai ales în dialectul înaltei imperiale. Trebuia să judeci în funcţie de context. Iar contextul din enunţul lui Yskandr era derutant, lucru pe care Mahit se obişnuise să-l aştepte din partea lui. Şi căruia îi făcea faţă. Deşi studiase mulţi ani limba şi literatura teixcalaanli, fluenţa bărbatului avea o calitate diferită de a ei, care nu putea fi obţinută decât de către cineva care o învăţase imersiv, folosind-o încontinuu în mijlocul vorbitorilor nativi. „Lumea”, repetă el, „dar, de asemenea, şi marginile lumii”. *Imperiul, dar, de asemenea, şi locul unde se termină Imperiul.*

Mahit vorbea la fel de bine ca el şi acum rosti cu glas tare în teixcalaanli, deoarece era singură în schiful-sămânţă:

— Ai spus ceva fără sens.

„Da”, încuviinţă Yskandr. „Când eram ambasador, obişnuiam să spun tot felul de lucruri fără sens. Ar trebui să-ncerci şi tu. E destul de plăcut.”

Ascuns în corpul ei, Yskandr folosea cele mai intime forme de adresare, de parcă el şi Mahit ar fi fost fraţi/surori-clone sau amanţi. Mahit nu le rostise niciodată cu glas tare. În Staţia Lsel, avea un frate biologic mai mic, care se apropia cel mai mult de un frate-clonă, însă acesta vorbea doar limba staţialilor, iar a-i spune „tu”, intimul-celălalt în teixcalaanli, ar fi fost şi inutil, şi nepoliticos. Mahit le-ar fi putut spune „tu” câtorva persoane care urmaseră alături de ea cursurile de limbă şi literatură. Una dintre acestea era, de pildă, vechea ei prietenă şi colegă de clasă Shrja Torel care ar fi interpretat corect complimentul, însă Mahit şi Shrja nu mai vorbiseră de când Mahit fusese numită noua ambasadoare în Teixcalaan şi căpătase imago-ul ambasadorului anterior. Motivul acelei mici rupturi între ele era evident şi meschin, iar Mahit îl regreta… şi nu l-ar fi putut rectifica decât prin intermediul unei scrisori pline de scuze trimise însă chiar din centrul Imperiului, pe care şi ea, şi Shrja doriseră să-l

vadă. Ceea ce, cu certitudine, n-ar fi fost de niciun folos.

Oraşul se apropiase mai mult şi umplea orizontul, ca o curbă vastă, în care se prăbuşea Mahit. *Eu sunt acum ambasadoarea*, gândi ea spre Yskandr. *Aş putea vorbi cu sens. Dacă aş dori.*

„Tu vorbeşti corect”, zise Yskandr, ceea ce era genul de compliment pe care un teixcalaanlitzlim îl oferea unui ţânc de grădiniţă.

Gravitaţia înhăţă schiful-sămânţă şi se afundă în oasele din coapsele şi antebraţele lui Mahit, dându-i senzaţia de rotire. Era ameţitor. Dedesubtul ei, năvoadele portului-ceresc se deschiseră ca nişte flori. Pentru o clipă, ea crezu că se prăbuşea, că avea să cadă complet până la solul planetei şi să se strivească de el, terciuindu-se.

„La fel a fost şi pentru mine”, zise repede Yskandr, în acel limbaj al staţialilor care era graiul nativ al lui Mahit. „Nu-ţi fie frică, nu o să cazi! E doar planeta.”

Portul-ceresc o prinse aproape fără nicio zguduitură.

Mahit avu timp să se adune. Schiful-sămânţă ajunse într-o coadă lungă de vehicule similare, ce înaintau pe un conveier gigantic, până ce fiecare putea fi identificat şi ajungea la poarta care-i fusese desemnată. Mahit se trezi repetând ce le va spune cetăţenilor imperiali de cealaltă parte, de parcă ar fi fost o studentă în primul an, care se pregătea pentru un examen oral. În străfundul minţii ei, imago-ul era o prezenţă atentă, care zumzăia monoton. La răstimpuri, Yskandr îi mişca mâna stângă, iar degetele ei băteau darabana pe centurile de siguranţă, gestul plin de nervozitate al altei persoane. Mahit regretă că ei doi nu dispuseseră de mai mult timp pentru a se cunoaşte.

Ea însă nu trecuse prin procesul normal de implantare a unui imago, care ar fi fost complet doar după un an de terapie de integrare, sub îngrijirea atentă a unui psihoterapeut din Lsel: ea şi Yskandr abia dacă beneficiaseră de trei luni în care să se acomodeze unul cu altul, iar acum se apropiau de locul unde erau nevoiţi să lucreze împreună ca o singură persoană, compilată dintr-un lanţ de memorii şi o gazdă nouă.

Când sosise *Secerişul roşu al înălţării*, plasându-se pe o orbită paralelă, în jurul soarelui Staţiei Lsel, şi ceruse un ambasador nou pe care să-l ducă în Teixcalaan, refuzase să explice ce se întâmplase cu cel anterior. Mahit era sigură că în Consiliul Lsel avuseseră loc multe dispute politice despre ce – şi pe cine – să trimită înapoi şi cu ce solicitări de informaţii. Ştia cu certitudine un singur lucru: că ea însăşi fusese una dintre puţinii staţiali totodată suficient de vârstnici şi suficient de tineri ca să nu fi fost aduşi deja într-o descendenţă imago… în plus, fusese una dintre aceia (încă şi mai puţini la număr) din grupul respectiv care avea câte ceva din aptitudinile cuvenite sau din pregătirea pentru diplomaţie. Dintre ei, Mahit fusese cea mai bună. Punctajele la Examenele Imperiale de limbă şi literatură teixcalaanli se apropiaseră de cele ale unui cetăţean imperial, iar ea fusese mândră de asta; după absolvirea examenelor, petrecuse jumătate de an imaginându-şi că va sosi în Oraş, cândva, la jumătatea vieţii, după ce s-ar fi realizat şi ar fi dobândit ceva experienţă – participând la toate saloanele deschise non-cetăţenilor în sezonul acela –, colectând informaţii pentru cel cu care avea să-şi partajeze memoria după moartea sa.

Iar acum avea să ajungă în Oraş bine mersi. Mai importante decât orice examene teixcalaanli, punctajele obţinute de Mahit la aptitudini imago fuseseră verde, verde, verde pentru compatibilitatea respectivă. Imago-ul ei avea să fie Yskandr Aghavn, ambasadorul anterior în Teixcalaan. Care acum devenise, într-un fel sau altul, neadecvat pentru Imperiul acela, fiind mort sau dizgraţiat ori ţinut captiv, dacă mai era în viaţă. Printre instrucţiunile primite de Mahit de la guvernul ei se numărase şi aceea de a determina cu precizie ce se întâmplase cu bărbatul… totuşi, ea avea imago-ul lui. El – sau, cel puţin, cea mai recentă versiune a lui care fusese disponibilă pentru a-i fi implantată, deşi era veche de cincisprezece ani – era noţiunea cea mai apropiată de un ghid nativ la Curtea teixcalaanli pe care i-l putuse asigura Lsel. Nu pentru prima oară, Mahit se întrebă dacă atunci când va ieşi din

capsulă o va aştepta un Yskandr în carne şi oase. Nu era sigură ce ar fi fost mai uşor, să-l aibă sau nu – pe el, care era… un ambasador dizgraţiat? un concurent pentru ea, dar care putea fi salvat? Dacă nu apărea, asta ar fi însemnat că el murise fără să mai fi transmis vreodată cuiva mai tânăr cele învăţate în decursul vieţii sale.

Imago-Yskandr din capul ei era doar cu puţin mai în vârstă decât Mahit, ceea ce era util în găsirea unui teren comun, dar şi inconfortabil – majoritatea imago-urilor erau bătrâne sau victime ale unor accidente care cauzaseră decese premature –, dar cea mai recentă înregistrare cu memoria şi cunoştinţele lui Yskandr fusese făcută la ultima lui revenire în Lsel, când primise concediu de la postul lui din Teixcalaan, la numai cinci ani după ce coborâse întâia dată în Oraş. De atunci mai trecuse un deceniu şi jumătate.

Aşadar, el era tânăr, la fel ca Mahit, şi orice avantaj le-ar fi putut oferi asta pentru integrare era anulat de timpul scurt cât fuseseră împreună. Două săptămâni trecuseră între sosirea curierului şi momentul când Mahit aflase că va fi următoarea ambasadoare. Apoi alte trei pentru ca ea şi Yskandr să înveţe cum să convieţuiască în corpul care-i aparţinuse numai femeii, sub supravegherea psihoterapeuţilor Staţiei. O perioadă lungă, lentă, în *Secerişul roşu al înălţării*, care traversa cu viteză subluminică distanţele dintre saltporţile împrăştiate ca nişte bijuterii prin tot spaţiul teixcalaanli.

Schiful-sământă se deschise precum coaja jupuită de pe un fruct copt. Centurile lui Mahit se retraseră. Apucându-şi cu ambele mâini bagajele, femeia păşi pe poartă, în Teixcalaanul însuşi.

Poarta portului-ceresc avea un aer utilitarist, fiind echipată cu mochetă rezistentă la uzură şi indicatoare clar marcate între pereţii din panouri de oţel şi sticlă. În centrul tunelului ei conector, exact la jumătatea distanţei dintre schiful-sământă şi portul-ceresc propriu-zis, se afla o singură oficialitate imperială teixcalaanli, purtând un costum crem perfect croit. Era micuţă: îngustă în umeri şi în şolduri, mult mai scundă decât Mahit, cu părul strâns

într-o coadă neagră împletită, care i se revărsa peste reverul stâng. Mânecile largi ca nişte clopote treceau de la portocaliul-înfocat din partea de sus a braţelor – „Culoarea Ministerului Informaţiilor”, o anunţă Yskandr pe Mahit –, până la roşul-intens al manşetelor, care erau privilegiul membrilor de obârşie nobilă ai Curţii. Peste ochiul stâng avea un norcârlig, un ocular din sticlă plin cu fluxul neîncetat şi opacizant al reţelei informaţionale imperiale. Al ei era elegant şi foarte şic, ca ea însăşi, de altfel. Ochii negri şi mari, pometţii şi gura subţire erau mult mai delicate decât era la modă în Teixcalaan, dar era interesantă, ba chiar drăguţă, potrivit standardelor staţiale ale lui Mahit. Reprezentanta oficială imperială îşi uni vârfurile degetelor în faţa pieptului şi înclină capul spre Mahit.

Yskandr ridică mâinile lui Mahit, pentru a imita gestul… şi Mahit scăpă cele două genţi pe care le purtase şi care zăngăniră stânjenitor pe podea. Fu de-a dreptul oripilată. Ei doi nu mai avuseseră o asemenea neînţelegere din prima săptămână în care fuseseră împreună.

Futu-i, gândi ea şi-l auzi pe Yskandr spunând în aceeaşi clipă „Futu-i”. Repetiţia nu era liniştitoare.

Expresia grijuliu-neutră a reprezentantei oficiale nu se modifică.

— Ambasadoareo, rosti ea, sunt Zegras Trei, *asekreta* şi patriciană clasa a doua! Am onoarea de a te primi în Nestemata Lumii. Voi sluji drept ofiţerul tău de legătură cu rang de ataşat cultural, la porunca Maiestăţii Sale Imperiale Direcţie Şase. Urmă o pauză lungă, după care oficialitatea suspină încet şi continuă: Ai nevoie de ajutor pentru transportarea bunurilor tale?

„Zegras Trei” era un nume teixcalaanli de modă veche: jumătatea numeral avea valoare mică, iar jumătatea substantiv definea o plantă, chiar dacă era una pe care Mahit n-o mai întâlnise până atunci utilizată într-un nume. Toate părţile substantiv ale numelor teixcalaanli desemnau plante, unelte sau obiecte neînsufleţite, dar majoritatea plantelor erau flori. „Zegras” era memorabil. *Asekreta*

însemna că ea nu făcea doar parte din Ministerul Informaţiilor, aşa cum sugera vestimentaţia ei, ci că era o agentă instruită, de rang; în plus deţinea titlul de patriciană clasa a doua a Curţii: o aristocrată, totuşi una nu foarte importantă sau bogată.

Mahit îşi lăsă mâinile acolo unde le pusese Yskandr, care era, de altfel, locul unde trebuiau să fie, indiferent cât de furioasă ar fi fost ea pe modul în care ajunseseră acolo, şi se aplecă deasupra lor.

— Ambasadoarea Mahit Dzmare a Staţiei Lsel. La dispoziţia dumneavoastră şi a Maiestăţii Sale, fie ca domnia lui să strălucească radiant peste vid.

Întrucât acesta era primul ei contact oficial cu un membru al Curţii Teixcalaanli, folosise onorificul imperial, pe care-l alesese cu multă grijă după ce se consultase cu Yskandr şi cu Consiliul guvernator din Lsel: „strălucire radiantă” era epitetul pentru Împărăteasa Flamă-solară Doisprezece în *Istoria Expansiunii* atribuită lui Pseudo-râu Treisprezece, cea mai veche relatare a prezenţei imperiale în spaţiul staţial. Folosirea sa acum reprezenta, aşadar, un semn atât al erudiţiei lui Mahit, cât şi al respectului ei pentru Direcţie Şase şi guvernul său; iar termenul „vid” evita cu precauţie orice recunoaştere a revendicării teixcalaanli asupra unor părţi din spaţiul staţial care nu erau, de fapt, spaţiu.

Era destul de greu de spus dacă Zegras Trei cunoştea implicaţiile acelei referinţe. Ea aşteptă răbdătoare ca Mahit să-şi ridice bagajele, apoi zise:

— Ţine-le strâns! Eşti aşteptată de urgenţă la Judiciar în legătură cu ambasadorul anterior şi s-ar putea să fie nevoie să saluţi tot felul de oameni pe drum.

Perfect! Mahit nu avea să mai subestimeze vreodată capacitatea lui Zegras Trei de a fi sarcastică, dar nici pe aceea de a fi inteligentă. Încuviinţă din cap, apoi, când cealaltă femeie se întoarse brusc pe călcâie şi porni prin tunel, o urmă.

„Să nu-l subestimezi pe niciunul dintre ei!” zise Yskandr. „Un ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural probabil

că a slujit la Curte de mai mult de jumătate din anii pe care-i ai tu. Ea şi-a câştigat pe merit postul acela.”

Nu mă dăscăli tu pe mine, când tocmai m-ai făcut să par o barbară fâstâcită!

„Vrei să-mi cer scuze?”

Chiar îţi pare rău?

Mahit îşi putea imagina foarte uşor expresia lui: una de ştrengar, la fel de calm ca un teixcalaanlitzlim, cu gura mai plină decât şi-o amintea din hologramele lui, bosumflându-se cu buzele ei şi pungindu-le. „N-aş dori să te simţi ca o barbară. Din partea lor vei avea parte de multe asemenea reacţii.”

Nu, Yskandr nu regreta. Era posibil să fie stânjenit, însă, chiar şi aşa, în sistemul ei endocrin nu se simţea nimic.

★★★

Yskandr o ghidă în următoarea jumătate de oră. Mahit nici măcar nu putu fi ofensată din cauza asta. El se comporta exact aşa cum trebuia să se comporte un imago: ca un depozit de abilităţi instinctive şi reflexe pe care Mahit nu avusese timp să le dobândească ea însăşi. El ştia când să o aplece prin uşi construite pentru teixcalaanlitzlim, nu pentru staţiali; când să-i ferească ochii de strălucirea tot mai mare a Oraşului, reflectată în sticla ascensorului ce cobora lent pe exteriorul portului-ceresc; cât de mult să ridice piciorul ca să suie în maşina de sol a lui Zegras Trei. Efectua ritualul de politeţe ca un localnic. După incidentul cu bagajele, avu grijă să nu mai mişte realmente mâinile lui Mahit, dar ea îi îngădui să controleze cât de mult să menţină contacte vizuale şi cu cine, gradul de înclinare a capului când saluta pe cineva, toate detaliile prin care semnala că era nu doar o străină, o barbară, cât, mai degrabă, cineva care putea să aparţină Oraşului. Colorit protector. Să se comporte ca o localnică, fără să fie nevoită să fie cu adevărat de-a locului. Putea simţi privirile curioase ce lunecau peste ea şi rămâneau apoi aţintite la mult mai interesantul veşmânt de Curte al lui Zegras Trei, şi se întrebă cât de mult iubise Yskandr Oraşul, de se pricepea atât de bine la integrare.

În maşină, Zegras Trei întrebă:

— Eşti de mult timp în lume?

Mahit trebuia să înceteze să mai gândească în orice limbă, cu excepţia teixcalaanli. Zegras Trei făcea un fel de conversaţie politicoasă standard, de tipul „Ai mai fost vreodată în ţara mea?”, pe când Mahit o interpretase ca pe o întrebare existenţială.

— Nu, răspunse ea, dar am citit clasicii de când eram mică şi m-am gândit adesea la Oraş.

Zegras Trei păru să aprobe răspunsul acela.

— Nu vreau să te plictisesc, ambasadoareo, zise ea, însă, dacă doreşti un tur verbal succint al locurilor prin care trecem, m-aş bucura să-ţi recit un poem adecvat.

Acţionă un buton de comandă al maşinii poziţionat pe partea ei, iar ferestrele deveniră transparente.

— N-aş avea cum să mă plictisesc, răspunse cu sinceritate Mahit.

În exterior, oraşul era o pâclă de oţel şi piatră deschisă la culoare, cu lumini de neon care se târau în sus şi-n jos pe pereţii din sticlă ai zgârie-norilor. Se aflau acum pe unul dintre drumurile inelare centrale, care spirala spre interior, printre clădiri municipale, spre palat. Era, mai degrabă, un oraş în interiorul unui oraş, decât un palat. Potrivit statisticilor, avea câteva sute de mii de locuitori, care răspundeau toţi de funcţionarea Imperiului în diverse moduri mărunte, de la grădinari şi până la Direcţie Şase însuşi: toţi erau conectaţi la reţeaua informaţională ce le era garantată cetăţenilor imperiali şi toţi se scăldau într-un flux constant de date care le spuneau unde să fie, ce să facă şi cum avea să se deruleze povestea zilei lor, a săptămânii lor şi a epocii.

Zegras Trei avea o voce excelentă. Recita „Clădirile” – un poem de o mie şapte sute de versuri, care descria arhitectura Oraşului. Mahit nu ştia varianta exactă pe care alesese s-o declame, dar asta putea fi din vina ei. Staţiala avea propriile poeme descriptive favorite din canonul teixcalaanli şi memorase cât putuse de multe, pentru a-i imita pe literaţii teixcalaanli (dar şi pentru a absolvi

probele orale ale examenelor), dar „Clădirile” i se păruse întotdeauna prea banal pentru a se sinchisi de el. Era însă diferit acum, când o auzea pe Zegras Trei recitându-l, pe măsură ce treceau pe lângă structurile descrise. Femeia era o oratoare fluentă şi stăpânea destul de bine schema metrică pentru a adăuga detalii originale, amuzante şi relevante, acolo unde improvizaţia era cuvenită. Mahit îşi încrucişă mâinile în poală şi privi, parcă, poemul defilând aievea prin ferestrele de sticlă ale maşinii.

Acesta era Oraşul, aşadar, Nestemata Lumii, inima Imperiului: un colaps între descriere şi percepţie, cu Zegras Trei făcând ajustări din mers la canonicul „Clădiri” dacă vreun obiectiv se schimbase. După o vreme, Mahit îşi dădu seama că Yskandr recita alături de Zegras Trei, un murmur îndepărtat în mintea ei, şi simţi de asemenea că găsea liniştitor murmurul acela. El ştia poemul şi, ca atare, îl ştia şi ea, dacă era necesar să-l ştie. La urma urmelor, pentru asta existau descendenţele imago: să se asigure că amintirile utile erau păstrate, de la o generaţie la cealaltă.

Călătoriră patruzeci şi cinci de minute şi trecură prin două blocaje în trafic, înainte ca Zegras Trei să-şi termine strofa şi să oprească maşina la baza unei clădiri ce aducea cu o coloană subţire ca un ac, destul de aproape de centrul domeniilor palatului. „Complexul Judiciarului”, zise Yskandr.

Semn bun sau rău? îl întrebă Mahit.

„Depinde. Mă-ntreb ce am făcut.”

Ceva ilegal. Haide, Yskandr, ajută-mă să-mi fac o idee generală despre ce-i posibil în cazul ăsta! Ce ai fi putut face ca să te bage la închisoare?

Mahit avu impresia că Yskandr suspinase, dar în acelaşi timp şi senzaţia neplăcută a neliniştii altcuiva, care-i declanşa glandele suprarenale. „Hmm! Sediţiune, în principiu.”

Staţiala îşi dori să poată fi sigură că el glumise.

Coloana Judiciarului era înconjurată de gardieni în uniforme cenuşii; cordonul lor era mai dens la uşă: un punct de control de securitate. Gardienii purtau bastoane

lungi şi subţiri, gri-închis, nu armele energetice preferate de legiunile teixcalaanli. Mahit văzuse multe arme energetice în *Secerişul roşu al înălţării*, dar nu şi bastoanele astea.

„Bastoane paralizante”, zise Yskandr. „Arme bazate pe electricitate, pentru controlul mulţimilor… nu le foloseau aici când am fost eu ultima dată. Sunt folosite pentru reprimarea revoltelor sau, cel puţin, aşa-s descrise în tabloidele de divertisment.”

Informaţiile tale sunt învechite, datează de-acum cincisprezece ani, gândi Mahit. *Este posibil să se fi schimbat multe…*

„Ăsta-i centrul palatului. Dacă ei se tem de revolte în Judiciar, atunci nu doar că s-a schimbat ceva, ci s-a întâmplat ceva rău. Acum du-te şi află ce am făcut!”

Mahit se întrebă ce se putuse întâmpla atât de rău, încât să se creeze zona de securitate de la intrarea Judiciarului şi dacă Yskandr ajutase la producerea evenimentelor respective – simţi furnicături suindu-i pe şira spinării, apoi coborându-i prin braţe, cu nervii ulnari înfioraţi în mod neplăcut –, dar apoi nu mai avu timp de reflecţii tulburătoare, deoarece Zegras Trei o escortase prin punctul de securitate. Ea îşi oferi amprentele degetelor mari, apoi pe ale lui Mahit, şi rămase alături de ea, ferindu-şi politicos ochii în timp ce o agentă de pază teixcalaanli pipăi cast buzunarele hainei şi pantalonilor staţialei. Bagajele ei fuseseră lăsate în custodia forţelor de securitate şi i se promisese că le va recupera la plecare.

După ce termină cu încălcarea tuturor tabuurilor privind spaţiul personal al lui Mahit, agenta de pază o sfătui să evite să se despartă de escorta ei, întrucât identitatea nu-i era înregistrată în norcârlig şi nici nu era altfel autorizată să fie prezentă în Judiciar. Mahit ridică întrebător din sprânceană spre Zegras Trei.

— S-au pus nişte întrebări legate de viteză, zise Zegras Trei, pornind cu pas energic printr-o mulţime de uşi-irisuri, ajungând într-o sală răcoroasă, pardosită cu gresie, unde se îndreptară spre lifturi. Desigur, înregistrarea ta în

norcârlig şi oferirea permisiunii de a te deplasa prin complexul palatului vor fi rezolvate cât mai repede cu putinţă.

— Am fost în tranzit mai bine de o lună, zise Mahit, şi se mai pune problema vitezei?

— Noi aşteptăm de trei luni, ambasadoareo, de când am solicitat un nou reprezentant al Staţiei.

„Trebuie să fi făcut ceva destul de spectaculos”, comentă Yskandr. „În subsol se află tribunale şi camere de interogatoriu secrete sau cel puţin aşa se zvonea mereu în palat.”

Ascensorul piui muzical, anunţându-şi sosirea.

— Iar după trei luni, mai contează o oră?

Zegras Trei îi făcu semn lui Mahit să intre prima în cabină, ceea ce era un fel de răspuns, chiar dacă nu unul care să ofere prea multe informaţii.

Coborâră. Dedesubt le aştepta o incintă ce părea să fi fost sală de tribunal sau sală de operaţii: podea din metal albăstrui şi bănci în amfiteatru, dispuse în jurul unei mese înalte, pe care se afla un obiect mare, acoperit cu un cearşaf. Proiectoare. Trei teixcalaanli necunoscuţi, toţi cu pometi laţi şi umeri vânjoşi, unul în sutană roşie, unul îmbrăcat identic cu Zegras Trei, în hainele portocaliu şi crem ale Ministerului Informaţiilor, şi unul într-un costum gri-închis, care-i amintea lui Mahit de strălucirea metalică a bastoanelor paralizante. Cei trei erau aşezaţi la masă şi discutau cu voci scăzute, dar rapide; corpurile lor blocau vederea staţialei, care nu putea zări obiectul de pe masă.

— Aş dori totuşi să-mi efectuez propria examinare, pentru ministerul meu, înainte ca el să fie restituit, rosti iritat bărbatul din Ministerul Informaţiilor.

— Nu există niciun motiv valid să îl restituim lor, zise pe ton apăsat teixcalaanlitzlim în roşu. Nu ne va face nouă niciun bine şi ar putea declanşa un incident…

Costumul Gri nu era de aceeaşi părere.

— Contrar opiniilor ministerului tău, *ixplanatl*, eu sunt perfect sigur că orice incident ar putea declanşa ei va fi la fel de neplăcut ca o înţepătură de insectă şi la fel de uşor

de tratat.

— Fir-ar! exclamă cel de la Informaţii. Hai să ne certăm mai târziu! Au sosit.

Bărbatul în roşu se întoarse către ele când intrară, ca şi când le-ar fi anticipat sosirea. Plafonul era un dom jos. Mahit se gândi la o bulă de gaz, captivă în subsol. Apoi înţelese că forma de pe masă era a unui cadavru.

Acesta zăcea sub un cearşaf subţire, care-l acoperea până la jumătatea trunchiului gol. Îşi ţinea mâinile pe piept, cu vârfurile degetelor atingându-se, ca şi cum s-ar fi pregătit să salute viaţa de apoi. Obrajii îi erau scofâlciţi, iar ochii deschişi şi înceţoşaţi îi erau albaştri. Era acelaşi albastru care i se infiltrase în buze şi sub unghii. Părea că murise de mult timp. Poate chiar de… trei luni.

Cu un glas atât de clar de parcă ar fi stat lângă ea, Mahit îl auzi pe Yskandr rostind „Am îmbătrânit”, pe un ton încărcat de oroare şi de surprindere. Ea tremura. Inima i-o luase la galop, bubuiturile ei înecând sunetele scoase de Zegras Trei, care o prezenta. Din senin, o potopi un val de ameţeală şi de panică, mai înfiorător decât acela care o cuprinsese în timpul coborârii spre planetă. Nu era panica ei, ci a lui Yskandr, imago-ul o inunda cu propriii hormoni de stres, cu destulă adrenalină cât să-i simtă gustul metalic. Gura cadavrului era inertă, uşor întredeschisă, şi totuşi femeia putu să vadă ridurile săpate de zâmbete în colţurile ei, să simtă pe propria faţă felul în care muşchii lui Yskandr le-ar fi format în timp.

— Aşa cum vezi, ambasadoare Dzmare, vorbi bărbatul în roşu, pe al cărui nume Mahit nu izbutise să-l reţină în timpul prezentărilor, era necesar un nou ambasador. Îmi cer scuze pentru că l-am păstrat în felul acesta, dar nu am dorit să insultăm niciun proces funerar pe care l-ar putea prefera poporul tău.

Ea se apropie. Cadavrul rămase mort, rămase nemişcat, inert şi pustiu. „Futu-i”, rosti Yskandr într-un sfârâit îngreţoşător de electricitate statică. În mod oribil, neajutorat, Mahit fu sigură că va vomita. „Oh, fir-ar, nu pot face asta!”

Mahit se gândi (sau Yskandr se gândi – ea avea dificultăţi în a-i separa, iar integrarea nu trebuia deloc să se desfăşoare aşa, staţiala n-ar fi trebuit să se piardă în interiorul reacţiei lui de panică biochimică, una care să preia controlul sistemului ei endocrin) că unicul loc unde Yskandr mai exista acum era în mintea ei. Când Teixcalaan ceruse un ambasador nou, luase în calcul ideea că Yskandr murise, se gândise la asta în mod raţional, se pregătise pentru momentul ăsta. Şi totuşi – iată-l – aici era un cadavru, un înveliş exterior pustiu şi intrat în putrefacţie, iar ea se lăsă cuprinsă de panică, deoarece imago-ul se panica, iar un exces emoţional era modul cel mai uşor de a strica o integrare neterminată, un exces emoţional avea să prăjească toate microcircuitele minuscule din maşinăria din mintea ei şi oh, futu-i, el era mort şi oh, futu-i, eu sunt mort şi ceaţa, ceaţa îngreţoşătoare şi atotcuprinzătoare…

Yskandr, încercă ea, sperând să găsească alinare şi ratând îngrozitor.

„Apropie-te”, îi ceru el. „Trebuie să văd, nu sunt sigur…”

Apoi o apropie el însuşi, înainte ca femeia să poată decide dacă să facă tot ce-i ceruse. Era ca şi cum ar fi fost lipsită de cunoştinţă în intervalul acela temporal necesar pentru a se apropia de cadavru, ca şi cum clipise din ochi şi ajunsese acolo, iar totul mergea foarte, foarte anapoda şi ea nu putea opri…

— Noi ne incinerăm morţii, zise Mahit şi nu ştiu cui să mulţumească pentru că vorbise în graiul cuvenit.

— Ce obicei interesant! comentă teixcalaanlitzlim în gri-închis.

Mahit credea că el făcea parte chiar din Judiciar; aici era, probabil, morga ministerului, chiar dacă bărbatul în roşu devenea, în cazul acela, medicul legist.

Staţiala îi zâmbi, prea larg pentru faţa ei şi prea necontrolat pentru a lui Yskandr, o expresie care ar fi oripilat orice teixcalaanlitzlim senin.

— După aceea, zise ea, căutând vocabularul corect, un pai de care să se agaţe prin valurile agitate de adrenalină, mâncăm cenuşa ca pe ceva sacru. Primii o consumă copiii

şi succesorii lui. Dacă a avut aşa ceva.

Costumul Gri avu eleganţa să pălească şi încăpăţânarea să repete:

— Ce obicei interesant!

— Voi ce faceţi cu ai voştri? întrebă Mahit.

Se apropie de cadavrul lui Yskandr, ca şi cum ar fi plutit. Păru să-şi recapete controlul asupra gurii pentru o clipă, dar picioarele îi aparţineau tot lui Yskandr.

— Scuzaţi-mi întrebarea, adăugă ea. La urma urmelor, eu nu sunt o cetăţeană a Imperiului.

Bărbatul în roşu răspunse:

— Uzuală este înhumarea, zise el de parcă ar fi fost o întrebare la care răspundea zilnic. Ambasadoareo, doreşti să examinezi corpul?

— Există vreun motiv pentru care ar trebui s-o fac? întrebă Mahit, însă trăgea deja cearşaful.

Degetele îi erau asudate, lunecoase pe ţesătură. Dedesubt, cadavrul era gol, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu toată pielea având aceeaşi nuanţă albăstruie în locurile cele mai translucide. Probabil datorită unui conservant injectabil, care se răspândise prin el. Punctele în care fusese injectat erau izbitor de vizibile, găuri înconjurate de halouri de piele mai alburie şi tumescentă – în carotidă şi în venele ulnare ale ambelor braţe. O injecţie suplimentară fusese făcută la baza degetului mare drept al cadavrului, astfel că forma mâinii era distorsionată. Mahit se trezi privind-o fix, în altul dintre momentele acelea în afara conştiinţei de sine – ea se uitase la faţa lui, iar acum îi privea încheietura, ca şi cum imago-ul trebuia să vadă toate locurile unde fostul lui corp fusese modificat. Chiar dacă staţiala ar fi dorit să revendice cenuşa cărnii sale în calitate de succesor al lui – şi nu era sigură că ar fi vrut asta –, se gândi că putea fi o idee foarte proastă să ingereze substanţele necunoscute cu care-l umpluse bărbatul în roşu. Trecuseră *trei luni* în care nu putrezise deloc! Simţi gust de fiere în gâtlej, imediat după cascada metalică de endorfine. Corpurile trebuiau să se descompună şi să fie reciclate.

Însă Imperiul conserva totul, spunea din nou şi din nou aceleaşi poveşti; de ce să nu fi conservat de asemenea şi carnea, în loc s-o cedeze pentru utilizare decentă?

Tânăra atingea încheietura, imago-ul trecea vârful degetului ei peste locul injecţiei, apoi mai departe, în palmă, urmărind linia unei cicatrice. Carnea avea o textură de cauciuc, de plastic, ceda prea mult şi în acelaşi timp nu ceda suficient... Yskandr al ei nu căpătase cicatricea aceea încă; Yskandr al ei nu era încă mort... O încercă un alt val de greaţă ameţitoare, periferia câmpului vizual i se contractă ca un iris, scânteind şi scăpărând, iar Mahit gândi din nou: *O să prăjim toate circuitele, termină...*

„Nu pot”, zise Yskandr, o negare enormă în interiorul minţii ei, o separare pe care o percepu ca pe o scânteie căzută pe sol... apoi el dispăru.

Se lăsă o tăcere ca de mormânt, ba chiar pierise până şi senzaţia că Yskandr privea prin ochii ei. Mahit se simţea lipsită de gravitaţie, ticsită de endorfine pe care nu le produsese cu vreun scop şi oribil de singură. Limba îi era grea. Şi simţea gust de aluminiu în gură.

Nimic similar nu i se mai întâmplase până atunci.

— Cum a murit? întrebă şi fu uluită că vocea îi era normală, neperturbată, întrebase pur şi simplu ca să vorbească în continuare.

Niciun teixcalaanlitzlim nu avea habar de existenţa imago-ului, niciunul dintre ei nu ar fi putut măcar să-nţeleagă ce anume i se întâmplase.

— S-a înecat cu aer, zise bărbatul în roşu şi atinse gâtul cadavrului cu două degete depărtate, într-un gest îndelung practicat. I s-a blocat faringele. E foarte trist, însă fiziologiile non-cetăţenilor diferă adesea mult de ale noastre.

— A mâncat ceva la care era alergic? întrebă Mahit.

Părea absurd. Era amorţită din cauza şocului. Se părea că Yskandr murise de anafilaxie, iar, dacă nu era atentă, ea avea să izbucnească într-un acces isteric de râs.

— Se afla la un dineu şi tocmai cu ministrul Ştiinţelor Perlă Zece, spuse bărbatul de la Informaţii.

Acesta părea coborât dintr-un tablou teixcalaanli clasic: trăsături incredibil de simetrice, gură senzuală, frunte mică, nas perfect coroiat, ochi căprui, adânci ca două lacuri.

— Ar fi trebuit să fi văzut newsfeedurile de după aceea, ambasadoareo – a fost povestea perfectă pentru tabloide.

— Azalee Doisprezece nu vrea să fie lipsit de respect, rosti Zegras Trei de lângă uşa unde rămăsese. Ştirea nu a ieşit din complexul palatului. Ar fi fost necuvenită pentru populaţia generală.

Mahit trase cearşaful înapoi până la bărbia cadavrului. Inutil. El continua să fie acolo.

— Ar fi fost, de asemenea, necuvenită pentru staţii? întrebă ea. Curierul imperial care a cerut Staţiei Lsel un nou ambasador în Oraş a fost inutil de vag.

Zegras Trei ridică uşor doar dintr-un umăr.

— Ambasadoareo, deşi eu sunt *asekreta*, nu toţi *asekretim* cunosc toate deciziile Ministerului Informaţiilor.

— Ce doreşti să facem cu corpul lui? întrebă bărbatul în roşu.

Mahit ridică privirea spre el; era înalt pentru un teixcalaanlitzlim. Ochii lui, un verde iritant de prietenos, se aflau la aproape acelaşi nivel cu ai ei. Nu ştia ce să facă ea cu un cadavru. Nu incinerase niciodată pe nimeni; era mult prea tânără. Ambii părinţi îi trăiau. Şi, în plus, când se cuvenea, îl chemai pe managerul funerar, care se ocupa el de toate, preferabil în timp ce o persoană iubită te ţinea de mână şi deplângea cu tine pierderea reciprocă.

Staţiala ştia încă şi mai puţin ce să facă exact cu acest cadavru. Nimeni n-avea să plângă pentru Yskandr, nici chiar ea, iar în spaţiul teixcalaanli nu existau manageri funerari care să ştie ce se cuvenea făcut.

— Deocamdată nimic, reuşi ea să spună, apoi înghiţi un nod mare care i se pusese în gât, să alunge rămăşiţele greţii. Îşi simţea degetele ca electrizate, o furnicau înţepător unde atinsese pielea mortului. Desigur, voi lua măsurile necesare după ce mă voi familiariza cu facilităţile existente. Până atunci… nu se va descompune, nu?

— Extrem de lent, răspunse bărbatul în roşu.

— Domnule…

Mahit o privi pe Zegras Trei, căutându-i ajutorul; ea era ofiţerul de legătură cu rang de ataşat cultural, aşa că putea naibii să stabilească o legătură…

— *Ixplanatl* Pârghie Patru, zise cu promptitudine Zegras Trei. Din Ministerul Ştiinţelor.

— Pârghie Patru, continuă Mahit, abandonând în mod deliberat titlul bărbatului – însemna „savant” într-un sens foarte general, savant-acreditat –, când va fi observabilă descompunerea? Peste alte două luni, poate?

Pârghie Patru surâse îndeajuns încât să-şi arate dinţii.

— Doi ani, ambasadoareo!

— Excelent, încuviinţă Mahit. Timpul respectiv va fi suficient.

Pârghie Patru se plecă deasupra triunghiului format de vârfurile degetelor sale unite, de parcă ar fi primit un ordin. Mahit bănui că era tolerată. Avea să profite de asta. Trebuia s-o facă. Îi trebuia timp pentru a gândi, dar nu o să aibă parte de el aici, în măruntaiele Judiciarului, cu trei curteni şi un *ixplanatl* de la morgă care o aşteptau toţi să comită o eroare irevocabilă şi să sfârşească precum Yskandr.

Trădat de propria fiziologie! După douăzeci de ani de locuit în Oraş, unde mâncase tot ce mâncau şi teixcalaanlitzlim. Oare credea asta?

Yskandr, îşi îndreptă ea gândul spre locul pustiu unde ar fi trebuit să fie imago-ul, *în ce ne-ai băgat înainte să mori?*

El nu răspunse. Întinzându-se către punctul pustiu, Mahit se simţi de parc-ar fi căzut din nou, deşi ştia că tălpile îi stăteau ferm pe podea.

— Aş dori, i se adresă ea lui Zegras Trei, lent, egal şi în limbajul corect, străduindu-se să-şi ascundă ameţeala şi spaima, să fiu înregistrată ca Ambasador legal al staţiilor la Teixcalaan şi, de asemenea, să-mi văd bagajele.

Dorea să iasă de aici. Cât mai repede posibil.

— Desigur, ambasadoareo! spuse Zegras Trei. *Ixplanatl!* Azalee Doisprezece. Infograf Douăzeci şi Nouă! Ca

întotdeauna, compania voastră este o plăcere.

— Ca şi a ta, Zegras Trei, zise Azalee Doisprezece. Ocupă-te de ambasadoare!

Zegras Trei ridică din nou dintr-un singur umăr, de parcă nimic din ceea ce spuseseră ei n-ar fi putut afecta o *asekreta* a Curţii Imperiale într-un fel care să conteze. Brusc, lui Mahit îi plăcu de ea şi fu conştientă că sentimentul acela era mai degrabă necesitatea disperată de a avea un aliat, nimic mai mult. Staţiala se simţea extrem de singură, fără imago-ul care să-i vorbească. Cu certitudine, el avea să revină dintr-o clipă în alta. După atenuarea şocului. După destrămarea vârfului emoţional. Era bine. Ea se simţea bine. Nici măcar nu mai era ameţită.

— Să mergem, atunci? rosti Mahit.

CAPITOLUL DOI

urgent, direcţionaţi-vă atenţia! / emisiunea următoare are un caracter inovator şi important / IMEDIAT pe Canalul Opt!

„În seara asta, Crisopraz Şapte şi Sicomor Patru vă aduc un reportaj din Odile-1, din Sistemul Odile, unde Legiunea Douăzeci şi şase, condusă de vice-*yaotlek* Sumac Trei, se pregăteşte să iasă de pe orbită, după ce insurecţia din oraşul-capitală al lui Odile a fost reprimată…

Peste câteva secunde, Sicomor Patru, aflat în piaţa centrală a capitalei, îl va intervieva pe recent reinstalatul guvernator planetar Navetă Nouă… comerţul prin Poarta Odile se estimează că va reveni la niveluri normale în următoarele două săptămâni…”

Canal Opt! buletin de ştiri nocturn, difuzat de reţeaua norcârlig internă a Oraşului, ziua 245, anul 3, în indictionul 11 al Împăratului Direcţie Şase al Întregului Teixcalaan

LISTĂ DE REGULI CARE TREBUIE URMATE LA APROPIEREA DE O SALTPOARTĂ, PAGINA DOI DIN DOI

„… Reducerea vitezei la 1/128 din viteza subluminică maximă a vehiculului, pentru a permite manevre evazive dacă saltpoarta este accesată simultan de nave non-staţiale din partea opusă.

17. Semnalaţi saltul iminent prin emisie radio locală.

18. Semnalaţi saltul iminent echipajului şi pasagerilor.

19. La viteza de 1/128, apropiaţi-vă de zona cu cea mai mare distorsionare vizuală…”

***Manualul de instruire a piloţilor Staţiei Lsel,* pagina 235**

Apartamentul ambasadorului era pe atât de plin de personalitatea lui Yskandr, pe cât de goală se simţea Mahit de Yskandr: ca şi cum fusese întoarsă pe dos, înconjurată de obiectele imago-ului, în loc să fie inundată de memoria acestuia. Apartamentul fusese aerisit înainte de sosirea ei… sau cel puţin aşa spera şi presupunea femeia, ţinând seama de ferestrele deschise şi de izul antiseptic de detergent, pe care aerul ce pătrundea prin ferestrele acelea făcându-le draperiile să fluture nu izbutise să-l risipească – cu toate acestea, era un loc în care cineva trăise, ba încă mult timp.

Yskandr-omul iubise culoarea albastru şi mobilierul cu aspect scump, făcut dintr-un metal întunecat şi lucios. Liniile industriale ale biroului de lucru şi ale canapelei joase l-ar fi făcut să se simtă imediat ca acasă pe orice om crescut într-o staţie sau într-o navă, nu pe o planetă, totuşi podeaua era acoperită cu covoare mătăsoase, groase, cu desene. Mahit se gândi – o dorinţă veselă şi trecătoare – să stea desculţă acasă, pentru simpla plăcere fizică pe care ar fi simţit-o, apoi se gândi din nou cum succesorii imago se potriveau până şi ca preferinţe estetice cu predecesorii lor. Lui Yskandr îi plăcuse să umble desculţ pe fibre ţesute; se părea că-i plăcea şi ei, deşi până atunci nu beneficiase niciodată de oportunitatea aceasta.

Dincolo de uşa interioară a apartamentului se afla un dormitor. Yskandr atârnase un mozaic din metal al hărţii stelare teixcalaanli a spaţiului staţial, ca un memento, pe tavanul de deasupra patului. *Culcă-te aici şi vei dormi cu resursele întregului sector!*

Era o operă de artă atât de frumoasă, încât aproape că nu părea stângace. Aproape.

Pe noptieră se găsea un teanc mic de cărţi-codex şi de foi infofilm din plastic, grijuliu ordonate. Mahit se îndoia că Yskandr era genul de individ care să alinieze muchiile materialelor sale de lectură, aşa cum nici ea, una, nu era. În niciun caz! Ar fi fost mai uşor dacă el ar fi fost aici, să-l întrebe, şi ce avea ea să facă dacă nu mai revenea? Dacă oribilul vârf emoţional arsese conexiunile dintre maşinăria

ei imago şi trunchiul cerebral, înainte ca Mahit şi Yskandr să fi avut vreo şansă de a fi devenit complet o singură persoană? Dacă ar fi dispus de mai mult timp, maşinăria n-ar mai fi contat – ea ar fi fost Yskandr, sau Yskandr ar fi fost ea, sau ei împreună ar fi fost o entitate nouă, completă, numită Mahit Dzmare, care ar fi ştiut ce ştiuse Yskandr Aghavn, în mod intim, în memoria muşchilor, şi ar fi compilat abilităţi şi instincte, glasul lui şi al ei într-un amalgam – aşa cum ar fi trebuit să fie, o verigă nouă în descendenţa imago. Dar acum? Ce trebuia să facă ea? Să scrie acasă şi să ceară instrucţiuni de reparare? Să plece acasă şi să lase totul nerezolvat, inclusiv descifrarea misterului reprezentat de moartea bărbatului? Cel puţin, nu avea să aibă probleme de limbaj fără ajutorul lui – Mahit visa în teixcalaanli în jumătate din timp; visase Oraşul de suficiente ori –, totuşi încercarea de a atinge locul unde simţise greutatea lui Yskandr încă de când îi fusese alăturat o făcea să simtă din nou senzaţia aceea oribilă, ameţitoare, de prăbuşire. Se aşeză pe marginea patului şi se uită la muchiile perfect aliniate ale codexurilor, până fu sigură că nu va leşina. Cei care dereticaseră în camere le aliniaseră, iar asta însemna că înlăturaseră orice ar fi fost, în mod evident, incriminator.

Mahit se gândea deja la *incriminare*.

Bineînţeles că se gândea la incriminarea cuiva! *Presupune că-i o minciună*, îşi zise ea. *Presupune că ţi se vor servi înşelăciuni şi înţelesuri duble. Zău aşa, înecat cu aer! Fie a suferit un şoc alergic, fie a respirat ceva prea rarefiat. Era vorba de politică doar, ca întotdeauna. Ăsta era Oraşul.* Fiecare om de aici avea un norcârlig care-i murmura o poveste în ochi. Intrigi şi agenţi tripli, iar ea îşi petrecuse copilăria citind aceleaşi poveşti şi spunându-şi-le – oh, imitaţii palide, adresându-se în metrică perfectă metalului surd şi banal al pereţilor staţiei, ceea ce n-o făcuse defel o tovarăşă de copilărie populară şi veselă... deşi asta nu contase, bineînţeles.

Gândeşte ca un teixcalaanlitzlim!

Informaţiile incriminatoare ar fi fost îndepărtate sau

făcute să pară inofensive.

Sau poate că Yskandr le ascunsese, dacă ştiuse ce avea să i se întâmple sau dacă suspectase ceva. Dacă era inteligent. (Imago-ul era inteligent, dar era învechit. Un bărbat se putea schimba mult în cincisprezece ani.)

Mahit se întrebă cum ar fi fost ea, dacă ar fi trăit atâta timp în locul acesta. Mai ales fără imago – mai important decât gradul său de învechire era faptul că imago-ul dispăruse. Până ce el revenea (bineînţeles că avea să revină, asta fusese o pâlpâire minoră, o eroare, ea avea să se trezească mâine, iar Yskandr avea să fie aici), Mahit trebuia să se gândească la sabotaj, pe lângă incriminare. Ceva în neregulă se întâmplase cu maşinăria ei imago – şi fusese fie un act de sabotaj, fie o defecţiune tehnică. Fie dovada eşecului personal de integrare. Putea fi greşeala ei. Propria psihologie, care o respinsese pe a bărbatului. Mahit se cutremură. Continua să-şi simtă ciudat palmele, străbătute de furnicături.

— Bagajele-ţi sunt verificate şi le vei primi, rosti Zegras Trei, pătrunzând pe uşa-iris a dormitorului lui Yskandr.

Mahit îşi îndreptă spinarea, străduindu-se să pară că nu avusese niciun fel de posibil accident neurologic.

— Nici măcar un obiect de contrabandă, urmă Zegras Trei. Până acum eşti o barbară foarte banală.

— Te aşteptai la ceva palpitant? întrebă Mahit.

— Eşti prima mea barbară, spuse Zegras Trei. Mă aştept la orice.

— Cu siguranţă, ai mai întâlnit non-cetăţeni până acum! Doar asta este Nestemata Lumii.

— Întâlnirea nu este totuna cu asigurarea legăturii. Ambasadoareo, tu eşti non-cetăţeana mea. Eu deschid uşi pentru tine.

Forma verbală pe care o utilizase era destul de arhaică pentru a fi idiomatică. Mahit îşi asumă riscul de a vorbi mai puţin fluent decât spera că o făcea de obicei şi spuse:

— Deschiderea uşilor pare mai prejos de responsabilităţile la care m-aş fi aşteptat din partea unei patriciene clasa a doua.

Zâmbetul lui Zegras Trei era mai tăios decât majoritatea expresiilor teixcalaanli; îi ajungea până la ochi.

— Tu nu ai un norcârlig. Nu poţi deschide unele uşi, ambasadoareo. Oraşul nu ştie că tu eşti reală. În plus, fără mine, cum îţi vei decripta corespondenţa?

Mahit arcui o sprânceană, uimită.

— Corespondenţa mea este criptată?

— Şi răspunsurile la mesajele primite au deja întârzieri de trei luni.

— Aceea este corespondenţa ambasadorului Yskandr Aghavn, nu a mea! rosti Mahit, ridicându-se şi ieşind din dormitorul a cărui uşă, cel puţin, o recunoştea.

Zegras Trei o urmă îndeaproape.

— Nu există nicio deosebire. Ambasadoarea Dzmare, ambasadorul Aghavn, zise ea şi mişcă o mână într-o parte şi cealaltă. Este corespondenţa *ambasadorului.*

Deosebirea dintre ei doi era chiar mai mică decât avea habar Zegras Trei. Sau ar fi fost, dacă imago-ul ar mai fi revenit vreodată. Mahit îşi dădu seama că era furioasă pe Yskandr, pe lângă îngrijorarea legată de posibila defecţiune tehnică. El nu făcuse altceva decât să se lase cuprins de panică la vederea cadavrului său şi să abată asupra ei un val de adrenalină care-i cauzase cea mai stranie durere de cap din toată viaţa, iar acum Mahit rămăsese singură cu toată corespondenţa la care nu se răspunsese şi pe care sinele lui cu cincisprezece ani mai… teixcalaanli o abandonase, fiindcă fusese aproape sigur asasinat. Iar la toate astea se adăuga un ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural cu simţul umorului.

— Şi este criptată.

— Bineînţeles! N-ar fi fost respectuos să nu criptăm corespondenţa unui ambasador.

Zegras Trei ridică un bol ticsit cu stick-uri infofişe, dreptunghiuri micuţe din lemn, metal sau plastic, ce înconjurau circuite, fiecare decorat cu iconografia personală a expeditorului. Pescui un pumn de infofişe pe care le ţinu între degete, ca şi cum din articulaţiile lor ar fi crescut gheare.

— Cu ce vrei să începem?

— Dacă mesajele îmi sunt adresate, atunci ar trebui să le citesc singură, zise Mahit.

— Din punct de vedere legal, eu sunt echivalentul tău absolut, rosti Zegras Trei pe un ton destul de plăcut.

Tonul plăcut nu era suficient. Simplul fapt că Mahit îşi dorea un aliat (că îşi dorea ca Zegras Trei s-o ajute şi să-i fie utilă, iar nu o ameninţare imediată, mai ales că trebuia să locuiască în camera alăturată şi să-i deschidă toate uşile pentru toată perioada viitoare indefinită cât fusese repartizată să aibă grijă de ambasadoare, ţinând seama că Mahit începea să înţeleagă cât de întemniţată va fi în Oraş şi că ea, una, nu era reală pentru ochii de panoptic ai Oraşului), simplul fapt că Mahit dorea asta nu era suficient pentru ca Zegras Trei să şi devină, cu adevărat, o extensie a voinţei staţialei, indiferent ce ar fi spus ambasadoarea.

— Poate că aşa-i, în conformitate cu legislaţia teixcalaanli, replică Mahit. Însă, potrivit legislaţiei staţiale, nu reprezinţi nimic de felul ăsta.

— Ambasadoareo, sper că nu presupui că nu prezint suficientă încredere încât să te îndrum la Curte.

Mahit ridică din umeri şi-şi desfăcu larg braţele, mulţumindu-se să-ntrebe:

— Ce s-a-ntâmplat cu ataşatul cultural al predecesorului meu?

Dacă întrebarea o deranjase pe Zegras Trei, tulburarea nu i se desluşi deloc pe chip. Impasibilă, ea răspunse:

— După terminarea celor doi ani de serviciu, a primit altă însărcinare. Cred că nici nu se mai află în complexul palatului.

— Cum se numea? întrebă Mahit.

Ar fi ştiut asta dacă Yskandr ar fi fost cu ea; acei doi ani de serviciu fuseseră primii lui doi ani în Oraş, adică intervalul de cinci ani pe care imago-ul şi-l amintea.

— Cred că Motor Cincisprezece, răspunse fără ezitare Zegras Trei… iar Mahit fu nevoită să se prindă de marginea biroului lui Yskandr şi să se ţină zdravăn, copleşită de un potop de emoţii apărute, parcă, din neant:

duioşie şi frustrare, amintirea unui chip care purta un norcârlig montat în rama de bronz ce-i acoperea complet ochiul stâng, de la pomete până la sprânceană.

Motor Cincisprezece, aşa cum şi-l reamintea Yskandr-imago. O străfulgerare a memoriei, urmată de un roi de amintiri, iar Mahit se întinse către imago şi gândi: *Yskandr?* Nu găsi însă nimic nicăieri.

Zegras Trei o privea şi staţiala se întrebă cum arăta. Palidă, probabil, şi distrasă.

— Aş dori să vorbesc cu el. Cu Motor Cincisprezece.

— Te asigur, spuse Zegras Trei, că deţin o experienţă considerabilă şi punctaje neobişnuit de mari la toate testele de aptitudini necesare pentru a lucra cu non-cetăţeni. Sunt convinsă că ne vom descurca bine.

— *Asekreta*...

— Ambasadoareo, te rog, spune-mi Zegras Trei! Sunt doar ofiţerul tău de legătură, ataşatul tău cultural.

— Zegras Trei, spuse Mahit, străduindu-se din răsputeri să nu ridice vocea, doresc să-i pun câteva întrebări predecesorului tău despre felul în care predecesorul meu şi-a derulat activitatea aici şi, poate, de asemenea, despre circumstanţele decesului său extrem de prematur şi de neplăcut, dacă e să judec după toată corespondenţa asta.

— Ah!

— Da!

— Decesul lui a fost destul de neplăcut, aşa cum spui, dar cu totul accidental.

— Sunt sigură, dar, totuşi, el a fost predecesorul meu, rosti Mahit, ştiind că, dacă Zegras Trei era atât de teixcalaanli pe cât părea, cererea de a afla detalii intime despre cel care ocupase anterior aceeaşi poziţie în societate ar fi fost întemeiată cultural, ca şi cum, de exemplu, ar fi fost o întrebare despre un potenţial imago în Staţia Lsel. Şi aş mai dori, continuă ea, să stau de vorbă cu cineva care l-a cunoscut tot atât de bine pe cât ne vom cunoaşte noi două.

Încercă să apeleze la memoria muşchilor, pentru a afla gradul exact în care Yskandr ar fi mărit ochii într-un surâs

în stil teixcalaanli şi-l repetă.

— Ambasadoareo, spuse Zegras Trei, am toată înţelegerea despre actualul tău… necaz şi-i voi trimite un mesaj lui Motor Cincisprezece, indiferent unde s-ar găsi el acum, împreună cu restul corespondenţei la care s-a răspuns.

— …La care eu însămi nu pot răspunde, fiindcă este criptată.

— Da! Însă eu pot decripta aproape toate formele standard de criptare şi pe majoritatea celor non-standard.

— Tot nu ai explicat de ce corespondenţa mea este criptată într-un fel pe care eu nu-l pot decripta.

— Nu doresc deloc să fiu depreciativă, spuse Zegras Trei. Sunt convinsă că în staţia ta eşti o persoană extrem de educată. Dar, în Oraş, criptarea se bazează, de obicei, pe cifrare poetică şi noi nu ne aşteptăm în niciun caz ca non-cetăţenii să fie nevoiţi să înveţe asta. Iar corespondenţa unui ambasador este criptată pur şi simplu pentru a demonstra că el este un om inteligent, cunoscător al Curţii şi al poeziei de la Curte – este ceva tradiţional. Nu este un cifru, cât, mai degrabă, un joc.

— Să ştii că în Lsel avem poezie.

— Ştiu, încuviinţă Zegras Trei cu atâta compasiune, încât lui Mahit îi veni s-o prindă de umeri şi s-o zgâlţâie. Numai că aici… priveşte asta.

Ridică un stick infofişă lăcuit în stacojiu; cele două părţi ale sale erau ţinute închise laolaltă printr-un sigiliu rotund de ceară aurie, ştanţat cu imaginea stilizată a Oraşului – simbolul imperial teixcalaanli.

— El ţi se adresează în mod clar, deoarece poartă data de azi.

Rupse sigiliul şi infofişa se revărsă în aerul dintre ele, un torent de forme de cuvinte holografice în caligrafie teixcalaanli pe care Mahit simţea că ar fi trebuit s-o poată înţelege. Doar citise şi răscitise literatură imperială încă din copilărie!

Zegras Trei îşi atinse norcârligul şi spuse:

— Pun prinsoare că, de fapt, ai putea să decriptezi asta.

Cunoşti formatul de versificaţie politică?

— Cuplete iambice de cincisprezece silabe cu o cezură între silabele opt şi nouă, răspunse Mahit, dându-şi seama doar când vorbise că păruse, mai degrabă, o candidată la un examen oral decât un cetăţean cunoscător al Teixcalaanului, dar neştiind cum să nu mai vorbească pe tonul acela. E simplu!

— Da! Prin urmare, cifrul pentru majoritatea comunicărilor de la Curte este o transpunere directă, folosind primele patru cuplete din cel mai bun poem encomiastic (adică o poezie laudativă, ceea ce sunt sigură că ştii dacă poţi să numeri silabele şi cezurile) din ultimul anotimp. De câteva luni, acesta este „Cântecul Reînvierii”, de Calendar Doi. Îţi pot face rost de un exemplar, dacă doreşti cu adevărat să-ţi decriptezi singură corespondenţa.

— În mod cert, mi-ar plăcea să aud care că este cel mai bun poem encomiastic modern în opinia Oraşului, răspunse Mahit.

Zegras Trei pufni.

— Eşti grozavă! Cu atitudinea asta, zău c-ai fi putut să te fi născut aici!

Mahit nu simţi că fusese complimentată.

— Ce spune mesajul? întrebă ambasadoarea.

Zegras Trei îşi miji ochii – pupilele i se mişcau în stânga şi în sus, transmiţând instrucţiuni prin zvâcnete micromusculare către norcârligul ei – şi privi concentrată infofişa.

— Este o invitaţie oficială la salonul şi concursul de oraţii al Împăratului, care va avea loc peste trei zile, în cadrul unui banchet diplomatic de prezentare. Presupun că doreşti să mergi?

— De ce n-aş dori?

— Dacă vrei să le insulţi pe toate cunoştinţele predecesorului tău şi să anunţi răspicat că Staţia Lsel e ostilă intereselor imperiale, neparticiparea la dineu ar fi un început minunat.

Mahit se aplecă destul de mult, ajungând atât de aproape, încât putea simţi pe faţă pulsaţia caldă a

respiraţiei lui Zegras Trei, şi zâmbi dezgolindu-şi toţi dinţii, cât mai barbar posibil. O privi pe cealaltă cum se străduia să stea nemişcată şi să nu se retragă; sesiză momentul când ea izbuti, înţelegând ce se petrecea.

— Zegras Trei, rosti Mahit atunci, ce-ar fi să pornim de la premisa că n-aş fi tocmai o idioată?

— Am putea face asta! Poporul tău invadează în mod regulat spaţiul personal al celorlalţi ca represalii?

— Doar când e necesar! În schimb, eu, una, voi presupune că nu eşti implicată într-o tentativă evidentă de sabotaj diplomatic.

— Mi se pare un schimb corect.

— În cazul acesta, accept amabila invitaţie a Maiestăţii Sale Imperiale. Expediază mesajul şi-l voi semna. Apoi va trebui să parcurgem toate infofişele rămase.

Activitatea aceea îi ocupă tot restul după-amiezii şi se prelungi până seara. În mare parte, erau comunicări uzuale pentru o ambasadă mică, totuşi importantă din punct de vedere politic: solicitări pentru obţinerea de informaţii venite din partea Cancelariei şi a unor universităţi despre obiceiurile, economia şi oportunităţile turistice disponibile în Lsel, cereri protocolare. Solicitări de repatriere de la staţiali care trăiseră în spaţiul teixcalaanli şi doreau să se întoarcă – Mahit le semnă pe acelea – şi un lot mai mic de solicitări de intrare, pe care le aprobă şi le trimise mai departe unuia dintre birourile imperiale care se ocupa de „vize de intrare pentru barbari". Un număr neaşteptat de mare de vize pe jumătate autorizate de salvconduct prin spaţiul staţial pentru transportoare militare teixcalaanli – toate sigilate cu însemnul personal al lui Yskandr, dar puţine dintre ele semnate cu adevărat de acesta. Copiile pe jumătate autorizate nu însemnau nimic: ele nu erau valabile. Era ca şi cum Yskandr fusese întrerupt din procesul de a permite oficial unei legiuni de nave teixcalaanli să pătrundă în teritoriul Lsel. Pentru o clipă, Mahit se minună de numărul cu adevărat mare de cereri şi se întrebă de ce nu fuseseră

toate sigilate şi semnate în acelaşi timp, dar apoi le lăsă deoparte pentru momente mai calme. Ea nu era pregătită să trimită nave de război teixcalaanli prin sectorul Staţiei Lsel fără să facă nişte cercetări despre motivul pentru care doreau să se deplaseze în număr atât de mare, indiferent de ceea ce făcuse Yskandr când murise.

Niciuna dintre solicitări nu fusese pentru *Secerişul roşu al înălţării*. Iar asta însemna că altcineva decât Yskandr aprobase ruta acelei nave care urma s-o preia pe ea. Însă Yskandr era deja mort când solicitarea trecuse prin procedura legală. Mahit se simţi uşor tulburată. Cineva trimisese nava aceea şi ea trebuia să afle cine fusese…

Zegras Trei îi întinse însă următorul stick, care se dovedi a fi un dezastru ce-i ocupă complet atenţia, despre taxe de import pe o declaraţie de transport, a cărei soluţionare ar fi necesitat o jumătate de oră dacă i s-ar fi răspuns când fusese trimisă iniţial, adică pe vremea când Yskandr încă mai trăia. Pentru rezolvarea ei, Mahit avu nevoie de o perioadă de trei ori mai lungă, ţinând seama de faptul că, între timp, una dintre părţi (staţialul) părăsise planeta şi o alta se însurase, devenise cetăţean şi-şi schimbase numele. Mahit îi ceru lui Zegras Trei să-l caute pe noul teixcalaanlitzlim după numele său recent şi-i expedie o convocare oficială la Departamentul Judiciar al Licenţelor Comerciale Interstelare.

— Ai grijă să se prezinte să plătească taxele de import pentru mărfurile pe care le-a cumpărat de la unul dintre cetăţenii Staţiei mele, indiferent cum îl cheamă în prezent! îi ceru.

Se dovedi că numele pe care şi-l alesese bărbatul era Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi şase, o descoperire care le afundă pe Mahit şi Zegras Trei într-o tăcere stupefiată.

— Cum să se numească cineva singur în halul ăsta? se plânse Zegras Trei după un moment. N-are pic de gust! Chiar dacă ar fi de pe o planetă cu temperaturi joase, cu multă tundră şi unde e nevoie de vehicule de teren!

Mahit se încruntă, derutată, amintindu-şi – clar – acea

parte din primele ei cursuri lingvistice în Lsel, când toţi colegii din clasă fuseseră încurajaţi să născocească nume teixcalaanli cu care să se cheme între ei în timp ce învăţau să vorbească. Ea alesese Orhidee Nouă, pentru că eroina romanului ei teixcalaanli favorit de atunci, despre aventurile colegei de grădiniţă a viitoarei Împărătese Flamă-solară Doisprezece, se numea Orhidee Cinci. I se păruse foarte teixcalaanli să aleagă un nume bazat pe cartea sa favorită. Atunci se gândise că numele pe care le aleseseră ceilalţi copii erau mult mai puţin reuşite şi se simţise superioară. Acum, în centrul spaţiului teixcalaanli, întregul episod i se părea de-a dreptul absurd. Cu toate acestea, o întrebă pe Zegras Trei:

— De fapt, cum vă luaţi voi, teixcalaanlitzlim, numele?

— Numerele se atribuie pentru noroc sau pentru calităţile pe care vrei să le aibă copilul tău sau în funcţie de modă. „Trei” este mereu popular, ca toate numerele mici – cei numiţi Trei sunt consideraţi stabili şi inovatori, ca un triunghi. Care nu se răstoarnă şi poate să atingă vârfuri de gândire… chestii de felul ăsta. Persoana care a ales „Treizeci şi şase” încearcă, pur şi simplu, să arate ca un locuitor din Oraş îmbogăţit recent – este niţel cam prostească purtarea asta, dar nu foarte gravă. Grav este „Vehicul-de-teren-pentru-tundră”. Adică… Pe sânge şi lumina soarelui, este acceptabil din punct de vedere teoretic, căci e totuşi un obiect neînsufleţit sau ceva din arhitectură, dar e atât de…! Numele frumoase sunt cele de plante, de flori şi de fenomene ale naturii. Care nu au atâtea silabe.

Mahit n-o mai văzuse niciodată pe Zegras Trei vorbind aşa de însufleţit şi-i venea cu adevărat greu să n-o placă. Era amuzantă. Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi şase era încă şi mai amuzant.

— Când am învăţat limba, zise ambasadoarea, hotărând brusc să se destăinuie, să contribuie cu ceva la acest micuţ schimb cultural (dacă urmau să lucreze împreună, atunci trebuiau să colaboreze), noi ne prefăceam că aveam nume în stil teixcalaanli, iar unul dintre colegii mei de clasă –

genul de persoană care obţine punctaje perfecte la examene şi are un accent groaznic – şi-a spus Asteroid 2e. Numărul iraţional. Credea că-i foarte inteligent.

Zegras Trei căzu pe gânduri, după care pufni.

— Da, era! zise ea. E foarte amuzant.

— Serios?

— Enorm! Este ca şi cum ţi-ai transforma întreaga persoană într-o glumă autodepreciativă. Eu aş cumpăra un roman scris de un Asteroid 2e. Probabil că ar fi o satiră.

Mahit râse.

— Persoana respectivă nu era îndeajuns de subtilă pentru satiră, zise ea. Era un coleg de clasă groaznic.

— Aşa pare, încuviinţă Zegras Trei, dar este subtil în mod accidental, ceea ce este încă şi mai bine.

Apoi îi întinse următorul stick şi începu să decripteze următoarea problemă pe care Mahit trebuia s-o rezolve.

Întreaga după-amiază a fost plină de… muncă. Muncă la care Mahit se pricepea, muncă pentru care fusese pregătită, chiar dacă formele în care i se prezenta erau obscure, teixcalaanli şi necesitau abilităţile de decriptare ale lui Zegras Trei. La apus, Zegras Trei comandă pentru amândouă boluri mici cu găluşti din carne cu mirodenii, învelite în foi subţiri de plăcintă, acoperite cu un sos cremos, semifermentat, cu vinişoare de ulei roşu, şi o asigură pe Mahit că era foarte improbabil să fie alergică la ceva din mâncare.

— Este *ixhui*, îi explică. Li-l dăm până şi bebeluşilor!

— Dac-o să mor, nimeni nu va răspunde la corespondenţă alte trei luni şi ce veţi face atunci? zise Mahit şi înfipse într-o găluşcă furculiţa cu doi dinţi care însoţea bolul.

Găluşca se sparse când muşcă din ea, iar interiorul era pişcător şi cald. Uleiul roşu era uşor picant, doar atât cât să dăinuie pe limbă şi s-o facă să îşi pună întrebări despre efectele neurotoxice pe care le-ar fi putut avea, înainte să se transforme în plăcere. Brusc, se simţi lihnită. Nu mai mâncase de când debarcase din crucişător.

Era cumva satisfăcător s-o vadă pe Zegras Trei

devorându-şi propriul bol de *ixhui* cu un entuziasm similar. Mahit flutură din furculiţă spre ea şi comentă:

— Este prea bun pentru bebeluşi!

Zegras Trei căscă ochii în versiunea teixcalaanli a unui surâs.

— Mâncare pentru muncă! Orice care să nu fie atât de bun, delicios, încât să vrei să mănânci încet.

— Şi după aceea revii mai iute la treabă?

— Ai priceput!

Mahit înclină capul într-o parte.

— Eşti genul de persoană care lucrează întruna, aşa-i?

— Ambasadoareo, asta face parte din descrierea jobului.

— Spune-mi Mahit, te rog, şi sunt sigură că există ataşaţi culturali mai puţin dispuşi să ajute.

Zegras Trei aproape că păru încântată.

— Oho, destui! Însă a fi ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural reprezintă misiunea mea. *Asekreta* este jobul.

Informaţii, reguli, secrete… şi oraţii. Asta dacă nu cumva toate lucrările de referinţă despre Oraş pe care le citise Mahit n-o minţiseră.

— Şi în ce constă jobul?

— Politică, răspunse Zegras Trei.

O corespondenţă destul de apropiată cu literatura.

— De ce nu-mi spui atunci despre vizele astea de transport militar?

Mahit tresări când uşa apartamentului piui într-o tonalitate ce-i aduse o grimasă pe chip, însă care nu păru s-o şocheze pe Zegras Trei prin lipsa de eufonie.

Zegras Trei se duse la uşă şi tastă un cod pe consola murală de lângă cadru. Mahit îi privi degetele şi încercă să internalizeze cât mai mult posibil din succesiunea apăsărilor. Cu siguranţă, avea să fie în stare să opereze codurile uşii propriului apartament. (Exceptând cazul în care era prizonieră într-o măsură mai mare decât credea. Cât de reducţioniste erau, de fapt, definiţiile Oraşului pentru oamenii reali, care se puteau deplasa prin el? Regreta că nu-l putea întreba pe Yskandr.) Satisfăcută,

consola murală proiectă o imagine a feţei celui de afară, cu numele şi şiragul de titluri plutindu-i deasupra capului în glife pătrăţoase, evidenţiate cu auriu. Tânăr, cu pometţi laţi, piele arămie, păr des şi negru peste fruntea mică, pe care părea să-l prefere arta imperială. Mahit îl recunoscu din sala mortuară: Azalee Doisprezece, Indistinctul Curtean Numărul Trei, atât doar că, privindu-l acum, avu impresia că se găsea în prezenţa altui standard imperial de frumuseţe masculină, impecabil respectat. Lipsa ei de reacţie o nedumeri cumva. Bărbatul era ca un obiect de artă. *Azalee Doisprezece, patrician clasa întâi*, spusese Zegras Trei, ceea ce însemna că-l cunoştea, cel puţin după nume, şi, posibil, după reputaţie.

— N-am idee ce vrea el, rosti Zegras Trei, ceea ce sugera că, într-adevăr, reputaţia lui trebuia luată în seamă.

— Lasă-l să intre! zise Mahit.

Zegras Trei îşi apăsă cu fermitate degetul mare pe consola murală (*Şi dacă este personalizată pentru amprenta ei? Totuşi, teixcalaanlitzlim n-ar fi utilizat o tehnologie atât de primitivă!*), iar uşa se deschise în faţa lui Azalee Doisprezece, care intră într-un vârtej de mâneci portocalii şi revere crem. Mahit se încordă, pregătindu-se pentru suita integrală de protocoale de saluturi fără niciun ajutor din partea lui Yskandr (ea n-ar fi trebuit să-şi facă griji cu astfel de chestii!), dar abia începuse să se prezinte, când Azalee Doisprezece rosti:

— Eu sunt cel care a venit la apartamentul tău, nu mai trebuie să ne deranjăm!

Trecu pe lângă Zegras Trei, dându-i o sărutare afectuoasă pe tâmplă, care-i aduse acesteia o expresie de profundă nemulţumire pe chip, şi se aşeză pe divan.

Zegras Trei se duse lângă el, cu ochii căscaţi, cu colţurile gurii vizibil ridicate.

— Credeam că nu ne mai formalizăm, Petală, zise ea.

— Absenţa formalităţilor nu m-a lipsit de politeţe, Trestie, replică Azalee Doisprezece, după care îi adresă lui Mahit un zâmbet larg, cu totul ne-teixcalaanli, care-l făcea să pară uşor dezaxat. Ambasadoareo, sper că n-a fost prea

grosolană cu tine!

— Petală, chiar trebuie? zise Zegras Trei.

Aveau diminutive unul pentru altul! Era… drăguţ şi, în mod simultan, ilar şi stânjenitor.

— Câtuşi de puţin grosolană, răspunse Mahit, ceea ce-o făcu pe Zegras Trei să-i arunce o privire teatrală de recunoştinţă. Bun venit pe teritoriul diplomatic al Staţiei Lsel! Cu ce te pot ajuta, altfel decât prin a-ţi îngădui să-ţi reafirmi prietenia cu ofiţerul meu de legătură cu rang de ataşat cultural?

Azalee Doisprezece adoptă o expresie de îngrijorare despre care Mahit suspecta că era un văl subţire aruncat peste un interes mai dubios… şi mai sincer. Era neplăcut ca absolut toţi teixcalaanlitzlim să presupună că ea avea inteligenţa unei uşi de sas, care-o făcea capabilă să recunoască doar imaginile de suprafaţă ale oamenilor: uniforme şi expresii de îngrijorare. Se întrebă cât va trece înainte ca vreunul s-o ia în serios.

— Am unele informaţii îngrijorătoare, spuse Azalee Doisprezece, referitoare la cadavrul predecesorului tău.

Bine… Poate că totul începea *în mod serios* de-acum! (Şi poate că ea avusese dreptate să presupună de la bun început că Yskandr nu putuse muri din cauza unui accident… nu era deloc stilul lui. Şi nu era nici stilul Oraşului să fie atât de direct!)

— A apărut vreo problemă în legătură cu corpul lui?

— Posibil? zise Azalee Doisprezece şi schiţă un gest parcă pentru a sugera că exista într-adevăr o problemă şi că trebuia doar să fie determinată natura ei exactă.

— De parcă te-ai implica în treburile mele doar pentru ceva „posibil”, Petală, zău aşa! exclamă Zegras Trei.

— Aş sugera că tot ceea ce priveşte cadavrul predecesorului meu reprezintă treaba *mea şi numai a mea*! interveni Mahit.

— Am discutat despre asta, Mahit! izbucni Zegras Trei în mod energic. Echivalentul legal…

— Dar nu şi echivalentul moral sau etic! zise Mahit. Mai ales în privinţa unui cetăţean al Staţiei Lsel, aşa cum, cu

certitudine, a fost predecesorul meu. Care-i problema?

— După ce *ixplanatl* Pârghie Patru a părăsit sala de operaţii, am mai rămas o vreme cu cadavrul şi am utilizat echipamentul de imagistică de acolo, spuse Azalee Doisprezece. Actuala mea misiune în Ministerul de Informaţii (lucrez cu non-cetăţenii care ne vizitează pentru a le rezolva problemele medicale sau de accesibilitate în sistem) m-a făcut destul de curios în privinţa fiziologiilor non-cetăţenilor; unele sunt destul de diferite de fiinţele umane! Nu vreau să sugerez defel, ambasadoareo, că Staţia Lsel n-ar fi umană, nici vorbă de aşa ceva! Dar am o curiozitate insaţiabilă, o poţi întreba pe Trestie, care mă ştie de când am fost amândoi cadeţi *asekretim*.

— E insaţiabil de curios şi, adesea, intră şi în necazuri imense, mai ales dacă se-apucă să facă autopsii interesante sau dacă foloseşte practici medicale rare, comentă Zegras Trei. (Mahit îi zări cutele de încordare din maxilar, unghiul dezaprobator al gurii.) Treci la subiect! Te-a trimis Palisandru Doi să mă verifici?

— Trestie, ştii doar că n-aş face vreodată comisioane – fie şi pentru ministra Informaţiilor. Ideea era să rămân în urmă şi să examinez cadavrul predecesorului ambasadoarei. Iar cadavrul acela nu este complet organic.

— Poftim? rosti Zegras Trei în timp ce Mahit se strădui să-şi ţină gura închisă, pentru a nu scăpa o înjurătură staţială.

— Cum adică? întrebă ea.

Poate că Yskandr făcuse vreo operaţie de înlocuire a unui şold cu probleme. Aşa ceva ar fi fost inofensiv, lesne de explicat şi mult mai uşor de observat decât implantul cuibărit la baza craniului, care-i asigurase iniţial propriul imago, pentru ca după aceea să înregistreze o matriţă a cunoştinţelor, a sinelui şi a memoriei sale – matriţa-imago, care urma să fie trecută mai departe în descendenţă.

— Creierul lui este plin de metal, zise Azalee Doisprezece, refuzându-i până şi momentul acela scurt de speranţă.

— Şrapnele? întrebă Zegras Trei.

— Nu prezenta răni. Crede-mă, nişte răni ar fi fost observate de către cei de la morgă. O scanare integrală a corpului este mult mai lămuritoare. Nu înţeleg de ce n-a fost făcută anterior – poate fiindcă era atât de evident că ambasadorul murise de anafilaxie…

— Mă interesează presupunerea ta imediată că şrapnelele reprezintă o posibilitate, vorbi Mahit repede, încercând să îndepărteze conversaţia dinspre zonele cele mai periculoase.

I-ar fi fost de ajutor dacă ar fi ştiut ce destăinuise Yskandr despre procesul imago – dacă destăinuise ceva –, dar nu putea s-o întrebe asta nici măcar pe versiunea lui din mintea ei şi cum ar fi putut şti versiunea aceea ce făcuse… continuarea sa? Da, „continuarea” era un termen bun – ce făcuse el în timpul scurs între cele două versiuni?

— Ocazional, Oraşul este ostil, rosti Zegras Trei.

— Au loc şi accidente, adăugă Azalee Doisprezece. Destul de multe în ultima vreme. Cineva îşi operează greşit norcârligul, Oraşul reacţionează exagerat…

— Nu este o problemă cu care va trebui să te confrunţi vreodată, zise Zegras Trei cu o veselie liniştitoare în care Mahit nu crezu deloc.

— Predecesorul meu a avut norcârlig? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Zegras Trei. Pentru a utiliza unul, ar fi trebuit să primească personal permisiunea Maiestăţii Sale Direcţie Şase. Non-cetăţenii nu le au – o conexiune cu Oraşul este un drept, este ceea ce înseamnă să fii teixcalaanli.

Asta însemna să fii teixcalaanli: să-ţi deschizi uşile singur şi, de asemenea, pare-se, să fii expus unor riscuri sporite! Mahit se întrebă oare cât de bine îi urmăreau norcârligele pe cetăţenii teixcalaanli în deplasările lor şi cine, exact, ţinea evidenţa acelor informaţii?

— Indiferent dacă fostul ambasador a avut sau nu norcârlig, le întrerupse Azalee Doisprezece, în trunchiul lui cerebral există o cantitate foarte mare de metal misterios şi m-am gândit că poate ai dori să ştii asta, ambasadoareo, înainte ca aşa ceva să-ţi fie instalat şi ţie.

— Optimist ca-ntotdeauna, Petală.

— Cine mai cunoaşte informaţia asta? întrebă Mahit.

— N-am spus nimănui, răspunse Azalee Doisprezece şi-şi încrucişă cu modestie mâinile în mânecile lungi ale hainei sale.

Mahit putu auzi cuvântul „încă” care era implicit în declaraţia aceea şi se întrebă ce dorea, de fapt, tânărul de la ea.

— De ce mi-ai spus-o mie? Este posibil ca ambasadorul să fi avut diverse implanturi – un stimulator cardiac pentru epilepsie, de exemplu –, asemenea dispozitive sunt uzuale dacă epilepsia apare târziu în viaţă, zise staţiala recurgând la minciuna standard despre o maşinărie imago care i se spunea cuiva care nu era din Lsel. Presupun că le aveţi şi voi aici, într-o civilizaţie aşa de măreaţă ca Teixcalaan. Ai fi putut consulta dosarul medical al ambasadorului şi afla, fără să recurgi la atâtea ocolişuri.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am dorit să văd ce ai face tu? Predecesorul tău a fost… hm… Un tip care avea politica în sânge, foarte abil pentru un ambasador. Sunt curios să văd dacă aşa sunt toţi cei din Lsel.

— Eu nu sunt Yskandr, zise Mahit şi, chiar când rosti cuvintele acelea, se simţi extrem de ruşinată – ar fi trebuit să fi fost mai mult ca Yskandr; dacă ar fi avut timp să se integreze… dacă el n-ar fi dispărut în mintea ei. Ce se înţelege prin termenul „politică” variază. Crezi că *ixplanatl* ştie?

Azalee Doisprezece zâmbi îndeajuns cât să-şi arate dinţii.

— Nu ţi-a menţionat nimic. Şi nu mi-a menţionat nici mie. Însă el este un *ixplanatl* al Colegiului Medical al Ministerului Ştiinţelor – cine poate şti ce crede el că este important?

— Vreau să văd asta cu ochii mei, rosti Mahit şi se sculă.

Azalee Doisprezece o privi încântat.

— Aha! Ai, aşadar, şi tu, politica în sânge!

CAPITOLUL TREI

„În fiecare celulă este o inflorescenţă de foc chimic
[*NUMELE DECEDATULUI*] dedicat [*pământului/soarelui*]
va izbucni într-o mie de flori, tot atâtea câte răsuflările vieţii lui şi ne vom reaminti numele lui numele lui şi numele strămoşului (strămoşilor) lui şi în numele acelea cei adunaţi aici lasă sângele să-nmugurească şi din palmele lor, şi azvârle acest foc chimic în [*pământ/soare*]…”

***Oraţie funerară teixcalaanli standard* (fragment), modelată după *Necrologul pentru* ezuazuacat *Amarant Doi*, a cărui cea mai veche atestare este din al doilea indiction al Împărătesei Flamă-solară Doisprezece a Întregului Teixcalaan**

„[*paraziţi*]… repet, pierdut tot controlul comportamental… mă rostogolesc… armă energetică necunoscută, incendiu în carlingă [*sunete distorsionate; sunete distorsionate; înjurătură*] negre… nave negre, sunt rapide, sunt găuri în [*înjurătură*] de vid… nu stele… sunt [*sunete distorsionate*] nu pot… [*înjurătură*] mai multe [*ţipete pentru 0,5 secunde, urmate de vuiete, probabil decompresie explozivă timp de 1,8 secunde înainte de pierderea semnalului*].”

Ultima transmisiune a pilotului Aragh Chtel din Lsel, aflat în recunoaştere la marginea sectorului, 242.3.11 (calendarul teixcalaanli, domnia lui Direcţie Şase)

De data aceasta, Mahit se apropie de complexul Judiciar mergând pe jos, împreună cu Zegras Trei şi Azalee Doisprezece mişcându-se permanent în jurul ei. Se simţea ca o ostatică sau ca o persoană pe care o îngrijora

posibilitatea unui asasinat politic, ambele ipostaze fiind prea apropiate de realitate pentru ea ca să fie optimistă. În plus, era pe punctul de a intra ilegal într-o morgă. Sau de a ajuta pe cineva care avea acces legitim în morgă să aducă înăuntru inşi neautorizaţi. Oricum ar fi stat lucrurile, era... o chestie de-a dreptul... *politică*.

Regreta că nu primise instrucţiuni mai bune din partea Consiliului Staţial despre *cum* să facă politică. Majoritatea instrucţiunilor care îi fuseseră transmise, după ce mai-marii ei aflaseră ce i se întâmplase lui Yskandr Aghavn, erau de genul: *Să faci treabă bună! Pledează pentru poporul nostru, încearcă să-i opreşti pe teixcalaanli să ne anexeze, dacă se aduce în discuţie subiectul!* Ea rămăsese cu impresia că aproximativ jumătate din Consiliu – îndeosebi Aknel Amnardbat, consiliera pentru Moştenire, care avea în subordine diplomaţia şi păstrarea moştenirii culturale – sperase că îi plăcea suficient de mult cultura teixcalaanli, încât să fie încântată de postul primit şi, în acelaşi timp, că o să-i displacă destul astfel încât să descurajeze alte interpenetrări culturale în arta şi literatura staţiale. Cealaltă jumătate a Consiliului, condusă de către Tarats, consilierul pentru Mineri, şi de către Onchu, consiliera pentru Piloţi (pe care Mahit o considera jumătatea pragmatică a consiliului de administraţie de pe Lsel, format din şase persoane, şi care se opunea, aşadar, planurilor lui Aknel Amnardbat pentru ea), îi ceruse: *Împiedică Imperiul să ne anexeze şi continuă să te asiguri că tot noi suntem principala sursă de molibden, tungsten şi osmiu – şi, bineînţeles, de informaţii, dar şi principala cale de acces spre Poarta Anhamemat!* Oare o acţiune de tipul „predecesorul meu a fost ucis şi eu suspectez că mă voi implica într-o investigaţie ilegală pentru a proteja tehnologia staţială” reprezenta un exemplu de îndeplinire a instrucţiunii *încearcă să opreşti Imperiul Teixcalaanli să ne anexeze*? Yskandr ar fi ştiut. Sau cel puţin ar fi avut o opinie foarte fermă despre toate astea.

Partea din Oraş care conţinea guvernul imperial era enormă şi veche, în forma unei stele cu şase vârfuri:

sectoare pentru Est, Vest, Nord şi Sud, plus încă două: Cer, care se extindea între Nord şi Est, şi Pământ, care se ridica între Sud şi Vest. Fiecare sector era format din turnuri ascuţite ca nişte ace, ticsite cu arhive şi birouri, conectate între ele prin poduri şi arcade. Curţi suspendate atârnau în văzduh între turnurile cele mai populate, cu podele translucide sau cu inserţii de gresie şi aur. În centrul fiecăreia se afla o grădină hidroponică, ce asigura fotosinteza vegetaţiei care plutea în apa nemişcată. Luxul incredibil al unei planete! Florile din grădinile hidroponice păreau colorate pentru a transmite adevărate mesaje codate: pe măsură ce se apropiau de Judiciar, petalele lor deveneau tot mai roşii, până când centrul fiecărei curţi semăna cu un heleşteu de sânge iridescent, iar Mahit zări clădirea ce fusese prima ei destinaţie în urmă cu un număr de-a dreptul inimaginabil de ore în dimineaţa aceea.

Azalee Doisprezece atinse cu degetul arătător o placă verde din metal lustruit, de lângă uşă, care era, probabil, o iscălitură caligrafică, se gândi Mahit, observând cu atenţie glifa pentru „floare" ascunsă în mijlocul ei, iar numele scris al bărbatului ar fi trebuit să aibă „floare" lângă una dintre glifele pentru „doisprezece", alături de o ajustare pentru tipul florii. Uşile Judiciarului foşniră şi se deschiseră. Când Zegras Trei ridică şi ea mâna să atingă plăcuţa, Azalee Doisprezece o prinse de încheietură.

— Nu e nevoie, intraţi! murmură el în bărbie şi le făcu semn să treacă repede, după care lăsă uşile să se închidă în urma lor. Ai zice că nu te-ai mai furişat niciodată undeva până acum…

— Avem acces legal, şuieră Zegras Trei. În plus, suntem pe înregistrarea vizuală a Oraşului…

— Pe care gazda noastră nu vrea s-o asociem cu accesul lui, rosti Mahit apăsat, suficient de tare încât să fie auzită.

— Exact, spuse Azalee Doisprezece, iar, dacă vom ajunge în punctul în care se va scotoci prin audiovizualele Oraşului ca să se afle „cine a intrat azi în Judiciar", atunci înseamnă că avem probleme mult mai mari, Trestie.

Mahit suspină.

— Haide să terminăm, du-ne la predecesorul meu!

Buzele lui Zegras Trei se strânseră până deveniră doar o linie subţire, care arăta că ea căzuse pe gânduri, apoi porni în stânga lui Mahit, în vreme ce Azalee Doisprezece le conduse în subteran.

Morga arăta exact la fel. Aerul era rece şi mirosea a curăţare forţată, ca şi cum fusese trecut prin purificatoare. *Ixplanatl* – sau Azalee Doisprezece, după ce terminase investigarea – acoperise cadavrul lui Yskandr cu cearşaful. Brusc, Mahit fu încercată de o groază atotstăpânitoare; ultima dată când stătuse aici, imago-ul ei expediase flame teribile de emoţie şi valuri de hormoni ai sistemului endocrin, după care dispăruse. Cu toate acestea, ea, una, revenise acolo! În minte îi răsări din nou un licăr neplăcut, care o făcu să se gândească la sabotaj. Oare sala asta era, cumva, ostilă? (Oare ea însăşi dorea ca sala să fie ostilă, astfel încât sabotajul să nu poată fi nici propriul eşec, nici al altcuiva din Lsel?)

Azalee Doisprezece trase din nou cearşaful în jos, dezvăluind chipul mort al lui Yskandr Aghavn. Mahit se apropie. Încercă să vadă cadavrul ca pe un înveliş material; o problemă fizică a lumii prezente, nu ca pe ceva ce găzduise o persoană tot aşa cum ea găzduia o persoană. O *aceeaşi* persoană.

Azalee Doisprezece îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale sterile şi ridică blând capul cadavrului, întorcându-l, astfel încât ceafa să-i fie vizibilă staţialei, ascunzând cel mai mare dintre locurile unde fusese injectat, cel din venele gâtului. Cadavrul nu se mişca de parcă fi fost mort de trei luni: era suplu şi flasc.

— Este mai dificil de zărit, zise Azalee Doisprezece. Cicatricea este foarte mică, dar, dacă apeşi în partea de sus a regiunii cervicale, sunt sigur că vei simţi proeminenţa.

Mahit întinse mâna şi-şi apăsă degetul mare în scobitura ţestei lui Yskandr, direct între tendoane. Pielea părea cauciucată. Ceda prea mult şi nu avea textura la care te-ai fi aşteptat. Cicatricea micuţă a imago-ului era o

neregularitate minusculă sub buricului degetului; dedesubtul ei se găsea structura maşinăriei imago, o fermitate la fel de familiară ca oasele craniului. Şi la ea se simţea la fel. Mahit obişnuia să frece, dusă pe gânduri, locul acela, tot cu degetul mare, când studia. Nu mai făcuse asta de când îi fusese instalată chirurgical maşinăria imago care conţinea cinci ani din viaţa şi din experienţa lui Yskandr. Nu era unul dintre gesturile ei reflexe şi, în exteriorul Staţiei, putea fi un indiciu, aşa că îl lăsase să se dizolve în noua persoană combinată, care ar fi trebuit să devină ei doi.

— Da, rosti acum cu glas tare, o simt.

— Bun atunci, zâmbi Azalee Doisprezece. Şi ce crezi c-ar putea fi?

Mahit i-ar fi putut spune. Dacă el ar fi fost Zegras Trei, poate că i-ar fi spus – un impuls despre care înţelese însă că era periculos chiar când îl simţi; confesiunile făcute succesiv unor teixcalaanlitzlim nu ofereau niciun fel de siguranţă apreciabilă, în niciun caz după o singură zi –, dar fără Yskandr, ea se simţea singură înr-un mod de-a dreptul disperat şi dorea să fie în siguranţă.

— În tot cazul, nu este ceva organic, zise ea, dar pare veche.

Un pas în lateral. Trebuia să scape din acest episod lipsit de înţelepciune al confruntării cu cadavrul şi să revină în apartamentul ei, să închidă uşa şi să se ocupe de nevoia… de a avea prieteni. Nu puteai să fii prieten cu cetăţeni teixcalaanli. Şi mai ales nu cu nişte *asekretim* care făceau parte din Ministerul Informaţiilor…

— N-am auzit ca el să fi fost supus unei operaţii chirurgicale la coloană, spuse Zegras Trei. În niciun caz în timpul pe care l-a petrecut aici. Nici pentru epilepsie şi nici pentru altceva.

— Ai fi observat? o întrebă Mahit.

— Ţinând seama de timpul pe care-l petrecea la Curte? Predecesorul tău a fost extrem de vizibil. Dacă ar fi dispărut o săptămână, cineva ar fi comentat că Maiestatea Sa îi simte lipsa…

— Chiar aşa? zise Mahit.

— Am menţionat că a fost un animal politic, spuse Azalee Doisprezece. Aşadar, tu eşti de părere că metalul a fost, poate, inserat înainte ca el să fi devenit ambasador.

— Dar ce face? întrebă Zegras Trei. Petală, pe mine mă nedumereşte mai mult posibilitatea asta, decât momentul când a fost instalat.

— Ambasadoarea se pricepe la asemenea chestiuni tehnice? întrebă Azalee Doisprezece cu nepăsare.

O tachina, se gândi Mahit. Poate chiar o insulta. Îi întindea o nadă.

— Ambasadoarea, zise ea indicându-se cu mâna, nu este o practicantă a medicinei şi nici *ixplanatl*, deci nu ar putea explica în detaliu efectele neurologice ale unui astfel de dispozitiv.

— Dar este neurologic, spuse Zegras Trei.

— Se află în trunchiul lui cerebral, zise Azalee Doisprezece, ca şi cum răspunsul acela ar fi fost suficient. Şi în niciun caz nu este teixcalaanli; niciun *ixplanatl* n-ar ajusta în felul acesta funcţionarea minţii cuiva.

— Nu insulta! interveni Zegras Trei. Dacă non-cetăţenii doresc să-şi instaleze metal în cranii, este treaba lor, cu excepţia cazului în care intenţionează să devină cetăţeni…

— Ambasadorul a fost, cu certitudine, implicat *în guvernarea lui Teixcalaan*, Trestie, tu ştii asta, practic, de aceea ai depus o cerere pentru a deveni ataşata culturală a noii ambasadoare… deci contează că el dispusese de un soi de amplificare neurologică…

— Sunt absolut fascinată de această informaţie, rosti Mahit apăsat, apoi se opri, deoarece atât Zegras Trei, cât şi Azalee Doisprezece îşi corectară brusc posturile şi-şi aşternură pe chipuri o inexpresivitate oficială.

În spatele lui Mahit, uşa morgii se deschise cu un fâşâit slab. Staţiala se întoarse.

Spre ei venea o femeie teixcalaanli îmbrăcată complet într-un alb ca osul: pantaloni, o bluză din multe straturi şi o tunică lungă, asimetrică. Planurile feţei îi erau ca bronzul întunecat, pometţii largi, nasul ca o lamă de cuţit

deasupra gurii mari, cu buze subţiri. Cizmele ei din piele moale nu scoteau niciun sunet pe pardoseală. Mahit se gândi că era cea mai frumoasă femeie teixcalaanli pe care o văzuse vreodată, ceea ce însemna probabil că era mediocră spre urâtă, conform standardelor locale. Prea subţire, prea înaltă, cu proporţii izbitoare ale feţei, ale nasului, dar totuşi îţi venea greu să-ţi desprinzi ochii de la ea.

Captează toată lumina din cameră şi o curbează în jurul său.

Asta nu părea să fi fost observaţia lui Mahit. Apăruse în mintea ei, aşa cum ar fi apărut o abilitate a unui imago, de pildă, capacitatea de a gesticula ca un teixcalaanlitzlim sau de a efectua calcule cu mai multe variabile – perfect natural şi, în acelaşi timp, perfect străin pentru experienţele lui Mahit. Se întrebă dacă Yskandr o cunoscuse pe femeia aceasta şi se simţi din nou furioasă pentru că el nu era aici, să-l consulte. Că dispăruse atunci când avusese nevoie de el, că nu lăsase în urmă decât aceste fragmente de gânduri, aceste impresii fugare.

Zegras Trei făcu un pas înainte, îşi ridică mâinile într-un salut formal, precis, cu vârfurile degetelor abia atingându-se, apoi se plecă adânc.

Nou-venita nu se sinchisi să-i răspundă în vreun fel.

— Absolut neaşteptat! rosti ea. Crezusem că voi fi singura care vine să-i viziteze pe morţi la ora asta din noapte.

Nu părea tulburată.

— Îngăduie-mi să ţi-o prezint pe noua ambasadoare a Staţiei Lsel, Mahit Dzmare! spuse Zegras Trei, folosind cea mai elevată construcţie oficială a frazei, ca şi cum ar fi stat toţi în sala de recepţii a Împăratului, nu într-un beci al Judiciarului.

— Condoleanţele mele pentru pierderea predecesorului tău, Mahit! zise femeia în alb cu o sinceritate absolută.

Nimeni din Oraş nu-i spusese pe nume lui Mahit, decât după ce fusese încurajat ca atare. Brusc, staţiala se simţi expusă.

— Excelenţa Sa, *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, spuse Zegras Trei. Apoi adăugă în şoaptă: A cărei graţioasă prezenţă luminează încăperea ca sclipirea tăişului unui pumnal.

O frază care în teixcalaanli era participială şi avea cincisprezece silabe, de parcă femeia în alb ar fi venit la pachet cu propriul epitet poetic, dinainte pregătit. Poate că aşa şi era. *Ezuazuacatlim* erau confidenţii juraţi ai Împăratului, consilierii lui cei mai apropiaţi şi tovarăşii săi de masă. Cu milenii în urmă, când teixcalaanli erau încă legaţi de planetă, *ezuazuacatlim* formaseră, de asemenea, trupa lui personală de războinici. Potrivit manualelor de istorie disponibile în Lsel, în secolele recente titlul era mai puţin violent.

Ţinând seama de epitet, Mahit nu era chiar atât de sigură de „mai puţin violent”. Făcu o reverenţă.

— Sunt recunoscătoare pentru simpatia dovedită de Excelenţa Voastră, rosti ea în cursul procesului de îndoire din mijloc şi apoi de revenire, după care se îndreptă cât putu, imaginându-se ca fiind cineva care putea domina, poate chiar domina o teixcalaanlitzlim demodat de înaltă şi cu titluri ameninţătore. Şi întrebă: Ce determină pe cineva cu responsabilităţile tale să-i viziteze, aşa cum ai spus, pe morţi?

— El mi-a plăcut, răspunse Teslă Nouăsprezece, şi am auzit că-l vei incinera.

Apoi se apropie. Mahit se pomeni stând umăr la umăr cu ea, privind cadavrul. Teslă Nouăsprezece îndreptă capul lui Yskandr, care fusese întors într-o parte, şi-i îndepărtă părul de pe frunte cu mâini blânde şi familiare. Inelul cu sigiliu îi scânteia pe degetul mare.

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun! zise Mahit, lăsând să se ghicească îndoiala pe care o simţea în mod real.

O *ezuazuacat* nu trebuia să se furişeze ca o ambasadoare banală şi tovarăşii ei *asekretim* clandestini, nu pentru a se uita la un cadavru. Ea avea alt motiv, justificat de sosirea lui Mahit sau de faptul că ambasadoarea îl informase pe *ixplanatl* că trupul lui

Yskandr trebuia incinerat. Staţiala se aşteptase ca prezenţa noii ambasadoare să declanşeze, cu certitudine, manevre politice – nu era idioată! –, dar nu se gândise că undele perturbării vor ajunge la înălţimea cercului de intimi ai Împăratului. *Yskandr, ce încercai să faci aici?* se gândi.

— Niciodată rămas-bun, spuse Teslă Nouăsprezece, privind-o pe Mahit pieziş, cu un fulger de alb surâzător vizibil între buze. Ce nepoliticos – să-ţi imaginezi o despărţire permanentă de o persoană aparte, ca să nu mai zic de un prieten!

Oare palmele ei, care atinseseră cu atâta grijă cadavrul, căutaseră aceeaşi maşinărie imago pe care o observase Azalee Doisprezece? Poate că sugera că ştia totul despre procesul imago; poate că-şi imagina chiar că stătea de vorbă cu Yskandr din corpul lui Mahit. Păcat pentru *ezuazuacat* că el n-o auzea! Mare, mare păcat şi pentru Mahit!

— Ai ales o oră neobişnuită pentru asta, rosti staţiala pe un ton cât mai neutru.

— În niciun caz mai neobişnuită decât ora aleasă de tine. Şi cu o asemenea companie fascinantă.

— O asigur pe Excelenţa Voastră, interveni Azalee Doisprezece, că…

— …Că mi-am adus ataşata culturală şi pe tovarăşul ei *asekreta* să fie martori la un ritual Lsel de jelire personală, spuse Mahit.

— Chiar aşa? zise Teslă Nouăsprezece.

În spatele ei, Zegras Trei îi aruncă lui Mahit o privire care exprima în mod clar, în ciuda diferenţelor culturale fundamentale în ceea ce priveşte expresiile faciale uzuale, o admiraţie stânjenită faţă de sângele-rece de care dăduse dovadă.

— Da, încuviinţă staţiala.

— Şi în ce constă ritualul? întrebă Teslă Nouăsprezece, în modul cel mai oficial şi mai politicos în mod delicat pe care Mahit îl auzise vreodată folosit cu glas tare de cineva.

Poate că epitetul poetic de cincisprezece silabe în

teixcalaanli al lui Mahit, când avea să şi-l primească, avea să includă şi termenii *care o scoate la capăt cu idei care fuseseră, iniţial, proaste*.

— Este un priveghi, zise ea, inventând pe măsură ce vorbea. Succesorul stă lângă corpul predecesorului său timp de o jumătate de rotaţie completă a staţiei – asta înseamnă nouă dintre orele voastre –, pentru a-şi întipări în memorie trăsăturile persoanei care va deveni el însuşi, înainte ca acestea să se transforme în cenuşă. La priveghi sunt necesari doi martori, şi de aceea i-am adus pe Zegras Trei şi pe Azalee Doisprezece. După priveghi, succesorul consumă oricare dintre resturile incinerate pe care doreşte să le păstreze.

Ca ritualuri imaginate, nu suna deloc rău. Lui Mahit poate chiar i-ar fi plăcut să fi existat o asemenea ceremonie ca parte a procesului de integrare cu un imago. Dacă avea să mai revină vreodată în Lsel, ar fi putut chiar s-o sugereze. Desigur însă, asta n-ar fi contat câtuşi de puţin pentru ea.

— O hologramă n-ar fi fost la fel de utilă? întrebă Teslă Nouăsprezece. Nu doresc să discreditez mentalitatea culturii voastre, ci sunt, pur şi simplu, curioasă.

Mahit putea să pună pariu că nu doar despre asta putea fi vorba.

— Materialitatea corpului real sporeşte verosimilitatea, zise ea.

Azalee Doisprezece scoase un sunet slab, înăbuşit.

— „Verosimilitatea”! repetă el.

Mahit încuviinţă în mod solemn. Aparent, ea avea încredere în *asekretim*, la urma urmei, sau, cel puţin, avea încredere în ei că nu vor ieşi din rolul pe care li-l trasase. Inima îi bubuia. Teslă Nouăsprezece se uită cu o încântare necamuflată de la ea la Zegras Trei, care părea complet stăpână pe sine, cu excepţia ochilor holbaţi. Mahit fu sigură că toată născocirea aceea urma să se năruie peste ea în clipa următoare. Măcar se afla deja în interiorul Judiciarului; dacă *ezuazuacat* decidea s-o aresteze, n-ar fi avut mult de mers până-n celulă.

— Yskandr n-a menţionat niciodată aşa ceva, rosti Teslă Nouăsprezece, dar, în acelaşi timp, a fost mereu reticent să vorbească despre decese şi despre Lsel.

— De obicei, are un caracter mult mai privat, spuse Mahit, ceea ce era doar parţial o minciună.

Moartea era privată, cu excepţia cazului când era începutul contactului celui mai intim pe care-l puteau avea două persoane.

Teslă Nouăsprezece ridică apoi cearşaful până la pieptul cadavrului, îl netezi o dată cu palma, apoi făcu un pas înapoi.

— Nu semeni aproape deloc cu el, comentă ea. Poate că ai acelaşi simţ al umorului, dar asta-i tot. Sunt surprinsă.

— Eşti, cu adevărat, surprinsă?

— Foarte.

— Nici teixcalaanlitzlim nu seamănă între ei.

Teslă Nouăsprezece râse, scoţând un singur sunet ascuţit.

— Nu, dar noi avem tipuri. De pildă, *asekreta* ta de aici. Ea este modelul precis al diplomatului-orator Strung Unsprezece, atât doar că este femeie şi are pieptul prea mic. Cere-i şi-ţi va recita întreaga lui operă, până şi părţile în care el li s-a alăturat barbarilor, într-un mod lipsit de înţelepciune.

Zegras Trei făcu un gest dintr-o mână, o mişcare simultan tristă şi măgulită.

— Nu crezusem că Excelenţa Voastră băgase de seamă, spuse ea.

— Să nu mai crezi asta niciodată, Zegras Trei! replică Teslă Nouăsprezece.

Mahit nu putea spune dacă aceasta intenţionase să fie ameninţătoare. Era posibil ca, pur şi simplu, aşa să fi vorbit mereu.

— M-a fascinat întâlnirea cu tine, Mahit! continuă *ezuazuacat*. Sunt sigură că aceasta nu va fi ultima.

— Şi eu sunt sigură.

— Ar trebui să te întorci la priveghiul tău, nu crezi? Îţi doresc, cu toată sinceritatea, o reunire fericită cu

predecesorul tău.

Mahit se simţi pe punctul de a izbucni într-un râs isteric.

— Eu însămi o doresc, zise ea. L-ai onorat pe Yskandr prin prezenţa ta.

Teslă Nouăsprezece păru să manifeste un fel de reacţie internă complexă faţă de cuvintele acelea. Mahit nu era îndeajuns de familiarizată cu expresiile faciale teixcalaanli, încât s-o poată descifra pe a ei.

— Noapte bună, Mahit! spuse Teslă Nouăsprezece. *Asekretim*!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi cu aceeaşi lipsă de grabă cu care intrase.

După ce uşa se închise în urma ei, Zegras Trei întrebă:

— Câte dintre acestea au fost adevărate, ambasadoareo?

— O parte, răspunse Mahit sec. Sfârşitul, când ea mi-a urat o reunire fericită, iar eu am fost de acord. Partea aceea, în mod clar! zise făcând o pauză şi scrâşni din dinţi. Vă apreciez participarea. Amândurora.

— Este destul de neobişnuit ca un *ezuazuacat* să vină la morgă, zise Zegras Trei. Mai ales ea.

— Eu am vrut să văd ce vei face, adăugă Azalee Doisprezece. Dacă te-aş fi întrerupt, aş fi distrus efectul.

— I-aş fi putut spune adevărul, rosti Mahit. Uite-mă… abia am venit în Oraş şi sunt condusă pe căi greşite de către ataşata mea culturală şi de către un curtean rătăcit.

Azalee Doisprezece îşi încrucişă mâinile la piept.

— Iar noi i-am fi putut spune adevărul, zise el. Prietenul ei, ambasadorul mort, are implanturi neurologice misterioase şi probabil ilegale.

— Ce frumos pentru noi că toţi oamenii mint! zise voioasă Zegras Trei.

— Schimburi culturale prin duplicitate reciproc avantajoasă, comentă Mahit şi ridică dintr-un umăr.

— Nu va rămâne mult timp reciproc avantajoasă, vorbi Azalee Doisprezece, dacă noi trei nu convenim în privinţa aceasta. Ambasadoareo, eu tot vreau să ştiu ce face implantul ăsta.

— Şi eu vreau să ştiu ce făcea predecesorul meu, care

era prieten cu Excelenţa Sa *ezuazuacat* şi, de asemenea, cu Împăratul însuşi.

Zegras Trei lovi cu ambele palme în masa morgii, de o parte şi de cealaltă a capului cadavrului. Inelele ei zăngăniră pe metal.

— Putem face schimb şi de adevăruri, spuse ea, nu doar de minciuni. Câte unul de la fiecare dintre noi, pentru un pact.

— Asta chiar este din Strung Unsprezece! zise Azalee Doisprezece. Pactul adevărului dintre el şi banda jurată de alieni, din cartea a cincea a *Rapoartelor de la Frontiera Spirituală*.

Zegras Trei nu păru deloc stânjenită, deşi Mahit credea că ar fi avut motive. Aluziile şi referinţele formau centrul înaltei culturi teixcalaanli, dar trebuiau să fie atât de evidente, încât oricare dintre vechii tăi prieteni să poată recunoaşte citatul exact? Oricum ea nu citise *Rapoartele de la Frontiera Spirituală*. Nu era un text care să fi ajuns vreodată la Staţia Lsel. Suna ca unul ce nu trecuse probabil de cenzura teixcalaanli – textele religioase, textele ce puteau fi citite ca manuale pentru conducerea statului sau relatările ne-aseptizate despre acţiuni teixcalaanli diplomatice sau războinice treceau rareori de cenzură.

— Teslă Nouăsprezece n-a greşit în privinţa mea, spuse Zegras Trei perfect senină. Dacă a dat rezultate pentru Strung Unsprezece, atunci va funcţiona şi pentru noi.

— Câte un adevăr fiecare! repetă Mahit. Şi ne păstrăm reciproc secretele.

— Bine, încuviinţă Azalee Doisprezece, trecându-şi o mână prin părul pieptănat cu grijă, răvăşindu-l. Începe tu, Trestie!

— De ce să fiu eu prima, când tu ne-ai băgat în toată afacerea asta?

— Atunci, ea să fie prima.

Mahit clătină din cap.

— Deoarece nu sunt cetăţeană şi n-am avut niciodată plăcerea de a-l citi pe Strung Unsprezece, nu cunosc

aproape deloc regulile pactului adevărului. Aşa că va trebui să îmi arăţi tu.

— Îţi face realmente plăcere toată chestia asta, nu-i aşa? întrebă Zegras Trei. Când poţi să profiţi de faptul că eşti necivilizată.

Avea perfectă dreptate. Era singura plăcere pe care o găsea Mahit în faptul că era singură şi, în acelaşi timp, fascinată şi îngrozită de teixcalaanlitzlim ce o înconjurau şi care, până astăzi, fuseseră mult mai puţin alarmanţi şi mult mai abordabili, fiindcă apăreau, în primul rând, în literatură. Ea ridică din umeri spre Zegras Trei.

— Cum aş putea fi altfel decât tulburată faţă de distanţa uriaşă care mă desparte pe mine de un cetăţean teixcalaanli?

— Zău aşa! zise Zegras Trei. Bine, bine, fie o să-ncep eu! Întreabă-mă, Petală!

Azalee Doisprezece înclină uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi reflectat. Mahit era aproape sigură că el îşi formulase deja întrebarea şi că tărăgăna acum pentru sporirea efectului. În cele din urmă, bărbatul întrebă:

— De ce ai cerut să fii ataşata culturală a ambasadoarei Dzmare?

— Ah, nu-i corect! izbucni Zegras Trei. Inteligent şi, în acelaşi timp, incorect! Eşti mai priceput la jocul ăsta decât erai pe vremuri!

— Acum sunt mai vârstnic şi mai puţin afectat de farmecele tale. Haide! Spune un adevăr!

Zegras Trei oftă.

— Ambiţie şi orgoliu, începu ea să-şi numere motivele pe degete, începând cu degetul mare, curiozitate reală legată de ascensiunea fostului ambasador care a ajuns să obţină favorurile cele mai înalte din partea Maiestăţii Sale… Staţia ta, Mahit, este foarte frumoasă, dar este destul de mică şi nu există niciun motiv raţional pentru ca atenţia Împăratului să fi coborât atât de ferm pe umerii predecesorului tău, oricât ar fi fost ei de frumoşi… şi, mm…

Făcu o pauză. Ezitarea era teatrală, totuşi Mahit

suspecta că era, totodată, autentică. Toată stânjeneala absentă până atunci la Zegras Trei era acum vizibilă în postura bărbiei, în felul cum evita ochii tuturor, până şi pe cei ai cadavrului.

— Şi… îmi plac alienii.

— Îţi plac alienii! exclamă Azalee Doisprezece, încântat, în aceeaşi clipă în care Mahit spuse:

— Eu nu sunt un alien!

— Eşti pe aproape, replică Zegras Trei, ignorându-l complet pe Azalee Doisprezece. Şi, în acelaşi timp, suficient de umană, încât să pot vorbi cu tine, ceea ce-i încă şi mai bine. Gata, eu am terminat acum.

În mod limpede, Zegras Trei nu dorise să recunoască asta în faţa altui membru din Ministerul Informaţiilor, iar Mahit aproape că-şi putea imagina motivul – îi plăceau, în sensul că avea o preferinţă pentru ele, persoanele care nu erau civilizate. Practic, era ca şi cum ar fi recunoscut că ea însăşi era necivilizată. (Ca să nu mai amintească de ceea ce sugera. Verbul acela era neliniştitor de flexibil. Mahit trebuia să se gândească la asta mai târziu.) Decise să fie miloasă, să continue cu partea ei din joc şi s-o lase-n pace pe Zegras Trei.

— Azalee Doisprezece, rosti ea. Care a fost situaţia politică a predecesorului meu chiar înaintea morţii sale?

— Acesta nu-i un adevăr, ci o ditamai teza universitară, răspunse Azalee Doisprezece. Ambasadoareo, restrânge-ţi întrebarea la ceva ce-mi este cunoscut!

Mahit plescăi din limbă, gânditor.

— Ceva ce *ştii*.

— Ceva ce *doar el ştie*, sugeră Zegras Trei. Pentru paritate.

— Sincer, spuse Mahit alegându-şi cuvintele cu multă grijă, ce câştigi tu dacă afli tipul implantului pe care ambasadorul Staţiei Lsel îl are în trunchiul cerebral sau oriunde altundeva?

— Cineva l-a ucis şi vreau să aflu motivul, spuse Azalee Doisprezece. Ambasadoareo, nu mă privi aşa şocată! De parcă tu n-ai gândi la fel, indiferent ce ţi-ar fi spus Trestie

şi *ixplanatl* azi-dimineaţă. Ştiu eu mai bine! Totul ţi se citeşte perfect pe faţă. Voi, barbarii, nu puteţi ascunde nimic. Cineva a ucis un ambasador şi nimeni n-o recunoaşte. Nici chiar Informaţiile nu vorbesc despre asta, iar eu am un grad de pregătire medicală – cândva aproape c-am devenit *ixplanatl* –, aşa că m-am gândit că aş fi cel mai bun candidat să aflu de ce a muşamalizat Curtea totul. Mai ales dacă muşamalizarea ar veni din partea Ştiinţelor, nu a Judiciarului; Perlă Zece al Ştiinţelor era la cuţite cu Palisandru Doi de ani de zile…

— Ei sunt ministrul Ştiinţelor şi ministrul nostru, al Informaţiilor, murmură Zegras Trei, semănând, cumva, cu un imago în abilitatea ei de a completa conversaţia cu date utile.

Azalee Doisprezece aprobă din cap, ridică scurt o mână, cerând linişte, şi continuă:

— Am obţinut numirea mea pentru această investigaţie să mă asigur că Perlă Zece nu păcăleşte Informaţiile şi am venit aici, investigând pe cont propriu, deoarece *ixplanatl* Pârghie Patru era enervant de sincer, iar eu tot nu ştiam de ce murise ambasadorul. Găsirea implantului a fost o întâmplare. Acum, după ce te-am convins să vii aici, cred că acestea două sunt interconectate, dar acesta nu-i nici pe departe locul de unde am pornit. Îşi scutură mânecile şi puse palmele pe masă, înainte să zică: Acum este rândul meu să întreb.

Mahit se încordă. Era mai pregătită să spună adevărul – era chiar predispusă la mărturisire, acum, după uşurarea simţită când îl auzise pe Azalee Doisprezece recunoscând că Yskandr fusese ucis, imediat după ce Zegras Trei fusese atât de stânjenită public pentru că era non-teixcalaanli şi recognoscibil umană – şi începuse să recurgă la şabloanele teixcalaanli, împărţind totul în civilizat şi necivilizat, atât doar că o făcea invers, pe dos. Ea era la fel de umană ca ei. Ei erau la fel de umani ca ea.

Aşadar, avea să le spună o parte din adevăr. Când Azalee Doisprezece urma s-o întrebe în mod inevitabil. Şi să se ocupe de consecinţe ulterior. Era mai bine decât să

ia o decizie generală că nu se putea încrede în nimeni, pentru că ei erau teixcalaanlitzlim. Ce premisă absurdă din partea cuiva care-şi petrecuse toată copilăria dorindu-şi să poată fi cetăţean imperial, fie şi pentru poezie numai…!

— Ce face implantul, ambasadoareo?

Hei, Yskandr, gândi Mahit întinzându-se către tăcerea unde ar fi trebuit să fi fost imago-ul, *ia priveşte-mă. Şi eu pot comite sediţiune!*

— Face o înregistrare, răspunse ea. O copie. Memoria unei persoane şi tiparele gândirii ei. Noi o numim maşinărie-imago, deoarece obţine un imago, o versiune a persoanei care supravieţuieşte corpului ei. Probabil că a lui este inutilă acum. El este mort şi de trei luni maşinăria înregistrează descompunerea creierului.

— Dacă n-ar fi fost inutilă, rosti cu multă grijă Zegras Trei, ce ai fi făcut cu ea?

— Eu n-aş fi făcut nimic. Nu sunt neurochirurg şi nici *ixplanatl* de vreun fel. Dar dacă aş fi fost, aş fi pus acel imago în altcineva, şi nu s-ar fi pierdut absolut nimic din ceea ce Yskandr a învăţat în ultimii cincisprezece ani.

— Asta-i obscen! comentă Azalee Doisprezece. O persoană moartă care să preia controlul asupra corpului unei persoane vii! Nu-i de mirare că vă mâncaţi cadavrele…

— Încearcă să nu mai arunci cu insulte! se răsti Mahit. Nu este un înlocuitor, ci un amalgam. În Staţia Lsel nu suntem chiar aşa de mulţi. Avem propriile moduri de a păstra ceea ce cunoaştem.

Zegras Trei ocolise masa şi acum puse două degete pe dosul încheieturii lui Mahit. Atingerea păru incredibil de invazivă.

— Tu ai un imago? întrebă ea.

— Timpul dedicat pactului adevărului s-a încheiat, Zegras Trei, zise Mahit. Ghici! Oare ai mei m-ar fi trimis în Nestemata Lumii fără aşa ceva?

— Aş putea prezenta argumente convingătoare pentru ambele opţiuni.

— Pentru asta existaţi voi, nu-i aşa? Amândoi.

Mahit ştia că ar fi trebuit să se oprească din vorbit – răbufnirile emoţionale nu erau cuvenite în cultura teixcalaanli şi reprezentau în sine un semn de imaturitate –, totuşi nu se opri. Oricum, toate vocile ajutătoare, atenuante, pe care ar fi trebuit să le aibă în interiorul ei, tăceau.

— Voi, *asekretim*. Argumente convingătoare, oratorie şi pacte ale adevărului…

— Da, zise Zegras Trei. Pentru asta existăm. Ca şi pentru extragerea de informaţii şi obţinerea de acuzaţii din situaţii nefericite sau incriminatorii. Aşa cum devine situaţia curentă. Am terminat, Petală? Ai căpătat ce doreai?

— Parţial, răspunse Azalee Doisprezece.

— E bine atunci! Mahit, să ne întoarcem în apartamentul tău!

Era blândă, ceea ce însemna… Nimic din asta nu suna bine. Mahit îşi retrase mâna şi se îndepărtă un pas de ea.

— Nu vrei să mai extragi informaţii?

— Ba da, bineînţeles, spuse Zegras Trei, ca şi cum cuvintele acelea erau lipsite de importanţă. În acelaşi timp însă am şi integritate profesională.

— Aşa este, adăugă Azalee Doisprezece. Uneori este enervantă. Fie că-i plac sau nu alienii, în adâncul sufletului, Trestie este destul de conservatoare.

— Noapte bună, Petală! rosti apăsat Zegras Trei, iar Mahit nu fu mândră de cât de recunoscătoare se simţea, pentru că îşi dăduse seama că nu era singura cuprinsă de enervare.

Cutia pentru mesaje se umpluse din nou cu stick-uri de infofişe, până când Zegras Trei o readuse pe Mahit în apartament. Staţiala le privi şi fu cuprinsă de o disperare mută şi inevitabilă.

— Dimineaţă, zise ea. Acum mă culc.

— Doar acesta, o rugă Zegras Trei.

Ridică un stick fildeşiu, închis cu un sigiliu auriu. Era probabil fildeş autentic, provenit de la un animal mare, ce

fusese ucis. Poate că mai devreme Mahit ar fi fost ofensată sau intrigată sau ambele. Acum se mulţumi să fluture dintr-o mână, vrând să transmită: *Dacă trebuie*. Zegras Trei îl deschise, iar stick-ul îşi revărsă hologramele într-o lumină aurie-deschis peste mâinile ei, reflectându-i tonurile crem, roşu şi portocaliu ale hainelor.

— Excelenţa Sa *ezuazuacat* doreşte să te întâlnească, de fapt, cât mai curând, când eşti dispusă.

Bineînţeles că dorea! (Bineînţeles că ea ar fi avut un stick făcut dintr-un animal!) Era suspicioasă şi inteligentă, îl cunoscuse pe Yskandr şi fusese împiedicată să obţină ceea ce dorise la morgă, aşa că avea să încerce să rezolve în alt mod.

— Am de ales? întrebă Mahit. Nu, nu-mi spune! Răspunde-i afirmativ.

Patul lui Yskandr nu mirosea a nimic sau mirosea a săpun teixcalaanli, un iz lipsit de caracteristici, doar cu o vagă notă de apă minerală. Era larg şi avea prea multe pături. Ghemuită în el, Mahit se simţea de parcă ar fi fost un punct de colaps în centrul universului, afundându-se în sine în recursivităţi. Nu ştia în ce limbă gândea. Obiectul de artă ce reprezenta un câmp stelar, de deasupra patului, scânteia în întuneric – era într-adevăr lipsit de eleganţă –, iar ei îi lipsea Yskandr şi dorea să fie furioasă pe cineva care ar fi înţeles cum se simţea –, iar Nestemata Lumii emitea sunete nocturne estompate ca oricare oraş…

Somnul o izbi ca un puţ gravitaţional şi Mahit îi cedă.

CAPITOLUL PATRU

„Gastronomia din Oraş este atât de variată, pe cât se poate aştepta vizitatorul oricărei planete; uscatul este urbanizat în proporţie de 65%, Oraşul are la fel de multe zone climaterice ca orice altă planetă şi puteţi găsi nişte mâncăruri excelente pentru vremea rece (autorul acestor rânduri recomandă cu căldură fileul foarte subţire de elan-mic, înfăşurat în jurul legumelor hibernale din Grădina Pierdută în Plaza Nord Patru… dacă sunteţi dispuşi să faceţi călătoria până acolo!). Gastronomia clasică din Oraş este însă cea specifică din complexul palatului: subtropicală, centrată pe vasta varietate de flori şi plante crescute în heleşteie, care sunt caracteristice pentru arhitectura faimoasă a palatului. Începeţi-vă ziua cu flori de crin prăjite, între ale căror petale se află brânză proaspătă de capră – aproape toate tarabele de pe străzi vând specialitatea aceasta, care se recomandă a fi consumată fierbinte –, înainte de a vă îndrepta spre un tur culinar al numeroaselor restaurante din Piaţa Centrală Nouă, faimoase la nivel interplanetar…”

„Delicii gustative”, *Oraşul. Ghid pentru turiştii aflaţi în căutarea unor experienţe remarcabile*, de Trandafir Douăzeci şi patru, distribuit majoritar în sistemele din Arcul Vestic

„[…] Anticipat capacitatea de a autoriza până la cinci sute de naşteri non-înlocuitoare în următorii cinci ani, datorită eficienţei sporite a recoltelor de orez în imponderabilitate în cea mai recentă iteraţie a sa. Dreptul de a naşte trebuie acordat, mai întâi, indivizilor care figurează de peste zece ani pe lista moştenirii genetice înregistrate; apoi consilierului pentru Mineri, aşteptându-se producerea de copii potenţial capabili de punctaje mari la aptitudini pentru descendenţele imago de minerit şi de inginerie…”

Extras din declaraţia consilierului pentru Hidroponice despre „Rezerve strategice pentru sistemul de susţinere biotică şi creşterea anticipată a populaţiei”

Yskandr nu reveni dimineaţă.

Mahit se trezi cu mintea la fel de goală ca în momentul adormirii. Se simţea de parcă în ea s-ar fi putut produce ecouri, de o fragilitate ca a sticlei, o stare care semăna cu primele etape ale unei mahmureli. Întinse braţele în faţă şi le ţinu nemişcate. Nu tremurau. Atinse vârfurile degetelor de vârful degetului mare, pe rând, în tipare ritmice alternante: era la fel de uşor pe cât fusese dintotdeauna. Chiar dacă ar fi suferit leziuni neurologice (dacă maşinăria imago se defectase în mod irevocabil şi arsese căile neurale ce ar fi trebuit să-l înscrie pe Yskandr permanent în ea, să facă un singur individ din doi), se părea că acestea nu se manifestau în exerciţiile fizice elementare pe care le putea efectua. Mahit era gata să pună prinsoare că ar fi putut merge fără să se dezechilibreze pe o linie dreaptă, lipindu-şi vârful unui pantof de călcâiul celui din faţă. Desigur însă, asta n-o ajuta deloc.

În Lsel, de mult ar fi discutat deja cu terapeutul ei specializat în integrare şi şi-ar fi exprimat îngrijorarea. Mahit nu mai auzise niciodată despre genul de evenimente care avuseseră loc – pierderea masivă a controlului la morgă, momentele de amnezie şi vârfurile emoţionale, apoi tăcerea –, ea nu ştia de vreo integrare imago care să fi mers prost aşa cum se întâmpla cu a ei. În Lsel, s-ar fi prezentat cu promptitudine la punţile medicale. Acum stătea în patul lui Yskandr din centrul lui Teixcalaan şi era furioasă pentru că el nu era prezent. Iar dacă într-adevăr suferea de probleme neurologice, acestea nu păreau să aibă efectele pe care un medic teixcalaanli le-ar fi observat, chiar dacă Mahit ar fi dorit să consulte unul.

Dormitorul lui Yskandr avea ferestre înguste şi înalte, trei la rând, iar razele soarelui matinal pătrundeau în

fascicule late, asemenea unui reflector. În ele pluteau particule minuscule de praf, ce dansau lipsite de greutate – poate că totuşi Mahit avea simptome neurologice sau un soi de migrenă oculară.

Se ridică, merse până acolo în linie dreaptă (cu un picior în faţa celuilalt, doar ca să verifice) şi-şi trecu mâna prin ele. Praf, particule de praf. În Nestemata Lumii nu existau filtre de aer. Se vedea de asemenea cerul şi existau plante. La fel ca pe celelalte planete pe care Mahit le vizitase pentru scurt timp. Era ridicolă. Accesele acestea de fantezii paranoice se datorau numai faptului că totul era ciudat şi că ea se simţea atât de singură.

Trei luni nu erau suficiente pentru nimeni pentru a se integra în mod corespunzător. Ea şi Yskandr ar fi trebuit să dispună de un an, de o perioadă în care să crească unul în celălalt, pentru ca ea să absoarbă tot ce ştia el şi pentru ca el să se transforme dintr-un glas din mintea ei într-o opinie secundară instinctivă. Existau exerciţii speciale de meditaţie şi şedinţe de terapie, şi controale medicale, iar Mahit nu avea nimic din toate acestea aici, în locul unde-şi dorise dintotdeauna să fie.

Yskandr, gândi ea. *Precursorul tău ne-a băgat pe tine, pe mine şi pe întreaga Staţie într-un necaz mai mare decât ar fi meritat de fapt vreunul dintre noi, iar ţie ţi-ar face plăcere, tu ai fi încântat de toată porcăria asta, aşa că unde, mama mă-sii, eşti?*

Nimic.

Mahit izbi cu podul palmei în perete, între două ferestre, îndeajuns de tare, încât s-o doară.

— Te simţi bine? întrebă Zegras Trei.

Staţiala se răsuci pe călcâie. Zegras Trei, deja îmbrăcată impecabil, de parcă nici măcar nu-şi scosese costumul peste noapte, stătea rezemată de canatul uşii.

— Cât de mare este conceptul teixcalaanli pentru „tu”? o întrebă Mahit, frecându-şi palma acolo unde se lovise.

Probabil că avea să se aleagă cu o vânătaie.

— Din punct de vedere gramatical sau existenţial? întrebă Zegras Trei. Îmbracă-te, ambasadoareo, azi avem

foarte multe întâlniri! Ţi l-am găsit pe Motor Cincisprezece – fostul ofiţer de legătură al predecesorului tău – şi am fixat o întâlnire pentru un mic dejun târziu în Central. Şi n-ai să crezi ce conţine dosarul lui din Informaţii! Dacă vrei să-l faci să fie cuprins de nelinişte, întreabă-l despre „donaţiile" făcute organizaţiilor umanitare care au fost implicate în susţinerea acelei insurecţii mici şi afurisite din Odile.

— Tu dormi vreodată? întrebă sec Mahit. Din punct de vedere gramatical sau existenţial, cum preferi…

— Ocazional, din ambele puncte de vedere, zise Zegras Trei, după care dispăru în cealaltă cameră la fel de iute cum apăruse, lăsând-o pe Mahit să se gândească la cât de puţine ştia, de fapt, despre Odile – acolo avusese loc într-adevăr un fel de rebeliune măruntă, dar fusese trecută sub tăcere în versiunile ştirilor teixcalaanli care ajunseseră în Lsel, aşa cum se obişnuia în astfel de cazuri.

Odile se afla în Arcul Vestic – unul dintre ultimele sisteme anexate de Teixcalaan la începutul domniei lui Direcţie Şase, pe când acesta se comporta, în primul şi în primul rând, ca un împărat militar, un căpitan de navă stelară. Mahit nu ştia sigur care fusese motivul insurecţiei de acolo. Dar, dacă ea l-ar fi putut speria pe Motor Cincisprezece pentru că acesta luase decizii politice rele, atunci s-ar fi putut să aibă un avantaj… dacă o să aibă nevoie de unul.

Zegras Trei părea destul de hotărâtă să-şi dovedească utilitatea, nu?

Mahit se îmbrăcă în cele mai neutre dintre hainele ei staţiale gri, nişte pantaloni, o bluză şi o jachetă scurtă, care puteau fi nelalocul lor în Oraş doar prin faptul că nu erau teixcalaanli, cu alte cuvinte, oarecum ostentative, dar nu în mod făţiş, şi petrecu tot timpul întrebându-se dacă o să trăiască îndeajuns cât să capete haine croite în stil imperial. Când trecu în cealaltă cameră a apartamentului, constată că Zegras Trei venise cu boluri ce conţineau un terci cremos, de culoare galbenă.

— Nu este otrăvitor, promit, rosti teixcalaanli sorbind

dintr-o lingură. Pasta a fost procesată timp de şaisprezece ore.

Mahit acceptă bolul doar cu o uşoară anxietate.

— Sunt convinsă că nu încerci în mod deliberat să mă asasinezi, fie şi numai din motivul orgolioasei tale ambiţii personale, replică ea, iar Zegras Trei scoase un sunet nepoliticos pe nas. Ce s-ar fi întâmplat dacă pasta n-ar fi fost procesată?

— Cianură, răspunse vesel Zegras Trei. Un factor antinutriţional natural din tuberculi. Este însă delicioasă. Încearcă!

Mahit încercă. N-ar fi avut rost să refuze. Nu exista nimic cert; existau doar diverse grade în care se expunea pericolului. Se simţea delirant de nesigură, iar asta cu mult înainte de a fi fost expusă la cianură. Terciul era vag amărui, gros şi delicios. După ce termină, linse până şi dosul lingurii.

Luară metroul pentru a ieşi din complexul palatului. Zegras Trei coborî patru etaje împreună cu Mahit, apoi traversară o piaţetă care roia de funcţionari de nivel inferior, în costume crem-pal, fără nicio nuanţă de roşu patrician – *tlaxiauim*, explică Zegras Trei, „contabili care se mişcă în roiuri” –, după care coborâră în staţia despre care susţinea că-i va duce din complexul palatului în Oraşul propriu-zis. Pe zidurile de la intrarea în metrou cineva lipise postere care lui Mahit i se păreau politice: drapelul de luptă teixcalaanli, un evantai de suliţe pe fond înstelat, reprezentat în roşu-sângeriu, cu suliţele transformate într-o parte într-o glifă în stil graffitti, pe care staţiala trebui s-o privească însă cu multă atenţie pentru a putea s-o descifreze. Putea să fi fost cuvântul pentru „putred”, dar nu era sigură. „Putred” avea mai puţin de şase linii.

— Vor dispărea de aici până ne întoarcem, zise Zegras Trei, ciupindu-i delicat mâneca pentru a o redirecţiona în jos pe scări. Cineva o să cheme întreţinerea. Din nou.

— Nu este… partidul tău politic favorit? ghici Mahit.

— Eu sunt o observatoare imparţială din Ministerul Informaţiilor şi nu am absolut niciun fel de opinii despre genul de oameni cărora le place să lipească postere de propagandă antiimperialistă în locuri publice, dar apoi nu se sinchisesc să participe la guvernarea locală ori să se înscrie pentru a-şi susţine examenele şi a intra în administraţia publică.

— Şi sunt mulţi astfel de oameni?

— Întotdeauna există mulţi astfel de oameni, doar posterele se schimbă, spuse Zegras Trei. Acestea nu sunt holografice, ceea ce e o surpriză plăcută – nu trebuie să treci prin ele.

La baza scării se afla un peron elegant, cu pereţii decoraţi – acolo unde nu existau alte postere – cu imagini de trandafiri, alcătuite din plăcuţe de mozaic, într-o sută de nuanţe diferite, de la alb, la auriu şi la roz viu.

— Aceasta este Staţia Palat-Est, explică Zegras Trei. În complexul palatului există şase staţii – câte una pentru fiecare punct cardinal al busolei. Arătă harta metroului, unde complexul palatului apărea ca o stea cu şase colţuri şi adăugă: Este mai degrabă simbolic decât practic, ţinând seama că, pentru apartamentele imperiale, trebuie să cobori la Palat-Pământ, iar cosmologia spune că ar trebui să fie Palat-Cer.

— Şi ce este la Palat-Cer? întrebă Mahit.

Când sosi, garnitura era la fel de spartană şi de elegantă ca spaţioportul, plină de teixcalaanlitzlim în alb. Cei mai mulţi semănau cu teixcalaanlitzlim din picturi şi fotografii – cafenii şi scunzi, cu pomeţi laţi şi piepturi late –, dar existau tot felul de etnii, din tot felul de sisteme planetare. Staţialei i se păru chiar că zăreşte un mutant de imponderabilitate, cu membre lungi, paloare codominantă, păr roşu şi un exoschelet care-l menţinea vertical în gravitaţie. Însă toţi pasagerii metroului erau îmbrăcaţi la fel, cu excepţia culorilor de pe mânecile crem, ce indicau ramura administraţiei publice căreia îi aparţineau. Toţi erau angajaţi ai palatului, ai Oraşului. Toţi erau teixcalaanlitzlim, într-o măsură mult mai mare decât avea

să fie ea vreodată, indiferent câte poezii ar fi memorat. Mahit se ţinu de o bară metalică verticală când trenul se puse în mişcare, gonind la început printr-un tunel întunecat, pentru ca după aceea să iasă sub cerul liber, pe şine de suprafaţă. Oraşul fulgera în urmă dincolo de ferestre, cu clădirile contopite într-o pâclă.

— Arhivele, Ministerul de Război şi Biroul Cenzorului Imperial, zise Zegras Trei răspunzându-i la întrebarea de mai devreme.

— Nu este greşit, cosmologic vorbind.

— Interesantă părere ai despre ceea ce trimitem noi în univers! comentă Zegras Trei.

— Literatură, cucerire şi lucruri interzise… Nu-i corect?

Uşile şuierară şi se deschiseră; jumătate dintre teixcalaanlitzlim ieşiră. Cei care suiră în locul lor erau mai colorat îmbrăcaţi; unii erau copii. Dintre aceştia, cei mai mici o priveau pe Mahit fără sfială, iar însoţitorii lor – părinţi sau fraţi/surori-clone sau îngrijitori de la grădiniţă, era greu de spus – făceau prea puţin pentru a le redirecţiona atenţia. Toţi păstrau distanţa faţă de Mahit şi de Zegras Trei, deşi vagonul era aglomerat, iar staţiala îşi puse întrebări despre tabuul atingerii şi despre xenofobie. Când Yskandr fusese aici – când imago-Yskandr fusese aici, cu cincisprezece ani în urmă –, nu se manifestase nicio evitare evidentă a interacţiunii fizice cu străinii, la fel cum nu existase aşa ceva în niciunul dintre contextele culturale de care avea habar ea, una, în legătură cu Teixcalaan.

Schimbările survenite în ceea ce privea cât de confortabil se simţeau în prezenţa străinilor indicau insecuritate; Mahit învăţase asta în timpul instructajului de bază referitor la reacţii psihologice pe care toţi cetăţenii Lsel îl primeau ca parte din testarea aptitudinilor lor. Ceva se schimbase într-adevăr în Oraş, dar nu ştia ce anume.

— Am luat linia Palat-Est şi mergem spre Piaţa Centrală Nouă, spuse Zegras Trei, ridicând din umeri, de parcă ar fi răspuns la întrebarea staţialei, apoi arătând liniile subterane ce se întreţeseau pe harta murală din vagon.

Metroul împânzea Oraşul precum împânzeau cristalele

de gheaţă un ochi de geam: o contopire fractală de linii multiple, de o complexitate imposibilă. Şi totuşi teixcalaanlitzlim îl foloseau cu libertate şi uşurinţă; pe peron era un ceas perfect calibrat, cu numărătoare inversă, care anunţa când o să sosească trenul lor, iar numărătoarea aceea inversă fusese corectă.

Piaţa Centrală Nouă avea mai mulţi oameni decât văzuse vreodată Mahit într-un singur loc. De fiecare dată când femeia se gândea că înţelegea dimensiunile Nestematei Lumii, îşi dădea seama că se înşelase. Nu existau puncte utile de comparaţie cu Lsel. Staţia – cea mai mare dintre cele zece – putea susţine maximum treizeci de mii de vieţi, ori numai prin piaţeta asta se deplasau şapte-opt mii de teixcalaanlitzlim, necontrolaţi, neghidaţi de linii marcate pe jos sau de câmpuri gravitaţionale cu forţe schimbătoare… Erau doar nişte teixcalaanlitzlim care mergeau oriunde doreau. Dacă se putea vorbi despre un principiu organizatoric al mişcării lor, atunci acesta provenea probabil din dinamica fluidelor, care nu făcuse parte niciodată din domeniul de expertiză al lui Mahit.

Zegras Trei era un ghid exemplar. Plutea permanent lângă cotul staţialei, destul de aproape pentru ca niciunui teixcalaanlitzlim curios să nu-i treacă prin cap să se apropie de străina barbară cu întrebări inoportune, totuşi destul de departe pentru a-i păstra lui Mahit un minimum de spaţiu personal. Îi arăta caracteristici arhitecturale şi puncte de interes istoric, recurgând în mod reflex la cuplete polisilabice, când cealaltă nu era suficient de atentă. Mahit o invidia pentru fluiditatea aceea lipsită de efort a referinţelor.

În centrul piaţetei, oţelul strălucitor, aurul şi sticla clădirilor se desfăceau spre exterior ca petalele unei flori, dezvăluind o jerbă de cer atmosferic albastru-strălucitor. Mahit o făcu pe Zegras Trei să se oprească exact în centru, să-şi poată lăsa capul mult pe spate şi să privească. Bolta ameţitoare… nesfârşită… părea să se rotească. Ea era centrul lumii şi…

...Mâna ei sângera roşu-aprins în soarele de aur al bolului ceremonial (a lui, nu a ei, mâna lui Yskandr), cerul având aceeaşi formă ca acum, o boltă care scânteia de la enorm de multe stele, când el privi în sus, spre ea, prin acoperişul de petale explodate al unui templu al Soarelui şi prin înţepătura şi rotaţia ameţitoare a cerului, şi spuse: „Suntem juraţi unui scop, acum, tu şi eu – sângele tău şi al meu...”.

Mahit clipi puternic şi fulgerul dispăru. O durea spatele din cauza felului în care se îndoise, aşa că se îndreptă. Zegras Trei îi zâmbea.

— Eşti ameţită de soare, spuse ea.

(*Ameţită de imago*.)

— Ar trebui să te duc la un templu al Soarelui şi să cer unui divin să arunce aur şi sânge peste tine. N-ai mai fost niciodată pe o planetă?

Mahit înghiţi în sec. Gâtlejul îi era uscat şi putea simţi încă mirosul de cupru al sângelui de atunci, ca pe un iz remanent.

— Cerul n-a avut culoarea asta pe niciuna dintre planetele pe care le-am vizitat, izbuti ea să spună. Nu trebuie să ajungem însă la o întâlnire? Ocolurile neprevăzute pe la oficialităţi religioase ne vor întârzia cu siguranţă.

Zegras Trei ridică din umeri într-un mod tare expresiv.

— Templele Soarelui nu pleacă nicăieri. Litanii sunt la fiecare oră. Mai des chiar, dacă pleci din Oraş sau te înrolezi în armată şi vrei să-ţi consolidezi norocul şi să câştigi favoarea stelelor. Însă restaurantul este chiar acolo, dacă poţi să renunţi să mai stai încremenită fix în mijlocul Pieţei Centrale Nouă.

Arătă, cu braţul perfect întins.

Localul respectiv era deschis şi luminos, cu boluri puţin adânci de apă, ce luceau datorită florilor albastre-deschis, cu multe petale, aşezate în mijlocul fiecărei mese din piatră albă. Lui Mahit i se păru teribil de pretenţios şi suspectă că Zegras Trei nu-şi dădea seama că atâta apă irosită sărea cu adevărat în ochi.

Motor Cincisprezece le aştepta aşezat la o masă din colţ. Era de vârstă mijlocie, cu umeri laţi, un abdomen ca o bute, păr gri-oţeliu, pieptănat peste cap de la o linie aristocratic de joasă şi prins în coadă cu un inel metalic. Norcârligul lui era exact aşa cum şi-l amintea ea – cum şi-l amintea Yskandr: o structură foarte mare din bronz, care-i acoperea complet găvanul ochiului stâng, de la pomete până la arcadă. Mahit simţi ecoul unei străfulgerări de intensitate emoţională exact când Zegras Trei rostea numele bărbatului: afecţiune distantă, frustrare distantă. Dar înceţoşate, pe jumătate amintite. Poate că, de fapt, nici nu le simţise. Erau amintiri fantomatice, nu ceva util din partea imago-ului.

Crezuse că Motor Cincisprezece era mai tânăr, doar cu cinci-zece ani mai în vârstă decât ea. Însă el fusese ataşatul cultural al lui Yskandr când acesta sosise în Oraş, cu douăzeci de ani în urmă, şi doar pentru scurt timp: poate că imago-ul ei era tânăr, dar era, de asemenea, învechit, datat de cincisprezece ani şi orice ar fi ştiut Motor Cincisprezece despre Yskandr ar fi fost la fel de vechi.

Staţiala ridică totuşi mâinile să-l salute. Presiunea dintre vârfurile degetelor i se părea electrizantă de-a dreptul, ca şi cum şi-ar fi putut percepe toţi nervii din braţe, un ecou al tuturor momentelor când Yskandr făcuse aceeaşi mişcare. Aproape ca şi cum el ar fi fost din nou cu ea.

După ce-şi coborî palmele, Motor Cincisprezece o privi şi rosti ironic:

— Pe stele, Yskandr, ea are un sfert din vârsta ta! Cum se simte asta?

— Ştiam eu! spuse Zegras Trei, lovind uşor umărul lui Mahit. Tu ai una dintre maşinăriile acelea în creier şi, desigur, ai şi creierul predecesorului tău…

— Şşş! îi zise Mahit şi se aşeză.

O făcu aşa cum se aşeza când avea optsprezece ani: stângace, ca o adolescentă nesigură, cu membre prea lungi pliindu-se parcă în scaun şi văzu cum expresia plină de speranţă a lui Motor Cincisprezece se transformă în

bănuială.

— Este posibil ca Yskandr să fi exagerat în ceea ce priveşte nivelul de transfer, rosti ea împiedicat.

— Dar *tu* eşti acolo…

— Nu, pe moment nu este, răspunse Mahit şi speră că Zegras Trei avea să înţeleagă declaraţia aceea ca pe ceva ce se întâmplase intenţionat cu maşinăria-imago, nu ca pe o eroare fundamentală. În plus, sunt fascinată să ştiu că predecesorul meu a fost atât de darnic, încât a împărtăşit o tehnologie secretă.

— Înţeleg că ofiţerul tău de legătură a avut nevoie de aproximativ treizeci şi şase de ore pentru a obţine aceeaşi informaţie de la tine, rosti Motor Cincisprezece.

— Sunt circumstanţe atenuante, stimate patrician, ţinând seama de faptul că Yskandr este mort.

— Este, într-adevăr? rosti Motor Cincisprezece extrem de sec.

— Bărbatul pe care l-ai cunoscut tu, da, este mort.

— Atunci n-am niciun motiv să vorbesc cu tine, zise Motor Cincisprezece. Am ieşit din lumea politicii interstelare de aproape două decenii. Am demisionat din Ministerul Informaţiilor de peste zece ani. Duc o viaţă discretă şi-mi desfăşor activitatea departe de vicisitudinile guvernului central.

Se ridică şi-şi împinse scaunul în spate. Vasul cu apă şi flori se clătină; o parte din apă trecu peste margine, curse pe tăblia din piatră şi începu să picure pe podeaua restaurantului.

Încremenită de groază din cauza risipei, Mahit rosti:

— Probabil c-a avut încredere în tine!

Încerca să salveze ceva din întâlnirea aceea, însă Motor Cincisprezece făcu un pas în spate, evitând cu precizie băltoaca… apoi lumea fulgeră alb şi vui.

Mahit zăcea pe jos, cu obrazul ud în apa vărsată. Aerul era plin de fum dens, acrişor şi de strigăte în teixcalaanli. O parte din masă – sau o parte din perete, o marmură grea şi imobilizatoare – îi căzuse peste şold şi o ţintuise cu un

junghi de durere ce radia la fiecare încercare de a se mişca. Putea să vadă doar un sector circular – restul era blocat de picioare de scaune şi de sfărâmături –, însă sectorul acela era în flăcări.

Ea cunoştea cuvântul teixcalaanli pentru „explozie”, un adevărat pivot al poeziei militare, împodobit, de obicei, cu epitete precum „cutremurător” sau metafore ca „floare-de-foc”, dar acum îl învăţă, extrapolând din strigăte, pe cel pentru „bombă”. Era un cuvânt scurt. Îl puteai zbiera foarte puternic. Mahit îl deduse, deoarece era cel pe care oamenii îl strigau când nu ţipau „ajutor”.

N-o putea vedea nicăieri pe Zegras Trei.

Simţea o umezeală pe faţă, la fel ca apa vărsată, însă era pe celălalt obraz. Lichidul picura, se aduna şi-i curgea după aceea pe adâncitura din tâmplă, pe obraz şi pe ochi, şi era *roşu*, era *sânge*. Mahit întoarse capul şi îşi arcui gâtul. Sângele îi curgea de undeva, de sus, spre gură, iar ea îşi strânse puternic buzele.

Era sângele lui Motor Cincisprezece, care zăcea pe spate în scaunul său, cu pieptul cămăşii – cu partea din faţă a corpului său, de fapt! – sfâşiat şi rupt, cu gâtul împroşcat de şrapnele. Chipul îi era curat, ochii deschişi, având o privire fixă, sticloasă. Probabil că bomba fusese în apropiere. În dreapta lui, judecând după orientarea resturilor pe care le putea zări Mahit.

Îmi pare rău, Yskandr, gândi ea. Indiferent cât de mult l-ar fi displăcut pe Motor Cincisprezece – şi cu numai o clipă în urmă tocmai dezvoltase o antipatie directă şi puternică –, el fusese al lui Yskandr. Mahit era Yskandr într-o măsură destul de mare, încât să simtă un soi de mâhnire, transmisă, transferată. O oportunitate ratată… Ceva ce ea nu protejase suficient de bine.

În faţa nasului ei apăru o pereche de genunchi în pantaloni crem, murdari de funingine, apoi Zegras Trei îi şterse sângele de pe faţă cu palmele.

— Îmi doresc mult să fii vie, zise *asekreta*.

Lui Mahit îi venea greu s-o audă peste ţipete, şi până şi strigătele erau înecate într-un un zumzet electric care tot

creştea, de parcă aerul însuşi ar fi fost ionizat.

— Ai noroc, rosti ea.

Glasul îi suna normal. Maxilarele i se mişcau perfect normal. Avea sânge în gură acum, în ciuda eforturilor lui Zegras Trei de a i-l şterge.

— Grozav! spuse Zegras Trei. Fantastic! Raportarea morţii tale Împăratului ar fi fost incredibil de stânjenitoare şi ar fi pus, probabil, sfârşit carierei mele, şi-n plus aş mai fi fost şi foarte tulburată – o să mori dacă mişc bucata de zid care-a căzut peste tine, nu sunt un *ixplanatl*, nu ştiu nimic despre exsanguinarea nerituală, decât doar să nu trag afară săgeţi din venele oamenilor şi am învăţat asta dintr-o adaptare teatrală proastă după *Istoria secretă a Împăraţilor*…

— Zegras Trei, eşti isterică.

— Da, spuse Zegras Trei, *ştiu*, apoi împinse ceea ce ţintuia şoldul lui Mahit.

Eliberarea aduse un tip nou de durere. Zumzetul din aer se intensifică şi spaţiul dintre corpul lui Zegras Trei şi propriul trup începu să capete o culoare albastră, delicată şi terifiantă, ca apropierea amurgului. Pardoseala din marmură a restaurantului se aprinsese cu un filigran de circuite conştiente, toate albastre, toate strălucitoare, colorând aerul cu lumină. Mahit se gândi la scurgeri de miezuri nucleare, la felul în care ele fulgerau albastru când ardeau carnea; se gândi la cele citite despre fulgere care se revărsau ca o cascadă din cer. Dacă aerul era ionizat, atunci ele erau deja moarte. Se chinui să se ridice pe coate, se repezi spre braţul lui Zegras Trei şi, după ce-l prinse, se trase în capul oaselor.

— Ce s-a-ntâmplat cu aerul?

— A explodat *o bombă*, zise Zegras Trei. Restaurantul a luat foc, tu ce crezi că s-a întâmplat cu aerul?

— Este *albastru*!

— Ăsta-i doar Oraşul care ne-anunţă…

O secţiune din acoperişul restaurantului se cutremură şi se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Zegras Trei şi Mahit tresăriră simultan şi fiecare se lipi cu fruntea de umărul

celeilalte.

— Trebuie să ieşim de-aici, zise Mahit. E posibil să nu fi fost doar o singură bombă.

Cuvântul era uşor de rostit, rotund pe buzele ei. Se întrebă dacă Yskandr îl rostise vreodată.

Zegras Trei o trase, ridicând-o în picioare.

— Ţi s-a mai întâmplat asta vreodată?

— Nu! spuse Mahit. Niciodată.

Ultima explozie a unei bombe în Lsel fusese înainte să se fi născut ea. Sabotorii – se autodenumiseră revoluţionari, dar erau sabotori – aduseseră vidul în interior când făcuseră să explodeze bombele lor incendiare. După aceea fuseseră aruncaţi în spaţiu şi întreaga lor descendenţă imago, retezată: treisprezece generaţii de cunoştinţe inginereşti fuseseră pierdute odată cu cei mai vârstnici dintre ei. Staţia nu-i păstra pe cei dispuşi să-i expună pe cei nevinovaţi vidului. Dacă o descendenţă imago putea fi coruptă într-un asemenea hal, atunci nu merita să fie păstrată.

Pe o planetă era altfel. Aerul albastru era respirabil, chiar dacă avea gust de fum. Zegras Trei o ţinu de cot şi ieşiră în Piaţa Centrală Nouă, unde cerul continua să aibă aceeaşi culoare imposibilă, de parcă nu se întâmplase nimic. Un şuvoi de teixcalaanlitzlim traversa piaţeta spre siguranţa altor clădiri sau a adăpostului întunecat al metroului.

— Este posibil, întrebă Zegras Trei, ca Motor Cincisprezece să fi adus bomba cu el? Ai văzut…

— El a murit, o întrerupse Mahit. Vrei să sugerezi că a fost un soi de… jertfă de sine?

— Pe care a gestionat-o însă prost, dacă a fost într-adevăr aşa ceva. Tu n-ai murit. N-am murit nici eu. Şi nimic din dosarul lui Motor Cincisprezece, indiferent de legăturile pe care le-a avut sau nu cu Odile, nu sugerează că s-ar fi asociat cu teroriştii locali sau cu atentatorii sinucigaşi sau cu genul de activişti pentru care posterele nu mai sunt, în mod clar, suficiente…

— Totuşi, ce ar fi obţinut prin uciderea noastră? El dorea

să stea de vorbă cu mine – de fapt, cu Yskandr –, iar tu l-ai rugat să luăm împreună micul dejun.

— Încerc, zise Zegras Trei, să-mi dau seama cât de prost am evaluat, de fapt, situaţia şi să determin cât de mare e, în realitate, pericolul în care te afli… sau dacă evenimentul ăsta n-a fost, pur şi simplu, decât un ghinion teribil… sau dacă a declanşat cineva altă suită de atentate cu bombe…

— „Altă”? repetă Mahit, însă Zegras Trei nu-i răspunse, ci se opri din mers.

Încremeni, cu mâna pe cotul staţialei, smucind-o brusc, s-o facă să se oprească.

Centrul piaţetei se zărea în faţa lor. Ceea ce Mahit crezuse că erau plăcuţe şi inserturi metalice, când călcase peste ele, erau, de fapt, părţi dintr-un soi de armătură care se ridica din sol, cuprinzând mulţimea între pereţi de aur şi sticlă ce pârâiau cu aceeaşi lumină albastră. În timp ce ele se apropiau, pe părţile transparente ale pereţilor se derulau cuvinte, ţintuindu-le pe Mahit şi Zegras Trei în centrul unui grupuleţ format din nişte teixcalaanlitzlim şocaţi şi murdari de la fum. Cuvintele erau scrise cu aceleaşi glife ca şi indicatoarele rutiere şi hărţile din metrou. Un catren care se repeta întruna. „Nemişcarea şi răbdarea creează siguranţă”, citi Mahit, „Nestemata Lumii se autoconservă.”

— Nu carecumva să atingi Oraşul! zise Zegras Trei. Ne va ţine închise aici până vor sosi Însoriţii. Colţurile gurii îi coborâră când adăugă: N-ar trebui să mă reţină şi pe mine, eu sunt o patriciană, dar probabil că încă n-a observat.

Mahit nu se clinti. Pereţii pâlpâiau, transmiţând poezie aurie şi lumină albastră tremurătoare.

— Ce se întâmplă cu cei care nu pot citi? întrebă ea.

— Toţi cetăţenii pot citi, răspunse Zegras Trei pe un ton uşor nedumerit, de parcă staţiala spusese ceva incomprehensibil.

Ridică mâna spre norcârligul ei şi bătu cu vârful unui deget în rama de deasupra ochiului stâng, reglând ceva. Panoul îngust de plastic transparent, ce-i acoperea orbita, se aprinse roşu, gri şi auriu, ca un ecou al culorilor de

patrician de pe mânecile ei.

— Stai aşa, îi spuse. Asta ar trebui să dea rezultate.

Îşi croi drum spre marginea mulţimii şi Mahit o urmă îndeaproape. O durea când păşea, o durere surdă şi scandaloasă, care se răspândea din şold în partea inferioară a abdomenului. Zegras Trei merse direct la secţiunea unde apăruse peretele din piaţetă, se opri cu nasul la câţiva centimetri de sticlă şi rosti:

— Sunt Zegras Trei, patriciană clasa a doua, *asekreta*. Oraş, solicit transmitere identificare la Ministerul Informaţiilor.

O secţiune minusculă din peretele de sticlă şi norcârligul ei roiră simultan cu cuvinte, într-o reciprocă reflectare, comunicând. Zegras Trei murmură ceva în sotto-voce – lui Mahit i se păru un şir de cifre, dar nu era sigură –, apoi sticla afişă nişte cuvinte pe care le putu citi foarte clar.

„Permisiune acordată”, scria. Zegras Trei întinse mâna şi făcu exact ce-i spusese lui Mahit să nu facă: atinse peretele, de parcă s-ar fi aşteptat ca o uşă să se deschidă în faţa ei. Gestul fu firesc, atât de confortabil într-un mod instinctiv, încât Mahit fu surprinsă când Zegras Trei scoase un sunet ca şi cum ar fi fost lovită şi căzu în spate cu membrele rigide. O linie de foc albastru conecta vârfurile degetelor braţului său întins cu Oraşul.

Mahit o prinse. Era foarte mică. Toţi teixcalaanlitzlim erau micuţi, însă Zegras Trei avea mărimea unui adolescent staţial dezvoltat doar pe jumătate, abia ajungând până la sternul ambasadoarei. Era absurd de uşoară pentru cineva care purta atâtea straie. Mahit se aşeză pe caldarâm. Zegras Trei încăpea în poala ei, paralizată şi horcăind urât, cu ochii daţi peste cap. Mulţimea se trase de lângă amândouă.

Oraşul continua să spună „Permisiune acordată”, acolo unde nu exista o uşă. Lui Mahit îi veni în minte o fantezie intensă şi oribilă a întregii inteligenţe artificiale (sau IA) care menţinea operaţională Nestemata Lumii, toate canalizările şi lifturile şi toate uşile încuiate cu coduri, care fusese programată de cineva pe care Yskandr îl ofensase

profund cu scopul specific de a o ucide pe ea şi pe oricine ar fi avut ghinionul să se asocieze cu ea. Conceptul părea absurd: ea era o singură persoană, chiar dacă era, de asemenea, şi moştenitoarea tuturor planurilor lui Yskandr, iar în Oraş existau o mulţime de teixcalaanlitzlim ce puteau fi răniţi în mod accidental. O mulţime de cetăţeni. Prea mulţi oameni reali pentru ca Imperiul să-i sacrifice de dragul unei singure barbare. Cu toate acestea, acum era îngropată în sticlă, iar ofiţerul ei de legătura cu rang de ataşat cultural fusese electrocutat pentru că dusese la îndeplinire o acţiune de rutină. Posibilităţile absurde deveneau brusc logice, când aşa de multe evenimente teribile se petrecuseră atât de repede.

— Are cineva apă? întrebă, ridicând ochii. Pentru ea?

Chipurile tuturor acelor teixcalaanlitzlim din jur nu se schimbară: brăzdate de lacrimi, arse sau neatinse, niciunul nu părea tulburat, în niciun caz aşa cum ar fi fost un staţial. Ea însăşi îşi simţea faţa ca pe o mască, încordată de emoţii. Brusc se temu că vorbise în graiul greşit; nu ştia în ce limbă mai gândea. Într-una din ele sau în ambele.

— Apă, repetă pe un ton neajutorat.

Unui bărbat i se făcu milă de ea sau de Zegras Trei, care continua să zacă inertă şi inconştientă; înaintă şi se lăsă pe vine. Părul i se despletise din coada groasă şi mai multe şuviţe i se lipiseră de fruntea asudată; pe reverul stâng al costumului purta un ac de umăr, mare şi ostentativ, în forma unui lujer cu flori purpurii.

— Poftim! rosti el tare şi, în acelaşi timp, lung, întinzându-i o sticlă de plastic, nişte apă.

Mahit o luă.

— Mă numesc Mahit Dzmare, zise ea. Sunt o ambasadoare… nu ştiu ce se întâmplă.

Sunt absolut singură. Deschise capacul sticlei, turnă apă în căuşul palmei şi încercă să decidă dacă ar fi fost mai bine s-o arunce pe faţa lui Zegras Trei sau să i-o picure între buze.

— Mulţumesc! Poţi informa palatul că un *asekretim* este rănit? Să trimită un vehicul… medical?

Exista un termen mai adecvat pentru asta, dar nu şi-l putea aminti.

— Ea este *asekreta?* întrebă bărbatul. Trebuie să aştepţi. Însoriţii vor sosi în curând – Oraşul îi va chema. Este mai bine dacă se ocupă ei de voi.

Mahit se întrebă dacă prin „se ocupă” bărbatul dorise să spună „să ducă la îndeplinire misiunea de a vă omorî”. Bănuia că nu conta. Nu intenţiona să fugă. De fapt, nici nu avea unde să fugă.

— Mulţumesc pentru apă! zise ea.

— De unde eşti?

Mahit emise un sunet care se dorise a fi un hohot de râs.

— Din spaţiu, spuse ea. Dintr-o staţie.

— Serios? se miră bărbatul. Îmi pare rău! Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu va crede nimeni că bomba a fost din vina ta. Nu este genul acela de cartier.

Se întinse s-o bată încurajator cu palma pe braţ, iar staţiala se trase îndărăt.

— Dar a cui a fost vina? întrebă ea.

Nu se aşteptase ca bărbatul să-i răspundă, însă el ridică din umeri şi spuse:

— Nu toţi cei din Oraş iubesc Oraşul.

După aceea se ridică în picioare, lăsând-o cu sticla de apă.

„Nu toţi cei din Oraş iubesc Oraşul.” Nu toţi cei din lume iubesc lumea, civilizaţia nu coincide cu universul cunoscut pentru cineva, pentru cineva cu o bombă, căruia nu-i pasă de civilii morţi…

Apa îi picură printre degete pe buzele lui Zegras Trei şi i se prelinse acesteia pe obraz, aşa cum sângele lui Motor Cincisprezece se prelinsese pe obrazul lui Mahit. Staţiala n-o putea privi. Restitui sticla proprietarului aşa cum ar fi restituit un pumnal, cu mânerul înainte, atentă să nu verse. Zegras Trei scoase un sunet ca un zumzet subţire din fundul gâtului, iar Mahit decise că era un semn bun: nu murise. Poate că nici n-avea să moară.

Înconjurată de teixcalaanlitzlim, Mahit se simţi aproape invizibilă. Niciunul dintre ei nu ştia că ea ar fi trebuit să fie

mai mult Yskandr sau ceea ce Yskandr ar fi putut sau nu să facă. Niciunul dintre ei, decât dacă cineva de acolo era autorul atentatului – iar ea nu putea să facă nimic în privinţa aceea, decât să aştepte.

Însoriţii sosiră ca răsăritul planetei peste Staţie: lent şi apoi toţi deodată, o sugestie îndepărtată de auriu scânteind prin închisoarea zidurilor restrictive ale Oraşului, care se apropie mai mult şi mai mult înainte de a se defini ca un pluton de soldaţi imperiali în armuri corporale strălucitoare, o imagine desprinsă din toate poemele epice teixcalaanli, pe care Mahit le iubise în copilărie, şi din toate romanele distopice staţiale despre ororile Imperiului invadator. Zidul care o paralizase pe Zegras Trei coborî în faţa lor, afundându-se fără urmă în piaţetă, iar Mahit şi-l aminti pe bărbatul cu apă spunând „Oraşul îi va chema”.

Se sculă în picioare, ţinând-o pe Zegras Trei de sub braţ, proptită de şoldul ei. Capul *asekreta* se rezema moale, semiconştient de umărul lui Mahit. Mâinile i se ridicară, străduindu-se să-şi atingă vârfurile degetelor unul de altul, un gest reflex care staţialei i se păru mai degrabă instinctiv sau – dacă aşa ceva ar fi fost posibil – asigurat de un imago, decât ceva care să fi luat naştere în mintea femeii. O marionetă neurologică.

Conducătorul Însoriţilor răspunse cu acelaşi semi-salut, cu un formalism perfect şi netulburat. Chipurile lor, la fel ca ale tuturor soldaţilor, erau ocultate de norcârlige îndeajuns de mari, încât să le acopere de la frunte până la maxilar, ca nişte paveze aurii, opace şi reflectorizante. Mahit nu putea distinge niciun fel de caracteristici specifice şi bănuia că exact acela era şi scopul.

— Tu eşti Mahit Dzmare? întrebă Însoritul.

În spatele lui Mahit, bărbatul care-i dăduse apă şi toţi tovarăşii lui dispăruseră. În treacăt, ea se întrebă dacă nu cumva ei erau responsabili şi acum se ascundeau de braţul legii. „Nu toţi cei din Oraş…”

— Da, rosti ea, sunt ambasadoarea Lsel. Ataşata mea

culturală este rănită şi vreau să mă întorc în apartamentul meu din palat.

Mahit nu-şi putu da seama dacă Însoritul reacţionase favorabil sau nu.

— În numele Imperiului Teixcalaanli, ziseră ei, regretăm pericolul fizic la care ai fost supusă în interiorul teritoriului nostru. Suntem siguri că vei fi încântată să afli că a fost declanşată o anchetă privind originea şi scopul dispozitivului exploziv.

— Bineînţeles, zise Mahit, dar aş fi şi mai încântată dacă am primi asistenţă medicală şi dacă m-aş întoarce în siguranţa teritoriului meu diplomatic.

Însoritul continuă, ca şi cum Mahit nici n-ar fi vorbit:

— Pentru siguranţa ta, ambasadoareo, îţi cerem să vii cu noi în custodia Celor Şase Palme Întinse, unde Fulger Unu, *yaotlek* al Împăratului Stelar Radiant de Lumină Direcţie Şase, şi Propulsie Nouă, ministra de Război, îţi pot oferi protecţie adecvată.

Cele Şase Palme Întinse erau comandamentul militar teixcalaanli: degete întinse în toate direcţiile, să prindă universul cunoscut şi să ajungă la marginile sale. Denumirea era arhaică, fiindcă până şi teixcalaanlitzlim vorbeau despre „flotă" sau denumeau un regiment sau o divizie specifică, cu ajutorul faptelor măreţe ale propriului *yaotlek*, comandantul suprem al unui grup de legiuni. Faptul că Însoritul folosise denumirea aceea o făcu acum pe Mahit să se gândească dacă nu cumva era posibil să fi fost arestată *în mod oficial*... arestată prin aplicarea procedurii cuvenite. Arestată nu doar de Oraş şi de Împărat, ci şi de *Ministerul de Război*.

Nu arestată, ci luată în custodie pentru propria protecţie.

Şi cât de diferite erau aceste două descrieri? Nu îndeajuns de diferite, indiferent cine ar fi arestat-o.

Din zoaiele mizerabile ale minţii ei care suferise un şoc cultural atât de mare, Mahit extrase modurile cele mai protocolare de apelare şi speră că suna afurisită şi complet stăpână pe sine, aşa cum nu era deloc.

— Custodia stimatului *yaotlek* Fulger Unu nu este spaţiu diplomatic Lsel. Dacă mă aflu în pericol, sunt sigură că puteţi trimite pe cineva să-mi păzească uşa apartamentului.

— Nu mai suntem siguri că asemenea măsuri sunt suficiente, rosti Însoritul, ţinând seama de nefericitul accident suferit de predecesorul tău. Vei veni cu noi.

Mahit fu aproape sigură că fusese o ameninţare.

— Sau…? întrebă ea.

— Vei veni cu noi, ambasadoareo! Bineînţeles, ataşata ta culturală va fi dusă la spital, pentru ca norcârligul să-i fie ajustat după această regretabilă interfaţă cu Oraşul. Nu trebuie să-ţi faci griji!

Însoritul făcu un pas înainte şi restul trupei îl urmă, ca o umbră. Erau zece şi niciunul nu putea fi deosebit de ceilalţi. Mahit rămase nemişcată. Regreta că Zegras Trei nu era trează şi îndeajuns de coerentă, încât să le ghideze prin situaţia prezentă – să-i spună dacă acest Fulger Unu era un mărunt birocrat militar sau o forţă politică, dacă Însoriţii erau de obicei în slujba Ministerului de Război sau dacă făceau o excepţie pentru actele de terorism petrecute în restaurantele de lux.

Irosea mult timp dorindu-şi ca sursele ei de informaţii să nu fie incapacitate. Simplele dorinţe nu erau de ajutor. Ea nu ştia. Mai precis, ştia destule, încât să fie sigură că nu dorea să fie luată în custodie. Ştia destule despre armata teixcalaanli, încât să fie conştientă că nu putea să fugă. Ştia destule despre sine, ca să-şi dea seama că, dacă încerca, avea să fie nevoită s-o abandoneze pe Zegras Trei şi că nu voia să facă asta.

Cum altfel să-i oprească?

— Mă tem că nu pot să vin cu voi, rosti ca să câştige timp.

Folosi cele câteva secunde suplimentare pentru a-şi reaminti jargonul diplomatic, formulările cele mai oficiale, apoi se pregăti (simţindu-se ca şi cum ar fi fost pe punctul de a ieşi în mod deliberat dintr-un sas fără să fi verificat volumul de oxigen al costumului spaţial) să solicite azil

politic.

— Ca urmare a unui acord anterior, sunt obligată să-mi respect întâlnirea din această după-amiază cu *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, a cărei graţioasă prezenţă luminează încăperea ca sclipirea tăişului unui pumnal. Apreciez că va fi extrem de nemulţumită dacă, în loc să mă prezint la întâlnire, mă voi întâlni cu mult-respectatul şi admiratul Fulger Unu, fără ca mai întâi să-mi fi onorat obligaţia faţă de ea. Situaţiei tragice din restaurant nu trebuie să i se îngăduie să perturbe funcţionarea guvernului vostru şi negocierile sale cu guvernul meu.

Spera că reţinuse corect nenorocitul ăla de epitet.

Însoritul rosti:

— Un moment, ambasadoareo!

Se întoarse către ceilalţi. Norcârligele-vizoare le străluciră albastru, alb şi roşu sub suprafaţa cu nuanţe aurii, care reflecta totul ca o oglindă şi care le acoperea feţele, în timp ce discutară între ei pe o frecvenţă privată.

Unul dintre ei reveni la Mahit. Nu era acelaşi care-i vorbise anterior, staţiala era sigură în privinţa asta.

— Vom lua legătura cu biroul lui *ezuazuacat*. Te rugăm să ai răbdare.

— Pot să aştept, zise ea, dar aş aprecia dacă aţi lua, de asemenea, legătura şi cu o ambulanţă pentru ataşata mea culturală.

Acum îşi amintise cuvântul exact. Era bine să ştie că anii de repetiţii de vocabular şi de instruire diplomatică ieşeau la suprafaţă când avea nevoie de ei, chiar dacă era mânjită de funingine şi acoperită de sânge care se închegase în mare parte. Acum trebuia doar să spere că Teslă Nouăsprezece o dorea – de fapt, că îl dorea pe Yskandr, că dorea ceea ce-i făgăduise Yskandr – suficient cât să-şi folosească dreptul de prioritate asupra unui comandant militar care putea controla poliţia Oraşului.

Era probabil mai bine să nu se gândească la posibilitatea ca însăşi Teslă Nouăsprezece să fi aranjat atentatul cu bombă. Cel puţin, să nu se gândească deocamdată. Să abordeze problemele pe rând.

Al doilea Însorit reveni la grupul său. Mahit îi pierdu urma acolo – se concentră să stea nemişcată, pe cât posibil, să continue s-o ţină pe Zegras Trei, să-şi păstreze chipul inexpresiv şi, simultan, nemulţumit, reamintindu-şi felul în care Yskandr îi putea transforma gura într-un rânjet nimicitor de dispreţ în stil imperial prin simpla modificare a gradului de deschidere a ochilor. Aşteptă şi-şi închipui că era invincibilă, ca Prima Împărăteasă, care-şi croise drum în afara planetei, sau ca iubitul Strung Unsprezece al lui Zegras Trei, care filosofa printre alieni… şi nu făcea ea oare exact asta? O făcea. Chiar aici. Minutele trecură încet. Însoriţii mai discutară între ei prin intermediul vizoarelor. Zegras Trei mormăi un „Ce?” neinteligibil aproape şi-şi îngropă faţa în umărul lui Mahit, ceea ce fu aproape fermecător.

Primul Însorit, sau un Însorit care nu putea fi deosebit de el, făcu un gest spre ceilalţi. Aceştia se împrăştiară în mulţime, vorbind pe ton scăzut, luând declaraţii de la spectatori. Mahit consideră că era un semn bun: nu aveau s-o facă să se supună cu forţa.

— A fost chemată o ambulanţă, o informă Însoritul.

— Voi aştepta până va sosi şi apoi mă voi prezenta la întâlnirea mea cu *ezuazuacat*.

Urmă o pauză; Mahit îşi închipui că, sub vizor, expresia Însoritului sugera nemulţumire şi se simţi încântată de imaginea aceea.

— Poţi să aştepţi, spuse Însoritul, după care te vom escorta noi înşine la biroul lui *ezuazuacat*. Nu s-ar fi cuvenit ca, într-un asemenea moment, să foloseşti transportul public. De fapt, multe linii de metrou sunt închise şi serviciile au fost suspendate în acest sextant pe durata anchetei noastre.

— Apreciez că vă investiţi astfel timpul personal, rosti Mahit.

— Noi nu avem timp personal. Nu este niciun inconvenient.

Folosirea persoanei întâi la plural de către Însorit era neobişnuită şi deconcertantă. Acel „noi” ar fi trebuit să fie

fost „eu” gramatical, iar verbul să fi fost conjugat în mod corespunzător. Ai fi putut scrie o dizertaţie lingvistică pe tema aceasta, pe care fetele din staţii s-o citească pe nerăsuflate în schimburile de veghe…

Nu conta. Asta n-avea să se întâmple. Sosea ambulanţa, un vehicul aerodinamic şi cenuşiu, cu carlingă transparentă, care pâlpâia alb şi emitea o notă înaltă, ascuţită şi pătrunzătoare, repetată ca o sirenă. Din ea coborâră nişte *ixplanatlim* în tunici stacojii. Niciunul dintre ei nu era cel de la morgă, care se ocupase de Yskandr, iar Mahit fu bucuroasă. O luară pe Zegras Trei cu mâini blânde şi fură liniştitori în privinţa recuperării ei. Lovituri din partea Oraşului aveau loc tot timpul, îi explicară. Acum erau chiar mai multe decât cu nişte ani în urmă. Era pur şi simplu o neuroparalizie, o eroare în cablaje, o fluctuaţie în numerele enormei inteligenţe artificiale algoritmice, care rula funcţiile autonome ale Oraşului.

— Eşti gata de plecare, ambasadoareo? întrebă Însoritul.

Mahit ar fi dorit să-i fi putut transmite un mesaj lui Teslă Nouăsprezece, ceva de tipul: *Sosesc escortată de poliţie, regret teribil, sper că-ţi place haosul politic, dacă nu apar înseamnă că m-au făcut să dispar,* dar nu-şi putea imagina cum ar fi putut face aşa ceva.

— Nu doresc să întârzii, zise ea.

CAPITOLUL CINCI

„Înainte ca teixcalaanlitzlim să iasă în forţă de pe orbită – pe când eram încă legaţi de o singură planetă cu resurse diminuate, presărată cu oraşele pe care izbutiserăm să le încropim din stepe, deşerturi şi ape sărate, un înveliş care ne rămăsese prea mic –, înainte ca Prima Împărăteasă să ne călăuzească prin beznă şi să ne găsească paradisul care avea să devină Oraşul – conducătorii bărbaţilor şi femeilor obişnuiau să-şi aleagă dintre tovarăşii cei mai apropiaţi o *trupă legată prin jurământ* şi prin sacrificiu de sânge: prietenii cei mai buni şi mai de încredere, compatrioţii cei mai utili, care, dacă ar fi fost nevoie, şi-ar fi vărsat tot sângele în căuşul palmelor unui împărat. Iar companionii aceia juraţi au fost numiţi *ezuazuacatlim*, ca astăzi, când jurisdicţia lor extinde voinţa împăratului printre stele. Prima *ezuazuacat* a Primei Împărătese se numea Granit Unu, iar viaţa ei începe astfel: ea a fost fiica lăncii şi a calului şi n-a cunoscut nici oraşul, nici spaţioportul…”

***Istoria secretă a Împăraţilor*, ediţia a XVIII-a, prescurtată pentru uzul grădiniţelor/şcolilor**

„… Consiliul va fi format din minimum şase (6) consilieri, care vor primi fiecare câte un vot în chestiuni de substanţă, cu excepţia consilierului pentru Piloţi, drept recunoaştere pentru faptul că acesta îl reprezintă în mod simbolic pe primul Căpitan-Pilot care a dus staţiile în Sectorul Bardzravand. Consilierii vor fi desemnaţi astfel: consilierul pentru Piloţi va fi ales prin vot simplu de către piloţii activi şi de către cei în retragere; consilierul pentru Hidroponice va fi numit de către anteriorul consilier pentru Hidroponice sau, dacă respectivul a decedat, de moştenitorul său sau, dacă nu există niciun testament, prin vot popular general al locuitorilor Staţiei Lsel; consilierul pentru Moştenire va fi moştenitorul-imago al consilierului anterior…”

Nimeni n-o făcu să dispară. Drumul de întoarcere la palat, în scaunul pentru pasager din vehiculul Însoriţilor, fu, mai degrabă, dezamăgitor, comparativ cu restul dimineţii, şi Mahit avu timp să se simtă tremurătoare şi vlăguită de adrenalina irosită. Dorea enorm să închidă ochii, să-şi rezeme capul de spătarul uşor capitonat al scaunului şi să înceteze să mai gândească sau să reacţioneze sau cel puţin să mai încerce din greu. Dacă ar fi făcut aşa, acest Însorit – şi posibil toţi ceilalţi Însoriţi, trebuia să-l întrebe pe Azalee Doisprezece sau pe altcineva care culegea informaţii medicale despre ei, dacă i s-ar fi ivit vreodată şansa respectivă – ar fi ştiut. De aceea stătu cu spatele cât de drept putu şi privi pe fereastra din faţă în timp ce se ridicau pe verticală prin nivelurile Oraşului. Clădirile se răriră, deveniră mai elaborate, mai strâns unite între ele prin punţi construite din sticlă cu vinişoare de aur şi oţel, până reveniră în complexul palatului şi Mahit aproape că ştiu unde se afla. Nu suficient de bine, încât să dea îndrumări, totuşi poate că suficient, cât să nu se rătăcească de tot dacă ar fi rămas singură.

Însoritul ei îi rămase alături pe tot drumul prin două piaţete şi un labirint de coridoare în interiorul celei mai mari clădiri din Palat-Nord, un cub semitranslucid, trandafiriu-cenuşiu, ce părea o fortăreaţă strălucitoare şi era plin de teixcalaanlitzlim în costume gri, cu degradeuri roz sau albe, din motive simbolice pe care Mahit nu le putea discerne complet fără ajutorul imago-ului. Toţi o priveau cu un interes surprins, pe care bănuia că-l merită pe deplin: era încă stropită cu sângele lui Motor Cincisprezece. Ce avea să creadă Teslă Nouăsprezece, în veşmintele ei imaculat de albe, Mahit nu ştia şi, de altfel, nici nu-i păsa.

Biroul lui *ezuazuacat* – despre care Mahit bănuia că era, în acelaşi timp, apartamentul ei, dacă apartamentul staţialei putea fi considerat un model pentru arhitectura

din Oraş – avea la intrare o încăpere largă şi luminoasă, în spatele unei uşi tot trandafiriu-cenuşie, încuiată prin cod, care glisă, deschizându-se, imediat ce Însoritul anunţă că Mahit Dzmare se afla acolo pentru întâlnirea ei. Lui Mahit nu-i scăpă intonaţia sarcastică. Planul ei era într-adevăr destul de cusut cu aţă albă. Poţi vorbi despre subtilitate când ai mai mult timp să te gândeşti. Înapoia uşii, podeaua era din ardezie şi se vedeau ferestre enorme, în tonuri trandafirii, care să oprească văzduhul să strălucească prea puternic peste numeroasele ecrane holografice ce pluteau în arcul larg de cerc al spaţiului de lucru care o înconjura pe Teslă Nouăsprezece ca un halou. *Ezuazuacat* era îmbrăcată tot în alb, dar îşi lăsase undeva haina şi-şi suflecase mânecile până la jumătatea antebraţelor. În cameră se aflau şi alţi teixcalaanlitzlim – servitori, asistenţi sau funcţionari –, dar ea scânteia în mijlocul lor, atrăgând privirea. Mahit se întrebă cât de tânără fusese când începuse să se îmbrace aşa, se gândi s-o întrebe pe Zegras Trei, apoi îşi aminti că ataşata ei culturală se afla într-un spital, undeva în Oraş. Se căzni să-şi păstreze spatele drept, în ciuda durerii surde ce radia din locul unde peretele restaurantului îi căzuse pe şold.

Printr-o şfichiuire a încheieturii mâinii, Teslă Nouăsprezece făcu să dispară trei holograme: două formate din text şi una ce putea fi o reprezentare la scară a Pieţei Centrale Nouă văzute de sus. Imaginile lor remanente luciră.

— Mulţumirile mele, îi spuse apoi Însoritului, pentru că aţi adus-o în siguranţă pe ambasadoarea Dzmare la întâlnirea cu mine. Plutonul vostru merită răsplătit; voi avea grijă de asta. Eşti liber.

Însoritul se topi în spate, ieşind pe uşă fără un cuvânt, iar Mahit rămase singură în teritoriul lui *ezuazuacat*. Cu profesionalism, ridică braţele într-un salut oficial.

— Uită-te la tine! rosti Teslă Nouăsprezece. Continui să fii corectă după dimineaţa prin care ai trecut.

Mahit descoperi că-şi pierduse orice urmă de răbdare.

— Ai prefera să fiu grosolană?

— Bineînţeles că nu! zise Teslă Nouăsprezece, lăsând în grija asistenţilor display-urile şi ferestrele transparente, pe care se derulau informaţii, şi apropiindu-se de staţială. Venirea ta aici a fost o acţiune excelentă. Prima mişcare inteligentă pe care ai făcut-o de când ai sosit.

Mahit se burzului şi rosti:

— N-am venit aici să fiu insultată…

— Nu există nicio intenţie în acest sens, ambasadoareo! Şi, ca să nu-ţi mai faci griji, aceasta este doar prima dată când ai fost *inteligentă*; în rest ai fost destul de isteaţă.

Schimbarea de vocabular nu era tocmai amabilă; termenul acela pentru „isteţ” era cel asociat escrocilor, vânzătorilor ambulanţi, un soi de şiretenie animalică.

— Ca o barbară, presupun, replică ea.

— Nu orice barbară, replică Teslă Nouăsprezece. Oricum, mai bine decât au procedat alte persoane tinere când au sosit la Curte în toiul unor perioade destul de agitate. Relaxează-te, te rog! Nu sunt nici pe departe înclinată să te interoghez cât timp ai pe tine fluidele corporale ale altor persoane şi, în plus, ai solicitat practic azil.

— Nu am solicitat.

— L-ai găsit, dacă preferi aşa, zise clipind îndărătul sticlei de un alb-fumegos a norcârligului, chemând o asistentă care se materializă lângă ea. Agat Cinci, te rog s-o conduci pe ambasadoarea Dzmare la un duş şi să-i procuri nişte haine adecvate înălţimii ei.

— Bineînţeles, Excelenţa Voastră.

Ce altceva putea face decât să se predea? Cel puţin, gândi Mahit, avea să fie o ostatică *foarte curată*.

Baia nu era nici somptuoasă, nici ostentativă. Era placată într-un alb-negru liniştitor şi avea un dulăpior suspendat plin cu produse pentru îngrijirea părului, pe care Mahit nu le atinse – poate că erau ale lui Teslă Nouăsprezece. Sau era o baie comună pentru toţi asistenţii ei? *Ezuazuacat* părea genul de persoană care să le ceară tuturor să locuiască negreşit cu ea, dar nu, aceasta era o

figură de stil literară, iar teixcalaanlitzlim erau oameni, oricât de mult s-ar fi străduit să nu fie... Apa era fierbinte. Mahit stătu sub jetul duşului şi privi cum resturile lui Motor Cincisprezece i se prelingeau pe braţe, dispărând apoi prin scurgere.

Se întinse spre săpun – era un paralelipiped solid, nu săpun lichid din dozator, ca în duşurile staţiei –, iar în clipa când mâna îi intră în câmpul vizual, cu degetele răşchirate, o mişcare perfect standard, observă că mâna ei nu mai era mâna ei, ci una mai mare şi butucănoasă, cu unghii plate, tăiate drept şi manichiurate, mâna lui Yskandr se întinse către săpunul acesta, în duşul acesta. Jetul de apă lovi mai jos pe spatele lui decât pe al ei – o diferenţă de zece centimetri în înălţime ar fi determinat aşa ceva. Forma trunchiului său şi centrul lui de greutate, în piept, nu în zona şoldurilor, anulară simţul sinelui pentru staţială. Îşi aminti că simţise aşa când o integraseră prima dată, pentru foarte scurt timp, forma corpului bărbatului, mai degrabă decât a ei, suprapusă – dar de ce să fi fost el vreodată în duşul lui *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece?

Yskandr? încercă Mahit din nou. Tăcere. Durerea muşchilor care nu erau ai ei, un soi de oboseală extremă.

Apoi redeveni ea însăşi, în propriul corp, străfulgerarea de memorie suprapusă dispăru: singură în duş, dar cu durerea surdă din şold şi nici o altă percepţie a celuilalt corp, gândindu-se cum Teslă Nouăsprezece spusese „El mi-a fost prieten”, cum atinsese chipul mort al lui Yskandr cu o tandreţe ciudată.

Ar fi fost în stilul lui Yskandr să se fi culcat cu o femeie care-şi spunea Sclipirea Tăişului unui Pumnal. Individul acela înflăcărat de ambiţios, care cedase noii combinaţii dintre el însuşi şi Mahit Dzmare, un ins care răspunsese „Sediţiune, probabil”, când fusese întrebat ce greşeală fusese în stare să facă – părea, într-adevăr, genul de acţiune pe care ar fi făcut-o el.

Şi ar fi putut explica acceptul lui Teslă Nouăsprezece de a-i oferi ei azil. Sau poate că Mahit suprapusese peste experienţa pe care o avea chiar acum un moment de

disfuncţie neurologică, un semnal electric din maşinăria ei imago, care pâlpâia şi o anunţa că trupul ei era al lui Yskandr. Era posibil ca ea să nu se poată încrede în nimic din ce-i oferea imago-ul chiar acum – dacă ea şi el erau *deterioraţi* (sabotaţi – staţiala se înfioră sub jetul de apă al duşului).

Îşi săpuni braţele, apoi le clăti bine. Interiorul cabinei de duş mirosea a esenţă de lemn şi a trandafiri şi i se păru că recunoştea parfumul acela sau că, măcar, şi-l reamintea.

După aceea, se îmbrăcă în hainele lăsate de Agat Cinci, cu excepţia lenjeriei intime: n-avea de gând să poarte chiloţii altcuiva, cei în care sosise aveau să fie foarte buni, iar sutienul pe care i-l aduseseră era pentru o femeie care avea mai multă nevoie de sutien decât avea, de fapt, Mahit. Restul hainelor erau moi, albe şi bine croite, atât pantalonii, cât şi bluza. Staţiala ar fi vrut să-şi fi pus peste ele propria jachetă, dar era pătată în mod iremediabil. Trebuia să iasă de acolo desculţă, în ceea ce suspecta că erau chiar hainele lui Teslă Nouăsprezece.

O ostatică, dar una foarte curată.

Până reveni în încăperea centrală, cineva pregătise ceaiul.

Teslă Nouăsprezece era cufundată în spaţiul ei de lucru, rearanjând în jur holograme şi proiecţii într-un ritm lin, graţios, aşa că Mahit se aşeză la măsuţa joasă, unde se afla ceaiul, şi aşteptă. Lichidul avea o aromă fină, florală şi uşor amăruie. Erau numai două boluri, din ceramică, puţin adânci, făcute astfel încât să fie cuprinse în căuşul ambelor palme. În Staţia Lsel, servirea ceaiului nu era nici pe departe un ceremonial: băutorii de ceai aveau pliculeţe, căni şi cuptoare cu microunde, să-şi încălzească apa. Mahit bea cafea când dorea un stimulent, iar procesul era absolut acelaşi, doar că în locul pliculeţelor cu ceai folosea cafea solubilă.

— Iată-te, rosti Teslă Nouăsprezece, aşezându-se în faţa ei şi turnând ceai în boluri. Te simţi mai bine?

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, zise Mahit. O apreciez cu adevărat.

— N-ar fi fost nici pe departe rezonabil să mă aştept să discutăm înainte de-a avea ocazia să te linişteşti puţin. Potrivit ştirilor din Piaţa Centrală Nouă, bănuiesc că ai avut o dimineaţă traumatizantă. Îşi ridică bolul şi sorbi din el. Bea ceai.

— Nu-ţi voi compromite ospitalitatea făcându-mi griji în legătură cu faptul că vei folosi otravă sau droguri.

— Perfect. Asta mă scuteşte de a mai pierde timpul asigurându-te că nu ţi-am oferit nici una, nici cealaltă şi, cu excepţia cazului în care Lsel şi-a schimbat masiv concepţia despre uman de când Yskandr a fost aici, ceaiul ar trebui, de asemenea, să fie complet inofensiv pentru tine din punct de vedere fiziologic.

— Noi continuăm să fim la fel de umani ca voi, rosti Mahit şi sorbi.

Băutura era înviorătoare, o aromă dulce-amăruie de ceai verde, care dăinuia persistent în fundul gâtului.

— Sunt de acord – douăzeci de ani nu-s nici pe departe suficienţi pentru o mutaţie genetică semnificativă. Iar toate celelalte definiţii sunt destul de arbitrare, de la o cultură la alta.

— Sunt sigură că acum ai vrea să te-ntreb ce anume consideră Teixcalaan în mod arbitrar ca fiind inuman.

Teslă Nouăsprezece ciocăni cu degetul arătător în bolul de ceai. Inelele ei clincăniră, metal pe porţelan.

— Ambasadoareo, zise ea, am fost prietenă cu predecesorul tău. Poate unul dintre puţinii lui prieteni, deşi sper ca asta să nu fie chiar atât de adevărat pe cât suspectez. De dragul lui, îţi ofer acest taifas. Noi două putem sări însă direct la sfârşit, dacă preferi să renunţi la procesul clădirii unui edificiu mutual de puncte comune. (Când apăru, zâmbetul ei avea sclipirea tăişului unui pumnal, aceea care se transformase în epitet.) Aş vrea să vorbesc cu Yskandr. Fie încetezi să mai pretinzi că eşti Mahit Dzmare, fie îi îngădui să vorbească.

Chiar ca un pumnal, gândi Mahit.

— Cu tot respectul, *ezuazuacat*, nu pot să fac nici una, nici alta, spuse ea. Prima este imposibilă, deoarece nu

pretind că sunt eu însămi. A doua este mai complicată decât sugerezi.

— Este, rosti Teslă Nouăsprezece şi strânse din buze. De ce nu eşti el?

— În Lsel, ai fi o filosoafă, zise Mahit şi-şi regretă imediat cuvintele acelea.

Deşi folosise o formulă de respect în adresare, declaraţia era mult prea intimă pentru Teixcalaan – totuşi, nu cunoştea altă frazare, care să nu fie sugestia alegerii unui model pentru aluzie şi imitaţie, aşa cum se părea că Zegras Trei îl alesese pe Strung Unsprezece.

— Ce măgulitor, răspunse Teslă Nouăsprezece. Explică-mi acum, Mahit Dzmare – cred că trupul pe care-l porţi se numea cândva aşa, de aceea n-am nimic împotrivă să-ţi spun cum îţi place –, de ce nu eşti tu prietenul meu?

Mahit puse pe masă bolul cu ceai şi aşeză mâinile cu palmele în jos pe pânza albă a pantalonilor împrumutaţi. Înţelegerea teoriei imago de către Teslă Nouăsprezece era incredibil de perversă: ideea că Yskandr s-ar fi plimbat *prin corpul ei*, cu propriul ego dat la o parte sau dispărut sau ucis, şi că doar numele ei ar mai fi rămas asociat cărnii! Staţia nu-şi irosea copiii în felul acela. Era scârbos să se gândească la aşa ceva… şi îi reamintea prea mult de momentul acela din duş, când nu se simţise defel ea însăşi. Nici ea, nici persoana combinată care ar fi trebuit să devină ea şi Yskandr.

— Voi fi, zise staţiala, dar spune-mi mai întâi: bomba din Piaţa Centrală Nouă mi-a fost destinată mie sau lui Yskandr?

— Nu cred că a fost destinată niciunuia din voi, zise Teslă Nouăsprezece. În cazul cel mai rău i-a fost destinată lui Motor Cincisprezece, iar aceasta este o speculaţie pe care nu voi pune bază. Victimele terorismului intern suferă de cele mai multe ori de pe urma faptului că s-au găsit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Un caz mărunt de agitaţie politică, aşa cum au fost legăturile lui Motor Cincisprezece cu insurecţia din Odile, nu poate fi nici pe departe un motiv să detoneze cineva o bombă, mai ales că

teroriştii locali tind să favorizeze insurecţiile.

Mahit îşi înghiţi întrebarea pe care vrusese să i-o pună dimineaţă lui Zegras Trei (*Insurecţia Odile? Ce se întâmplă în Odile?*), gândindu-se, fiind aproape sigură, că *ezuazuacat* încerca s-o redirecţioneze. Ea nu avea să se lase redirecţionată, nu încă. Avea să întrebe despre Odile şi despre teroriştii locali la momentul cuvenit; trebuia să ştie însă ce dorea de la ea Teslă Nouăsprezece înainte de a se putea ocupa de problemele mai mari din Oraş.

Teslă Nouăsprezece o privi, îi îngădui tăcerea. Apoi spuse:

— Iar asta, ştiu prea bine, nu răspunde la întrebarea ta, dacă cineva, cu excepţia mea, ştie despre maşinăriile imago ale Staţiei tale?

Era prea inteligentă. Prea vârstnică. De cât timp era la Curte? De decenii. Cu mult înaintea lui Yskandr. Iar în jumătate din acel timp fusese în periculosul cerc intim al Împăratului. În mod clar, întrebările şi inducerile în eroare subtile n-aveau să funcţioneze.

Ca un pumnal, îşi reaminti Mahit, încercând să fie ea însăşi ca o oglindă.

— Ce ţi-a spus că se va-ntâmpla cu el după moartea sa? întrebă ea.

— Că ar fi fost de neînchipuit ca Lsel să nu-l trimită pe următorul ambasador cu imago-ul său. Că ar fi fost… cum s-a exprimat el? „O risipă inimaginabilă.”

— Da, exact ce-ar fi spus Yskandr! observă Mahit sec.

— Nu-i aşa? Un bărbat arogant. (Teslă Nouăsprezece sorbi din ceai.) Aşadar, îl cunoşti.

Mahit ridică dintr-un singur umăr.

— Mai puţin decât mi-ar plăcea, răspunse, spunând ceea ce era adevărat, chiar dacă înşelător. Şi cum ţi-a spus că va fi următorul ambasador? Când va ajunge în Oraş, cu imago-ul lui.

— Tânăr. Nu complet informat. Fluent în teixcalaanli, într-o măsură neobişnuită pentru un barbar. Încântat să-şi revadă prietenii şi să se întoarcă la muncă.

— Termenul pe care l-am folosi noi, zise Mahit, este

„învechit”, „datat”. Yskandr pe care-l cunosc eu nu este Yskandr pe care-l cunoşti tu.

— Asta-i problema pe care o avem?

Mahit expiră, lent.

— Nu. Este un subset foarte mic al problemelor posibile pe care le-am fi putut avea.

— Mahit Dzmare, spuse Teslă Nouăsprezece, jobul meu este să rezolv probleme, dar constat că este mai uşor s-o fac atunci când ştiu care sunt acestea.

— Problema, zise Mahit, este că nu am încredere în tine.

— Nu, ambasadoareo. Aceea este problema *ta*. Problema *noastră* este că eu tot nu stau de vorbă cu Yskandr Aghavn şi că, în ciuda aparentei lui morţi, aceleaşi tulburări care reprezintă o problemă în desfăşurare în Oraşul meu şi care l-au înconjurat pe el – ba chiar şi pe cunoştinţele lui mai îndepărtate, ca Motor Cincisprezece – te-au înconjurat şi pe tine.

— Nu ştiu nimic despre alte bombe, asta dacă ele au existat, spuse Mahit. Ori despre asocierea lui Motor Cincisprezece cu genul de oameni care le-ar fi detonat sau care le-ar fi detonat împotriva sa.

„Aceleaşi tulburări.” Ce *făcuse* Yskandr? Deşi, dacă ar fi ştiut asta, ar fi putut şti şi cine-l ucisese sau cel puţin de ce murise. Şi dacă fusese ceva ce ar fi necesitat represalii sub formă de morţi numeroase în rândul civililor. Nu părea să fi fost asta – Yskandr spusese „sediţiune” când Mahit îl întrebase ce era cel mai probabil să fi făcut, înainte de dispariţia sa, totuşi sediţiunea era una, iar moartea lipsită de sens era cu totul altceva, iar ea nu-şi putea imagina că avea suficiente trăsături comune cu cineva care accepta terorismul ca efect secundar rezonabil al acţiunii politice… comune într-atât încât să i se încredinţeze imago-ul său.

— În opinia mea, zise Teslă Nouăsprezece, bombele detonate în restaurante de lux din centrul Oraşului reprezintă o escaladare. Incidente similare au fost până acum doar în provinciile exterioare. De aceea am şi presupus că ar fi posibil ca Motor Cincisprezece să se fi înhăitat cu genul acela de indivizi, lucru care, am zis, va fi

în defavoarea lui şi în cele din urmă îi vor dezmembra corpul.

Mahit se întrebă dacă Teslă Nouăsprezece tocmai făcuse o glumă. Era greu de spus – umorul ei era foarte tăios… dacă se putea numi umor. O asemenea glumă putea jupui pe cineva înainte ca respectivul să fi observat durerea.

— Este posibil ca tu şi el să fi fost doar victime colaterale, urmă Teslă Nouăsprezece. Pe de altă parte, eu îl cunosc pe Yskandr şi de aceea sunt nedumerită.

— Ce mă nedumereşte pe mine, rosti Mahit cu grijă, este de ce a escaladat nivelul terorismului intern? Câte alte atentate cu bombe au mai fost?

Teslă Nouăsprezece nu-i răspunse direct. Mahit nici nu se aşteptase la altceva. Ea spuse:

— Pentru că eşti… mmm, „datată”?

— Da. Imago-ul pe care l-am acceptat – şi aici Mahit comitea sediţiune din nou, a doua oară în douăzeci şi patru de ore, poate că la urma urmelor ea şi Yskandr se potriveau totuşi, asta era simplu – a fost făcut din Yskandr pe când era ambasador de numai cinci ani.

— Asta este o problemă, spuse Teslă Nouăsprezece cu destulă înţelegere, ceea ce făcea să fie şi mai neplăcut.

— Dar nu este problema noastră, continuă Mahit. Nu cred că Excelenţa Voastră înţelege ce este un imago.

— Luminează-mă şi pe mine!

— Nu este o re-creare. Sau un dublu. Este un… gândeşte-te la imago ca la o clonă mentală de limbaj şi protocoale.

Aidoma unei postimagini, Yskandr apăru în sinea ei: „Ai vrea tu”.

Eşti acolo? gândi ea cu disperare.

Nimic. Tăcere, iar *ezuazuacat* vorbea din nou, dar Mahit nu dispunea de atenţia necesară pe care să i-o acorde şi probabil că-şi imaginase oricum şoapta aceea, o apelase ca pe o fantomă sau predicţie.

— …Nu aşa a descris Yskandr procesul, zise uluită Teslă Nouăsprezece.

— Un imago este memorie vie, spuse Mahit. Memoria

vine cu o personalitate. Sau sunt acelaşi lucru. Noi am descoperit asta foarte devreme. Cele mai vechi descendenţe imago ale noastre aveau paisprezece generaţii când am plecat eu şi este posibil să fi ajuns la cincisprezece acum.

— Ce rol merită să fie păstrat de-a lungul a cincisprezece generaţii într-o staţie de minerit? întrebă Teslă Nouăsprezece. Guvernatori? Neurobiologi, care să continue să producă maşinării imago?

— Piloţi, *ezuazuacat*, răspunse Mahit şi brusc se simţi mândră de Staţie, purtată de un val de patriotism pe care până atunci nu-l considerase ca făcând parte din vocabularul ei emoţional. Noi şi celelalte staţii din sectorul nostru n-am fost legaţi de o planetă când am colonizat zona. În sectorul nostru nu există planete pe care să trăieşti, ci doar planete şi asteroizi pe care să le exploatezi minier. Noi suntem staţiali. Noi îi vom păstra mereu mai întâi pe piloţi.

Teslă Nouăsprezece clătină din cap, un gest uman ambiguu; câteva şuviţe de păr negru şi scurt îi căzură peste frunte şi le împinse înapoi cu mâna care nu ţinuse bolul de ceai.

— Bineînţeles. Piloţi. Ar fi trebuit să fi ghicit.

Făcu o pauză; lui Mahit i se păru că era mai degrabă pentru efect artistic, o inspiraţie scurtă pentru a sublinia momentul de descoperire mutuală încântată, urmând să abandoneze conexiunea pe care acela o stabilise între ele.

— Aşadar, memoria vine cu o personalitate. Să acceptăm asta. Ceea ce o face cu atât mai interesantă, pentru că încă nu mi-ai spus de ce nu vorbesc cu Yskandr chiar acum.

— În mod ideal, cele două personalităţi se integrează.

— În mod ideal.

— Da, zise Mahit.

Teslă Nouăsprezece se întinse peste măsuţa joasă dintre ele şi-şi puse mâna pe genunchiul staţialei. Atingerea era grea, apăsătoare, fermă. Mahit se gândi la strivirea sub toată masa unei planete, la căderea gravitaţională a coborârii de pe orbită.

— Dar acum nu este chiar ideal, nu-i aşa? urmă Teslă Nouăsprezece.

Mahit clătină din cap. Nu, nu era ideal.

— Povesteşte-mi ce nu a mers bine, urmă Teslă Nouăsprezece, iar partea cea mai rea nu era faptul că formulase o cerere, ci că glasul ei devenise enorm, nesfârşit de înţelegător.

Cu un sentiment de jale, Mahit se gândi că învăţa ceva despre tehnicile de interogare. Acele tehnici care aveau succes cu oameni furioşi, epuizaţi, izolaţi cultural.

— El a fost aici, rosti ea, dorind mai mult ca orice să termine odată pentru totdeauna cu subiectul acela. Yskandr al meu, nu al tău. Noi am fost aici. Apoi el n-a mai fost. S-a ascuns de mine şi nu-l pot contacta. De aceea nu pot satisface cererea Excelenţei Voastre. În clipa asta, aş dori s-o pot satisface. Ar fi mai simplu, ţinând seama de faptul că predecesorul meu a desfiinţat protecţiile din jurul secretelor noastre de stat. Nu mai are niciun rost să le ascund.

— Mulţumesc, Mahit, spuse Teslă Nouăsprezece, apreciez informaţia aceasta.

Îşi retrase palma de pe genunchiul staţialei; prin aceeaşi mişcare îşi îndepărtă şi greutatea atenţiei, toată presiunea concentrată dispărând undeva înăuntrul ei. Mahit se simţi… nu era sigură. Uşurată şi chiar mai furioasă acum că era uşurată. Acum, când peste măsuţă exista spaţiu pentru uşurare. Răsuflă de două ori adânc, în mod deliberat egal, măsurat.

— Eu aş fi fost Mahit Dzmare, chiar dacă imago-ul meu ar fi fost prezent aşa cum am fi dorit amândoi, rosti ea. Perechea ia întotdeauna numele celei mai recente iteraţii.

— Obiceiurile culturii staţiale se potrivesc staţialilor, zise Teslă Nouăsprezece, ceea ce lui Mahit i se păru în mod clar o respingere.

Ea încercă din nou, altfel. *(O oglindă. O ostatică foarte curată.)*

— Aş dori să ştiu de ce ar crede cineva că detonarea lui Motor Cincisprezece a însemnat o escaladare cuvenită a

ostilităţilor. În opinia ta cea mai probabilă, *ezuazuacat*.

— Există mereu oameni cărora nu le place că sunt teixcalaanli, zise Teslă Nouăsprezece sec şi apăsat. Care doresc ca noi să nu fi ieşit niciodată în afara atmosferei, să nu ne fi întins niciodată mâinile peste saltporţi, de la un sistem la altul, ci să fi rămas… ceva care să nu fie un stat veşnic, condus de un bărbat ca Direcţie Şase, sub călăuzirea stelelor sclipitoare. Lor le-ar plăcea ca noi să fim o republică sau să încetăm anexarea de noi sisteme, chiar dacă sistemele respective ne cer să le anexăm sau… orice alte lucruri ce par raţionale la suprafaţă, dar care nu sunt aşa când le priveşti mai atent. Unii dintre oamenii aceia au devenit miniştri sau cred că ar putea fi ei înşişi Împăraţi, pentru ca după aceea să schimbe totul aşa cum consideră potrivit. Teixcalaan a avut dintotdeauna probleme cu genul acesta de indivizi, aşa cum sunt sigură că ştii prea bine. Dacă semeni cu Yskandr pe atât de mult pe cât susţii că ar trebui să semene succesorul lui, atunci cunoşti întreaga noastră istorie.

Mahit o cunoştea, într-adevăr. Ea ştia o mie de poveşti, poeme, romane – ecranizări proaste de poeme – şi toate relatau istoriile unor oameni care încercaseră să uzurpe tronul suliţelor solare al Teixcalaan, iar cei mai mulţi dăduseră greş… sau izbândiseră şi fuseseră aclamaţi ca Împăraţi, iar prin virtutea succesului lor îl declaraseră pe împăratul anterior un tiran, defavorizat de soare şi de stele, care nu meritase să rămână pe tron şi fusese pe bună dreptate înlocuit de o nouă versiune a sa. Imperiul supravieţuise transferului de putere, chiar şi dacă monarhul nu supravieţuise.

— Am o întrebare, spuse ea. Care-i celălalt fel de oameni? Deoarece terorismul intern nu este în mod uzual adecvat pentru o întoarcere glorioasă la domnia ideală, fiindcă este imposibil ca majorităţii populaţiei să-i placă într-atât încât după aceea să-l îndrăgească pe noul ei împărat.

Teslă Nouăsprezece râse şi Mahit simţi o satisfacţie exagerată. Ca şi cum faptul că o făcuse pe femeia aceasta

să râdă era o victorie, obţinută cu greu, căutată mult, de fiecare dată un trofeu. Poate că Yskandr fusese amantul lui Teslă Nouăsprezece… şi chiar dacă lui Mahit îi lipseau glasul şi memoria lui, ea tot mai avea răspunsul sistemului său endocrin.

— Celălalt fel de oameni, rosti Teslă Nouăsprezece după ce se opri din râs, nu doresc puterea; ei vor distrugerea actualei puteri existente şi nimic altceva. Noi avem doar uneori probleme cu asemenea inşi. Însă acum avem una care durează de ceva ani. Recent am devenit un imperiu foarte întins şi paşnic, ceea ce le oferă bărbaţilor şi femeilor mult timp să se gândească la ce anume nu le place. Se ridică în picioare. Vino la infografe, ambasadoareo. Munca nu aşteaptă după nimeni, nici măcar după barbari tineri şi interesanţi ca tine şi ca Yskandr al nostru.

Al nostru? gândi Mahit, surprinsă… Şi nu întrebă. Privi.

Servitorii lui Teslă Nouăsprezece reapărură ca şi cum doar aşteptaseră un semnal; unul strânse serviciul de ceai, iar altul – Agat Cinci, care o condusese pe Mahit la duş – se înconjură cu propriul arc de holograme. Revenise la treabă, acum când şefa ei terminase de extras informaţii secrete de la ostatică.

Teslă Nouăsprezece zise:

— Agat Cinci, sintetizează rapoartele Însoriţilor despre interviurile luate supravieţuitorilor şi trimite-mi-le.

Agat Cinci execută o versiune elegantă, prescurtată a unuia dintre gesturile pentru supunere.

— Mahit, urmă Teslă Nouăsprezece ca şi cum staţiala ar fi fost una dintre servitorii ei – poate că *ucenici* era un cuvânt mai bun, mai apropiat de sensul corect –, ce intenţionai să-l întrebi pe Motor Cincisprezece? Întâlnirea cu tine a fost evenimentul cu cel mai mare public la care a participat după ce s-a retras. El a plecat din palat şi practic a dispărut în districtele exterioare. Pare-se că ducea o existenţă discretă, chiar dacă nu era mulţumit de direcţia în care ne ducea Strălucirea Sa Împăratul.

Probabil că la asta se referise mai devreme când vorbise

despre Odile – că Motor Cincisprezece era nemulţumit de felul cum fusese înăbuşită insurecţia din Odile, indiferent ce ar fi fost ea.

— Doream să-l întreb cum a murit Yskandr, spuse staţiala.

— În urma unui şoc anafilactic, cauzat de alergie.

— Cum a murit *de fapt*, zise Mahit.

— Suspiciunea îţi va fi, cu certitudine, de mare ajutor la Curte, rosti Teslă Nouăsprezece cu un chip perfect inexpresiv.

În spatele ecranelor ei animate, Agat Cinci păru că pufneşte.

— Până acum noi două am discutat foarte deschis, urmă Mahit. A trebuit să fac o încercare.

Teslă Nouăsprezece şfichiui din încheietură, înlocuind un set de holograme cu altul.

— Nu cunosc procesul fiziologic precis care l-a ucis. Raportul *ixplanatl* se referea la *alergii*.

— Pentru cineva cu ilustra ta carieră la Curte, aş fi bănuit că vei fi mai suspicioasă.

Teslă Nouăsprezece râse.

— Să ştii că-mi place de tine, ambasadoareo. Cred că i-ai fi plăcut şi lui Yskandr.

Gândul ăsta o duru pe Mahit într-un fel la care nu se aşteptase. Un soi de pierdere pe care nu se gândise s-o anticipeze, care să însoţească pierderea acelui Yskandr pe care îl cunoscuse ea. Nu toate verigile dintr-o succesiune imago îşi cunoşteau personal predecesorul, dar întotdeauna se considera a fi un fel de onoare dacă îl cunoscuseşi într-adevăr – dacă cineva fusese ales, nu doar obţinuse punctajele corecte la testele de aptitudini şi la examenele practice. Ea crezuse că nu-i păsa: avea să fie ambasadoare, era importantă şi necesară şi desigur n-avea să fie niciodată ceva personal pentru ea, aproape nimeni nu se întorcea în Lsel din Teixcalaan, iar toate aptitudinile ei fuseseră orientate spre ajungerea ei în Oraş chiar înainte să fi ştiut al cui imago va primi sau măcar dacă va primi vreunul.

Dar în acelaşi timp îşi dorea să-l fi putut întâlni pe Yskandr care fusese întrupat aici, al cărui trup neînsufleţit îi fusese arătat. Şi ducea dorul casei, ducea dorul răsăritului planetar deasupra Staţiei şi voia să fie din nou inteligentă, şi ambiţioasă, şi încă nu responsabilă, să stea de vorbă cu Shrja Torel şi cu celelalte prietene ale ei prin barurile de la nivelul nouă al staţiei, imaginându-şi ce ar fi putut face ele, fără să fie de fapt nevoite să facă într-adevăr.

Acum tot ce spuse fu doar:

— Da, noi suntem selectaţi cu atenţie pentru a fi compatibili cu predecesorul.

— Şi Motor Cincisprezece te-a plăcut, aşadar? întrebă Teslă Nouăsprezece. Dacă eşti atât de compatibilă.

Mahit se gândi că *ezuazuacat* putea fi amuzată sau că interesul era destul de apropiat de amuzament pentru ea astfel încât cele două să devină practic de nediferenţiat.

— Nu, îi răspunse. Am pus prea multe întrebări şi în acelaşi timp n-am reuşit să fiu cel cu care el lucrase cu douăzeci de ani în urmă, înainte de a se retrage. Ţie ţi-a plăcut Motor Cincisprezece?

— Era secretos, combativ şi strâns legat de câteva familii patriciene pe care nu le prea agream. Cât timp a lucrat în Informaţii a fost adesea un ghimpe care-mi înţepa degetul. Am fost mulţumită când s-a retras, deşi mi s-a părut suspect şi mi se pare şi acum… totuşi, a fost discret după retragere. Aparent, cel puţin. Voi participa la funeraliile lui, din respect pentru un oponent de calitate, un fost tovarăş de băutură şi un fost prieten al prietenului meu, fostul ambasador Lsel.

Făcu o pauză şi o privi direct pe Mahit, inexpresiv, ca un perete de sticlă neagră. Norcârligul îi strălucea în ochi.

— În Lsel, toate astea echivalează cu „ţi-a plăcut”?

— Într-o măsură destul de mare, răspunse Mahit; bineînţeles, Yskandr fusese destul de şarmant ca să-şi facă prieteni, atât printre cei care-i fuseseră repartizaţi de guvern, cât şi printre cei atraşi de el, şi să păstreze ambele categorii chiar şi când nu erau unul pe gustul celuilalt.

Ezuazuacat, cine ar beneficia de pe urma morţii lui Motor Cincisprezece?

— Oricine nu doreşte ca tu să-i cunoşti pe vechii prieteni ai lui Yskandr, spuse Teslă Nouăsprezece şi, apelând un infograf nou, îl adnotă cu gesturi mărunte şi iuţi ale degetelor, formând în aer o listă de cuvinte-glife. Dar, mai probabil, oricine vrea să-i oprească din a mai vorbi pe cei care protestează discret împotriva metodelor imperiale de înăbuşire a insurecţiilor. Sau cineva care încearcă să instige frica publicului, care a existat în mare măsură în ultima vreme, mult încurajată de incidente ca acesta şi de activiştii antiimperialişti care le revendică. Aşadar, cine beneficiază – interesant mod de formulare, Mahit. Adaugă jumătate dintre *ezuazuacat*, mai cu seamă Nemţişor Treizeci, care ar dori să stopeze orice formă de comerţ ce nu provine din sistemele în care familia lui are interese economice şi care va accepta xenofobia ca pe un pretext excelent pentru asta, iar *xenofobia* este uşor de aţâţat când teixcalaanlitzlim sunt aruncaţi în aer în timp ce iau prânzul… ah, şi tu, de altfel. Dacă ai fi dorit să-i elimini pe aliaţii predecesorului tău, pentru a adopta o poziţie nouă şi radicală în privinţa relaţiilor diplomatice dintre Teixcalaan şi Lsel.

— Nu eu am declanşat bomba, zise Mahit, încercând să ţină minte *Odile* şi *Nemţişor Treizeci*, încercând să ţină minte *frica publicului* – să le-o întipărească tuturor în memorie acum, pentru ca ulterior să examineze întregul puzzle, să-l învârtă pe toate părţile şi să vadă cum se potrivesc fragmentele laolaltă.

— Am zis eu că ai fi făcut-o tu, Mahit? spuse Teslă Nouăsprezece şi se simţi din nou apăsarea aceea a atenţiei ei, sugestia unei intimităţi perfect înţelegătoare.

Mahit şi-i imagină pe ea şi pe Yskandr în pat, străfulgerarea unei posibile-amintiri, care putea să fi fost dorinţă. Piele lipită de piele. Ceva mai mult decât o prietenie politică. (Ar fi contat oare, dacă ei ar fi fost amanţi? Mahit n-ar fi avut nicio intenţie de… nu că n-ar fi făcut-o, Teslă Nouăsprezece era…)

— Daţi-mi voie să vă întrerup, Excelenţa Voastră, interveni Agat Cinci spre marea uşurare a staţialei. Ar trebui să vă uitaţi la feedurile din Piaţa Centrală Şapte.

Teslă Nouăsprezece arcui ambele sprâncene.

— Trimite-le aici, rosti ea.

Agat Cinci se conformă, printr-un gest de măturare cu palma, care prinse latura din spate a unui infograf şi-l expedie spre spaţiul de lucru al lui Teslă Nouăsprezece. *Ezuazuacat* îl prinse printr-o combinaţie de gesturi din mână şi din ochi, îl poziţionă şi-i extinse marginile până rămase suspendat în aer ca o fereastră. Mahit se apropie şi rămase în stânga ei, în timp ce Agat Cinci îi stătea în dreapta.

Proiectată transparent de o videocameră din aer – amplasată de agenţii lui Teslă Nouăsprezece? de Împărat? de Însoriţi? sau Oraşul însuşi se privea pe sine? –, Piaţa Centrală Şapte semăna destul de mult cu Piaţa Centrală Nouă, dar era mai puţin măreaţă cu un ordin de magnitudine. Avea aceeaşi formă de petale deschise despre care Mahit ştia acum că se puteau plia în ziduri-bariere; era mărginită de magazine şi restaurante şi de o structură despre care bănui că era fie o clădire guvernamentală, fie un teatru public, judecând după dimensiuni şi după statuile înşiruite în faţă. De asemenea, era plină de teixcalaanlitzlim.

Unii dintre ei purtau pancarte.

Ei scandau. Prin feed, sunetele se auzeau sub forma unui muget îndepărtat, indistinct.

— Poţi… începu Mahit.

— Să-l dau mai tare, da, spuse Agat Cinci. Puţin. Claritatea va depinde de ceea ce strigă…

— Strigă „Fulger Unu”, zise Teslă Nouăsprezece. Dacă mă-nşel, Agat Cinci, o să-ţi cumpăr un costum nou pentru banchetul Împăratului de săptămâna asta. Dă-l, totuşi, mai tare.

Într-adevăr, strigau „Fulger Unu” – numele acelui *yaotlek* care fusese menţionat de Însoriţi când încercaseră s-o aresteze. *Yaotlek* comandant al flotei ce se afla în

prezent cel mai aproape de Oraş. Îi scandau numele, alături de un catren iambic din care Mahit nu desluşea decât ritmul, construit în jurul unei repetiţii surescitate de „Teixcalaan! Teixcalaan! Teixcalaanl!” care sfârşea strofa.

— Încearcă să-l aclame fără niciun triumf militar? rosti mirată Agat Cinci.

— Nu încă, zise Teslă Nouăsprezece.

Îşi răşchiră brusc degetele, astfel încât palma îi semăna cu o stea de mare şi feedul mări imaginea, detaliind feţele demonstranţilor. Unii îşi trasaseră dungi orizontale pe frunţi, cu vopsea roşie. Mahit se gândi la coroanele sacrificiale purtate în poemele epice de generalii teixcalaanli ce reveneau acasă: nu vopsea, ci sânge, propriul sânge amestecat cu sângele învinşilor. Cu totul simbolic în prezent, în această epocă de cuceriri interplanetare.

— Am avut impresia că asemenea acţiuni sunt ilegale, comentă ea.

— Ineficiente, nu ilegale, răspunse Teslă Nouăsprezece. Agat Cinci – scopul aclamaţiilor militare. Pentru edificarea ambasadoarei.

Agat Cinci îşi drese glasul şi privi pieziş spre staţială. Lui Mahit i se păru că încerca să-şi ceară scuze.

— Pentru a conferi legitimitate unui potenţial împărat al Teixcalaan, care nu ajunge la tron prin descendenţă directă sau prin desemnarea de către împăratul anterior, aclamaţiile militare reprezintă demonstraţia publică a virtuţii sale – adică demonstraţia publică a favorului stelelor veşnic arzătoare.

— Şi care este forma acelui favor? întrebă Teslă Nouăsprezece.

— În mod tradiţional, o victorie militară majoră. Sau multe victorii militare. Preferabil, foarte multe.

Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap.

— Exact. Numărul mare de victorii este dovada; toate celelalte sunt strigăte, iar o birocraţie funcţională sau nişte cetăţeni cât de cât inteligenţi – iar noi suntem binecuvântaţi cu ambele – pot anula toată legitimitatea

simplelor strigăte.

— Doreşti să-i întreb de ce strigă totuşi pentru Fulger Unu, spuse Mahit. Dat fiind că el nu are realizările militare care să-l facă un împărat viabil. Sau cel puţin asemenea realizări n-au ajuns în regiunile îndepărtate şi neinformate în care se află Staţia Lsel.

Expresia lui Agat Cinci păru uşor şocată şi mai mult decât uşor intrigată.

— Este ambiţios, spuse ea, iar când Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap, urmă: Este genul de individ ambiţios care caută oportunităţi. A câştigat încăierări în unele sectoare mai sălbatice, a purtat una sau două campanii mici pentru înăbuşirea de revolte locale şi a condus incursiuni în exteriorul Imperiului… iar rapoartele despre moralul trupelor lui sunt spectaculoase. El n-a fost la Odile, dar a instruit-o pe comandanta aflată acum acolo, Sumac Trei, iar ea nu uită să-i mulţumească de fiecare dată când apare la newsfeeduri. El doreşte realizări militare importante şi are destulă susţinere pentru a-şi asigura soldaţii că vor avea oportunitatea de a aduce aceste realizări sub comanda lui.

— O aclamaţie *bazată pe credinţă în viitor*, rosti sec Mahit.

O aclamaţie bazată pe nevoia unui război în care să lupte.

— Îi doresc cele mai măreţe succese personale, continuă ea. Întrucât se pare că nu are realizări militare importante, cu excepţia asumării meritului pentru că azi n-a fost *mai mult de o singură bombă* în Piaţa Centrală Nouă.

— Ambasadoareo, zise Teslă Nouăsprezece, cineva ar putea suspecta că eşti diplomată.

— Cineva ar putea.

— Şi ar avea dreptate, dacă ar suspecta aşa ceva. Ai scăpat însă din vedere un factor important, fie că eşti sau nu diplomată – şi l-ai scăpat numai pentru că ţi-ai petrecut primele patruzeci şi opt de ore aici într-un mod atât de *aventuros*.

Mahit alternă între a se simţi insultată şi amuzată şi

alese să îi răspundă sarcastic:

— Luminează-mă atunci, *ezuazuacat*! Dacă nu te va nemulţumi prea mult să sari *direct la sfârşit*.

După conversaţia din timpul ceaiului, ea n-ar fi trebuit să fie în stare să gestioneze sarcasmul, dar poate că asta dorise să transmită Teslă Nouăsprezece: că politiciana sclipitoare şi cu vorbă iute, care te făcea să vrei să schimbi cu ea replici spirituale, era aceeaşi creatură care putea despica firul conversaţional în patru, făcându-te să plângi că a înţeles.

Regretă din nou absenţa lui Zegras Trei; de fapt a oricui putea să fi fost o distragere sau o pavăză acoperitoare. Un prieten. Propriul prieten, nu un prieten emoţie-spectrală al lui Yskandr.

Teslă Nouăsprezece retrăsese obiectivul videocamerei. Masa de teixcalaanlitzlim ce ovaţionau pluti în centrul spaţiului dintre ele şi se roti lent în jurul unei axe centrale, determinată de *ezuazuacat* printr-o şfichiuire a încheieturii.

— Împăratul Direcţie Şase, conducătorul nostru stelar radiant de lumină, mai luminos decât nestematele şi mult mai măreţ, cel căruia îi sunt jurată şi pentru care îmi voi vărsa şi ultimul strop de sânge: el are optzeci şi patru de ani şi niciun descendent biologic. Asta este ceea ce omiţi, ambasadoareo.

— Aveţi o problemă de succesiune, spuse Mahit.

Nu putea spune *Îmi pare foarte rău că în curând îţi vei pierde prietenul*; părea... crud. Inutil. Pe lângă subiect. Şi cum putea ea să ştie dacă o *ezuazuacat* era cu adevărat o prietenă a Împăratului sau doar una simbolică? Asta era problema cu o societate care-şi recrea în mod obsesiv propria literatură clasică şi ar fi fost minunat dacă şi-ar fi putut-o explica sieşi cu două săptămâni în urmă. Sau să fi vorbit cu Yskandr despre ea. Era convinsă că el ar fi avut ceva de spus.

— Fanii lui Fulger Unu o cred cu certitudine, zise Teslă Nouăsprezece. Gesticulă scurt din mână spre feed, care se plie şi dispăru. Eu prefer să nu mă hazardez. Pot spune

totuşi că ai ales un moment fascinant pentru a veni la Curte, ambasadoareo.

— Nu eu l-am ales, replică Mahit, ci am fost chemată.

Teslă Nouăsprezece îşi înclină uşor capul spre un umăr.

— Urgent? întrebă ea.

— Necuvenit de urgent, zise Mahit, amintindu-şi cum ea şi Yskandr fuseseră fuzionaţi doar pe bază de speranţă şi trei luni de meditaţie, ca să devină un agent al Staţiei.

— În locul tău, zise *ezuazuacat,* aş căuta să aflu cine ţi-a autorizat viza de intrare. Bănuiesc că ar fi destul de relevant.

Fusese oare o sugestie? Oare intenţiona s-o trimită pe Mahit într-un proces laborios de investigare, în urma căruia să afle că răspunsul era *Teslă Nouăsprezece?* Nu, decise Mahit, *ezuazuacat* era prea isteaţă pentru a dori s-o privească zbătându-se la capătul unei lese lungi. Viclenii de felul acela erau pentru ticăloşii de duzină, pentru melodrame şi chiar obsesia teixcalaanli faţă de naraţiune era rezervată în principal pentru cele de calitate. Aici era ceva mai rău: Teslă Nouăsprezece îi trasa o misiune, aşa cum ar fi făcut cu unul dintre servitorii ei. *Du-te şi află, apoi spune-mi ce ştii*. Ca şi cum Mahit ar fi fost proprietatea ei. (Ca şi cum Yskandr ar fi fost proprietatea ei… însă staţiala începea să creadă că el nu fusese, nu complet, nici chiar dacă ar fi împărţit patul cu Teslă Nouăsprezece, iar aceea fusese o parte a problemei pe care cei doi o avuseseră unul cu celălalt.)

— O idee interesantă, spuse ea. Când voi reveni la propria staţie de lucru, în propriul apartament, o voi analiza cu siguranţă.

— Nu aştepta prea mult, zise Teslă Nouăsprezece. După toată munca pe care ai depus-o ca să ajungi într-un loc de relativă securitate, îţi imaginezi că te voi lăsa să pleci singură înapoi la palat? Cât nu încă ştim cine este dispus să arunce în aer cetăţeni nevinovaţi aflaţi în imediata ta apropiere?

— Ataşata mea culturală… începu Mahit, intenţionând să argumenteze că nu era, în niciun caz, singură.

— Ar trebui să fie externată în curând din spital. Mahit, am mai mult decât suficiente display-uri infograf pentru a renunţa la unul. Îi voi cere lui Balanţă Şapte să-ţi pregătească un birou temporar.

Fix aici, unde nu sunt pe teritoriu diplomatic Lsel, gândi Mahit, dar îşi dispuse mâinile în unul dintre gesturile de mulţumire oficiale, iar, când tânărul care strânsese serviciul de ceai sosi s-o conducă mai în adâncul teritoriului lui Teslă Nouăsprezece, ea îl urmă.

Biroul – Mahit se străduia pe cât putea să nu se gândească la el ca la o temniţă şi în general izbutea – era inundat de lumina trandafirie a sfârşitului după-amiezii, printr-o fereastră cu bovindou. În curbura ei era o sofa scundă şi lată. Balanţă Şapte îi arătase cum să-şi deschidă display-ul infograf şi-i înmânase un teanc de stick-uri infofişe goale, de culoare cenuşie, neutră. Era calm, lipsit de curiozitate şi eficient, iar întreaga lui persoană era o uşurare în comparaţie cu Teslă Nouăsprezece. Acesta era probabil şi scopul. *Ezuazuacat* introducea confortul şi-l retrăgea ca o maestră a interogatoriilor, iar Mahit era teribil de obosită de pendulările acelea emoţionale. După plecarea lui Balanţă Şapte, care închise uşa după el, se întinse pe sofa, se întoarse cu faţa spre peretele de sub pervazul ferestrei şi-şi ghemui genunchii la piept până simţi că o durea şoldul rănit.

Dacă privea fix peretele alb şi ridica o mână deasupra capului ca să atingă pervazul curbat din jurul spătarului sofalei, îşi putea imagina că se găsea în propria capsulă din Staţie. Tubul protector de un metru pe un metru pe trei metri, cuibul cu margini rotunjite ca interiorul unui ou: micuţ, inviolabil şi numai al ei, atârnând în rânduri alături de celelalte capsule-cabine. Izolat fonic. Care putea fi blocat. Te puteai ghemui înăuntru cu un prieten, spate în spate, sau cu un iubit, faţă în faţă, sau… Era închis. Era sigur.

Se sili să se ridice în şezut. Dincolo de fereastră, o curte interioară din Palat-Nord era un dezmăţ de lotuşi albaştri

ce pluteau pe heleşteie şi poteci stelate, folosite de picioare teixcalaanli care mergeau cu treburi teixcalaanli. Mahit simţi mai întâi impulsul de a ieşi ea însăşi pe fereastră, iar apoi pe cel la fel de inadecvat de a încerca să scrie versuri de cincisprezece silabe despre propriile sentimente.

Hei, Yskandr, gândi ea, ca şi cum ar fi aruncat o piatră în apa întunecată a unuia dintre heleşteiele acelea. *Ce ţi-a lipsit ţie cel mai mult de acasă?*

Se întoarse apoi către display-ul infograf şi se autentifică, aşa cum fusese instruită. Când o făcu, îşi dădu seama că era prima dată când se autentificase în propriul echivalent al unui norcârlig, în loc ca Zegras Trei să deschidă uşi pentru ea. I se părea ciudat, să aibă atâta libertate cât ceruse în propriul apartament – în propriul teritoriu diplomatic – şi s-o primească doar aici, unde era un soi foarte complicat de prizonieră. Ştiind perfect că Teslă Nouăsprezece înregistra aproape sigur tot ce făcea, Mahit se apucă de treabă.

Interfaţa era, când nu încercai să decriptezi comunicaţii de bază, mai intuitivă decât se aşteptase. Făcea un gest şi infograful răspundea – răşchirarea degetelor şi răsucirea încheieturilor generau multiple ecrane de lucru transparente, iar Mahit îşi putea crea propriul halo de informaţii. Găsi feedurile presetate ale videocamerelor lui Teslă Nouăsprezece şi-l apelă pe cel care continua să fie aţintit pe demonstraţia pentru Fulger Unu – *ezuazuacat* n-avea decât să creadă ce dorea despre interesele staţialei –, pe care-l lăsă să ruleze în dreapta ei. Deasupra umărului stâng fixă o fereastră pe care se derulau titluri de tabloide şi hotărî să-şi îmbunătăţească vocabularul de dialect neprotocolar şi insultător… şi poate de asemenea să afle ceva în plus despre activiştii antiimperialişti sau Nemţişor Treizeci sau pur şi simplu ce credeau tabloidele teixcalaanli despre exploziile bombei din restaurant. În centru găsi un input bazic de text şi începu să compună mesaje, direcţionându-le prin propriile autorizaţii de acces ca ambasador Lsel.

Probabil că avea să fie nevoită să le cripteze cu poemul acela encomiastic. Dacă dorea să fie luată în serios…

Ba nu. Avea să le lase simple. Necivilizate. Scrise aparent în grabă şi urgenţă de o femeie care nu se găsea în biroul ei de acasă (cu un dor absurd, Mahit se gândi la coşul de stick-uri infofişe la care nu răspunsese şi care acum probabil că dădea pe afară în apartamentul ei) şi care era o străină în Oraş. O oglindă putea să reflecte nu doar un singur obiect – ea însăşi fusese un pumnal când o reflectase pe Teslă Nouăsprezece. Acum avea să fie o piatră necioplită: inevitabilă, grosolană, barbară. Care fusese aşteptată, mai puţin de cei ce se aşteptaseră ca Mahit să fie Yskandr, iar acum ea avea să afle cine fuseseră ei.

În limbaj simplu şi direct, cel la care renunţase după primul examen de aptitudini în limba teixcalaanli, Mahit îi scrisese ultimului om care-l văzuse pe Yskandr în viaţă. Ministrul Ştiinţelor, Perlă Zece. Îi ceru o audienţă. Exprimă dorinţa pentru normalizarea relaţiilor – elimină „normalizare” şi înlocui cu „sper că birourile noastre vor fi în termeni amiabili pe viitor”, deoarece dorinţele nu necesitau o gramatică mai specializată decât timpul viitor, iar „a normaliza” era un verb rezumtiv şi cerea ca vorbitorul să cunoască nu doar superficial corespondenţa timpurilor şi subjonctivul.

Teixcalaanli era o limbă teribilă, uneori, chiar dacă suna minunat în versuri de cincisprezece silabe. Însă în mesajul acela nu exista nimic care să sugereze că Mahit ar fi fost interesată de investigarea decesului predecesorului ei – nimic care să sugereze că ar fi fost un om politic măcar oarecum competent.

Ce depăşită era noua ambasadoare Lsel! Aţi auzit? A fost nevoită s-o roage pe Excelenţa Sa Teslă Nouăsprezece ca să nu fie arestată.

Mahit chicoti în barbă. Sunetul răsună puternic în cameră, acoperind chiar vuietul redus la minimum al feedului demonstraţiei. Îşi aranjă iute expresia feţei într-o impasibilitate imperială, de parcă ar fi fost surprinsă într-o

poziţie compromiţătoare.

Celelalte mesaje fură mai uşor de compus. Unul către Azalee Doisprezece, cerându-i să se ocupe de Zegras Trei – în mod cert acesta avea să fie interesat că prietena lui, Trestie, fusese spitalizată şi putea fi chiar dispus s-o anunţe când avea să-şi revină în urma atacului neurologic. Altul către ea însăşi, copiind ambele mesaje anterioare, astfel încât să aibă o înregistrare trimisă în siguranţa fizică relativă a teritoriului diplomatic Lsel, nu doar în siguranţa limitată a accesului ei electronic, şi un ultim mesaj adresat Ministerului Informaţiilor, solicitând contul celui care-i aprobase viza de intrare.

Teslă Nouăsprezece n-avea decât să vadă tot ce făcea.

După ce transpuse scrisorile pe stick-urile infofişe pe care le primise şi verifică dacă toate aveau să-i expună mesajul la deschidere, Mahit le sigilă cu ceară fierbinte. Ceara provenea dintr-un kit de sigilare aflat pe măsuţa de lângă uşa biroului şi trebuia topită cu un aprinzător portabil cu etanol. Staţiala îşi fripse degetul mare turnând-o. Chiar era perfect imperial – să ai mesaje create din lumină şi criptate cu poezie şi să soliciţi un obiect fizic de dragul proprietăţii.

Ce risipă de resurse! Timp, energie şi materiale.

Ar fi vrut să n-o încânte în asemenea măsură.

CAPITOLUL ŞASE

„Încă este în curs acţiunea de curăţare a rămăşiţelor unui accident pe Autostrada Crizantemei care a avut loc la începutul dimineţii; navetiştii trebuie să ştie că traficul este îngreunat… este de aşteptat ca întârzierile pe Linia Centrală să continue; Staţia Central Nouă rămâne închisă pentru ca Însoriţii să poată investiga explozia; redirecţionaţi prin Linia Nord Verde pentru staţiile din Central de după Central Nouă; până la alte dispoziţii, prevedeţi timpi suplimentari de călătorie pentru punctele de control de la intrarea în palat sau în sălile de divertisment… În vederea turismului de iarnă, trenul Maglev Circumpolar va suplimenta cu o cursă la fiecare trei zile, începând cu Z260, biletele pot fi cumpărate din staţiile feroviare municipale din tot Oraşul…”

Modificări de servicii şi închideri de metrouri şi trenuri, ziua 248 (A3-I11)

„… Cinci nave de război teixcalaanli tranzitând prin sectorul nostru fără să prezinte dovada vizelor; deşi mă aştept ca neglijenţa să nu fie doar a lor, ci şi a ambasadorului nostru de atunci, Yskandr Aghavn, şi ca vizele cuvenite să fie emise curând, transmit acest raport Consiliului din partea Moştenirii ca punct de informare: securitatea sectorului nostru este limitată la propriile nave, iar noi nu le putem face nimic navelor teixcalaanli decât să le aplicăm amenzi, pe care n-au nicio dificultate să le plătească…”

Porţiune din propunerea unei noi afaceri trimisă Consiliului Lsel, 248.3.11 (calendarul teixcalaanli) de către consilierul pentru Moştenire

Problema cu expedierea mesajelor era că oamenii răspundeau la ele, ceea ce însemna că trebuia să scrii şi mai multe mesaje la rândul tău.

Prin ochiurile ferestrei lipsite de jaluzele sau draperii, soarele ce se ridica deasupra orizontului era luminos şi îngheţat, imposibil de evitat; o smulse pe Mahit din crâmpeiele de somn pe care reuşise să le fure. Abia dăduseră zorii şi totuşi în bolul din afara uşii biroului existau deja trei stick-uri infofişe noi, sigilate. Oare corespondenţa îi era livrată lui Teslă Nouăsprezece oră de oră chiar şi în timpul nopţii? Mahit îşi înfăşură în jurul umerilor pilota enormă, plină cu puf, pe care i-o adusese seara trecută la apus hipereficientul Balanţă Şapte. Era trează. Trează şi totuşi singură în mintea sa. Părea să fie o stare permanentă.

Ridicarea în şezut o duru. Şoldul îi înţepenise şi mai mult peste noapte şi, când lăsă să alunece pantalonii de pijama împrumutaţi, văzu că vânătaia de acolo – vineţie, transformându-se pe margini în verzui bolnăvicios – era mare cât ambele ei palme. Se întrebă dacă în noua şi elaborata ei temniţă putea să capete analgezice, tot aşa cum căpătase pilota şi tava de aseară, plină cu feliuţe de legume, bune, dar cu nimic remarcabile, şi pastele fibroase, pe care Zegras Trei i le oferise la micul dejun. În rest, Teslă Nouăsprezece o lăsase singură. Ca şi cum Excelenţa Sa ar fi aşteptat ca noul ei animal de companie să se înveţe cu noul său loc, ca să n-o muşte când ar fi întins mâna spre el.

Rămânând învelită în pilotă şi făcând o grimasă când se ridică propriu-zis şi păşi, Mahit se duse să ia stick-urile şi le deschise.

Primul era la fel de anonim ca acela pe care-l expediase ea: cenuşiu şi sigilat cu ceară care încă nu se uscase. Îl deschise şi-l scutură, ca să-şi reverse glifele ţesute din lumină.

Prietenul tău reflectează îngrijorat la subiectul ţarcurilor,
Graniţelor, demarcaţiilor, tăişurilor de cuţite
Dar se gândeşte şi la tine, supusă singurătăţii
Şi trimite douăsprezece flori ca promisiune dacă vei

avea nevoie de ele.

Era o poezie. Nu era o poezie foarte bună, dar părea să fie o aluzie, cu înţelesul de *La naiba,* ezuazuacat *Sclipirea Tăişului unui Pumnal te-a aruncat la-nchisoare… te pot ajuta?*

Nu era semnat.

Nici n-ar fi fost nevoie de o semnătură. Mahit expediase doar trei mesaje, şi nici ministrul Ştiinţelor, nici multitudinea de funcţionari din Ministerul Informaţiilor n-ar fi răspuns în cod flagrant. Acesta era Azalee Doisprezece, a cărui dorinţă de a o elibera dacă ea ar fi dorit-o era probabil sinceră, cât şi excesiv de încântată. Mesaje codificate! Comunicate anonime peste liniile departamentale! Iar Mahit credea că ea avea un grad exagerat de afecţiune pentru convenţiile genului de intrigi politice din literatura teixcalaanli.

Era oare necuvenit să o trăieşti în propria cultură? Da, decise staţiala. Era necuvenit să o recreezi de dragul convenţiei. Dar un teixcalaanlitzlim n-ar fi gândit aşa.

Nimeni nu detonase o bombă lângă Azalee Doisprezece şi nici măcar nu încercase s-o facă. Poate că prietena lui era spitalizată, iar noua lui cunoştinţă, periculoasă din punct de vedere politic, putea să-i scrie din captivitatea exclusivistă, însă el avea tot dreptul de a se comporta ca şi cum ar fi ieşit din *Flori roşii pentru Panglică Treizeci* sau alt roman de dragoste de la Curte.

Mahit răspunse prin două versuri, gândindu-se că măcar n-avea să fie mai nepricepută decât el la poezie, ba chiar probabil mai bună:

Ceea ce mă-nconjoară este ceea ce am ales
Caut doar ceea ce te-am rugat: informaţii.

Iar când sigilă infofişa, nu se mai obosi nici s-o semneze. *Cineva* trebuia să se amuze; putea foarte bine să fie Azalee Doisprezece, atâta vreme cât o putea face.

Al doilea stick nu era nici pe departe anonim. Era din

sticlă transparentă, cu excepţia măruntaielor sale electronice, şi sigilat cu ceară verde-închis, ştanţată cu glifa albă a unei roţi solare: Ministerul Ştiinţelor. Când îl deschise, se desfăcu într-o scrisorică elegantă şi plină de condescendenţă: Perlă Zece o felicita pentru numirea ca ambasadoare, exprima regrete oficiale pentru nefericitul deces al lui Yskandr; atât de protocolare, încât staţiala ştiu pe loc că transcrisese regretele acelea dintr-un manual practic de retorică, poate chiar din cel din care ea însăşi învăţase să scrie. Pentru o clipă foarte teixcalaanli, se simţi insultată de sugestia implicată de lipsa lui de efort, după care urmă un moment de satisfacţie personală, fiindcă interpretase cu atâta succes rolul barbarei obtuze, care se străduise să emuleze educaţia unui cetăţean, dar nu reuşise decât o imitaţie stângace şi demnă de milă.

La sfârşitul scrisorii, Perlă Zece sugera că, desigur, va fi încântat s-o salute într-un cadru social pe ambasadoarea Lsel, poate chiar la apropiatul banchet imperial ce urma să aibă loc peste o zi.

O întâlnire publică, aşadar. Din unele puncte de vedere, aşa era mai sigur; dacă Perlă Zece se gândea că el era bănuit că-l asasinase pe Yskandr, atunci întâlnirea cu succesoarea acestuia în public ar fi domolit orice publicitate scandaloasă despre tentativa de a o elimina similar şi pe ea. Nu putea fi vorba de o ucidere secretă de demnitari străini sub ochii întregii Curţi! Era mai sigur pentru reputaţia lui Perlă Zece (şi pentru siguranţa fizică a lui Mahit, dacă el fusese cu adevărat responsabil de moartea lui Yskandr), dar şi din perspectivă politică: ar fi demonstrat tuturor că între Lsel şi Ministerul Ştiinţelor nu existau resentimente.

Bun! Nu era ca şi cum Mahit n-ar fi spus deja că va participa la banchet. În ritmul ăsta, ce mai conta negocierea încă unui risc politic? Iar dacă ar fi putut obţine de la Perlă Zece o a doua întâlnire, mai directă, după reverenţele şi zâmbetele schimbate în public pe care el le dorea în mod clar de la staţială, cu atât mai bine. Puse mesajul acela deoparte şi se întoarse spre cel din urmă din

corespondenţa ei. (Cel din urmă pe care-l putea accesa – probabil că stick-urile se acumulau în apartamentul ei în troiene mici şi teribile de muncă neterminată.)

Ultimul stick era altă bucăţică anonimă de plastic cenuşiu – însă acesta era marcat cu o etichetă roşie pe fond stelar negru. Comunicare extraplanetară, redirecţionată cumva spre ea prin propriul birou din Palat-Est şi cel al lui Teslă Nouăsprezece din Palat-Nord. Nu pentru prima dată, Mahit se întrebă dacă era urmărită de Oraş şi se gândi iarăşi la ridicarea pâlpâitoare a pereţilor restrictivi din Piaţa Centrală Nouă. Apoi desfăcu infofişa şi încetă imediat să se mai gândească la Oraş.

Mesajul dinăuntru nu era o revărsare de ideografe teixcalaanli redate în lumină holografică. În stick era bobinată o fâşie de plastic semitransparent imprimat mecanic, iar când Mahit o scoase şi o netezi ca s-o citească, văzu că toate caracterele de pe ea erau alfabetice: propriul alfabet. Mesajul sosise de la Staţia Lsel.

Şi nu-i era adresat ei. De asemenea, nu-i era adresat nici *Ambasadorului Lsel în Teixcalaan*. Îi era adresat lui Yskandr Aghavn, şi datat 227.3.11, ziua două sute douăzeci şi şapte din anul trei al celui de-al unsprezecelea indiction al Împăratului Direcţie Şase. În urmă cu vreo trei săptămâni.

Pentru ambasadorul Aghavn, de la Dekakel Onchu, consilier pentru Piloţi, începea mesajul.

Dacă primeşti acest mesaj înseamnă că ţi-ai interogat personal baza de date electronică după ce solicitarea unui nou ambasador a fost trimisă Staţiei Lsel. Acest mesaj slujeşte ca dublu avertisment, din partea celor care încă ţi-ar fi aliaţi în staţia ce ţi-a fost cândva leagăn şi cămin: în primul rând, cineva încearcă să te înlocuiască la Curtea Imperială. În al doilea rând, este posibil ca succesoarea ta să fi fost sabotată; ea poartă o înregistrare-imago veche a ta, a cărei stare n-a putut fi verificată nici de consiliera pentru Piloţi, nici de consilierul pentru Hidroponice înainte

de integrare. Ea a fost susţinută de Moştenire şi de... Mineri. Ai grijă! Onchu pentru Piloţi suspectează că Amnardbat pentru Moştenire se află în spatele sabotajului, dacă acesta există şi îşi are originea în Lsel. Pot urma şi alte comunicări, dacă va fi posibil.

Mesajul fusese probabil declanşat când ea accesase baza de date electronică a ambasadorului Lsel seara trecută, când îşi compusese mesajele.

Mahit îl citi de două ori. De trei ori, ca să-l memoreze – un obicei reflex, născut din anii în care învăţase cum să studieze texte teixcalaanli, ştiind cum să rezume o suită de fraze şi cuvinte în minte, ca un diamant semantic comprimat de căldură. *Dacă sabotajul există şi îşi are originea în Lsel. Starea n-a putut fi verificată. Leagănul şi căminul tău...*

Se pomeni gândind – gândind să nu gândească, gândind să-şi îngăduie să simtă şi să existe prin şoc şi anxietate. Chestiuni pragmatice, ca un văl coborât peste felul în care i se frământau măruntaiele, felul în care se întindea automat după confortul imago-ului care ar fi trebuit să existe în mintea ei şi nu exista, drept urmare se alese cu acelaşi vertij ameţitor. Se gândi că în curând trebuia să incinereze cadavrul lui Yskandr. În timp ce gândea, rupse panglica din plastic în bucăţele mici şi le distruse cu aprinzătorul portabil, pe care-l folosise pentru a topi ceara de sigilare a stick-urilor infofişe. Speră că atunci când va incinera cadavrul va şti cu exactitate cine-l asasinase. Ar fi fost o formă stranie şi spălăcită de justiţie – dar chiar dacă Yskandr n-avea să mai revină niciodată la staţială, ea îi datora măcar atât. Majoritatea succesorilor ştia cum muriseră imago-predecesorii lor: de bătrâneţe, în urma unor accidente, de boală, oricare dintre miile de moduri mărunte în care o staţie putea să ucidă pe cineva. Nu puteai să impui litera legii unui cancer sau unui sas defect. N-ar fi avut niciun rost. Pe de altă parte, exista un rost în a şti cum murise ultimul om care deţinuse toată cunoaşterea pe care o deţineai tu, fie şi numai pentru a putea corecta

eroarea şi a-ţi menţine descendenţa ceva mai lungă, ceva mai bună. Pentru a prelungi continuitatea memoriei puţin mai departe, spre exterior, spre limitele spaţiului uman, unde se topea în beznă.

Mahit împături cu grijă pilota la piciorul sofalei pe care dormise, se îmbrăcă – stângaci şi cu dureri când trebui să ridice piciorul mai sus decât înălţimea gambei piciorului opus – în aceleaşi haine, bluză şi pantaloni albi, împrumutate ieri şi se întrebă când începuse să aibă păreri atât de ferme despre filosofia etică Lsel. Probabil de când o abandonase imago-ul. Asta dacă privea situaţia poetic. De când devenise dezlegată de una dintre descendenţele foarte, foarte lungi de memorie.

Ea şi predecesorul ei n-ar fi trebuit niciodată să fie inamici. Cu toate acestea, putea să audă mesajul lui Onchu (şi când fusese expediat? Cât timp îl aşteptase pe Yskandr – pe Yskandr cel mort – ca să-l citească şi să aibă grijă?), reverberând ca o poezie de înaltă ţinută: *Dacă sabotajul există şi îşi are originea în Lsel* – dacă ea era lipsită de imago din cauza unui sabotaj pus la cale de Aknel Amnardbat –, dar nu tocmai Amnardbat dorise ca ea să fie noul ambasador? Nu tocmai Amnardbat insistase pentru ea, dorise ca ea să fie prezentă în Teixcalaan, stăruise să primească imago-ul învechit al lui Yskandr pentru a o ajuta? De ce ar fi făcut asta, dacă avea intenţia ca Mahit să piardă acel imago, să rămână singură în Imperiu, să fie retezată de toate? Oare ea fusese trimisă pentru a-i face rău lui Yskandr sau pentru a-i corija politica? Sau pentru niciuna dintre acestea?

Simţea durere fizică din cauza atâtor răspunsuri pe care nu le ştia. Din cauza singurătăţii. Auzul unui glas de acasă ar fi trebuit s-o facă să se simtă confortabil, chiar dacă era glasul acerb al consilierei pentru Piloţi, dar în loc de asta staţiala se trezi aşezată din nou pe marginea sofalei, cu capul în mâini, tot ameţită. Absenţa lui Yskandr din mintea ei se simţea ca o gaură în ţesătura lumii. Iar acum… acum nu mai putea avea încredere în ea însăşi, în propriile motive…

Fii o oglindă! îşi spuse. *Fii o oglindă când întâlneşti un pumnal! Fii cât poţi de teixcalaanli şi fii cât poţi de Lsel şi… of, la naiba, respiră! Şi asta, da.*

Respiră adânc. Încetişor, ameţeala dispăru. Soarele abia se ridicase peste nivelul pervazului ferestrei. Stomacul îi dădea ghes. Era tot aici. Ştia ceva mai puţin (despre ce trebuia să facă, în calitatea sa de ambasador în Teixcalaan) şi ceva mai mult (despre „ce” era posibil să i se fi făcut ei şi „de ce” şi „de unde”) decât înainte să fi citit mesajul lui Onchu. Avea să compenseze.

Mahit lăsă stick-urile pe care-şi scrisese răspunsurile în coşul pentru ieşiri şi păşi desculţă în labirintul complexului de birouri al lui Teslă Nouăsprezece. Mai toate uşile erau închise pentru ea, panouri simple care nu se clinteau la niciun gest în absenţa norcârligului. Se gândi ce bine ar fi fost dacă ar fi avut-o pe Zegras Trei să deschidă uşi şi se simţi trist amuzată de diferenţa pe care o singură zi o jucase în sentimentele ei despre necesitatea aceea. După cincisprezece minute de rătăcire, ajunse în biroul din faţă, în care fusese ieri, încă pustiu şi scăldat doar în lumina zorilor; infografele erau liniştite. Trecu prin el, coti la stânga pe un coridor nou şi pătrunse mai adânc în teritoriul nefamiliar. Undeva în complexul acesta – acoperea minimum un etaj al clădirii – dormea Teslă Nouăsprezece. Mahit şi-o imagină întinsă ca o felină gigantică, dintre cele prea mari ca să aibă gheare retractabile. Flancurile ridicându-se şi coborând în respiraţii uriaşe, egale; ochii întredeschişi ca nişte fante, chiar şi în timpul somnului.

Ah, dar Mahit nu venise în Oraş ca să fie poetă.

(*De ce venise – şi sub controlul cui… nu! Nu acum.)*

Ea nu venise în Oraş nici ca să fie întemniţată în casa unei *ezuazuacat*, dar iată că era aici.

Coridorul se sfârşi, deschizându-se printr-o arcadă largă într-o încăpere care trebuia să fi fost în partea opusă a clădirii faţă de biroul din faţă, judecând după difuziunea mai blândă, mai ştearsă a luminii dimineţii. În mod clar,

aici era o bibliotecă: toţi pereţii erau acoperiţi de cărţi-codex şi infofişe, acolo unde nu atârnau hărţi stelare. Pe o sofa largă în centru, Agat Cinci stătea cu picioarele adunate sub ea, în postura lotus. Deasupra genunchiului rotea o hologramă viu colorată a sistemului solar local al Oraşului, cu orbitele marcate auriu-strălucitor şi toate planetele etichetate cu glife pe care Mahit le putea citi din capătul opus al camerei… iar stând în picioare în faţa hologramei, cu mânuţele ocupate să tragă de planete şi să le privească revenind, ca acţionate de elastice, la puţurile lor gravitaţionale cuvenite, era un copil care nu putea să aibă mai mult de şase ani.

— Bună dimineaţa, rosti Mahit ca să-i anunţe că era acolo.

Agat Cinci îşi ridică faţa plată, pe care nu se putea citi nici urmă de surprindere.

— Bună dimineaţa, ambasadoareo, rosti ea şi se întoarse către băieţel. Hartă, spune-i „salut” ambasadoarei din Lsel.

Copilul o privi pe Mahit cu ochi critici şi-şi apăsă palmele mici şi grăsuţe laolaltă deasupra inimii.

— Salut, spuse el. De ce eşti la bibliotecă înainte de micul dejun?

Mahit înaintă de sub arcadă, simţindu-se stângace şi înaltă.

— N-am putut dormi, zise ea. Îmi place sistemul tău solar. Este foarte frumos.

Copilul o privi fără să se clintească. Inexpresivitatea teixcalaanli la cineva de vârsta aceea era cam tulburătoare.

— Stai jos, rosti Agat Cinci. Eşti foarte înaltă.

Mahit se aşeză. Băiatul băgă mâna în centrul hologramei şi prinse soarele în palmă, trăgând toată holograma din poala lui Agat Cinci.

— E al meu, zise el.

— Hartă, spuse Agat Cinci, du-te, te rog, şi lucrează la matematica orbitală. Doar puţin. Poţi să iei macheta.

Pentru o clipă Mahit crezu că băiatul se va împotrivi – când fusese mică, ea detestase să fie expediată de la

conversaţiile între adulţi –, dar el aprobă din cap şi se retrase destul de supus în capătul opus al sofalei.

— Îl cheamă Planiglob Doi, zise Agat Cinci. Îmi cer scuze. De obicei la ora asta în bibliotecă nu este într-adevăr nimeni.

Planiglob Doi şi i se spune Hartă. Staţiala surâse.

— Nu-i nicio problemă, zise ea. În Lsel există mulţi copii care aleargă de colo-colo – de obicei în grupuri mari de aceeaşi vârstă din grădiniţă. La vârsta aceea eu am avut fel de fel de păţanii. Nu mă deranjează. E băiatul tău?

— Fiul meu, rosti Agat Cinci, după care adăugă cu un soi de mândrie: Fiul meu din propriul trup.

Aşa ceva era neobişnuit în Teixcalaan – şi cu totul neauzit în Lsel. O femeie care să-şi folosească Propriul uter în locul unuia artificial pentru a dezvolta un copil reprezenta un lux de resurse de care Staţia pur şi simplu nu dispunea – femeile mureau făcând aşa ceva sau îşi distrugeau metabolismul ori planşeul perineal, iar femeile erau persoane care puteau munci. Mahit îşi primise implantul contraceptiv la vârsta de nouă ani. Când aflase că teixcalaanlitzlim îşi purtau uneori propriii copii în interiorul corpurilor, se gândise la situaţia aceea la fel cum gândise despre apa vărsată din bolurile cu flori în restaurantul din Piaţa Centrală Nouă. Să deţii atât de mult încât să risipeşti cu uşurinţă i se părea simultan insultător şi ispititor.

— A fost dificil? întrebă ea curioasă. Procesul…

Ochii lui Agat Cinci se lărgiră mulţumiţi de sine într-un zâmbet în stil teixcalaanli.

— Anterior, am petrecut doi ani pentru a ajunge în cea mai bună stare fizică din viaţa mea. A fost totuşi greu, dar am fost un cămin bun pentru el şi a ieşit exact la fel de sănătos pe cât ar fi ieşit dintr-un uter artificial.

— Este un băiat frumos, zise Mahit cu o sinceritate deplină. Şi inteligent, dacă studiază mecanică orbitală la vârsta asta.

Era extrem de satisfăcător să poarte cu o teixcalaanlitzlim o conversaţie care să nu fie în mod

imediat şi integral ticsită de împunsături politice. Mai ales aici, în biroul lui Teslă Nouăsprezece.

— Voi doi locuiţi aici?

— Da, ne-am mutat foarte recent, zise Agat Cinci. Excelenţa Sa este foarte bună cu noi.

— Nu mi-aş fi imaginat că ar fi altfel, rosti staţiala, ceea ce era chiar adevărat. Eşti angajata ei, nu?

— De mult timp. Cu mult înainte să-l am pe Hartă.

Mahit ar fi dorit să-i pună lui Agat Cinci câteva întrebări, fiecare mai indiscretă decât cea dinainte: *Ce faci tu pentru ea?* era prima, apoi *Cum te-a făcut să fii a ei?* şi apoi, poate, *Ea a vrut ca tu să ai un copil?* În loc de toate astea se mulţumi să întrebe:

— Ce s-a schimbat? Recent, înainte să vă mutaţi aici?

O parte din onestitatea de pe chipul lui Agat Cinci dispăru, ca un oblon antireflex care cobora peste viziportul unei nave.

— În prezent toţi lucrăm peste program. Iar naveta dura foarte mult. Nu doream ca fiul meu să fie singur aşa mult timp. Iar Excelenţa Sa a considerat că Hartă va fi… mai bine. Aici. Aproape.

Mai bine. Mahit auzi cuvintele acelea şi le înţelese ca dorind să însemne *mai sigur* şi se gândi la naveta lungă cu metroul şi la felul în care o bombă putea distruge vagonul unui metrou la fel de uşor pe cât distrusese ieri un restaurant.

Probabil că expresia chipului ei îi trădase gândurile, fiindcă Agat Cinci schimbă subiectul:

— Căutai pur şi simplu biblioteca sau…?

— Căutam pe cineva care să fie treaz.

— Planiglob Doi se trezeşte odată cu soarele, aşa că şi eu fac la fel. Agat Cinci ridică dintr-un umăr. Ai nevoie de ceva, ambasadoareo? Ceai? O carte anume?

Mahit îşi deschise palmele aşezate pe genunchi. Nu dorea s-o trateze pe Agat Cinci ca pe o servitoare; şi nu-şi permitea să uite că femeia aceasta, desculţă şi îmbrăcată neprotocolar, la fel ca ea, era asistenta cea mai preţuită a lui Teslă Nouăsprezece. Prin urmare, era cel puţin pe

jumătate la fel de periculoasă ca stăpâna ei.

— Nu, zise ea, decât dacă vrei să-mi vorbeşti despre Împărat. M-am uitat toată seara la ştiri, dar ele presupun o familiaritate cu emoţia politică locală pe care cineva din exteriorul Oraşului n-o poate avea – cu atât mai puţin cineva care nu este teixcalaanli.

— Ce ai vrea să ştii şi aş putea eu să ştiu? Ambasadoareo, eu nu sunt nici măcar patriciană.

Agat Cinci avea un mod de a vorbi – atunci când nu vorbea despre fiul ei – atât de sec auto-depreciativ, încât umorul era aproape invizibil. Nici măcar o patriciană, dar în loc de aşa ceva asistenta unei *ezuazuacat* – un post mult mai important, chiar dacă rangul la Curte era inferior.

— Bazându-mă pe ziua de ieri, te-aş fi considerat o analistă care beneficiază poate de pe urma faptului că nu este patriciană, zise Mahit.

Era ca scrima; însă o versiune mai prietenoasă decât cu Teslă Nouăsprezece. Deocamdată…

— Bine, încuviinţă Agat Cinci cu o urmă de zâmbet în stil teixcalaanli, căscând ochii. Să zicem că aş fi analistă. Ce ai vrea să ştii şi aş putea eu să-ţi spun?

Şi ai vrea să-mi spui, gândi Mahit.

— De ce Strălucirea Sa Direcţie Şase nu are un succesor? Cu certitudine, chiar dacă acesta nu are un copil din trupul său, ar fi putut avea un copil cu genele lui. Sau ar putea desemna un urmaş, care să nu fie neapărat înrudit cu el.

— Ar fi putut, încuviinţă Agat Cinci. De fapt, are aşa ceva.

— Are?

— A asociat Imperiului trei persoane. Trei persoane desemnate urmaşi co-imperiali, fără ca vreuna să deţină o poziţie superioară celorlalte – toate sunt co-împăraţi. Staţialii nu primesc transmisiuni centralizate? Ceremonia celei mai recente desemnări, a lui Nemţişor Treizeci, a fost difuzată luni de zile pe toate newsfeedurile.

— Noi nu suntem teixcalaanli, spuse Mahit şi în acelaşi timp se gândi la Nemţişor Treizeci, despre care Teslă

Nouăsprezece spusese că era atât *ezuazuacat* ca ea, cât şi beneficiar al fricii publicului; frica publicului şi încercarea de controlare a activităţii de import-export în beneficiul holdingurilor planetare ale propriei familii. De ce să primim noi transmisiuni centralizate?

— Totuşi, doar pentru că trăiţi câte două luni în spaţiu, în nave…

Mahit rosti apăsat:

— Ne descurcăm.

Privi cum Agat Cinci îşi arcuise buza în sus, nemulţumită, observând că ea lunecase – presupunerea subconştientă că toţi din univers vor dori exact aceleaşi lucruri pe care şi le dorea un teixcalaanli. Staţialei i se făcu milă de ea şi zise:

— Deşi noi rămânem ignoranţi asupra motivului pentru care Nemţişor Treizeci merita să fie asociat.

— Excelenţa Sa Nemţişor Treizeci este cel mai recent membru al *ezuazuacatlim* a Împăratului. El a avut o ascensiune destul de rapidă la Curte, bazată pe înţelepciunea sa şi… Agat Cinci îşi înclină ambivalent o mână, poate şi pe puternicele lui legăturile de familie cu patricieni din Arcul Vestic al Imperiului.

— Am înţeles, zise Mahit.

Într-adevăr, chiar credea că înţelesese. Când îl numise asociat imperial pe Nemţişor Treizeci, Direcţie Şase înregimentase practic susţinerea sa de către locuitorii bogaţi ai sistemelor din Arcul Vestic. Familia lui Nemţişor Treizeci, alături de alte familii patriciene care formau Arcul Vestic – un şirag îndepărtat de sisteme bogate în resurse şi producţie, legate strâns prin saltporţi –, avea să fie asigurată că va avea un cuvânt greu de spus nu numai în guvernul actual, ci şi în cel următor. Şi – dacă Mahit înţelegea natura centripetă a genului de tentativă de uzurpare care era apreciată în istoriile teixcalaanli – Împăratul îi împiedica în acelaşi timp pe aristocraţii aceia bogaţi, dar distanţi să susţină pe altcineva decât pe Nemţişor Treizeci. Revolte conduse de *yaotlekim* (aşa cum era aproape-revolta lui Fulger Unu ce avea loc chiar acum,

despre care se striga în Oraş) proveneau din colţurile îndepărtate ale imperiului, unde oamenii le erau mai loiali propriilor comandanţi decât unui personaj îndepărtat din palat. Ele erau adesea finanţate exact de unii precum familiile din Arcul Vestic. Oferindu-i putere lui Nemţişor Treizeci, Împăratul se asigura că familia sa era loială celui care-i dăduse puterea respectivă: Strălucirea Sa Direcţie Şase.

— Ambasadoareo, vei vedea dacă îl vei întâlni pe Nemţişor Treizeci.

— Iar ceilalţi succesori? Ai spus că sunt trei.

— Buclă Opt, de la Judiciar – ea este aproape la fel de vârstnică precum însuşi Strălucirea Sa, au fost fraţi de grădiniţă…

Mahit citise destule novelizări ale vieţii lui Direcţie Şase ca s-o recunoască pe Buclă Opt; sora lui fie de sânge, fie de sentimente, politiciana brutală dinapoia măreţiei militare şi a favorului solar al lui Direcţie Şase. Încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, Buclă Opt.

— Şi Antidot Opt, care abia dacă este mai mare decât Hartă al meu, urmă Agat Cinci. Însă care este un copil al geneticii lui Direcţie Şase. O clonă nouăzeci la sută.

— Un grup foarte pestriţ.

Din spatele lor, Teslă Nouăsprezece rosti:

— La urma urmelor, cine ar putea s-o înlocuiască pe Strălucitoarea Sa Maiestate?

Mahit se sculă repede.

— Este nevoie de trei persoane? întrebă ea, străduindu-se să nu lase impresia că fusese surprinsă făcând ceva ilegal.

— Minimum, răspunse Teslă Nouăsprezece. O interogai pe asistenta mea?

— Cu blândeţe, replică Mahit.

Părea o idee mai bună să spună adevărul pe jumătate.

— Ai aflat ce doreai?

— Parţial.

— Ce mai vrei să ştii?

Era o capcană, care conţinea o momeală dulce şi simplă ca infinita greutate a grijii lui Teslă Nouăsprezece, iar Mahit decise să calce oricum în ea.

— Cum s-ar desfăşura o succesiune într-o epocă ideală, într-un loc ideal. Istoriile, Excelenţa Voastră, au tendinţa de a se concentra pe variantele spectaculoase.

Teslă Nouăsprezece zâmbi, ca şi cum răspunsul lui Mahit fusese pe deplin suficient.

— Un împărat are un copil, din trupul sau din genetica sa, copilul ajunge la vârsta şi capacitatea mintală corespunzătoare, iar împăratul îl încoronează drept co-împărat. În felul acesta, când bătrânul împărat moare, există deja un nou împărat, pe care stelele îl cunosc, îl iubesc şi-l favorizează; făcut din sânge, aclamat în lumina soarelui.

— Şi cât de frecvent se întâmplă aşa? întrebă Mahit sec.

— Mai puţin frecvent decât ca vreun comandant militar, sprijinit de o sută de mii de legionari loiali, să susţină că binele superior al universului l-a desemnat pe el ca împărat. Istoriile, ambasadoareo, sunt atât spectaculoase, cât şi foarte exacte.

Şi de câte ori un împărat numeşte un consiliu format din trei persoane care să-i succeadă? Bănuiesc că nu foarte frecvent, gândi Mahit. *Doar când ceva nu-i tocmai în regulă. Când nu există un succesor corespunzător. Nu pe de-a întregul. Chiar dacă Nemţişor Treizeci şi Buclă Opt au menirea de a fi regenţi pentru clona nouăzeci la sută, regenţa aceasta va fi lungă şi litigioasă.*

— Dacă te-ai săturat de politică, urmă Teslă Nouăsprezece, avem ceai. Te aşteaptă de asemenea un vizitator. În biroul din faţă.

— Un vizitator? repetă Mahit surprinsă.

— Du-te şi vezi, spuse Teslă Nouăsprezece şi şfichiui din încheietura mâinii, ca şi cum Mahit ar fi fost un infograf aflat în locul necuvenit.

Zegras Trei arăta teribil, dar era totuşi o versiune de teribil care se îmbunătăţise faţă de ultima dată când o

văzuse Mahit, pe jumătate catatonică după o criză epileptică indusă de Oraş. Acum era pământie la faţă şi vânătă sub ochi, dar cu spatele perfect drept, îmbrăcată impecabil în costumul Ministerului Informaţiilor, cu părul pieptănat peste cap şi înnodat într-o coadă nu tocmai la modă, dar funcţională. Mahit nu ştia ce anume o împinsese să vină aici după ce fusese externată din spital în loc să meargă acasă, aşa cum ar fi făcut un ins raţional care trecuse printr-un eveniment neurologic excepţional.

Cu toate acestea, să o vadă în mijlocul biroului din faţă al lui Teslă Nouăsprezece trimise peste Mahit un val de uşurare – un fragment micuţ de familiaritate aici, în noua închisoare-sanctuar a staţialei, un soi de continuitate. Şi se părea că îi păsase îndeajuns pentru a o căuta pe Mahit şi a veni la ea, în loc să se ducă acasă, indiferent de cât de iraţional ar fi fost.

— N-ai murit! exclamă Mahit.

— Nu încă, zise Zegras Trei, dar este doar o chestiune de timp.

Staţiala se opri brusc.

— Vorbeşti serios? Ar trebui să te-ntorci la spital…

— Mahit, am făcut o glumă îndoielnică despre inevitabilitatea morţii, zise Zegras Trei cu o voioşie fragilă. Parcă mi-ai spus că eşti fluentă în teixcalaanli.

— Umorul este ultimul lucru pe care-l înveţi într-o limbă străină, răspunse staţiala, dar îşi dădu seama că se înroşise, stânjenită – atât pentru grija manifestată deschis, cât şi pentru eroarea lingvistică. Ce faci aici?

— Când a venit să mă ia din spital, Azalee Doisprezece a sugerat c-ai fi ţinută împotriva voinţei tale şi silită să trimiţi mesaje infofişe nesemnate prin sistemul poştal al palatului. M-am gândit să… te salvez? Deoarece eşti responsabilitatea mea, iar eu aproape că te-am aruncat în aer ieri.

— Este posibil ca Azalee Doisprezece să fi exagerat puţin, zise Mahit.

— Doar puţin, comentă Zegras Trei cu o privire semnificativă aruncată spre hainele ei de împrumut,

complet albe.

— Eram stropită de sângele lui Motor Cincisprezece, protestă Mahit. Nu este…

— Ţi-ai petrecut noaptea cu cea mai periculoasă femeie de la Curte şi *porţi veşmintele ei*.

Mahit apăsă două degete în spaţiul dintre sprâncene, străduindu-se să nu râdă.

— Jur, Zegras Trei, insinuările tale de necuviinţă şi mesajele nesemnate ale lui Azalee Doisprezece mă fac să mă simt cu adevărat ca un personaj din *Flori roşii pentru Panglică Treizeci*.

— Ignorând faptul că nu sunt sigură cum aşa ceva ar putea trece de cenzorii imperiali şi ajunge la Lsel, replică sec Zegras Trei, şi că nu voi acuza niciun *ezuazuacat* că profită de un demnitar străin, cel puţin nu când se află în raza de înregistrare a biroului din faţă al aceluiaşi *ezuazuacat* şi în niciun caz un *ezuazuacat* pe care să-l respect şi admir personal – Excelenţa Sa nu te lasă să pleci, aşa este?

Pe obrajii lui Zegras Trei apăruse o roşeaţă febrilă, dedesubtul umbrelor lăsate de cearcăne sub ochi. Mahit ar fi dorit ca *asekreta* să se aşeze, dar ea stătea dreaptă în centrul încăperii, aidoma unei trestii, aşa cum îi spunea Azalee Doisprezece, subţire şi biciuită de vânt, însă continuând să-şi facă meseria: s-o avertizeze pe staţială că ele două erau cu certitudine urmărite.

— În Piaţa Centrală Şapte, zise Mahit, au fost demonstraţii. Aclamaţii.

— Un pretext foarte bun ca să nu ieşi pe străzi. Eu nu argumentez, Mahit. Atât doar că… Oraşul este straniu în dimineaţa asta, chiar şi atât de aproape de centru. Bănuiesc că exploziile determină asemenea reacţii.

Mahit se aşeză pe aceeaşi sofa pe care fusese interogată în seara precedentă şi-i făcu semn lui Zegras Trei să i se alăture. Se simţi recunoscătoare când cealaltă o făcu; era o oglindire înţelegătoare şi în acelaşi timp nu mai era nevoită să se uite la ea, stând perfect nemişcată şi arătând pe jumătate distrusă. Se întrebă dacă existau postefecte

ale unui atac din partea Oraşului. Fizice sau psihologice. Ambele, ar fi spus ea, din felul în care se purta Zegras Trei.

— Spune-mi în ce fel este straniu?

Zegras Trei întoarse o mână în aer, într-o parte şi-n alta.

— Nu sunt destui pietoni. E ca o criză colectivă de nervi. Şi, desigur, Central Nouă este blocată, iar metroul nu funcţionează…

Funcţionează, auzi Mahit, un ecou sosit de la foarte mare depărtare. O senzaţie ca de scântei electrice îi porni din umeri, prin coate, pentru a ajunge până în vârfurile degetelor, zumzăind.

— …Menţine funcţionarea permanentă şi fără operatori a noului vostru metrou integrat, spune Yskandr Aghavn.

Îşi pune coatele pe masa din lemn marchetată, pe care Perlă Zece – recent numitul ministru al Ştiinţelor Perlă Zece, care poartă pe fiecare deget câte un inel sidefiu, ca un calambur vizibil cu numele său – i-a instalat-o în birou.

— Sunt convins, continuă el, că Oraşul a utilizat o metodologie la separarea liniilor, iar acum tu utilizezi o metodologie nouă şi recunosc că sunt profund curios.

Perlă Zece a rafinat inexpresivitatea teixcalaanli, ducând-o la o formă înaltă de artă: el transmite dispreţ absolut prin cel mai infim suspin, însă Yskandr cunoaşte genul acesta de om – în realitate, el vrea să-şi prezinte proiectul. Iar proiectul lui lega toate părţile de tranzit ale întregului Oraş planetar, atât metrouri, cât şi căi ferate, şi le făcea să funcţioneze autonom *şi perfect integrate. Asta îi adusese ministerul – el conducea acum Ştiinţele.*

— Ambasadorule, spune Perlă Zece, nu-mi pot imagina că voi aveţi nevoie de un metrou în Staţia Lsel.

— Nu, încuviinţează Yskandr fără să şovăie, dar un sistem automat în care să poţi avea încredere că transportă sute de mii de oameni, fără eroare şi fără conflicte – îţi poţi imagina că aşa ceva prezintă interes enorm pentru oricine trăieşte într-un sistem automat mai puţin perfect, aşa cum se întâmplă cu cei dintre noi care

nu trăiesc pe planete. Ai înglobat minţi în IA existentă a Oraşului? Un corp de voluntari, ca Însoriţii, care să supravegheze împreună sistemul ăsta?

Perlă Zece se deschide înaintea subiectului: Yskandr îl priveşte cum se dezgheaţă, milimetru cu milimetru. Yskandr îi spusese ceva care era aproape corect, totuşi îndeajuns de greşit pentru ca dorinţa sa naturală de a informa şi educa un barbar să-i depăşească prudenţa de a păstra secretul acestei noi tehnologii. Ochii i se lărgesc o fracţiune. Yskandr îl aşteaptă: este ca şi cum ar atrage un animal flămând afară din vizuina sa.

— Nu este ca Însoriţii, zice Perlă Zece în cele din urmă, Oraşul nu este o minte colectivă.

Asta e deja interesant, deoarece implică faptul că Însoriţii sunt o astfel de minte colectivă; totuşi Yskandr cunoscuse recent un tânăr teixcalaanlitzlim care era foarte surescitat pentru că urma să intre în poliţia imperială şi care era fără doar şi poate o persoană individuală. Ea implică un proces, o creare a Însoriţilor, şi Yskandr se întreabă dacă este similară procesului imago şi cum de este utilizată de un imperiu atât de complet opus augmentării neurologice. Nimic din asta nu trebuie întrebat; totul îi va trăda în mod prea evident interesele. De aceea Yskandr întreabă:

— Dacă nu este un colectiv, este o minte?

— Ambasadorule, dacă, în opinia ta, o inteligenţă artificială condusă de un algoritm este o minte – atunci, da, Oraşul are acum o minte, iar mintea aceea supraveghează metroul ca să evite conflictele.

— Remarcabil, zice Yskandr cu doar cea mai vagă nuanţă de ironie. Un algoritm infailibil, care nu dezamăgeşte.

— Pe mine nu m-a dezamăgit, spune Perlă Zece.

Implicaţia este că algoritmul este îndeajuns de bun pentru a-l fi făcut pe el ministrul Ştiinţelor şi Yskandr gândeşte: Nu te-a dezamăgit încă.

Alte furnicături electrice plutiră în vârfurile degetelor lui

Mahit. Nările i se umplură de izul reamintit al ozonului, fulgerul albastru de lumină al algoritmului Oraşului care se comportase foarte, foarte greşit şi o surprinsese nepregătită pe Zegras Trei şi… Revenise acum şi era din nou singură în propriul corp, în loc să-şi reamintească o conversaţie purtată de Yskandr cu mai bine de un deceniu în urmă.

Zegras Trei continua să vorbească. Mahit estimă că scăpase poate o jumătate de secundă, nimic mai mult – o jumătate de secundă în care se derulase o amintire întreagă, lungă de câteva minute bune.

— …Şi aclamaţiile din Central Şapte n-au fost unica manifestare în masă. În Inelul Doi a avut loc un sacrificiu de modă veche, era consemnat în Buletinul Ministerului Informaţiilor de azi-dimineaţă…

— L-ai accesat din spital?

— Decriptarea este bună pentru a-mi verifica toate funcţiile superioare ale creierului, zise Zegras Trei, iar Mahit începu să înţeleagă ce o speriase pe ea cel mai mult în scena din Piaţa Centrală Nouă.

Putea s-o înţeleagă. Ecourile străfulgerării memoriei generate de imago continuau să-i zumzăie în degetele mici ale ambelor mâini. Probabil, din cauza unor leziuni ale nervului ulnar sau ale echivalentului său.

— Şi m-am plictisit până când a sosit Petală cu comunicatele tale nesemnate, încheie Zegras Trei.

— Părerea mea este că el se distrează, îi mărturisi Mahit.

— Ştiu că aşa-i, oftă Zegras Trei. Mi-a adus crizanteme.

Mahit încercă să-şi reamintească exact ce însemnau crizantemele în simbolismul teixcalaanli, dar nu izbuti – viaţă veşnică? pentru că aveau forme stelate? –, când Teslă Nouăsprezece apăru pe neaşteptate în uşă şi rosti:

— Ce frumos din partea prietenei tale, *asekreta*. Sunt încântată să văd că ai supravieţuit nefericitului accident de ieri.

Zegras Trei dădu să se scoale, dar Mahit îşi puse mâna pe antebraţul ei – la naiba cu normele privind spaţiul

personal! – şi o reţinu.

— Dacă sunt musafira Excelenţei Tale, vorbi ea către ambele femei, atunci Zegras Trei este musafira mea şi este binevenită acolo unde mă aflu eu.

Teslă Nouăsprezece râse, un sunet scurt, plin de viaţă. Vorbi apoi către Mahit:

— Desigur, ambasadoareo, de parcă eu aş fi fost atât de nepoliticoasă cu musafira musafirei mele, apoi, stând în faţa lor, o privi direct pe Zegras Trei şi-i zise: Trei zile şi i-ai câştigat loialitatea. N-o să te uit.

Spre meritul ei, Zegras Trei nici nu clipi şi nici nu-şi retrase mâna de sub palma lui Mahit.

— Voi fi onorată să nu fiu uitată, spuse ea.

Mahit se gândi că şi ea ar fi trebuit să spună ceva, fie şi numai ca încercare de a recâştiga un control asupra conversaţiei, dacă aşa ceva ar fi fost posibil când Teslă Nouăsprezece şi Zegras Trei se aflau amândouă în aceeaşi încăpere.

— Ce anume face un sacrificiu să fie de modă veche?

Suna ca o barbară ignorantă, dar nu prea avea de ales în privinţa aceasta. Nu aici. Nu acum.

— Cineva a murit, zise Zegras Trei.

— Cineva a ales să moară, o corectă Teslă Nouăsprezece. Un cetăţean se taie de la încheieturile braţelor până la umeri, de la genunchi până la şolduri şi sângerează într-un templu al Soarelui, rugând stelele veşnic arzătoare să-l ia la ele în schimbul a ceva ce-şi doreşte.

Lui Mahit i se uscă gura. Se gândi la revărsarea viu colorată a sângelui arterial al lui Motor Cincisprezece peste pieptul cămăşii lui şi peste faţa ei. Un sacrificiu fără vreun motiv anume. Aşa l-ar fi descris un teixcalaanlitzlim. Nu o moarte pe care o alesese el. Irosirea unui sacrificiu.

— Şi ce capătă cetăţeanul în schimbul vieţii sale? întrebă ea.

Zegras Trei, al cărei braţ continua să se afle sub degetele lui Mahit, răspunse scurt şi sigur:

— Reamintirea.

Teslă Nouăsprezece avea pe chip aceeaşi expresie pe care o purtase când Mahit dorise cu glas tare o reunire fericită cu predecesorul ei, atunci când toţi stătuseră în morgă în jurul cadavrului lui Yskandr. Emoţia aceea aparte, pe care staţiala n-o putea descifra.

— *Asekreta* are dreptate. Un astfel de cetăţean este reamintit atâta timp cât în templele Soarelui sunt făcute sacrificii în cinstea lui. Ar trebui să participi la o slujbă, Mahit, şi să auzi recitarea numelor. Va fi o experienţă culturală. Se lăsă pe spate pe sofa. Dincolo de caracterul acesta memorialistic, moartea într-un templu nu este la modă. Este un răspuns extrem faţă de o ameninţare percepută.

— Terorismul intern este ameninţare percepută, spuse aproape în şoaptă Zegras Trei.

— La fel ca zvonurile despre un război iminent, zise Teslă Nouăsprezece.

Zegras Trei aprobă din cap.

— Situaţia din Odile – mişcările recente de trupe – toţi ştiu pe câte cineva din flotă şi toţi din flotă ştiu că flota se mobilizează.

— Cu toate acestea, interveni Mahit, gândind din nou *Odile*, gândind *Imperiul este mai puţin stabil decât pare*, nu am ştiut că-i priviţi cu atâta respect pe partizanii lui Fulger Unu – ei nu-l pot forţa pe *yaotlek* să înceapă un război, ci doar îşi doresc ca el să fi avut deja unul pe care să-l sărbătorească.

Când Teslă Nouăsprezece încuviinţă în direcţia ei, recunoscând adevărul afirmaţiei, fu extrem de încântată – încântată şi apoi furioasă pe sine fiindcă era încântată. Teslă Nouăsprezece o manipula; de fapt, le manipula pe amândouă să analizeze cu glas tare situaţia politică. Or, ele *nu făceau parte* din suita ei.

Ele erau *musafirele* ei. Ostaticele ei. Iar în literatura teixcalaanli existau o mulţime de poveşti ce descriau soarta copiilor care erau trimişi la o Curte sau alta înainte de existenţa Imperiului, apoi la un sistem sau altul în cadrul Imperiului, care erau ostatici şi musafiri deopotrivă,

care erau făcuţi destul de teixcalaanli, apoi abandonaţi când devenea oportun din punct de vedere politic. Suficient de multe poveşti pentru ca Mahit să înceteze a mai încerca s-o impresioneze pe *ezuazuacat*. Nu avea rost. Naraţiunea spunea că ea era manipulată…

Zegras Trei nu avea asemenea nelinişti.

— O moarte sângeroasă într-un templu era felul în care noi obişnuiam să asigurăm succesul unui război, zise ea. Câte un om din fiecare regiment ales personal de către *yaotlek*. Acum nimeni nu mai procedează aşa. De sute de ani. Este teribil de egoist pentru un cetăţean să le ia tuturor celorlalţi responsabilitatea de a cere favoarea stelelor.

Mahit nu ar fi spus „egoist”. Ea ar fi spus „barbar”, dacă ar fi vorbit o limbă în care aceasta ar fi fost o succesiune inteligibilă de cuvinte pentru a descrie o practică religioasă teixcalaanli.

— Mi-ar plăcea să ştiu, zise ea, unde va fi războiul, ţinând seama de deplasările acelea de trupe menţionate de Zegras Trei.

Unele dintre deplasările respective erau detaliate în documentele nesemnate, dar sigilate, care se aflaseră în maldărul ei iniţial de infofişe: solicitări de tranzit al navelor de război teixcalaanli prin saltporţile Lsel, în drumul lor spre undeva.

— Nu eşti singura care ar dori să ştie, zise Teslă Nouăsprezece. Strălucirea Sa a fost remarcabil de discret cu privire la gândirea sa curentă cu privire la această problemă.

Se uită cu subînţeles la Zegras Trei, ca şi cum ea ar fi fost o sinecdocă pentru toate secretele Ministerului Informaţiilor şi ar fi putut avea o opinie.

— Excelenţa Voastră, chiar dacă aş şti unde a decis Strălucirea Sa că doreşte să se extindă Teixcalaan, n-aş putea s-o spun. Eu sunt o *asekreta*.

Teslă Nouăsprezece deschise larg braţele, cu o palmă în sus şi cealaltă în jos, aidoma unei balanţe.

— Totuşi, Imperiul se extinde. Primul principiu,

asekreta, să nu menţionezi evidenţa. Aşadar, există un *unde*.

— Excelenţa Voastră, întotdeauna există un *unde*.

Un *unde* şi un *de ce tocmai acum*. Mahit aprecia că ştia *de ce tocmai acum* – incertitudinea legată de succesorul lui Direcţie Şase. Trei moştenitori asociaţi egali, fiecare cu propriile planuri – unul dintre ei fiind un copil prea mic ca să aibă proiecte –, nu reprezentau un mod stabil de guvernare. Ceva avea să cedeze; Nemţişor Treizeci sau Buclă Opt aveau să iasă cu cota-parte principală de autoritate sau aveau să se declare regenţi pentru clona nouăzeci la sută sau…

Sau Fulger Unu avea să se declare Împărat în baza dreptului cuceririlor şi al aclamaţiilor publice.

(Şi undeva în mijlocul acestei situaţii, Yskandr încercase să intervină – staţiala îl cunoştea prea bine ca să creadă că el ar fi putut ignora aşa ceva. Ea însăşi o răsucea pe toate părţile, ca pe o bomboană pe care ar fi plimbat-o prin gură, iar Yskandr era *mult* mai abil politic decât ea. Mai abil politic şi mai… mort. Moştenitoarea unei descendenţe imago ar fi trebuit să înveţe din greşelile predecesorului ei.)

— Poate că vom afla la banchetul de mâine, rosti Mahit.

— Vom afla ceva, răspunse Zegras Trei cu aceeaşi încântare fragilă, pe care Mahit o auzise mai devreme în vocea ei. Şi atâta timp cât reuşesc să nu te arunc în aer de data asta…

Teslă Nouăsprezece râse:

— Bineînţeles că veţi participa amândouă.

— Da, Excelenţa Voastră, zise Zegras Trei. Ambasadoarea a fost invitată. Iar eu nu-l voi rata.

— Cu siguranţă. Prezinţi o compoziţie?

— Lucrarea mea nu poate fi comparată cu a cuiva precum Calendar Doi, zise Zegras Trei, subestimându-se teatral prin compararea cu poetul a cărui operă asigura cheia decriptării cifrului corespondenţei din luna curentă. De asemenea, şi mai important, nu voi veni la banchet ca oratoare, ci ca ataşata cultural a lui Mahit.

— Câte sacrificii cere munca din partea noastră! zise Teslă Nouăsprezece şi Mahit nu-şi putu da seama dacă glumea sau nu.

— Te vom vedea acolo? întrebă Zegras Trei.

— Desigur. Vă puteţi alătura mie, amândouă, în drumul spre Palat-Pământ, mâine-seară.

Când Mahit deschise gura ca să protesteze, înţelegând declaraţia politică pe care ar fi făcut-o sosirea ei la banchet în compania lui *ezuazuacat,* aceasta o opri printr-un gest al mâinii şi continuă:

— Ambasadoareo, Oraşul este destul de tulburat. Am suficient spaţiu pentru musafiri. Chiar crezi că ar trebui să plecaţi?

INTERLUDIU

Din nou, întinderea vastă a spaţiului cosmic: vidul şi punctuleţele sclipitoare ale stelelor. Ignoră harta, las-o în urmă. Nicio hartă nu este adecvată pentru ceea ce s-a întâmplat aici, la Poarta Anhamemat, în sectorul de spaţiu al Staţiei Lsel. În jurul discontinuităţii care marchează existenţa saltporţii – zona aceea mică de spaţiu ce nu poate fi văzută, locul de la care ochiul şi instrumentele sunt deviate – sunt mai multe epave. Aici au murit nişte nave, alături de piloţii lor. Aici au fost ucise nişte nave.

Ucigaşul este vast şi are forma unui inel aflat în interiorul unui inel aflat în interiorul unui inel; se roteşte după trei axe, are o strălucire metalică, gri-închis, şi un fel de inteligenţă. Cel puţin îndeajuns cât să-şi liniştească foamea. Asta confirmă navele moarte: foame şi violenţă. Ele nu confirmă o inteligenţă cu care să se poată discuta sau negocia. Nu deocamdată. Deocamdată Staţia Lsel a învăţat de la prădătorul din spatele Porţii Anhamemat cum să fugă. Ultima navă care l-a văzut a reuşit să străbată toată distanţa până la Staţie fără a fi urmărită; dacă prădătorul acela vânează, atunci nu-şi urmăreşte prada până la vizuina sa. El are alt scop pentru navele pe care le ucide cu atâta impunitate.

Dekakel Onchu, consiliera pentru Piloţi, stă în infirmerie vizavi de pilotul care a văzut entitatea prădătoare: acesta este examinat foarte meticulos de un doctor, însă are puterea de a-i povesti lui Onchu exact ce a văzut, de trei ori. Ea îl pune să repete de trei ori. Ea va trebui să-şi amintească fiecare cuvânt. Ea îşi va aminti de toată oroarea întipărită pe chipul omului ei, felul în care umbrele de sub ochii lui se extinseseră în scobituri adânci. Ea îl cunoştea pe bărbatul acesta – pilotul Jirpardz – dinainte să fi devenit el însuşi chiar şi cunoştea, de asemenea, imago-ul pe care-l purta el, o femeie curajoasă pe nume Vardza Ndun, care o antrenase pe Onchu însăşi, înainte de a muri şi de a-şi lăsa amintirile descendenţei

imago pe care o moştenise Jirpardz. Onchu întâmpină greutăţi în a-şi imagina că un om alcătuit, chiar şi parţial, din Vardza Ndun putea fi atât de înspăimântat, iar asta o înspăimântă teribil şi pe ea. (O îngrozi, de asemenea, şi propriul imago al lui Onchu, de mult absorbit într-un pâlpâit-ecou de căldură şi un glas pe care femeia îl consideră sinele ei mai bun, reflexele ei mai bune – bărbatul care a învăţat-o nu *să zboare*, ci *să se înalţe* prin spaţiu, care-şi cunoştea nava la fel de bine pe cât îşi cunoştea propriul corp şi care-i transmisese abilitatea aceea şi ei. Acum Onchu îl simte ca pe un spasm, un junghi de nelinişte în măruntaie: este ceva în neregulă cu gravitaţia, ceva este defazat.)

O sperie încă şi mai mult faptul că, azi-dimineaţă, la biroul ei au sosit veşti de la un căpitan de cargobot care andocase pentru scurt timp în Lsel, să realimenteze şi să încarce un transport de molibden. Aceasta avusese destul timp pentru a se interesa discret dacă existau rapoarte despre nave mari de formă tri-inelară ce se deplasau prin sectorul acesta, ca şi cum s-ar fi mişcat – ca şi cum s-ar fi adunat – în sectorul din care venise el, la trei saltporţi depărtare.

Nu este doar problema Staţiei Lsel, se gândeşte Onchu, strângând cu degetele mâna lui Jirpardz în semn de mulţumire. Nici căpitanul de cargobot nu se lămurise cum să vorbească exact cu navele tri-inelare devoratoare. El refuza totuşi să creadă că nu erau destul de umane pentru a se putea vorbi cu ele, iar Onchu nu este complet convinsă că există ceva care să nu fie destul de uman pentru a se putea vorbi cu el.

Unui singur alt consilier poate să-i comunice această informaţie şi să spere că o va ţine secretă cât timp vor decide ce să facă exact cu ea, însă îşi doreşte să fi fost oricare altul. Va trebui să discute cu Darj Tarats. Are nevoie de toţi aliaţii pe care-i poate obţine, chiar şi de cei suspicioşi.

Dekakel Onchu nu crede în teoriile conspiraţiilor; ea este o femeie pragmatică şi experimentată, aflată în al

şaselea deceniu de viaţă, infuzată cu memoriile a zece piloţi dinaintea ei, şi crede că-i poate face faţă lui Darj Tarats, chiar dacă acesta joacă într-adevăr jocuri cu Teixcalaan, ba chiar de decenii. El a trimis Imperiului un ambasador şi Aghavn a trimis înapoi – oho, o linie deschisă de comerţ, care a îmbogăţit Lsel… şi o linie deschisă de cultură imperială, care s-a revărsat prin saltpoartă şi care a legat-o pe Lsel mai strâns de Teixcalaan decât fusese vreodată. Şi da, Tarats – dacă îl va prinde singur sau uşor cherchelit şi singur – are o ură feroce, cu rădăcini filosofice, faţă de Teixcalaan. El joacă un soi de joc foarte lung, cu care Onchu îşi doreşte să n-aibă de-a face niciodată. Însă ea are nevoie de un aliat: Piloţii şi Minerii au fost aliaţi tradiţionali, de la întemeierea Consiliului Lsel. Piloţi, Mineri şi Moştenire. Reprezentanţii celor mai vechi descendenţe imago, zborul spaţial şi extracţia resurselor, şi reprezentantul al cărui scop era de a păzi descendenţele imago şi cultura Lsel în general.

În ultimul timp, Moştenirea condusă de Aknel Amnardbat s-a realiniat. *Nu filosofic*, gândeşte Onchu, mergând încruntată de la infirmerie spre biroul ei şi optând pentru bucla cea mai lungă de pe perimetrul exterior al staţiei, doar pentru a percepe atracţia slabă a forţelor gravitaţionale asupra corpului ei. *Nu o realiniere filosofică*. Amnardbat este la fel de pro-Lsel ca orice alt om pe care l-a cunoscut Onchu vreodată şi aprigă în ceea ce priveşte protejarea Staţiei; de asemenea, ea n-a făcut niciun fel de alegeri de atribuiri de imago care să fie neliniştitoare sau chiar neobişnuite. Ceea ce a descoperit Onchu despre ea este mai rău decât divergenţele ideologice sau filosofice.

Moştenirea n-ar trebui să încerce niciodată să strice ceea ce este menită să protejeze. Onchu crede asta şi de aceea i-a trimis un avertisment lui Yskandr Aghavn, dacă el mai este capabil să primească avertismente*: Ceea ce ţi-am trimis poate fi o armă îndreptată spre tine.*

Dar în clipa de faţă, în timp ce Aghavn nu se grăbeşte deloc să-i răspundă, Onchu are nevoie de *cineva* care s-o

ajute să facă faţă la ceea ce vine prin Poarta Anhamemat, iar dacă nu se poate încrede în Moştenire, atunci va trebui să se încreadă în Tarats, indiferent de jocurile pe care le face el cu Imperiul.

CAPITOLUL ŞAPTE

„inima stelelor noastre este putredă
nu puneţi greutate pe ea
solidaritate cu Odile!”

Fluturaş cu ilustraţia grafică a drapelului de război imperial mâzgălit, colectat ca parte a eforturilor de curăţenie după incidentul din 247.3.11 din Piaţa Centrală Nouă, în vederea distrugerii împreună cu celelalte materiale de sediţiune

„[…] În vreme ce literatura şi media teixcalaanli rămân în centrul preferinţelor pentru divertisment a grupului cu vârste cuprinse între 15 şi 24 de ani, sondajul acesta a descoperit de asemenea un număr mare de tineri Lsel care citesc cu precădere materiale semnate de autori Lsel sau staţiali. Un accent aparte este pus pe ficţiunea scurtă, atât proză, cât şi grafică, distribuită în broşuri sau codexuri perfect legate, ambele fiind realizate cu uşurinţă de imprimantele pe plastifilm din fiecare nivel. Broşurile şi codexurile acestea sunt frecvent compuse de aceleaşi persoane care le consumă ca divertisment (de exemplu, grupul de vârstă 15-24 de ani), fără aprobarea sau intervenţia Consiliului Moştenirii pentru Literatură…”

Extras din raportul despre „Trenduri în consumul de mass-media”, comandat de Aknel Amnardbat pentru Moştenire

Acoperişul în formă de evantai curbat al sălii de bal din Palat-Pământ abunda în lumină curgătoare: fiecare nervură era făcută dintr-un material translucid, prin care gonea un fluviu de scântei de aur. Candelabre în formă de picături atârnau din apexuri, aidoma unor lumini stelate suspendate. Marmura neagră a pardoselii fusese lustruită până la luciul oglinzilor. Mahit îşi putea zări propria

reflexie în ea; avea impresia că păşeşte printr-un câmp stelar.

Iar asta era valabil pentru toţi. Sala era tot atât de ticsită de patricieni pe cât era de ticsită de lumini, care se strângeau şi se desfăceau în noduri conversaţionale, un unic şi enorm organism teixcalaanli, care se schimba doar în privinţa configuraţiei. Lângă umărul lui Mahit, Zegras Trei – impecabilă în costumul *asekreta* crem şi flacără, dar micşorată în mod deliberat la normalitatea unei funcţionare în vastitatea încăperii şi scânteierea ocupanţilor ei – întrebă:

— Eşti pregătită?

Mahit încuviinţă din cap. Îşi trase umerii înapoi, îşi îndreptă spinarea; trase de manşetele jachetei gri, formale, pe care o purta. În dimineaţa aceea, Teslă Nouăsprezece trimisese pe cineva să i-o aducă din bagaje, iar staţiala era mulţumită că singurele secrete de stat pe care le avea se găseau în interiorul propriului corp, nu ascunse într-o valiză. Era banală, prin comparaţie cu abundenţa de elemente metalice şi oglinzi pe care le etala Curtea teixcalaanli, dar cel puţin ea arăta ca Ambasadoarea Lsel şi nimic altceva. Chiar dacă sosise aici mergând alături de Teslă Nouăsprezece, sclipitoare în albul ca gheaţa, şi întreaga ei suită – chiar dacă spionii, şi clevetitorii, şi bârfitorii aveau să-şi amintească sosirea aceea şi nu pe cea de acum.

— Ambasadoarea Mahit Dzmare din Staţia Lsel!

Când dorea, Zegras Trei putea vorbi foarte sonor. Îşi depărtase uşor picioarele, ridicase bărbia şi anunţase numele lui Mahit ca şi cum ar fi început versul unui cântec – un strigăt ascuţit, prelung şi limpede. *Oratoare*, gândi Mahit. *A spus că în seara asta ar fi citit poezie, dacă n-aş fi fost eu.* Urmă un murmur, în egală măsură, măgulitor şi înspăimântător din partea curtenilor înghesuiţi, care le vădea interesul, o comutare a atenţiei, cu sute de ochi ocultaţi de norcârlige oprindu-se asupra ei. Rămase locului timp suficient ca ei s-o privească – timp suficient pentru o primă impresie. O femeie înaltă şi slabă în haină şi

pantaloni, haine barbare, cu croială străină, cu părul şaten-roşiatic tuns scurt pentru imponderabilitate, cu fruntea înaltă şi dezgolită. Diferită de ambasadorul dinaintea ei: femeie, necunoscută, imprevizibilă. Tânără. *Zâmbitoare*, din motive necunoscute pentru care ar fi putut zâmbi un ambasador.

(De asemenea, nu era moartă. Asta era altă deosebire.)

Mahit înaintă din uşa centrală şi coborî scara spre sala de bal, cu Zegras Trei chiar în faţa ei şi puţin în stânga, aşa cum promisese că va fi. Se orientă către partea din spate a centrului sălii de bal, locul unde ştia că va apărea Împăratul. Trebuia să ajungă acolo până la sfârşitul serii; şi trebuia să străbată tot spaţiul acesta scânteietor fără să comită gafe sociale sau geopolitice. Undeva, ministrul Ştiinţelor, Perlă Zece, aştepta întâlnirea lor, vai, atât de publică. De fiecare dată când Mahit se gândea acum la el, îşi amintea străfulgerarea acelei amintiri a lui Yskandr, ei doi argumentând-discutând-negociind natura şi mintea Oraşului, dacă acesta avea, într-adevăr, aşa ceva. Staţiala revenea întruna la acea străfulgerare a memoriei, la acea amintire, la felul cum o potopise, o întrerupsese. Nu-şi putea îngădui să păţească din nou ceva similar acum, în faţa întregii Curţi Teixcalaanli, dar, de asemenea, nu avea nici cea mai mică idee cum ar fi putut s-o împiedice.

În urma ei, Teslă Nouăsprezece se încadrase în intrare ca un pilastru de foc alb şi Mahit putu *percepe* cum atenţia sălii se comută. Răsuflă uşurată.

Ei îi plăceau petrecerile – un oarecare nivel de sociabilitate şi extraversiune forma o parte de bază din testele de aptitudini ce o făcuseră compatibilă cu Yskandr –, totuşi fu recunoscătoare pentru ocazia de a-şi trage răsuflarea, pentru a acţiona în continuare aşa cum dorea ea însăşi. Să nu simtă toţi ochii aceia aţintiţi asupra ei dacă ar fi mers prost ceva într-o manieră mai vizibilă decât până acum.

— Încotro? întrebă Zegras Trei.

— Prezintă-mă cuiva care scrie poezie care-ţi place ţie, zise Mahit.

Zegras Trei râse.

— Serios?

— Da. Ar fi încă şi mai bine dacă ar avea o antipatie oficială faţă de mult stimata noastră gazdă *ezuazuacat*.

— Merit literar şi diversitate politică, spuse Zegras Trei. Am înţeles. Ne vom distra, aşa-i?

— Încerc să nu te plictisesc, replică Mahit sec.

— Nu-ţi face griji. Excursia la spital a fost suficientă pentru a-mi alunga plictiseala, iar partea asta e *chiar* rolul meu.

Ochii ei erau strălucitori, uşor sticloşi, ca şi cum ar fi băut prea mult din ceaiul stimulant al lui Teslă Nouăsprezece. Mahit fu îngrijorată în privinţa ei şi-şi dori să fi avut timpul sau energia pentru face ceva în privinţa acelei griji.

— Urmează-mă, te rog, cred că l-am văzut pe Porumb Nouă. Şi dacă va recita o epigramă nouă în seara asta, atunci Nemţişor Treizeci va fi aici ca s-o audă. Toată diversitatea politică pe care ţi-ai putea-o dori.

Prietenii lui Zegras Trei erau un amestec de patricieni şi *asekretim*, unii în cremul Ministerului Informaţiilor, alţii în veşminte strălucitoare de curteni ce nu dovedeau nicio afiliere specifică pe care Mahit ar fi putut-o decodifica – pentru *asta* avea nevoie de Yskandr, până şi observaţii datate de cincisprezece ani despre modă ar fi fost mai bune decât *totul este foarte sclipitor* şi o suspiciune legată de cei care purtau flori purpurii ca motiv decorativ. Erau prea multe într-adevăr: fie ca broderii pe eşarfe, făcute din sidef, sau cuarţ pe bijuterii pentru păr şi insigne la rever, versiuni mai sofisticate a celei purtate de străinul care o ajutase în Central Nouă. Ele însemnau ceva. Zegras Trei nu făcea comentarii în privinţa asta, ceea ce nu înclina balanţa înţelesului în absolut nicio direcţie.

În loc de aşa ceva, ea o prezentă oficial pe Mahit şi staţiala se plecă peste vârfurile propriilor degete şi fu o barbară cuviincioasă – respectuoasă, ocazional isteaţă, în mare parte din timp tăcută în mijlocul conversaţiilor

scăpărătoare ale unor tineri ambiţioşi. Putu să recunoască jumătate din aluziile şi citatele ce le presărau discuţia. Se simţi invidioasă într-un fel pe care-l recunoscu drept copilăros: tânjala prostească a unui non-cetăţean de a fi recunoscut cetăţean. Teixcalaan era făcut pentru a insufla dorinţa aceea, nu pentru a o rezolva în mod satisfăcător, ea o *ştia* prea bine. Şi totuşi o străpungea de fiecare dată când îşi muşca limba, de fiecare dată când nu ştia un cuvânt sau conotaţiile precise ale unei fraze.

Porumb Nouă se dovedi a fi un bărbat robust, cu barbă rară, cu tenul mai deschis la culoare decât majoritatea teixcalaanlitzlim, cu ochii mari, depărtaţi pe chipul plat cu obraji lătăreţi. Mahit nu văzuse în Oraş multe persoane din acest grup etnic: nordici, adaptaţi la climat rece, blonzi. Câţiva în metrou şi câţiva în Central Nouă, dar ei se aflau pe poziţia a opta în recensăminte; Mahit se documentase înainte să ajungă aici – cei care semănau cu Porumb Nouă puteau să se fi născut aici, în Oraş, ori să fi sosit de pe o planetă mai rece, cu mai puţină căldură subtropicală. Sau poate că materialul lui genetic fusese ca atare şi fusese selectat recent de un locuitor din Oraş ca fiind suficient de interesant şi compatibil cu al său, când sosise timpul să aibă un copil. Zegras Trei îl prezentase pe Porumb Nouă ca *patrician clasa întâi* – era teixcalaanli, indiferent dacă tenul său avea sau nu o culoare la modă.

— Este adevărat, îl întrebă Mahit, că diseară vei recita o creaţie nouă?

— Zvonurile circulă foarte repede, spuse Porumb Nouă, dar nu se uită la Mahit, ci la Zegras Trei, care clipi spre el, ca şi cum simpla sugestie a complicităţii ei ar fi fost ridicolă.

— Până şi la ambasadori, zise Mahit.

— Foarte măgulitor, spuse Porumb Nouă. Da, este adevărat, am o epigramă nouă.

— Pe ce subiect? se interesă curios alt patrician. Aşteptăm un *ekphrasis*…

— Nu mai este la modă, murmură Zegras Trei totuşi destul de tare ca să fie auzită.

Patricianul oferi o mică reprezentaţie, ignorând-o pe Zegras Trei. Mahit se strădui pe cât putu să nu strice efectul, zâmbind aşa cum ar fi făcut un străin, larg şi realmente amuzat. Un *ekphrasis* – descrierea poetică a unui obiect sau loc – părea *cu adevărat* de modă veche. Nimic din poezia teixcalaanli ce ajunsese în ultima vreme în Lsel nu fusese în stilul acela.

Porumb Nouă deschise braţele şi ridică din umeri.

— Clădirile din Oraş au fost descrise de poeţi mai buni decât mine, zise el, iar Mahit bănui că formularea aceea era o versiune mai politică a spuselor lui Zegras Trei. Îţi place poezia, ambasadoareo?

Mahit încuviinţă din cap.

— Foarte mult, zise ea. În Lsel se sărbătoreşte sosirea operelor noi din Imperiu.

Nici măcar nu minţea – lucrările noi de artă erau *într-adevăr* sărbătorite, transmise pe reţeaua internă a Staţiei; ea stătuse până noaptea târziu cu prietenii ca să citească toate ciclurile noi ale celor mai recente poeme epice imperiale – aprecierea poeziei teixcalaanli era cultivată, mai ales când ai ieşit recent din adolescenţă şi continui să-ţi petreci tot timpul pregătindu-te pentru examenele de aptitudini lingvistice. Cu toate acestea, ea detestă surâsul cunoscător al lui Porumb Nouă, condescendenţa din aprobarea lui; bineînţeles că operele noi erau sărbătorite în spaţiul barbar înapoiat. Din cauza acelei detestări, continuă:

— Dar n-am avut niciodată onoarea de a asculta una dintre lucrările tale, patriciene. Probabil că nu sunt distribuite în afara planetei.

Schimbarea expresiei lui Porumb Nouă – acesta nu putea *să răspundă* la acea insultă, sosită din partea unei barbare – fu extrem de satisfăcătoare.

— Te va aştepta atunci o desfătare, ambasadoare Dzmare, se auzi un glas nou.

— Sunt convinsă, replică Mahit automat şi se întoarse.

Nemţişor Treizeci era inconfundabil. Avea părul prins în cozi groase, împletite cu şiraguri de perle albe minuscule

şi diamante sclipitoare; o altă coadă alcătuia banda ce-i înconjura tâmplele, astfel încât să imite partea inferioară a unei coroane imperiale teixcalaanli. Avea gura largă, specifică teixcalaanli, fruntea mică, specifică teixcalaanli şi nasul coroiat, specific teixcalaanli: modelul unui aristocrat. Pe rever avea prinsă o floare naturală purpurie: un nemţişor.

Cât de evident! gândi Mahit. Ar fi trebuit să-şi dea seama. (Şi, dându-şi seama, constată că nu simţea *niciun* ecou al lui Yskandr în timp ce se uita la bărbatul acesta; el nu-l cunoscuse, nu în cei cinci ani înregistraţi, pe care imago-ul ei îi trăise aici. Nemţişor Treizeci era un mister pentru ea; staţiala nu dispunea nici măcar de o fantomă emoţională pe care să se bizuie. Yskandr cel mort trebuie să-l fi cunoscut, dar el era mort... şi ea era atât disfuncţională (sabotată!, cât şi datată.)

Poate că avea să-şi formeze propria opinie. Ca posibilitate, i se părea înfricoşător şi în acelaşi timp uşor surescitant.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Excelenţă, spuse ea şi o lăsă pe Zegras Trei să enumere în locul ei titlurile lui Nemţişor Treizeci.

Avea bineînţeles şi propriul epitet. *Cel care îneacă lumea în inflorescenţe.* Mahit se întrebă dacă îl alesese *chiar* el.

Se îndreptă şi spuse:

— Este o onoare să întâlnesc o persoană asociată Imperiului ca tine.

— Ştiu, răspunse Nemţişor Treizeci, este singurul lucru la care se poate gândi cineva când mă vede sub înfăţişarea asta. Crede-mă, ambasadoareo, epigramele lui Porumb Nouă sunt mult mai interesante decât un co-moştenitor – sunt convins că nu sunt singurul pe care-l vei întâlni în seara asta.

— Dar tu eşti cel dintâi, zise Mahit.

Era dificil să nu flirteze cu bărbatul, indiferent cât de neinteresată ar fi fost de fapt de orice, cu excepţia opiniilor pe care Nemţişor Treizeci le avea despre

predecesorul ei şi despre Lsel.

— Da, am plăcerea asta, ambasadoareo. Presupun că va trebui să las o impresie decentă. Ea este ataşata ta culturală?

— *Asekreta* Zegras Trei, spuse Mahit.

— Îţi simţim lipsa în saloane, Zegras Trei, spuse Nemţişor Treizeci, dar bănuiesc că toţi mai trebuie să şi muncim.

— Invită-mă când sunt în afara serviciului, rosti Zegras Trei, senină şi prea inexpresivă pentru ca Mahit să ştie dacă era măgulită, insultată sau încântată, dacă nu poţi să rezişti fără oraţiile mele.

— Desigur. Nemţişor Treizeci îşi întinse braţul spre Mahit. Ambasadoareo, nu vei putea auzi bine din mijlocul sălii. Poate că ai dori să vii cu mine undeva unde acustica este mai bună.

Mahit nu putu să se gândească la un motiv întemeiat pentru a refuza şi existau câteva motive foarte bune ca să accepte: distanţarea suplimentară de a fi văzută ca prizoniera unui animal de companie a lui Teslă Nouăsprezece, şansa de a-l întreba pe Nemţişor Treizeci despre Yskandr, ascultarea poeziei în sine, nu doar comentariile tuturor despre ea. Îşi aşeză palma pe antebraţul oferit de Nemţişor Treizeci – ţesătura albastră-argintie a jachetei lui era rigidă din cauza firelor metalice – şi-i îngădui s-o îndepărteze de grup, urmată îndeaproape de Zegras Trei.

— Este foarte amabil din partea ta, îi spuse.

— Oare cineva nu poate dori să-i arate unui străin tot ce are mai bun cultura sa? replică Nemţişor Treizeci. Aceasta este prima ta seară propriu-zisă la Curte.

— Da.

— Ambasadorul anterior era nelipsit! Îi regretăm absenţa. Dar poate că ţie îţi place poezia mai mult decât îi plăcea lui.

— Predecesorul meu nu era încântat de epigrame?

Se opriseră ceva mai aproape de pupitrul central. Nemţişor Treizeci făcu un gest care-i reaminti lui Mahit

perfect de cel prin care Teslă Nouăsprezece înlătura un infograf şi chemă un servitor cu o tavă de băuturi în pahare în formă de clopoţei. Mahit plecă fruntea peste al ei să-l miroasă: violete, alcool şi ceva în plus despre care crezu că putea fi ghimbir sau altă rădăcinoasă aromată care creştea doar în sol.

— Cred că ambasadorul Aghavn prefera poemele epice, zise Nemţişor Treizeci şi ridică paharul. În amintirea lui şi pentru cariera ta, ambasadoareo Dzmare.

Mahit se imagină bând şi murind, otrăvită, în centrul acestei săli enorme… bău şi fu otrăvită doar în sensul că descoperi că detesta absolut gustul lichiorului violet. Înghiţi şi-şi menţinu chipul cuvenit de inexpresiv.

— În amintirea lui, spuse ea.

Nemţişor Treizeci mişcă uşor paharul în mână şi lichidul dinăuntru se roti.

— Mă bucur că Staţia Lsel ne-a asigurat o nouă ambasadoare, zise el, cu atât mai mult una realmente interesată de epigrame. Ar trebui totuşi să ştii, ambasadoare Dzmare, că înţelegerea nu mai e valabilă. Nu pot să fac nimic în privinţa ei. Crede-mă că am încercat.

Înţelegerea nu mai e valabilă?

Ce înţelegere? Mahit strânse buzele – cu siguranţă că putea exprima vizual dezamăgirea – pentru a câştiga timp – totul continua să aibă gust de violete – *Ce înţelegere, Yskandr? Şi cu cine?* – şi încuviinţă din cap.

— Îţi apreciez sinceritatea, rosti ea.

— Ştiam că vei fi rezonabilă în privinţa asta.

— Puteam fi altfel?

Nemţişor Treizeci ridică ambele sprâncene atât de mult, încât aproape că-i atinseră linia părului.

— Ah, mi-am imaginat tot felul de reacţii neplăcute.

— Ce surpriză plăcută pentru tine că nu sunt predispusă la istericale, vorbi Mahit ca şi cum ar fi operat pe pilot automat.

Ce înţelegere şi de ce tocmai Nemţişor Treizeci îmi spune că înţelegerea nu mai e valabilă, iar în tot acest timp vorbea într-o teixcalaanli cuvenită de registru nobil, ca o

poleială strălucitoare peste tulburarea ei.

— Sper că nu ţi-am stricat seara, zise Nemţişor Treizeci. Va fi cu adevărat o epigramă minunată – Porumb Nouă este cu totul special.

— Poate că îmi va abate gândurile, spuse Mahit.

— Grozav – atunci, în cinstea plăcerii primului tău concurs imperial de oraţii.

Bărbatul ridică din nou paharul, bău din nou şi Mahit îl imită. N-avea să mai scape niciodată de gustul acela din gură.

Luminile scânteietoare din nervurile plafonului boltit se diminuară la nivelul amurgului, apoi se intensificară iarăşi, o migraţie rapidă şi pâlpâitoare de puncte strălucitoare. Pălăvrăgelile guralive ale curtenilor se reduseră. Mahit privi peste umăr spre Zegras Trei, care încuviinţă liniştitor din cap – prin urmare, era ceva normal –, după care reveni la Nemţişor Treizeci. Bărbatul îşi puse paharul pe tava unui servitor care trecea şi murmură:

— Ar trebui să stau în partea cuvenită a sălii, ambasadoareo. Mă bucur de cunoştinţă!

— Bineînţeles, zise Mahit, du-te…

El se îndepărtă. Zegras Trei se apropie. Staţiala rosti:

— Te rog, poţi să-mi aduci altceva de băut?

Exact în acelaşi moment, Zegras Trei întrebă:

— *Ce înţelegere?*

— De fapt, nu ştiu.

Zegras Trei o privi cu o expresie despre care Mahit speră că nu era de milă.

— Atunci o băutură mai tare decât asta.

— De asemenea, fără violete?

— Peste un minut, spuse Zegras Trei. N-ai vrea să ratezi ce urmează.

O prinse cu multă blândeţe de cot şi o întoarse către locul unde era podiumul imperial…

…Către locul unde podiumul imperial, despre care ea crezuse că era un oval doar puţin ridicat deasupra pardoselii înclinate, se ridica acum, desfăşurându-se. Mahit se gândi la Oraş, care o restricţionase în Piaţa

Centrală Nouă – se gândi la epitetul lui Nemţişor Treizeci, *Cel care îneacă lumea în inflorescenţe*. Tronul se înălţa pe hidraulice silenţioase, o flamă solară ce răbufnea ca un desiş de suliţe aurii, un ecou abstract al luminilor ce rulau prin bolta nervurată a plafonului. În dreapta sa, Nemţişor Treizeci stătea solemn în iluminarea refractată; în stânga era o femeie despre care Mahit presupuse că era Buclă Opt, gârbovită şi cu un baston de argint, dar nu mai puţin iluminată – versiunea ei de coroană parţială a asociaţilor imperiali sclipea puternic, deşi pe fundalul argintiu al părului.

În centrul tronului suliţelor solare, dezvăluit ca sămânţa unei flori sau ca nucleul din miezul unei stele arzătoare, Mahit îl văzu pentru prima oară pe Împăratul Direcţie Şase.

Nu este impunător, gândi ea, *decât ca poziţie* – era scund, cu obrajii scofâlciţi, părul îi curgea într-o culoare ce aducea mai degrabă a oţel murdar decât argint, deşi ochii îi erau pătrunzători –, apoi *Poziţia este mai mult decât suficientă, sunt devorată de propria imaginaţie poetică*.

Direcţie Şase era bătrân şi micuţ, părea fragil – cu oase casante, prea slab, de parcă fusese bolnav şi abia acum îşi revenise. Iar Direcţie Şase conducea această ceremonie sau era condus de ea – împăratul şi imperiul erau totuna, nu? Pe cât de apropiate erau cuvintele pentru „lume” şi „imperiu” sau pe aproape –, iar el revendica atenţia tuturor teixcalaanlitzlim. Răsuflarea prelungă ce străbătu sala când el ridică mâna în semn de binecuvântare fu ca o lovitură fizică.

Fum, şi oglinzi, şi lumină refractată, şi greutatea istoriei într-o privire – Mahit ştia că era manipulată şi nu putea găsi nicio cale să oprească asta. Lângă Direcţie Şase era un copil care trebuia să fie clona nouăzeci la sută. Un băieţel serios, cu ochi negri, enormi.

Iar dacă asta nu era o declaraţie despre direcţia în care avea să se îndrepte până la urmă succesiunea, atunci Mahit nu ştia ce putea fi. Nu avea să existe un adevărat consiliu tripartit, ci un copil-împărat şi doi regenţi ai săi cu

care să se lupte. Sărmanul băiat, cu Nemţişor Treizeci şi Buclă Opt în calitate de co-regenţi! Brusc, ea se întrebă cine dintre cei aflaţi în sala de bal îl susţineau pe Fulger Unu – dacă vreunul dintre cei care etalau atât de evident nemţişori purpurii camuflau de fapt o opţiune mai puţin politică – şi, din acest punct de vedere, unde se situa Perlă Zece din Ministerul Ştiinţelor şi când avea s-o abordeze?

— Eşti gata să fii prezentată Împăratului, întrebă şiret Zegras Trei, sau vrei să te mai holbezi niţel?

Mahit scoase un sunet nearticulat, amuzată fără să vrea.

— Ce ai simţit când ai văzut prima dată tronul ridicându-se?

— Am fost îngrozită că nu eram destul de bună ca să fiu aici, răspunse Zegras Trei. Pentru tine este diferit?

— Nu cred că sunt îngrozită, zise Mahit, examinându-şi cu atenţie sentimentele chiar în timp ce formula fraza, cât mai degrabă… furioasă.

— Furioasă?

— Este prea mult. Nu pot să nu simt…

— Evident că nu. Ăsta-i şi scopul. El este Împăratul, care-i mai strălucitor decât soarele.

— Ştiu. Dar ştiu că ştiu, şi tocmai asta-i problema. Mahit ridică din umeri. Voi fi foarte onorată să-l întâlnesc. Indiferent ce aş simţi.

— Haide atunci, rosti Zegras Trei şi o ţinu mai ferm de cot. Oricum este una dintre îndatoririle tale de ambasadoare! Trebuie să fii recunoscută oficial şi învestită în postul tău.

La baza podiumului se formase deja o coadă, dar era mai scurtă decât crezuse staţiala, iar Maiestatea Sa Direcţie Şase nu petrecea mai mult de un minut cu fiecare persoană. Când sosi rândul ei, Zegras Trei o anunţă din nou – mai discret de data asta, dar la fel de clar –, iar ea sui treptele către tronul cu multe petale de suliţe solare.

Un teixcalaanlitzlim şi-ar fi lipit fruntea de podea, s-ar fi aplecat peste genunchi în prosternare completă. Mahit îngenunche, dar nu se aplecă – plecă doar capul şi întinse mâinile în faţă. Staţialii nu se prosternau, nici înaintea

piloţilor sau a Consiliului guvernator, indiferent cât de lungi le-ar fi fost descendenţele imago, dar ea şi cu Yskandr ajunseseră la soluţia aceasta în cele două luni pe care le petrecuseră în tranzit spre Oraş. Mahit văzuse ilustrări ale posturii în infofişele scanate ale vechilor manuale ceremoniale teixcalaanli; aşa îl salutase diplomatul alien ebrekt Primul-poziţionat pe Împăratul teixcalaanli Pată-solară Doi la prova navei *Cheia de sticlă a Inscripţiei*, în timpul primului contact oficial între Teixcalaan şi poporul ebrekti. (Sau cel puţin aşa reprodusese un artist teixcalaanli postura unei persoane ale cărei membre erau aranjate pentru locomoţie patrupedă.)

Asta se întâmplase cu patru sute de ani în urmă la marginea spaţiului cunoscut, după ce *Cheia de sticlă a Inscripţiei* sărise în mod neaşteptat printr-o saltpoartă nouă, în timp ce Pată-solară Doi o urmărea pe uzurpatoarea Nor Unsprezece (în cele din urmă, Pată-solară Doi o învinsese pe ea şi trupele ei şi rămăsese Împărat – existau *multe* romane despre aceste evenimente şi Mahit le citise pe toate). De atunci, ebrekti fuseseră vecini buni: discreţi, rămânând de partea lor a singurei porţi ce lega spaţiul lor de Teixcalaan. Ea şi Yskandr calculaseră ce ar fi transmis o asemenea plecăciune – o declaraţie plină de respect şi de distanţare faţă de Imperiu.

Yskandr îi spusese că şi el alesese aceeaşi postură când fusese prezentat lui Direcţie Şase.

Însă acum, cu mâinile întinse înainte, solicitatoare, dar cu spinarea verticală, Mahit se întrebă dacă nu cumva repeta o eroare, făcând toată Lsel *inumană* prin virtutea unei aluzii simbolice…

Împăratul îşi închise mâinile în jurul încheieturilor ei şi o trase uşor în picioare.

Mahit era cu două trepte mai jos de tron, astfel că îi era egală ca înălţime. Degetele lui strânse în jurul oaselor încheieturilor ei erau şocante, neaşteptate. Erau *fierbinţi*. Bărbatul ardea de febră, totuşi Mahit n-ar fi ştiut-o

niciodată dacă n-ar fi atins-o. Împăratul mirosea a citrice şi fum de lemne. Privi drept spre ea, drept *prin* ea – Mahit se pomeni surâzând, neajutorată, luptându-se să respingă un val de familiaritate ce nu-i aparţinea. Pentru o clipă, se gândi că era începutul altei străfulgerări de memorie, că maşinăria imago defectă o purta în trecut, înapoi la *Yskandr*... dar nu, nu-nu, asta nu era decât o reacţie endocrină.

Memoria simţurilor era unul dintre cele mai puternice reziduuri într-o descendenţă imago. Mirosuri. Sunete, uneori – muzica putea fi un factor declanşator pentru amintiri –, dar mirosul şi gustul erau tipurile de memorie cele mai încapsulate, cele mai puţin narative, cele mai lesne transferabile de la o persoană la următoarea din descendenţă. Poate că Yskandr era... mai puţin dispărut decât crezuse ea, putea să spere la asta, prin stranietatea ameţitoare a oglindirii neurochimice a altcuiva.

— Maiestatea Voastră, rosti Mahit, Staţia Lsel vă salută.

— Teixcalaan te salută *pe tine*, Mahit Dzmare, spuse Împăratul.

Ca şi cum ar fi fost absolut sincer, ca şi cum ar fi fost bucuros s-o vadă...

Ce naiba făcuse Yskandr aici?

— Şi te învesteşte ca ambasador care deţine propriul birou diplomatic, urmă Direcţie Şase. Suntem încântaţi de alegerea ambasadoarei şi ne exprimăm dorinţa ca serviciile ei pe lângă noi să fie în avantajul nostru reciproc.

Continua s-o ţină de încheieturi. Pe palma lui se afla o cicatrice groasă, care apăsa pielea staţialei, iar ea îşi aminti perfect acea primă străfulgerare a memoriei, acea amintire cu Yskandr tăindu-şi propria palmă pentru a depune un jurământ, şi se întrebă câte jurăminte cu sânge făcea un împărat în cursul vieţii sale. Apăsarea fierbinte a palmelor lui era intensă, iar Mahit continua să fie prinsă în valul de fericire cauzat de oxitocinele *care nu-i aparţineau* şi ar fi dat orice numai să-l poată întreba pe Yskandr ce însemnase el pentru *Împăratul Întregului Teixcalaan*. Cumva, izbuti să încuviinţeze din cap, să-i mulţumească lui

Direcţie Şase cu formalismul corect, să facă o plecăciune şi să se retragă pe treptele podiumului fără să se împiedice.

— Trebuie să m-aşez, îi spuse după aceea lui Zegras Trei.

— Nu încă, nu, replică Zegras Trei totuşi pe un ton înţelegător. Perlă Zece vine drept spre noi. O să leşini?

— Oamenii leşină frecvent după audienţe la Împărat?

— Este ceva desprins mai degrabă din dramoletele transmise pe newsfeeduri, totuşi situaţiile cele mai stranii sfârşesc prin a fi repetabile…

— Nu voi leşina, zise Mahit.

Zegras Trei o prinse de mână şi o strânse.

— Excelent! Te descurci foarte bine.

Mahit nu era tocmai sigură în această privinţă, dar putea să o simuleze pe toată durata unei reprezentaţii de teatru politic. Strânse şi ea degetele lui Zegras Trei, apoi îi eliberă mâna. Se îndepărtă de podium, până într-un spaţiu deschis, în scânteierile mulţimii. Putea simţi cum focalizarea sălii se muta în jurul ei – de la Împăratul de pe podium, care se lăsase pe spate acum şi murmura ceva spre clona lui micuţă, deoarece audienţele se încheiaseră, până în locul unde ambasadoarea barbară se instalase sub luminile unui spaţiu deschis, o declaraţie publică despre ceva *important ce urma să se petreacă* şi poate că ei trebuiau să fie atenţi.

Pentru un *ixplanatl* – şi cu certitudine ministrul Ştiinţelor era un savant, nu doar un birocrat numit în funcţia respectivă –, Perlă Zece avea destulă teatralitate ca să ştie că Mahit îi aprobase propunerea unei întâlniri în public şi acceptase gambitul. Ceva mai public de atât nu exista în Palat-Pământ, iar el ştia bine asta. Următoarele cinci minute aveau să fie difuzate de toate newsfeedurile mâine-dimineaţă, chiar lângă holograme ale lui Mahit cu încheieturile cuprinse de mâinile Împăratului, iar el veni acum cu pas mare către ea, cu cozile ca de frac ale hainei roşu-închis fluturând în urmă, un bărbat osos cu umerii gârboviţi ai omului de ştiinţă. Era mai vârstnic decât în străfulgerarea aceea a memoriei, mai adus de spate, totuşi

continua să poarte câte un inel pe fiecare deget: benzi înguste de sidef, fără pietre preţioase. Pentru numele său – ostentativ, dar în acelaşi timp autodepreciativ, Mahit îl admiră. Aşa cum îl admirase Yskandr, cu aceeaşi apreciere tristă a unei glume. Realmente, staţiala nu ştia dacă sentimentul acela îi aparţinea cu adevărat.

— Ambasadoareo, rosti Perlă Zece, felicitări pentru învestitură.

Mahit se plecă peste vârfurile unite ale degetelor.

— Apreciez foarte mult, rosti ea cu un nivel de formalism sub cel pe care ar fi trebuit să-l menţină la Curte.

Însă ea plănuise să joace rolul străinei cu ochii mari de uimire la această întâlnire şi intenţiona să-şi urmeze planul, chiar dacă încă fremăta de substanţe neurochimice induse de imago – valul de oxitocină cauzat de întâlnirea cu Împăratul, ecoul conversaţiei lui Yskandr cu bărbatul acesta acum cincisprezece ani. Metroul. Oraşul ca o minte, un algoritm care urmărea unde se afla fiecare om şi care rula impecabil drept răspuns.

— Îmi pare teribil de rău pentru incidentul nefericit care s-a abătut asupra predecesorului tău, continuă Perlă Zece. Mă simt personal responsabil; ar fi trebuit să mă fi interesat de sensibilităţile lui biologice.

Sensibilităţile lui biologice! Ce mai frazare! Mahit speră cu disperare că nu va izbucni în chicote isterice; ar fi stricat toată transmisia newsfeedurilor.

— Sunt convinsă că n-ai fi putut face nimic în privinţa aceea, zise ea izbutind să-şi păstreze faţa inexpresivă. Desigur, Staţia Lsel nu poartă niciun fel de animozitate faţă de Ministerul Ştiinţelor.

Până şi un barbar ar fi ştiut să spună animozitate; era o exprimare diplomatică standard. Era ceea ce se rostea înainte de începerea unui război.

— Eşti foarte înţelegătoare, spuse Perlă Zece. O notă bună pentru guvernul tău. În mod cert a făcut o alegere solidă cu tine.

— Aşa sper, rosti Mahit.

Sfioasă, cu ochii mari, o provincială credulă. Nu o

ameninţare politică. Câtuşi de puţin, în ciuda felului în care o întâmpinase Împăratul. Desigur, asta n-avea să ţină mult – Perlă Zece era singurul cu care Mahit juca jocul acesta –, însă era jocul pentru newsfeeduri şi i-ar fi putut asigura un grad de acoperire. Câteva zile. O săptămână, după care cineva avea să încerce s-o ucidă, la fel cum îl ucisese pe Yskandr, care, în mod clar, fusese destul de periculos.

Până atunci, staţiala nu se gândise la asta – că, de fapt, ea încerca să câştige timp.

Gândul acela îi şterse resturile substanţelor neurochimice, readucându-le la nivelul de bază.

— Ambasadorul Aghavn nu a lăsat foarte multe însemnări, continuă ea ridicând un umăr, ca şi cum ar fi implicat *ce se poate face cu greşelile celor morţi*, totuşi eu aş dori, desigur, să continui să explorez orice fel de proiecte avea el cu Ministerul Ştiinţelor.

O răsuflare rapidă, apoi îşi lăsă chipul să adopte şablonul expresiilor lui Yskandr, extinderea familiară-nefamiliară a muşchilor mai mari, ochii mai adânciţi în orbite, şi zise:

— Sisteme automate – fără erori şi fără conflicte –, astfel de algoritme au rezistat cu certitudine.

Perlă Zece o privi o fracţiune prea mult – fusese oare prea evidentă, lăsând momeala pentru o întâlnire mai privată decât aceasta? Pentru că folosise ceea ce spusese Yskandr, cu atâta timp în urmă – dar i se păruse corect –, după care Perlă Zece aprobă din cap şi zise:

— Poate că vom izbuti să reînviem câte ceva din ceea ce a dorit ambasadorul Aghavn să reuşească împreună cu mine – era foarte interesat de sistemele noastre automate şi de posibilitatea aplicării lor în staţia voastră. Sunt sigur că şi tu eşti la fel de interesată. Ataşata ta culturală să stabilească o dată, o oră şi un loc de întâlnire. Sunt sigur că te putem primi cândva săptămâna asta.

Cuvântul „reînviere” fusese o alegere teribilă.

— Desigur, zise Mahit. Se aplecă din nou. Sper că amândoi vom avea parte de multe realizări pe viitor.

— Normal că speri, spuse Perlă Zece. Făcu un pas mai aproape, o fracţiune dincolo de normele spaţiului personal teixcalaanli, pătrunzând exact în zona de apropiere cu care Mahit se simţea cel mai confortabil: aşa cum stăteau prietenii în Lsel, unde nu exista destul spaţiu ca să fii retras. Ai grijă, ambasadoareo, adăugă el.

— La ce? întrebă Mahit.

Nu intenţiona să sfărâme iluzia incompetenţei.

— Atragi deja o mie de ochi, aşa cum a făcut şi Aghavn. Surâsul lui Perlă Zece era perfect teixcalaanli, găsindu-se în principal în obraji şi într-o lărgire a ochilor, însă Mahit îşi putea da seama că juca teatru. Priveşte în jur! Şi gândeşte-te la ochii sistemului automat pe care tu şi predecesorul tău îl admiraţi aşa de mult.

— Ah, zise Mahit. Păi… Suntem în faţa tronului imperial.

— Ambasadoareo, rosti Zegras Trei materializându-se lângă Mahit, îmi amintesc că ai dorit să urmăreşti concursul de oraţii. Este pe punctul de a începe. Poate că şi ministrul Perlă Zece doreşte de asemenea să audă cele mai recente compoziţii ale poeţilor de la Curtea noastră?

Vorbise foarte lent şi foarte clar, ca şi cum n-ar fi ştiut că staţiala putea înţelege teixcalaanli vorbită la viteză normală. Lui Mahit îi veni s-o ia în braţe şi s-o rotească prin aer ca semn de recunoştinţă pentru înţelegere şi participare fără să fi fost instruită. Oare aşa ar fi trebuit să se simtă în tot acest timp, dacă Yskandr ar fi rămas cu ea? Aşa ar fi trebuit un imago să-l facă să se simtă pe succesorul său: două persoane care realizau împreună un scop, fără să fie nevoie să se consulte. Sincronism perfect.

— Nu aş dori s-o distrag pe ambasadoare, spuse Perlă Zece. Puteţi merge.

Arătă din braţ spre locul unde Porumb Nouă şi un grup de curteni începuseră să se strângă, în stânga podiumului. Mahit îşi exprimă din nou gratitudinea faţă de el – se încurcă în mod deliberat în pronunţarea mulţumirilor celor mai oficiale, deşi ştia că era la limita exagerării, totuşi era foarte satisfăcător să-l vadă pe Perlă Zece încercând să ghicească dacă ea minţea sau nu. Şi *cum* minţea?

Când ieşi împreună cu *asekreta* din raza auditivă a bărbatului, Mahit se aplecă şi murmură:

— Mie mi se pare c-a mers bine.

— *Mie* mi se pare că ziceai că trebuie să te aşezi şi să te odihneşti, nu să te joci de-a necivilizata cu *ministrul Ştiinţelor*, şuieră Zegras Trei, deşi ochii îi străluceau intens.

— Te-ai distrat? întrebă Mahit, dându-şi seama pe când rostea cuvintele acelea că încă nu scăpase de efectul neurochimic al imago-ului aşa cum crezuse – continua să se simtă efervescentă, ameţitor de încântată.

Nu simţise toate astea în cursul conversaţiei cu Perlă Zece, dar acum, cu Zegras Trei ţinându-se de braţul ei…

— Da, m-am distrat! Aşa vrei să te comporţi *tot timpul?* Mahit, el nu este prost – până voi aranja întâlnirea aceea, îşi va da seama cum eşti de fapt.

— N-am făcut-o pentru el, ci pentru spectatori. Pentru Curte şi pentru newsfeeduri.

Zegras Trei clătină din cap.

— Nici un alt job nu va mai fi vreodată la fel de interesant, nu? comentă ea. Am promis să-ţi aduc ceva de băut. Vino. Vor începe curând.

Undeva în mijlocul celei de-a doua oraţii, o odă în acrostih care anunţa numele ipoteticei iubiri pierdute a poetului prin înşiruirea literelor cu care începea fiecare vers şi în acelaşi timp relata o poveste sfâşietoare a sacrificiului său pentru a-şi salva colegii de navă de o fisură în blindaj, care-i expunea vidului, Mahit avu revelaţia bruscă a faptului că stătea la Curtea Teixcalaanli şi asculta un concurs de poezie teixcalaanli, în timp ce ţinea în mână o băutură alcoolică şi era însoţită de o prietenă teixcalaanli foarte însufleţită.

Tot ce-şi dorise ea când avea cincisprezece ani. Chiar aici.

Se gândi că asta ar fi trebuit s-o facă mai degrabă fericită, în loc să se simtă în afara realităţii. Deconectată… *depersonalizată*. Ca şi cum toate astea s-ar fi întâmplat

altcuiva.

Oraţiile erau bune. Unele dintre ele erau chiar mai mult decât doar bune – ritmuri ce se repetau prin rime interioare inteligente sau un orator a cărui prezentare – în stilul specific teixcalaanli de incantaţii rapide, pe jumătate cântate, pe jumătate rostite – era excepţional de lină. Imagini superbe se revărsară în valuri peste Mahit, dar ea nu simţea nimic. Nimic, doar dorinţa de a putea avea exemplare scrise ale tuturor poemelor, transpuse în glife pe care să le poată citi undeva, într-un loc tăcut, tihnit şi nemişcat. Dacă ar fi putut citi poemele – dacă le-ar fi rostit cu propria voce, încercând ritmurile şi cadenţele, auzind cum i se rostogoleau pe limbă –, atunci cu certitudine le-ar fi putut simţi puterea. Aşa fusese întotdeauna până atunci.

Sorbi din pahar. Zegras Trei îi adusese o băutură alcoolică distilată dintr-o cereală pe care n-o cunoştea. Avea culoarea auriu-deschis a tuturor luminilor ce roiau şi o ardea uşor pe gât.

Când sosi, oraţia lui Porumb Nouă fu epigrama pe care o promisese Zegras Trei. Acesta abia începuse – abia îşi ocupase locul, îşi dresese vocea şi recitase o strofă de trei versuri:

Toate porturile-cereşti dau pe afară
Cetăţenii poartă braţe de flori importate.
Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan:
Cartografierea hărţilor stelare şi debarcările.

În momentul acela ezită, timp suficient pentru a semnala o mutaţie, o cezură. Mahit simţi cum toată sala rămase agăţată de răsuflarea lui oprită. Indiferent cât de puţin l-ar fi plăcut pe bărbat, ea văzu acum de ce era favoritul intelectualilor de la Curte: charisma pe care o avea se amplificase când vorbise în versuri. Pentru asta era făcut, în Lsel ar fi fost un candidat pentru o descendenţă imago de poeţi, dacă Staţia ar fi avut aşa ceva.

— *Arcul petalelor nenăscute îmbrăţişează un gol,* zise Porumb Nouă.

Apoi se aşeză.

Nu urmă nicio eliberare a încordării. Senzaţia de disconfort dăinui, plutind ca o miasmă. Următoarea oratoare înaintă în mijlocul tăcerii stânjenitoare şi paşii ei răsunară pe pardoseală. Se bâlbâi la primul vers al propriei compoziţii şi trebui să reînceapă.

Mahit se întoarse întrebător spre Zegras Trei.

— Politică, murmură *asekreta*. Aceea a fost... o critică. În mai multe feluri. Eu crezusem că Nemţişor Treizeci îl avea la mână pe Porumb Nouă, dar oamenii pot fi surprinzători.

— Aş fi zis că e mai critic în privinţa lui Antidot Opt, spuse Mahit. Copilul. *Petale nenăscute*...

— Da, zise Zegras Trei şi sprâncenele i se împreunară, dar Nemţişor Treizeci este moştenitorul cel mai responsabil pentru creşterea importurilor bunurilor din Imperiu spre Oraş. De aceea are el bani – îi aduce de la sistemele din Arcul Vestic, de unde este familia lui. Şi mai este sugestia aceea de corupţie pentru fiecare cetăţean ce poartă o floare... toate importurile fiind cumva *otrăvite*... ca şi cum bogăţia lui Nemţişor Treizeci este la fel de rea ca importarea de bunuri din exteriorul lui Teixcalaan.

Politică prin intermediul analizei literare. Existau teste care evaluau aşa ceva sau era ceva ce un teixcalaanlitzlim învăţa prin expunere intensă? Mahit şi-o putea închipui pe Zegras Trei în copilărie, descifrând mesajele politice din „Clădirile”, cu colegii de clasă, în recreaţii. Nu era deloc greu de imaginat.

— Atunci, spuse ea, îi critică pe toţi mai puţin pe Buclă Opt.

— Ea supravieţuieşte stâlpului infamiei prin omisiune făţişă, replică Zegras Trei. Cred că-i ceva profund, mai mult decât doar: *Care moştenitor este mai bun?* De ce ar fi ales altfel Porumb Nouă un subiect aşa periculos?

Staţiala se gândi la ipoteza de bază a societăţii teixcalaanli: colapsul dintre *lume* şi *Imperiu* şi *Oraş* – şi că, dacă un asemenea colaps exista cu adevărat, importul era incomod, *străinii* erau periculoşi, chiar dacă importul

respectiv provenea dintr-o parte îndepărtată a Imperiului. Iar barbarii ca ea nu puteau fi capabili să conceptualizeze de ce un poem despre coruperea periculoasă a florilor unei alte planete putea fi, de fapt, conceput pentru a nelinişti un teixcalaanlitzlim.

Dar dacă un sistem nu mai era *străin* – dacă lumea era destul de mare, Imperiul era destul de mare pentru a cuprinde şi subsuma tot ce era barbar în lumea aceea –, atunci nu mai era barbar. El nu mai era ameninţător. Dacă Porumb Nouă sublinia ameninţarea *importului*, însemna că acesta cerea – sau cel puţin sugera – ca Teixcalaan să acţioneze în vederea normalizării ameninţării respective. A civilizării ei. Iar Teixcalaan civilizase întotdeauna – transformase întotdeauna altceva în teixcalaanli – prin forţă. Forţă cum era războiul. De fapt, Porumb Nouă nu se adresa lui Nemţişor Treizeci; Porumb Nouă susţinea acele facţiuni politice care se pregăteau de război. Toate mişcările de trupe… Fulger Unu cu legiunile lui şi cu partizanii care ovaţionau – dar şi Direcţie Şase, care aducea în stadiul de pregătire flota ce-i marcase începutul domniei, când fusese el însuşi un împărat cuceritor de stele.

— Zegras Trei, întrebă Mahit, unde sunt susţinătorii lui Fulger Unu în seara asta? Lor se adresa poemul acela. Tuturor celor care doresc un Teixcalaan mai puternic, mai centralizat, mai puţin concentrat pe import.

— El este un populist şi aici e Curtea – nu-i recomandat. Dar sunt sigură că… ah! Ah. Da. Noi căutăm război.

— Un război foarte curând, zise Mahit, surescitată în mod neplăcut de descoperire. O anexare. Un război de cucerire. Cu scopul de a face locurile *mai puţin străine*.

Zegras Trei se întinse, luă paharul cu alcool din mâna staţialei, trase un gât zdravăn şi i-l înapoie.

— N-am mai avut un război de anexare dinainte să mă fi născut eu.

— Ştiu, spuse Mahit, citim şi noi istoria în staţii. Eram mulţumiţi că Teixcalaan era un prădător din *vecinătate în stare de hibernare.*

— Parcă ai vorbi despre un animal lipsit de minte.

— Nu lipsit de minte, zise Mahit; era tot ce putea oferi ca scuză. Nici vorbă de aşa ceva.

— Totuşi un animal.

— Pentru că voi devoraţi. Nu despre asta vorbim? Un război de anexare.

— Nu este… ar fi devorare dacă am fi xenofobi sau genocidali, dacă n-am aduce teritorii noi în Imperiu.

În lume. Dacă modificai pronunţarea verbului, Zegras Trei ar fi putut spune *dacă n-am face ca teritorii noi să devină reale*, dar Mahit ştia la ce se referea: toate modurile prin care apartenenţa la Teixcalaan confereau prosperitate unei planete sau staţii. Economic, cultural – *ia-ţi un nume teixcalaanli, devino cetăţean*. *Vorbeşte în poezie*.

— Haide să nu discutăm în contradictoriu, spuse ea cu glas tare. Nu vreau aşa ceva.

Asekreta strânse din buze.

— Ba vom discuta. Vreau să înţeleg ce gândeşti tu. Este jobul meu. Dar o putem face mai târziu. Uite, Împăratul îl va anunţa în curând pe câştigătorul concursului.

Oraţiile se încheiaseră. Mahit nu le mai auzise defel pe ultimele. Niciuna dintre ele nu tulburase sala în felul cum o făcuse Porumb Nouă. Acum, Împăratul se ridică în picioare, flancat de *ezuazuacatlim* – oare conferiseră, aleseseră împreună un câştigător? Staţiala se îndoia că ar fi putut ajunge aşa repede la o concluzie, mai ales că grupul îi includea pe Nemţişor Treizeci, doi teixcalaanlitzlim pe care ea nu-i întâlnise şi Teslă Nouăsprezece, superbă tot în alb. Aproape o uşurare să te uiţi la ea, sub toate luminile strălucitoare.

Direcţie Şase făcu un gest, arătând o poetesă care nu-i lăsase absolut nicio impresie lui Mahit. Aceasta păru la fel de surprinsă de onoarea ce i se făcuse precum restul curtenilor, care şovăiau pe muchia aşteptatelor ovaţii aclamatorii, ca şi cum n-ar fi fost de asemenea siguri de ce se petrecuse.

— Cine este? întrebă staţiala în şoaptă.

— Turlă Paisprezece, răspunse Zegras Trei. Cu totul banală, competentă, dar simplă, şi aşa a fost mereu. Până acum n-a mai câştigat nimic, niciodată.

Chipul lui Porumb Nouă era impasibil. Mahit nu putea spune dacă era încântat să fie atât de evident ignorat sau dacă era furios; dacă dorise să strice seara atât de clar. Turlă Paisprezece se prosternă în faţa Împăratului şi primi ca trofeu o floare suflată din sticlă. Se ridică. Curtenii adunaţi izbutiră să-i strige numele şi Mahit li se alătură – ar fi fost mai bizar dacă n-ar fi făcut-o.

— Nu-ţi termini paharul? întrebă Zegras Trei după ce zgomotele se stinseră.

— Ba da. De ce?

— Pentru că în restul serii va trebui să vorbesc despre utilizarea asonanţei de către Turlă Paisprezece, iar tu va trebui să asculţi şi ar trebui ca amândouă să fim mult mai cherchelite.

— Ah, făcu Mahit. Când pui problema aşa…

CAPITOLUL OPT

„ŞASE PALME ÎNTINSE [*ÎNALTUL COMANDAMENT AL TEIXCALAAN*] către SUMAC TREI CĂPITĂNEASA FLOTEI, 249.3.11-DIRECŢIE ŞASE, cod 19 (STRICT SECRET): Pregătire pentru retragerea imediată a Grupurilor de Bătălie de la Opt până la Treisprezece din Legiunea Douăzeci şi şase de la angajarea activă în Odile. Grupul de Bătălie Nouă va rămâne pe loc sub conducerea *ikantlos* Turbină Optsprezece. Plecare imediată cu Grupurile de Bătălie de la Opt până la Treisprezece către coordonatele de mai jos în vederea joncţiunii cu restul Flotei Trei Imperiale şi pregătire pentru iminentă călătorie prin saltpoartă spre Sectorul Parzrawantlak. Expediat. SFÂRŞIT MESAJ. URMEAZĂ COORDONATE.”

Mesaj primit de Sumac Trei, căpitan al Flotei, staţionat pe orbita lui Odile-1, ziua 249, anul 3, indictionul 11 al Împăratului Direcţie Şase al Teixcalaan

„Staţia Lsel îţi mulţumeşte pentru interesul dovedit prin slujirea poporului în tradiţia noastră cea mai profundă: deplasarea prin spaţiul cosmic. Noi, membrii Ghildei Piloţilor, suntem bucuroşi să primim potenţiali piloţi la această sesiune informativă. Broşura prezentă sintetizează modul de pregătire adecvat pentru depunerea cererii de admitere în Ghilda Piloţilor în cursul perioadei premergătoare testării aptitudinilor. Potenţialii candidaţi trebuie să aibă în vedere următoarele cerinţe: pregătire matematică în fizică clasică şi cuantică, chimie de bază, inginerie; stare fizică evaluată Excelent-2 cu capacitatea atingerii de Excelent-4 în coordonarea mână-ochi; punctaje mari la aptitudini de orientare în spaţiu şi propriocepţie; punctaje mari la aptitudini de coeziune de grup, precum şi iniţiativă independentă…”

Broşură distribuită tinerilor doritori să îşi depună cererea de înscriere în Ghilda Piloţilor Lsel (vârsta 10-13 ani)

Undeva pe la mijlocul celui de-al treilea ei pahar de băutură deschisă la culoare, pe care Zegras Trei i-o aducea întruna (Zegras Trei bea ceva alb-lăptos pe care o numea *ahachotiya*, despre care Mahit era convinsă că însemna „fruct răscopt şi plesnit” – cel puţin din cunoaşterea rădăcinilor cuvântului nefamiliar – şi nu prea înţelegea de ce ar fi fost de dorit s-o consumi, cu atât mai puţin în mod repetat), staţiala se pomeni la periferia unui cerc de teixcalaanlitzlim, privindu-i cum purtau ceva ce n-ar fi putut descrie ca un concurs poetic, ci mai degrabă o bătălie a spiritelor desfăşurată exclusiv în versuri improvizate. Începuse ca un soi de joc: una dintre prietenele inteligente ale lui Zegras Trei repetase ultimul vers al poemului banal, câştigător al lui Turlă Paisprezece şi întrebase: „Îl jucăm?” şi apoi îl folosise ca prim vers al propriului catren, care schimba ritmul de la forma standard de cincisprezece silabe a versurilor politice în ceva ticsit de dactili. După care arătase cu bărbia spre alt prieten al lui Zegras Trei, provocându-l… Iar acesta preluase ultimul ei vers şi recitase catrenul lui perfect acceptabil, fără nicio pregătire. Mahit înţelesese câteva referinţe: el imitase stilul unui poet pe care staţiala îl citise, Briceag Treisprezece, care utiliza acelaşi şablon de sunete-vocale, repetate de ambele părţi ale unei cezuri.

După aceea, imitarea lui Briceag Treisprezece păruse la ordinea zilei – fu rândul lui Zegras Trei, apoi al altei femei, apoi un teixcalaanlitzlim al cărui sex Mahit nu-l recunoscu, după care se ajunse înapoi la cea care declanşase provocarea… care schimbă din nou jocul, adăugând alt element: fiecare catren trebuia acum să înceapă cu ultimul vers al celui anterior, să fie în dactili cu o cezură de vocală repetată şi să aibă ca subiect reparaţii aduse infrastructurii Oraşului.

Zegras Trei era enervant de iscusită în descrierea

reparaţiilor infrastructurii Oraşului. Era lucidă în ciuda atâtor pahare de *ahachotiya*, râdea, rostea versuri precum *mortarul se-ntăreşte în jurul piscinei care reflectă/ netezit şi albit de limbile a mii de tălpi teixcalaanli/ totuşi se fărâmă granular şi nepermanent/ şi va fi rostit din nou, refăcut în imaginea/ unui departament sau a altuia/ revendicator*, iar Mahit ştiu două lucruri: în primul rând, că, dacă ar fi dorit să participe la jocul acela, tot ce trebuia să facă era să înainteze un pas în cerc şi cineva ar fi provocat-o, la fel ca pe alt teixcalaanlitzlim… şi în al doilea rând, că ar fi avut parte de un insucces uriaş. Era imposibil să poată face aşa ceva. Îşi petrecuse jumătate din viaţă studiind literatură teixcalaanli şi abia dacă era suficient de bună pentru a putea urmări jocul, pentru a recunoaşte câteva citate. Dacă ar fi încercat, ar fi… oh, ei n-ar fi râs. Ar fi fost indulgenţi. *Atââât de indulgenţi cu sărmana şi ignoranta barbară care se străduia atât de mult să fie civilizată şi…*

Zegras Trei n-o băga în seamă deloc.

Mahit se retrase uşor şi se îndepărtă de cercul de tineri inteligenţi, dispărând în uriaşa sală de bal, sub bolţile-evantaie ce scânteiau luminate de stele şi se strădui să nu se simtă de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Nu avea niciun rost să plângă pentru aşa ceva. Dacă tot dorea să verse lacrimi, mai bine ar fi făcut-o pentru Yskandr sau pentru necazurile politice în care se trezise, nu pentru că ar fi fost incapabilă să descrie mortarul unei piscine în timp ce făcea referire la un poem vechi de secole despre conflicte interdepartamentale. „Unui departament sau a altuia, revendicator”. Ea citise poemul acela în una dintre culegerile ei, în Staţie, şi crezuse că-l înţelesese. Nici pe departe!

Sala continua să fie ticsită de curteni ameţiţi de băutură; ba chiar se părea că numărul lor era mai mare decât înainte, un al doilea val de oameni venise la petrecere abia acum, după ce concursul de oraţii al Împăratului se terminase; Direcţie Şase însuşi nu se vedea nicăieri şi Mahit fu mulţumită. Se simţea mulţumită, fiindcă era greu

să-l priveşti pe Împărat fără să doreşti să te apropii. Se simţea mulţumită, fiindcă acesta fusese atât de fragil, sub toată puterea aceea, iar o parte din ea, despre care bănuia că-i aparţinea în majoritate lui Yskandr, dorea ca Împăratul să se poată odihni şi nu să-şi irosească timpul cu mondenităţile, cu haosul acesta de teixcalaanlitzlim scânteietori. Îşi mai luă un pahar (de acum încă unul nu avea să mai conteze, iar ea învăţase cum să le evite pe cele cu gust de violete sau de flori lăptoase putrezite) şi porni prin sală.

Majoritatea curtenilor o evitau sau o salutau cu formalitatea pe care o cerea statutul ei, iar asta era perfect. Ba chiar era plăcut. Mahit putea efectua ritualurile de la Curte şi fără ajutorul lui Yskandr şi putea să fie agreabilă – toate acestea se numărau printre talentele ei, erau talentele pentru care fusese selectată în mod specific, pentru care avea aptitudini, şi niciun test Lsel de compatibilitate imago nu căuta vreodată dacă un candidat era capabil să improvizeze versuri cu uşurinţă. Acela nu era decât visul dorinţei unei copile barbare.

Se desfăta. De asemenea, era uşor ameţită de alcool.

Şi pentru că ambele erau adevărate, Mahit fu grozav de surprinsă atunci când o persoană foarte, foarte înaltă, purtând o rochie lungă din mătase gri-aurie pal, cu tăietură în diagonală, puse mâna pe braţul ei, silind-o să se întoarcă. Sala continuă să se rotească pentru o clipă după ce staţiala se opri şi probabil că ar fi trebuit să îşi facă griji din cauza asta.

Femeia care o acostase nu era teixcalaanli, nici după trăsături şi în niciun caz după vestimentaţie. Braţele îi erau dezgolite, cu excepţia brăţărilor grele din argint bătut, câte una pe fiecare încheietură, şi o bandă mult mai lată sus, pe braţul stâng, şi purta un machiaj cu care Mahit nu era familiarizată: îşi acoperise complet pleoapele cu cremă roşie şi auriu-pal, aidoma picturii unor nori în amurg pe o planetă îndepărtată.

Staţiala se aplecă peste palme şi femeia o imită… stângaci. Foarte neîndemânatică.

— Tu eşti ambasadoarea Lsel! zise entuziast necunoscuta.

— Da?

— Eu sunt Gorlaeth, ambasadoarea Dava. Hai să bem ceva împreună!

— Să bem, repetă Mahit trăgând de timp.

Nu-şi putea aminti unde era Dava. Era una dintre planetele recent anexate din spaţiul teixcalaanli, în privinţa asta era sigură, dar să fi fost oare cea care exporta mătase sau cea cu o faimoasă şcoală de matematică? Pentru aşa ceva era bun un imago. Ca să te ajute să-ţi aminteşti lucruri pe care trebuia să le cunoşti, despre care nu avuseseşi habar că trebuia să le cunoşti.

— Da, spuse Gorlaeth. Tu bei? În staţia voastră aveţi băuturi?

Rahat, gândi Mahit.

— Da, avem băuturi. Multe. Ţie din care îţi plac?

— Am încercat tot ce au la bar. Cultură locală, înţelegi. Înţelegi!

Mâna lui Gorlaeth reveni pe braţul lui Mahit, care simţi un soi îndepărtat de milă dezgustată pentru ea: fusese trimisă aici de guvernul ei, iar guvernul ei era un protectorat recent al Teixcalaan şi femeia era *singură* (aşa cum Mahit era singură... dar Mahit n-ar fi trebuit să fie singură), iar a fi singur în Teixcalaan era ca şi cum te-ai fi înecat cu aer curat.

Ai putea încerca toate băuturile unui bar şi să numeşti asta *imersare în cultura locală*.

— Eşti de mult timp aici? întrebă Mahit.

Aceeaşi frază pe care Zegras Trei o folosise în maşină în primele ei minute în Oraş. *Eşti de mult timp în lume?*

Gorlaeth ridică din umeri.

— De câteva luni. Acum nu mai sunt eu ultima sosită – tu eşti. Ar trebui să vii la salonul nostru – câţiva ambasadori din sisteme mai îndepărtate se adună la fiecare două săptămâni.

— Şi ce faceţi?

— Politică, zise Gorlaeth.

Când zâmbea, înceta să mai pară amabilă şi uşor pierdută. Avea mulţi dinţi mici şi majoritatea lor erau ascuţiţi. Nu era un zâmbet de staţial, dar nici de teixcalaanli, iar Mahit simţi, pentru o clipită ameţitoare, lăţimea şi lungimea galaxiei – cât de departe putea duce o saltpoartă pe cineva. Cum cei aflaţi dincolo de saltpoartă puteau fi oameni sau puteau să arate ca oamenii, dar să nu fie…

Aşa ar fi gândit un teixcalaanlitzlim. Ea devenea foarte pricepută la aşa ceva, nu?

— Trimite-mi o invitaţie, zise Mahit. Sunt sigură că interesele politice ale lui Lsel vor beneficia dacă voi afla care sunt interesele politice ale lui Dava.

Expresia lui Gorlaeth nu se schimbă, ci, mai degrabă, deveni mai clar definită: ascuţimea dinţilor deveni mai pronunţată. Mahit se întrebă dacă moda pe Dava era să-i ascută prin pilire sau dacă era un exemplu al unei trăsături endemice a unei populaţii izolate, aşa cum erau mutanţii din imponderabilitate.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui, ambasadoareo, zise Gorlaeth. Guvernatorul teixcalaanli al provinciei noastre nu vine aproape niciodată să ne deranjeze, decât pentru a ne invita la evenimente ca acesta. Staţia ta ar putea lua notiţe pentru a învăţa ce are de făcut.

Mahit nu era sigură dacă asta fusese o ameninţare – *Participă la saloanele noastre politice, alătură-te micului nostru grup de ambasadori şi, când Teixcalaan vă va înghiţi şi pe voi, veţi scăpa întregi şi nemestecaţi* – sau o ofertă autentică de simpatie: oricare ar fi fost realitatea, se simţi insultată. Femeia asta era de pe Dava – despre care tot nu-şi putea reaminti dacă era importantă pentru mătasea exportată sau pentru matematică – şi credea că-i putea da sfaturi lui Mahit. Se săturase de sfaturi pentru seara asta.

Când zâmbi şi ea, îşi trase buzele cât mai mult, dezgolindu-şi dinţii într-o grimasă.

— S-ar putea s-o fac, răspunse. Sper că vei găsi o băutură nouă pe care s-o încerci, ambasadoareo Gorlaeth.

Noapte bună!

Sala se roti din nou când Mahit se răsuci pe un călcâi, dar aprecia că încă mergea în linie dreaptă. Trebuia să iasă de aici înainte de a se întâlni cu cineva care putea să-i facă într-adevăr rău ei sau Staţiei. Simţea nevoia să fie singură.

Sala tronului din Palat-Pământ avea o mulţime de ieşiri. Mahit alese una la întâmplare şi dispăru în maşinăria fortăreţei Împăratului.

★★★

Cea mai mare parte din Palatul-Pământ era marmură şi aur, incrustaţii cu stele şi lumini discrete, o stare similară în permanenţă cu cea din preajma zorilor: ca priveliştea din staţie când se apropiau din nou de planeta cea mai apropiată, un amestec de flame solare şi gămălii stelare. Nu erau nici pe jumătate atâţia oameni cât se aşteptase Mahit şi aproape deloc gărzi sau poliţie. Nu văzu nici măcar un singur Însorit, cu vizoarele lor aurii integrale, deşi s-ar fi încadrat de minune în decor – doar câţiva bărbaţi şi femei, inexpresivi, cu brasarde gri-pal, robuşti şi înarmaţi cu bastoane paralizante, ce păreau a fi destul de periculoşi sau puteau deveni periculoşi dacă erau provocaţi. În Teixcalaan nu existau arme cu proiectile, nici chiar în palat; o parte din cultura spaţială ajunsese până la urmă în locurile cele mai civilizate. Ea evită toate uşile păzite şi-şi îngădui să hoinărească altfel nestânjenită: ghidată doar de locurile unde nu avea voie să intre.

Era deja mult mai trează când găsi grădina, nici cherchelită, nici cu stomacul în gură – ci doar uşor ameţită, vibrând ciudat. Şi se simţea mulţumită, atât datorită lipsei unei ebrietăţi totale, cât şi datorită lipsei unei complete sobrietăţi, când înţelese în ce grădină nimerise, o inimă micuţă tăiată în mijlocul palatului. Era mai degrabă o încăpere decât o grădină: avea forma unei sticle închise, al cărei gât se deschidea ca o pâlnie spre cerul nopţii. Vântul umed din Oraş luneca prin pâlnia aceea şi era domolit. Umiditatea abundentă din aer îmbâcsea plămânii staţialei şi hrănea plantele ce suiau pe

trei sferturi din înălţimea zidurilor grădinii. Verdele cel mai închis şi verdele-deschis, în întregime nou, şi o mie, mii, de flori roşii pe lujeri căţărători – iar din florile acelea sorbeau pliscurile lungi ale unor păsări micuţe, doar cât degetul mare al lui Mahit, ce pluteau staţionar şi plonjau ca insectele. Bătăile aripilor lor se auzeau ca un zumzet. Întreaga grădină zumzăia.

Mahit înaintă doi paşi – mersul îi era perfect silenţios pe muşchiul de pe jos – şi ridică o mână, curioasă. O pasăre minusculă se opri pe ea, rămase puţin pe vârful degetului, apoi decolă iarăşi. Nici măcar nu-i putuse simţi greutatea. Fusese ca o fantomă. Poate că de fapt nici n-o atinsese.

Un asemenea loc nu putea exista într-o staţie. De altfel nu putea să existe pe majoritatea planetelor. Înaintând în sanctuarul acesta straniu şi semiîntunecat, privi deasupra sa, încercând să înţeleagă de ce păsările nu zburau în sus prin pâlnie, pentru a evada în cerul teixcalaanli boltit – cu siguranţă, acolo era destul de cald pentru ele, deşi probabil că aerul nu era nici pe departe la fel de dulce, nu existau atâtea flori roşii laolaltă. Poate, confortul era suficient pentru a ţine întemniţată, de bunăvoie, o populaţie întreagă.

Confortul şi ochiurile fine ale unei plase. Când îşi înclina capul la unghiul potrivit, Mahit putea s-o distingă, întinsă argintiu şi aproape invizibilă la gura pâlniei.

— De ce eşti aici? zise cineva – un glas ascuţit, subţire, obişnuit să poruncească, iar Mahit nu mai privi în sus.

Era clona nouăzeci la sută Antidot Opt, imaginea leită a lui Direcţie Şase aşa cum fusese la vârsta de zece ani. Părul lung şi negru al copilului era despletit şi-i cobora mai jos de umeri, dar în rest arăta la fel de impecabil ca atunci când stătuse alături de originalul lui, iar Mahit îşi oferise încheieturile. Nu era înalt. Nu avea să fie înalt, dacă nu cumva cele zece procente din materialul lui genetic care nu fuseseră ţesute din al Împăratului conţineau o mulţime de markeri genetici pentru înălţime. Îţi puteai da seama că se simţea confortabil în încăperea aceasta ciudată, cu păsări frumoase şi captive, dar o privea pe Mahit de parcă

ar fi fost un fragment iritant de sfărâmături spaţiale, pe care trebuia să-l evite pentru a se înscrie pe o orbită.

— Eşti noua ambasadoare a Staţiei Lsel. De ce eşti aici şi nu la petrecere?

Pentru un copil de zece ani, era tulburător de direct. Mahit se gândi la Planiglob Doi, micuţul Hartă al lui Agat Cinci, care studia mecanica orbitală la vârsta de şase ani. Copiii învăţau ceea ce se aştepta din partea lor să ştie. Şi ea învăţase. La zece ani, în Lsel, ştia cum să peticească perforaţia unei carcase, cum să calculeze traiectoria unei nave ce se apropia, unde erau cele mai apropiate capsule de salvare şi cum să le utilizeze în caz de urgenţă. Ştia de asemenea să-şi scrie numele cu glife teixcalaanli, să recite câteva poezii; să stea trează în minuscula ei cabină-capsulă protejată, să viseze să ajungă o poetesă ca Orhidee Nouă şi să aibă aventuri pe planete îndepărtate. Se întrebă ce visează copilul acesta.

— Milord, i se adresă acum, doream să văd mai mult din palat. Iertare, dacă am deranjat.

— Ambasadorii din Lsel sunt curioşi, rosti Antidot Opt ca şi cum ar fi fost primul vers al unei epigrame.

— Bănuiesc că suntem, da. Acesta este… vii adesea aici? Păsările acestea micuţe sunt minunate.

— *Huitzahuitlim*.

— Aşa se numesc?

— Aşa se numesc cele de aici. Afară, acolo de unde au venit ele, au alt nume. Dar acestea sunt colibri de palat. Lsel nu are păsări.

— Nu, confirmă Mahit încetişor.

Copilul acesta îl cunoscuse pe Yskandr. Şi Yskandr îi umpluse mintea cu imagini ale Staţiei Lsel.

— Nu avem, urmă ea. Nu avem deloc animale.

— Mi-ar plăcea să văd un loc ca acela, zise Antidot Opt.

Mahit simţi că-i lipsea o informaţie vitală. (Era sigură că n-ar fi trebuit niciodată să se fi întâlnit cu acest copil, nu cu el neînsoţit, nu într-un cadru neoficial.)

— Ai putea s-o vezi, spuse ea. Eşti un tânăr foarte puternic, iar dacă vei mai dori s-o vezi când vei ajunge la

vârsta potrivită, Staţia Lsel va fi onorată să te primească.

Când râse, Antidot Opt nu mai păru deloc un copil de zece ani. Râsul îi era misterios şi amar, şi inteligent, şi Mahit dori… ceva, un sentiment pe care nu-l putea defini. O rămăşiţă a instinctului matern. Dorinţa de a-l îmbrăţişa pe puştiul ăsta, care cunoştea păsări şi care fusese lăsat singur în palat, fără prieteni sau gărzi. (Cu certitudine, nişte gărzi trebuiau să existe pe undeva. Poate că Oraşul însuşi, *algoritmul perfect,* îi privea cu atenţie pe amândoi.)

— Poate c-o voi cere, zise el. Aş putea s-o fac.

— Ai putea, repetă staţiala.

Antidot Opt ridică din umeri.

— Ştiai, spuse el, că, dacă-ţi afunzi degetele în flori, *huitzahuitlim* beau nectarul direct din mâna ta? Ele au limbi lungi. Nici măcar nu trebuie să te atingă s-o facă.

— Nu le-am atins, spuse Mahit.

— Ar trebui să pleci, rosti Antidot Opt. Nu ar trebui în niciun caz să fii aici.

Ea încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că aşa este. Noapte bună, milord.

Se simţi în pericol când se întoarse cu spatele la el, chiar dacă puştiul avea numai zece ani. (Poate tocmai pentru că avea zece ani, şi era atât de obişnuit ca oamenii să-i întoarcă spatele, încât era ceva ce putea să poruncească.) Mahit se gândi la asta cât timp merse pe hol, îndepărtându-se de grădină şi de locuitorii ei.

Nici măcar nu trebuie să te atingă s-o facă.

Gândindu-se la curtenii şi la oficialităţile ce stăteau atâtea ore în picioare în labirintul acestui palat, un suflet milostiv instalase o serie de bănci joase pe unul dintre coridoarele cele mai apropiate de marea sală de bal şi de tronul suliţelor solare. Majoritatea erau ocupate, dar Mahit găsi una complet goală într-un colţ şi se lăsă să cadă pe marmura răcoroasă. Şoldul continua s-o doară. Nu mai era absolut deloc ameţită de alcool şi se simţea… epuizată, mai mult decât orice, iar, de fiecare dată când închidea ochii, se gândea la Antidot Opt în grădina sa, cu păsările sale.

Oare el îţi duce dorul, Yskandr? gândi ea şi, din nou, tăcerea din mintea ei era un hău ce nu putea fi umplut, o gaură în care putea să cadă. Se rezemă de peretele din spate şi încercă să respire egal. Rumoarea glasurilor mulţimii din sala de bal se putea auzi de la zece metri, ca un vuiet slab întreţesut de râsete. *Ce i-ai spus despre Staţia noastră?*

Abia dacă simţi când un bărbat se aşeză pe banchetă lângă ea; nu deschise ochii decât când el o atinse uşor pe umăr şi atunci tresări violent. Era un teixcalaanlitzlim (bineînţeles, la urma urmelor, ce altceva putea fi?) deloc remarcabil: nu făcea parte dintr-un minister pe care să-l poată identifica după uniformă, pur şi simplu un bărbat de vârstă mijlocie în costum verde-închis din mai multe straturi şi acoperit cu broderii minuscule de explozii stelare, tot verde-închis, cu un chip despre care staţiala era absolut sigură că nu şi-l va reaminti niciodată.

— Poftim? întrebă ea.

— Tu, rosti bărbatul cu un aer satisfăcut, nu porţi o insignă din aia oribilă.

Mahit simţi cum sprâncenele i se apropie şi-şi aranjă chipul în cuvenita inexpresivitate teixcalaanli.

— Insignele cu nemţişor? bănui ea. Nu, nu port.

— Să-mi bag picioarele dacă pentru asta n-ar merita să-ţi fac cinste c-un păhărel, zise bărbatul şi staţiala simţi izul alcoolului venind în valuri dinspre el. P-aici nu-s destui ca tine.

— Nu sunt, repetă Mahit precaut.

Ar fi vrut să se ridice, dar necunoscutul beat o prinsese de încheietura mâini şi o ţinea locului.

— Nici pe departe destui. Auzi… tu-ai fost în Flotă? Pari genu' de femeie care-a fost în Flotă…

— N-am făcut serviciul militar, spuse Mahit. Nu în felul acela…

— Ar trebui, zise el. Cei mai buni zece ani ai mei i-am dăruit Imperiului şi lor le-ar plăcea o femeie-naltă ca tine, nu contează că nu eşti prăsila Oraşului, nu-i pasă nimănui atâta vreme cât îţi urmezi propriul *yaotlek* şi eşti gata să

mori pentru fraţii tăi de arme…

— În ce companie ai servit? reuşi Mahit să întrebe.

— În glorioasa şi eterna Legiune Optsprezece, sub binecuvântatul de lumina stelelor Fulger Unu, răspunse el, iar staţiala înţelese că i se servea *un discurs de recrutare*.

Un discurs de recrutare pentru cei care strigau numele lui Fulger Unu pe stradă, dorind să-l detroneze pe împăratul conducător prin simple aclamaţii, prin sunetul glasurilor lor reunite, care anunţau că atenţia şi favoarea stelelor veşnic arzătoare se schimbaseră şi poposiseră asupra altcuiva.

— Ce bătălii a câştigat Fulger Unu? întrebă ea, gândindu-se că s-ar putea folosi de beţiv pentru a încerca să înţeleagă ceva din mentalitate, să găsească logica dinapoia aclamaţiilor.

— Ce-ntrebare de rahat mai e şi asta? se strâmbă bărbatul, aparent profund ofensat de faptul că ea nu începuse imediat să-l laude pe Fulger Unu, şi se ridică. Mâna lui întârzia pe braţul lui Mahit, strângând cu putere. Eşti o… tu-i mama mă-sii, cum îndrăzneşti…

Niciun pic de raţiune, gândi ca de la mare depărtare Mahit, *doar emoţie şi loialitate, exacerbate de alcool*. Bărbatul o *zgâlţâi* şi dinţii îi clănţăniră în gură. Nu putea decide dacă strigătul *Eu nici măcar nu sunt una dintre voi!* l-ar fi făcut să bată în retragere sau l-ar fi inflamat încă şi mai mult, aşa că încercă:

— N-am vrut să…

— Nu porţi o insignă de-alea, dar *ai putea foarte bine să*…

— Una dintre insignele mele? rosti alt glas, politicos, senin.

Beţivul îi dădu drumul lui Mahit – ea căzu dureros pe bancheta din marmură, dar fu oricum fericită – şi se răsuci brusc, pentru a-l vedea pe Nemţişor Treizeci însuşi, arătând încă impresionant în albastru şi cu coroana parţială.

— Excelenţă, rosti bărbatul şi se aplecă iute deasupra mâinilor sale.

Chipul lui căpătase deja o nuanţă de verde bolnav, care nu se potrivea deloc cu veşmintele.

— Nu ţi-am reţinut numele, zise Nemţişor Treizeci. Îmi pare foarte rău.

— Conifer Unsprezece, rosti înăbuşit bărbatul, rămânând aplecat.

— Conifer Unsprezece, repetă Nemţişor Treizeci. Ce încântător să facem cunoştinţă. Doreai ceva de la această tânără? Ea este, mă tem, o barbară... îmi cer *cu adevărat* scuze dacă te-a insultat...

Mahit rămase cu gura căscată. Nemţişor Treizeci îi făcu cu ochiul peste capul plecat al lui Conifer Unsprezece. Ea închise gura. Nemţişor Treizeci era periculos – arogant, inteligent şi manipulator, iar ea înţelese precis la ce se referise Agat Cinci când îi spusese că va înţelege de ce bărbatul acesta fusese făcut *ezuazuacat*, iar apoi co-moştenitor imperial, după ce avea să-l vadă cu ochii ei în acţiune. Era la fel de flexibil ca o hologramă, îndoindu-se la lumină, spunând lucruri diferite sub unghiuri diferite.

— Ei bine, Conifer Unsprezece, urmă el, noi doi vom purta o discuţie mai târziu şi vom vedea dacă ne putem rezolva productiv diferenţele de păreri, mai ales acum că înţeleg că eşti destul de tulburat pentru a comite un delict.

— Un delict? repetă Conifer Unsprezece pe un ton delicat de oroare.

— Agresiunea reprezintă un delict. Totuşi, barbara te va ierta, nu-i aşa? Deocamdată.

— Deocamdată, zise ea.

Îi juca jocul. Aştepta să vadă ce se poate întâmpla.

— De ce n-o laşi în pace, să-şi vadă de treburile ei, şi de ce nu te-ntorci la petrecere, Conifer Unsprezece? Lăsând la o parte politica, sunt sigur că eşti de acord cu mine că acolo vei găsi băuturi mai bune şi chiar ceva dans, spre deosebire de locul ăsta.

Conifer Unsprezece încuviinţă din cap. Părea un om tras în ţeapă, care se zbătea pentru a se elibera.

— Aşa este, Excelenţa Voastră, spuse el. Aşa o să... o să fac.

— S-o faci, zise Nemţişor Treizeci. O să vin mai târziu. Ca să mă asigur că te distrezi şi că te simţi bine.

Iar asta, gândi Mahit, era o ameninţare directă. Conifer Unsprezece dispăru grăbit pe hol, iar ea rămase singură cu Nemţişor Treizeci. *Doi moştenitori imperiali într-o singură seară, Yskandr. Tu te-ai descurcat vreodată atât de bine?* Nervii ulnari reîncepură să-i scânteieze şi se întrebă dacă asta era tot ce-i mai rămăsese din imago. Ecoul unei neuropatii.

— Cred că-ţi datorez mulţumiri, îi zise lui Nemţişor Treizeci.

— N-a fost mare lucru, răspunse el şi deschise larg braţele. Bărbatul acela te agresa fizic. Aş fi intervenit, indiferent cine ai fi fost, ambasadoareo.

— Cu toate acestea…

— Bineînţeles. Făcu o pauză. Te-ai rătăcit, ambasadoareo? Aici, pe holuri.

Mahit apelă la un surâs larg în stilul Lsel, dezvelindu-şi dinţii. Izbuti să-l stânjenească pe Nemţişor Treizeci suficient ca el să nu-i răspundă tot printr-un zâmbet.

— Excelenţa Voastră, îi spuse minţind fără să clipească, îmi pot găsi drumul de întoarcere. Nu m-am rătăcit defel.

Pentru a o dovedi, se sculă de pe banchetă şi porni cu pas deliberat – străduindu-se să nu şchiopăteze din cauza şoldului care o durea – înapoi spre vuietul şi gălăgia petrecerii, lăsându-l pe *ezuazuacat* în urmă.

În sală se dansa. Mahit a decis prompt că ea nu va dansa, că neparticiparea ei la dans făcea parte din interpretarea rolului de necivilizată şi de asemenea că ora era destul de înaintată pentru ca să plece, dacă reuşea să-şi dea seama cum s-o facă (şi unde să se ducă, atunci când pleca – înapoi la Teslă Nouăsprezece? În propriul apartament?).

Se dansa în pereche, dar şi în grupuri întrepătrunse, ce făceau schimb de parteneri. Se formau modele pe podea, mişcându-se ca nişte lanţuri lungi, fractale. *Hărţi stelare*, gândi Mahit, apoi continuă ca la un semnal, *Două-s*

lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan... cu epigrama lui Porumb Nouă ridicându-se la suprafaţa minţii ei.

— Iată-te, spuse Agat Cinci, iar Mahit se întoarse şi o văzu pe preţuita asistentă a lui Teslă Nouăsprezece stând chiar înapoia ei, cu o mână pe omoplaţii lui Zegras Trei, menţinându-i echilibrul. Ţi-am găsit ataşata culturală şi mi s-a cerut să vă conduc pe amândouă acasă.

Zegras Trei nu mai experimenta o beţie plăcută. Pielea tâmplelor îi era cenuşie şi se simţea epuizată. Ieşise din spital de numai treizeci de ore, îşi aminti Mahit, apoi îşi opri impulsul necuvenit de a o lua de braţ. Se părea că Agat Cinci se descurca destul de bine cu amândouă.

— Ce ai văzut? întrebă Zegras Trei, pe când traversau sala.

Nu *unde ai fost*, ci *ce ai văzut*. Nu fusese o întrebare care s-o mustre pe Mahit pentru că plecase de una singură. Nu tocmai.

— Păsări, se pomeni staţiala răspunzând. O grădină plină cu păsări.

Apoi ieşiră din palat, suiră într-un maşină de sol şi fură duse înapoi la Palat-Nord.

CAPITOLUL NOUĂ

INTEROGARE DOSAR PROFESIONAL pentru MOTOR CINCISPREZECE, *ASEKRETA*, PATRICIAN CLASA A TREIA (PENSIONAT):

„[…] Retras din post activ în Minister în 14.1.11 (Direcţie Şase), cu pensionare timpurie. Cererea de pensionare făcută ca alternativă la deschiderea unei anchete asupra conexiunilor neautorizate ale *asekreta* cu extremişti locali din Odile şi teritoriile înconjurătoare din Arcul Vestic. Pe durata procesului de pensionare, *asekreta* a susţinut că toate legăturile lui cu Odile au fost, primordial, sociale şi doar incidental politice şi că a raportat sentimentele de sediţiune şi antiimperialiste despre care a luat cunoştinţă, aşa cum era de aşteptat din partea unui agent al Ministerului Informaţiilor. [*SECŢIUNE ELIMINATĂ: SECURITATE 19*] […] cu toate acestea, când i s-a oferit să aleagă între pensionare şi anchetare, a ales-o pe cea dintâi fără comentarii. Rapoartele lunare de activitate norcârlig după pensionarea lui *asekreta* nu sugerează tendinţe de sediţiune. Recomandare: continuarea monitorizării la intensitatea curentă.”

//Acces//INFORMAŢIE, interogare bază de date, efectuată pe 246.3.11 de către *asekreta* Zegras Trei, norcârlig personal din locaţie securizată în interiorul palatului

„Relaţiile staţialilor cu persoane non-umane au fost mediate în principal sub auspiciile entităţilor politice din vecinătatea lor: un exemplu notabil este tratatul existent între Imperiul Teixcalaanli şi Ebrekti; deoarece spaţiul staţial nu partajează saltporţi cu spaţiul ebrekti, acordul de pace dintre Ebrekti şi Teixcalaan a fost suficient pentru a normaliza relaţiile staţialilor cu navele ebrekti – deşi observaţii privind suveranitatea staţială care ar fi trebuit să devină manifestă prin încheierea de tratate cu persoane non-

umane au continuat să fie aduse de consilierii pentru Mineri şi de către aceia pentru Moştenire în ultimele şase decenii. Cu toate acestea, exceptând o prezenţă non-umană în spaţiul staţial şi contactul direct, este foarte probabil ca o revizuire a politicii să nu fie necesară [...].”

„Încheierea de tratate staţiale dincolo de graniţele saltporţilor”, teză prezentată Consiliului pentru Moştenire de către Gelak Lerants, ca parte a examenului său pentru eliberarea certificatului de membru; accesată de consilierul pentru Piloţi Dekakel Onchu, la 248.3.11 (calendarul teixcalaanli)

Războiul a sosit odată cu newsfeedurile, dimineaţa. Când a început, Mahit stătea vizavi de Zegras Trei în biroul din faţă al lui Teslă Nouăsprezece, scăldat în lumina zorilor, şi mânca terci cu o lingură, ca şi cum ea, ataşata ei culturală şi *ezuazuacat* formau un soi de familie specială, în vreme ce reţeaua de infoecrane a lui Teslă Nouăsprezece plutea deasupra lor şi rula o succesiune nesfârşită de videoclipuri de arhivă cu nave militare teixcalaanli: soldaţi îmbarcându-se, porturile magnifice pentru tunuri, emblemele în culori vii, auriu-solar şi roşu-sângeriu, vopsite pe flancurile lor cenuşii. Comentatorii de newsfeeduri erau agitaţi şi vagi. Avea loc un război; avea loc un război de cucerire, o forţă cuceritoare fusese trimisă pentru a revendica pentru Teixcalaan mai mult din vastul vid, negru, de spaţiu cosmic, vastul vid, negru şi orice nestemate planetare scânteietoare puteau fi cuibărite în el, toate gata să fie subsumate sub stindardul de bătălie al Imperiului. Un război de anexare. Toţi erau foarte surescitaţi şi vorbeau despre interesele comerciale – care beneficiau cele dintâi de pe urma faptului că Imperiul se găsea pe picior de război pentru prima dată după douăzeci de ani. În ciuda tuturor eforturilor, Mahit nu băuse destul alcool în seara precedentă încât să fie mahmură, iar acum regreta că n-o făcuse; ar fi avut o scuză pentru greaţa pe

care o simţea. Oţel, gândi ea. Oţel şi construire de nave şi linii de aprovizionare, iar consilierul Amnardbat şi consilierul Tarats ar fi putut renegocia cu câţi bani se putea alege Lsel de pe urma vânzării de molibden către Imperiu – putea fi un război util…

Ştia, gândindu-se la toate astea, că încerca să-şi abată mintea de la greaţa instabilă, similară celei cauzate de modificarea gravitaţiei. De la convingerea că acesta nu putea fi un război util, în niciun caz pentru Lsel – în niciun caz ţinând seama de Teixcalaan.

Când newsfeedurile schimbară atenţia de la actualizările tabloidelor locale la pompa şi circumstanţele optimiste ale iminentei acţiuni militare – părea să fie cu adevărat un „gen media”, ceva ce comentatorii teixcalaanli ştiau pur şi simplu cum trebuie făcut –, unul dintre asistenţii lui Teslă Nouăsprezece apăru lângă ea cu un pahar plin de cafea. Mahit recunoscu mirosul de cafea proaspăt râşnită, iar îndepărtă bolurile cu ceai.

Cafea, un stimulent mai puternic decât ceaiul. Toţi erau aşadar pe picior de război, nu?

— Acesta nu este un război foarte informativ, spuse Zegras Trei cu subînţeles când newsfeedurile reveniră la începutul unei bucle evidente, deschiderea navelor, soldaţi mărşăluind în uniforme aurii şi gri, prezentările fatice ale comentatorilor.

Teslă Nouăsprezece îi întinse o ceşcuţă minusculă de cafea, ca şi cum acela ar fi fost răspunsul.

— Aşteaptă, zise ea. Bucură-te cât mai poţi de respiro, *asekreta*, în foarte scurt timp nu va mai fi suficient.

— Şi cine crezi tu că va fi comandantul nostru, Excelenţa Voastră? întrebă Zegras Trei, imitând cu precizie incredibilă stilul de a vorbi impetuos şi fără răsuflare al comentatorilor. Întrucât ai enorma onoare de a fi o *ezuazuacat* şi eşti mereu atât de aproape de deciziile din inima Imperiului!

Extrem de senină, Teslă Nouăsprezece spuse:

— Mahit, această ataşată culturală a ta este o actriţă şi o anchetatoare. Ce noroc rar ai!

Mahit nu ştiu ce să răspundă la cuvintele acelea. Zegras Trei se colorase foarte uşor în obraji, ceea ce putea sugera că fusese un compliment.

— Este mult mai directă ca mine, vorbi în cele din urmă staţiala. Eu te voi întreba doar cine crezi că va fi numit comandant şi dacă va fi cu adevărat Fulger Unu şi nu alt *yaotlek*.

— El va fi, zise Teslă Nouăsprezece. Ţi-ai putea dubla banii pariaţi pe asta, dacă n-ai fi închisă în mod atât de convenabil în apartamentele mele, ferită de corupţia pariurilor publice.

Cumva ele ajunseseră la o etapă în care Teslă Nouăsprezece glumea despre ţinerea lui Mahit ca prizonieră, iar staţialei i se părea realmente amuzant. Nu era sigură dacă exista vreo perspectivă din care să poată privi evoluţia aceea ca fiind pozitivă, cu excepţia faptului că era... drăguţ, plăcut, să nu fie nevoită să aştepte moartea iminentă în timp ce-şi mânca micul dejun. Agat Cinci le recuperase pe ea şi pe Zegras Trei la sfârşitul banchetului şi le însoţise înapoi în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece, ca şi cum altă ieşire pur şi simplu n-ar fi existat: foarte implacabil, toate deciziile luate deja. Mahit ştia că făcea o concesie teribilă să revină la *ezuazuacat*, dar ar fi fost şi mai rău s-o fi refuzat în public... iar dacă ar fi făcut-o, în ce loc sigur ar fi putut merge după aceea? După ce scăpase în mod atât de deliberat de aliaţii pe care-i avea, cine s-ar fi încrezut în ea?

Şi de asemenea: Teslă Nouăsprezece era legată public de ea şi de Lsel, pe cât de mult era ea legată de Teslă Nouăsprezece.

Mahit îşi linse dosul linguriţei şi spuse:

— Salariul pe care-l primesc de la staţia mea îmi este adecvat fără a recurge la pariurile publice.

— Şi l-ai lăsat pe Perlă Zece să creadă că eşti o ignorantă, rosti Teslă Nouăsprezece amuzată. *Adecvat fără a recurge...* Eşti *mai rea* decât a fost vreodată Yskandr.

— În ce fel?

— Când l-am cunoscut, Yskandr era cu... probabil un an sau doi mai mare decât eşti tu acum. Iar până am revenit din ultima mea misiune militară şi Direcţie Şase m-a numit *ezuazuacat*, el devenise deja un personaj permanent la Curte. Lui Yskandr îi plăcea Teixcalaan. Dar tu, ambasadoareo Dzmare, dacă n-ai fi ambasadoare, ţi-ai depune cererea pentru dobândirea cetăţeniei.

Mahit nici măcar nu tresări; fu mândră de sine că nu tresări şi că replică:

— Ministrul Ştiinţelor n-ar aproba niciodată o asemenea cerere.

Iar după aceea înghiţi cu nepăsare o lingură de terci. Fu mândra, de asemenea, pentru că Zegras Trei şi Teslă Nouăsprezece izbucniră simultan în râs. Râsetele lor acoperiră felul în care Mahit dorea să se foiască, în care dorea să fie recunoscătoare pentru că nu era barbară îndeajuns ca să fie posibilă cetăţenia şi să se urască pentru că dorea să fie recunoscătoare – toate simultan.

Când newsfeedurile trecură la glifa exploziei stelare a serviciului intern de ştiri al Palatului-Cer, ea fu uşurată. Lui Teslă Nouăsprezece i-ar fi fost greu s-o întrebe despre loialităţile ei când toate trei urmăreau un comunicat oficial. Explozia stelară se metamorfoză în Direcţie Şase însuşi, flancat de un grup de teixcalaanlitzlim despre care Mahit bănui că erau *yaotlekim*, toţi generalii care se găseau pe planetă şi erau disponibili pentru publicitate. Erau înfoiaţi şi sclipeau ca un desiş de trestii tăioase ca briciul; în mijlocul lor, Direcţie Şase părea bătrân.

Comunicatul Împăratului, citit de pe norcârligul său, fu scurt, o detonare retorică micuţă şi precisă: *Aşa cum o floare se întoarce către soare sau un om caută oxigen*, spuse el, *Teixcalaan se întinde din nou spre stele* – Mahit privi faţa lui Teslă Nouăsprezece, ochii ei mijiţi, încordarea din colţurile gurii. Admiraţie, îşi spuse, şi ceva aflat în aceeaşi regiune cu frica, dar nu insultă. Probabil că ea îi aprobase discursul sau fusese chiar consultată pentru el. (Şi de cât timp ştiuse oare? De ieri, de la banchet? Mai dinainte, când se prefăcuse faţă de Mahit şi Zegras Trei că

era la fel de ignorantă cu privire la locul războiului?)

Ne deplasăm spre Sectorul Parzrawantlak, zise Direcţie Şase şi peste chipul său fu suprapusă harta stelară a spaţiului teixcalaanli. Oraşul, o planetă aurie, plutea între ochii săi; apoi harta se mişcă, arătând vectorii pe care avea să-i urmeze flota, punctele în care aveau să conveargă într-o lance de nave de neoprit.

Mahit cunoştea navele acelea. Identifică de asemenea numele sectorului – dar îl ştia în staţială, nu filtrat prin consoane teixcalaanli. *Bardzravand*, „platoul înalt”, sectorul din spaţiu în care toţi staţialii se stabiliseră în trecutul îndepărtat, la momentul relocării. Ea văzuse însă vectorii aceia mereu inversaţi pe harta stelară a newsfeedului, priviţi din capătul opus: o linie de fugă ce o atrăsese din copilărie. Yskandr atârnase aceeaşi hartă vectorizată deasupra patului său din apartamentul ambasadorului: Lsel privind spre Imperiu.

Bineînţeles că Teixcalaan nu dorea Lsel, deşi ar fi fost încântat s-o obţină în cele din urmă: Staţia Lsel şi toate celelalte staţii mici erau doar în calea talazului năvălitor de nave. Dincolo de ele se întindea teritoriul alien, populat de ebrekti şi de specii încă şi mai stranii, dintre care unele, cu siguranţă, nici nu fuseseră încă descoperite de omenire; tot dincolo de ele erau şi planete ce puteau fi terraformate sau colonizate, din care puteau fi extrase resurse. Fălcile Imperiului se deschideau din nou, larg, cu colţi însângeraţi – nesfârşita dorinţă autojustificată care era Teixcalaan şi căile teixcalaanli de a gândi despre univers. Imperiul, lumea. Unul şi aceeaşi. Iar dacă nu erau încă aşa… să le facă să fie, pentru că aceea era voinţa exactă şi corectă a stelelor.

Lsel în sine ar fi fost mai degrabă un trofeu accidental, gândi Mahit, cu toată detaşarea obiectivă de care era în stare: una dintre lumile artificiale cele mai vechi locuite încontinuu, plină cu cei mai buni piloţi, un sistem de extracţie a resurselor precis calibrat pentru exploatarea de molibden şi fier din sfărâmături stelare – şi o poziţie perfectă într-un puţ gravitaţional, care controla

majoritatea spaţiului local, inclusiv cele două saltporţi din zonă.

— *Încredinţăm talazul năvălitor mâinilor iuţi ale lui Fulger Unu şi-l numim* yaotlek-nema*, conducătorul legiunilor noastre în această acţiune,* termină Împăratul, ceea ce nu surprinse pe absolut nimeni.

— Bun, zise Zegras Trei. Asta... asta e.

— Da, spuse Mahit. Aşa se pare.

Suna atât de calmă, chiar şi pentru ea.

— N-ar fi fost prima mea alegere ca ţintă, rosti Teslă Nouăsprezece. Dar el nu mă ascultă întotdeauna. Suspină, îşi îndreptă umerii – era remarcabil cum putea să continue să arate atât de umană, atât de asemănătoare cu orice alt om! – şi se îndepărtă de masă. Cred însă, Mahit, că vei constata că valoarea ta ca ambasadoare tocmai a crescut datorită acestei veşti. Să nu crezi nicio clipă că aş fi dispusă să te arunc afară, la lupi.

Aşadar, rămânea ostatică. Aşadar, rămânea utilă lui Teslă Nouăsprezece ca aliată sau ca persoană care să fie controlată.

— Apreciez continua ta ospitalitate, zise ea.

— Bineînţeles că o apreciezi. Teslă Nouăsprezece putea să folosească un ton de scuză dacă dorea, ca şi cum, prin apăsarea unui întrerupător, ar fi aprins un reflector de căldură – pentru ca după aceea să-l stingă iarăşi, brusc şi brutal. Azi vor avea loc mai multe întâlniri decât i-ar face oricui plăcere. Conducerea unui război necesită comisii. Dacă doreşti, eşti liberă să utilizezi biroul. Balanţă Şapte va fi aici, dacă vei avea nevoie de orice şi se va ocupa de asemenea de vesela de la micul dejun.

Ieşi din încăpere şi Mahit rămase în tăcere, oripilată, amorţită, de parcă plecarea lui *ezuazuacat* o amuţise.

— Cel mai interesant job pe care-l voi avea vreodată, rosti Zegras Trei, de parcă ar fi fost un gest de solidaritate – ba chiar era un gest de solidaritate; bătu uşor în dosul palmei staţialei, încercând realmente.

— Ah, deci nu vei cere să fii realocată, spuse Mahit.

— Chiar dacă aş cere, nu mi s-ar aproba. În cazul cel mai

rău, tu vei fi ambasadoarea care gestionează integrarea poporului tău în Teixcalaan. Noi două vom avea o carieră foarte lungă împreună.

Mahit putea să vadă acum în ce fel s-ar fi putut curba traiectoria carierei ei în Teixcalaan: se putea vedea devenind ca ambasadoarea Gorlaeth de Dava, străduindu-se să găsească teren comun cu ceilalţi nou cuceriţi. Probabil că asta i se citi pe chip, fiindcă Zegras Trei urmă:

— Uite ce e, noi ştim acum mult mai multe decât ştiam ieri, iar asta nu-i puţin.

Mahit recunoscu adevărul cuvintelor acelea.

— Mă întreb dacă despre asta încerca să mă avertizeze Nemţişor Treizeci, zise ea.

Înţelegerea nu mai e valabilă.

— Vrei să zici că predecesorul tău încheiase un soi de acord prin care să ţină Staţia Lsel departe de calea anexării, spuse Zegras Trei.

Mahit aprobă din cap.

— Şi bănuiesc că era vorba despre ceva convenit între el şi... Maiestatea Sa. Iar acum, când el a murit, înţelegerea nu mai e valabilă.

— Dacă aş fi fost suspicioasă... începu *asekreta*.

— Eşti suspicioasă, zise Mahit, lucrezi pentru Ministerul Informaţiilor.

Zegras Trei afişă o imagine a inocenţei absolute, care nu avu niciun fel de efecte liniştitoare.

— Dacă aş fi fost suspicioasă, reluă ea, aş fi bănuit că moartea lui Yskandr este foarte convenabilă pentru oricine are interese ca flota să se îndrepte spre Parzrawantlak.

— Iar dacă eu aş fi fost suspicioasă, spuse staţiala, aş fi fost de acord cu tine. Zegras Trei, îmi poţi aranja o audienţă privată la Maiestatea Sa?

Cealaltă strânse din buze şi căzu pe gânduri.

— În condiţii normale, ţi-aş fi zis că aş putea, dar că ar fi o perioadă de aşteptare de trei luni şi că nu-ţi pot garanta că vei fi singură. Dar în circumstanţele actuale, cred că aş fi în stare de ceva mai bun. Tu ai motive foarte bune, foarte... oficiale, să doreşti să vorbeşti direct cu

Strălucitoarea Sa Maiestate.

— Aşa este. Aranjeaz-o atunci. Dispunem de acest birou minunat echipat, aşa că-l putem utiliza din plin.

— Totul este înregistrat, spuse Zegras Trei pe un ton apologetic. Pot garanta că Teslă Nouăsprezece urmăreşte fiecare gest şi fiecare glifă.

— Ştiu, dar nu mi se pare că am avea prea multe alte opţiuni, nu eşti de aceeaşi părere?

— Atâta timp cât o ştii…

— Aranjeaz-o, repetă Mahit mai ferm, iar Zegras Trei încuviinţă din cap, se ridică şi se duse să deschidă unul dintre ecranele infografe.

Mahit se simţi imediat mai bine. Ştia că era un sentiment fals – senzaţia de a controla acea năvală disperată, cu capul înainte, era iluzorie, chiar dacă efectuai saltul iniţial din proprie iniţiativă –, dar era dispusă să se folosească de orice confort putea găsi.

În fiecare clipă în care nu făcea altceva, îşi imagina vectorii navelor.

Ce putea ea să facă?

Era o problemă de logică sau ceva desprins din fizica clasică: ţinând seama de următorii factori restrictivi, ce acţiune este posibilă? Ţinând seama aşadar de faptul că era închisă în centrul Palatului-Nord, având acces doar electronic la propriile fişiere şi mesaje şi niciun fel de acces la maldărul de corespondenţă palpabil care tot creştea, fără îndoială, şi ca dimensiuni, şi ca urgenţă în propriul birou. Ţinând seama de faptul că toate acţiunile pe care le întreprindea ea pe un sistem electronic în timp ce se afla aici, în biroul lui Teslă Nouăsprezece, erau monitorizate, ceea ce-i restricţiona încă şi mai mult capacitatea de comunicare nesupravegheată. Ţinând seama de faptul că Staţia Lsel nu avea să ştie deocamdată că puterea lui Teixcalaan va năvăli peste ea ca limba şfichiuită nepăsător a unei flame solare şi că nu avea nici pe departe suficientă capacitate militară pentru a rezista cu succes real unei expediţii teixcalaanli. Ţinând seama de faptul că predecesorul ei fusese asasinat, poate pentru a

permite ca această cucerire să se desfăşoare în această direcţie. Ţinând seama de faptul că prezenţa imago-ului ca memorie conştientă nu funcţiona corespunzător, lăsând-o doar cu spectrele sentimentelor neurochimice, care nu-i aparţineau, şi cu străfulgerări de memorie atât de vii, încât părea că Mahit trăieşte o altă viaţă. Ţinând seama de faptul că disfuncţionalitatea imago-ului putea să fi fost cauzată de un sabotaj şi – *Gândeşte-te la asta, Mahit, gândeşte-te la asta cu toată seriozitatea!* – că sabotajul putea să se fi produs cu mult înainte ca ea să fi ajuns măcar pe Nestemata Lumii – putea, de fapt, să-şi fi avut originea chiar în rândul poporului ei, din motive pe care nu le putea înţelege.

De asemenea, ţinând seama de faptul că, dacă Mahit nu făcea ceva, avea să cedeze nervos. Lângă ferestrele din cuarţ roz, Zegras Trei era înconjurată de o cochilie mică de infografe şi murmura subvocalizări în norcârligul ei, ca şi cum ar fi vorbit ea însăşi cu un imago. Mahit se sculă.

Mai bine să acţioneze, decât să fie paralizată de mii de posibilităţi mereu mişcătoare. Oamenii mergeau, respirau şi ieşeau prin uşi de sasuri pneumatice pentru a petici puncte subţiate de pe carcasa unei staţii, totul fără să se gândească la felul cum se mişcau membrele lor, acolo unde îi prinsese gravitaţia, dacă foalele interne ale plămânilor şi diafragmei se dilataseră suficient sau prea puţin. Ea însăşi trebuia doar… să nu gândească. Ori să gândească, dar să continue să acţioneze în timp ce gândea. Aşa cum vorbise cu Nemţişor Treizeci la banchet: nu exista timp pentru paralizie. Trebuia cel puţin să stabilească legătura cu Lsel şi să transmită o idee despre situaţia cu care se confrunta staţia.

Mahit putea să spere la sfaturi, deşi nu era sigură la ce i-ar fi folosit. Deja îi nesocotise unica directivă reală, când recunoscuse existenţa maşinăriilor imago; nu ştia dacă alte directive aveau să fie mai sustenabile. Totuşi, i-ar fi plăcut să se simtă mai puţin singură. Să audă orice voce din Lsel. Orice voce care nu era avertismentul ciudat şi aspru al lui Onchu pentru Piloţi, care-i spusese răposatului Yskandr să

fie cu ochii în patru la un sabotaj. Oricum mesajul acela nu fusese pentru Mahit. Avertismentul despre armă nu trebuia auzit de armă.

De aceea existau descendenţe imago pentru diplomaţi. Pentru ca nimeni să nu fie singur.

Yskandr, te rog. Dacă mai eşti acolo…

Electricitate statică, aidoma unor furnicături în josul braţelor ei. Nervii ulnari, prin coate, până la degetele mici. Însă imago-ul era la fel de tăcut pe cum fusese din acea primă oră în morgă.

Nu era nici momentul pentru un dezastru neurologic în cascadă. Avea să se gândească la asta mai târziu. Avea să rezolve asta mai târziu, cumva. Acum Mahit îşi apelă propriul halo infograf şi, stând în capătul opus al biroului faţă de Zegras Trei, începu să compună două mesaje pentru Consiliul din Lsel. Le compuse în acelaşi timp. Arătau la fel – şi-i părea rău că nu se putea mândri cu ce făcea faţă de Zegras Trei, care era ocupată cu aranjarea de audienţe pentru ea. Zegras Trei ar fi înţeles cifrarea unui mesaj secundar în interiorul primului şi ar fi admirat-o.

Nu era o criptare bună. Nu era nici măcar un cifru poetic, care să necesite un *asekreta* teixcalaanli ca să-l decodifice după un poem la modă. Era un cifru simplu, cu cheia substituirii dintr-o carte. Mahit îl născocise pe când era o adolescentă plictisită şi se juca de-a teixcalaanli: o maestră a intrigilor şi comploturilor bizantine, şi folosise drept cheie un dicţionar de glife teixcalaanli. Cel mai uzual dintre ele, *Manualul de glife imperial standard*, denumit cel mai adesea MGIS, cu acronimul său, cel care era distribuit în tot Imperiul – şi dincolo de graniţele oficiale ale lui Teixcalaan – pentru a-i învăţa pe barbari şi pe copii să citească. La urma urmelor, avea toate cuvintele utile: „a ascunde” şi „a trăda” şi foarte multe alte cuvinte interconectate pentru „civilizaţie”. Ea alesese MGIS drept cheie, pur şi simplu fiindcă era cel mai probabil să existe oriunde. Nici chiar teixcalaanlitzlim nu-şi puteau reaminti toate glifele din sistemul lor de scriere cu ideograme. În biblioteca lui Teslă Nouăsprezece exista un astfel de

manual şi Mahit avu nevoie de numai câteva minute pentru a-l lua de acolo.

Yskandr râsese în gând când Mahit sugerase Consiliului vechiul ei cifru ca metodă pentru comunicări secrete; râsese încă şi mai mult când ei fuseseră de acord. Procesul de criptare cerea ca ea să scrie în staţială, al cărei alfabet avea treizeci şi şapte de litere, şi ca decodificatorul care recepta mesajul să ştie că numărul primei litere din fiecare cuvânt staţial reprezenta numărul paginii din MGIS; numărul celei de-a doua litere reprezenta numărul rândului de pe pagina respectivă; iar înţelesul era prima glifă din tabelul acela. Nu era gândit ca un cifru hiper-sigur; ci doar suficientă criptare pentru a trimite mesaje. O mică acoperire. O pavăză.

Mahit se aştepta ca mesajul pe care îl scrise în staţială să fie citit mai întâi de Teslă Nouăsprezece, apoi de Biroul Cenzorului Imperial şi poate chiar de căpitanul navei care avea să-l ducă la Lsel. Nu conţinea mai multe informaţii decât conţinuse newsfeedul; dimpotrivă, le recapitula cu exactitate, alături de o notă relativ rezonabilă – aprecia ea – de nelinişte şi îngrijorare.

Neliniştea şi îngrijorarea acelea suplimentare îi ofereau suficiente cuvinte ca să cripteze mesajul ascuns, o înşiruire de substantive şi verbe teixcalaanli care nu respecta normele gramaticale: *PRIORITATE. Fost ambasador compromis – deplasări (personale, mers, transport public) restricţionate – memorie prost – suveranitate ameninţat – solicit îndrumare Consiliu.*

Pe când închidea mesajul dublu într-un stick infofişă, Mahit se îndoi că îndrumările vor ajunge la ea la timp pentru a mai conta. Totuşi, ea le solicitase. Şi trimisese şi un avertisment. Chiar dacă din orice examinare a vectorilor flotei era clar că navele se îndreptau spre spaţiul Lsel, era posibil ca informaţia să nu fi fost trimisă spre Lsel – de ce ar fi vrut Imperiul *să-şi avertizeze prada?*

Băgă stick-ul în coşul din argint, marcat pentru corespondenţa de ieşire aflat pe măsuţa din stânga uşii biroului, unde stătu inofensiv printre toate celelalte, de

care se deosebea doar prin marcajul de ceară roşie pentru urgenţă şi eticheta roşu cu negru pentru comunicări extraplanetare. În scurt timp, Balanţă Şapte avea să apară în tururile lui regulate prin birouri şi să-l ducă în Oraş, prin labirintul Biroului Cenzorului şi afară.

— Zegras Trei, rosti ea întorcându-se şi gândindu-se la un coş similar rămas în apartamentul ambasadorului, care cu siguranţă dădea acum pe dinafară cu mesaje furioase în stick-urile lor frumoase, există vreun mod util prin care pot căpăta acces la munca pe care ar trebui s-o fac? La mesajele infofişe?

— Hm, zise Zegras Trei şi căzu pe gânduri. Poate la o parte din ele. Ai avea ceva împotrivă dacă am încălca o lege minoră?

— *Ce fel de lege minoră*?

— Genul de lege pe care un teixcalaanlitzlim o încalcă prima dată când are vreo nouă ani. Utilizarea norcârligului altcuiva.

— Sunt sigură, replică Mahit sec, că devine mult mai complicat când cel care recurge la aşa ceva nu este cetăţean teixcalaanli.

Zegras Trei duse mâna la tâmplă şi-şi ridică norcârligul de pe ochi.

— Absolut, spuse *asekreta*, dar asta nu înseamnă altceva decât că nu trebuie să fii prinsă. Vino aici.

Mahit se apropie.

— Suntem înregistrate, rosti ea, deşi ştia că Zegras Trei era perfect conştientă de asta.

— Apleacă-te! Voi, barbarii, sunteţi iraţional de înalţi.

Mahit se apleca – îşi aminti, brusc şi foarte clar, de îngenuncherea în faţa Împăratului –, apoi Zegras Trei îi puse norcârligul peste ochi. Jumătate din vederea ei se transformă în date, un flux interminabil, care se metamorfoză într-o listă de întrebări şi solicitări. Interfaţa era surprinzător de intuitivă: norcârligul se recalibra rapid la mişcările infinitezimale ale ochilor staţialei, iar structura fişierelor era o versiune electronică al ei birou, dar văzută prin intermediul accesărilor lui Zegras Trei. Era o

acoperire foarte mică, totuşi o acoperire. Dacă ea utiliza norcârligul lui Zegras Trei pentru a-şi accesa propriile fişiere, Teslă Nouăsprezece n-ar fi putut vedea că intrase acolo. Ci doar că purta norcârligul ataşatei sale culturale.

— Mi-ai fi putut spune să mă ocup de solicitările de nivel inferior către biroul ambasadorului – cereri de vize, genul ăsta de probleme, zise *asekreta*, dacă nu m-aş lupta în numele tău cu trei ofiţeri de protocol şi un sistem de cozi. Degetele ei erau calde pe tâmplele lui Mahit. Dacă vrei să lucrezi în timp ce eu aflu când poţi vorbi cu Împăratul, asta ţi-e lista.

— Mulţumesc, zise Mahit şi se îndreptă în scaun. N-ai nevoie de el?

Arătă spre norcârlig. Jumătate din vederea ei dispăruse, ca şi cum o emisferă cerebrală i-ar fi suferit un accident, care-i înlocuise ochiul cu o listă cu chestiuni de rezolvat.

— Vreo oră n-o să am nevoie, nu. Fii utilă, ambasadoareo.

Lui Mahit i se păru că vorbise… cu tandreţe. Ba chiar îngăduitor.

Avea să fie foarte dureros dacă trebuia să înceteze să mai pretindă că Zegras Trei nu avea niciun plan personal, ci era mânată doar de ambiţia personală şi de o uşoară afecţiune pentru barbari.

Cam jumătate din lista solicitărilor adresate biroului ambasadorului Staţiei Lsel consta din cereri de reînnoire a vizelor, iar cealaltă jumătate erau întrebări de interes public, oarecum ofensive, de felul: „Cum îşi duc staţialii existenţa zilnică, cu accentul pus pe sărbătorile legale şi alte date de celebrări locale?” Pe Mahit ar fi iritat-o toate acestea, dacă ele n-ar fi însemnat un mod perfect de a-şi petrece timpul şi de a o distrage simultan de la evenimentele din jur. Aşa însă, răspunsurile către reporterii tabloidelor şi comercianţii neliniştiţi o calmau. Avu nevoie de aproape o oră să observe că nu fusese chestionată absolut deloc în privinţa unui anumit subiect: nimeni nu dorise să afle ce vrea să facă ea cu trupul lui

Yskandr, care se afla în continuare în subsolul morgii Judiciarului. Trecuse mai bine de o jumătate de săptămână de când *ixplanatl* Pârghie Patru îi pusese întrebarea aceea, totuşi nimeni nu revenise la ea – nici chiar un subsecretar.

Oare ei întrebaseră, dar cineva o împiedicase să primească mesajele respective? Putea fi vorba de ceva foarte simplu, ca incapacitatea de a-şi accesa mesajele primite pe stick-uri infofişă, totuşi cineva aflat în poziţia lui *ixplanatl* Pârghie Patru ar fi observat că ambasadoarea Lsel locuia în mod destul de public în biroul lui *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece şi *ar fi redirecţionat corespondenţa* numitei ambasadoare. Ea trebuia să presupună că dacă interogaţia fusese trimisă, se rătăcise în mod deliberat.

Sau poate că Pârghie Patru nu întrebase, presupunând că se va interesa ea mai întâi. Sau nu întrebase, presupunând că până ce Mahit nu se interesa, el putea continua să păstreze corpul lui Yskandr. Staţiala îşi aminti de prima ei întâlnire cu Teslă Nouăsprezece, care pătrunsese în morgă fără niciun însoţitor sau motiv pentru a fi acolo. Îşi închipui mâinile ei, căutând fără ezitare maşinăria imago de la baza craniului lui Yskandr, pentru a o recupera înainte ca Mahit să fi putut incinera corpul potrivit tradiţiei. Cineva îi oferise acces. Poate că fusese Pârghie Patru. Mahit îşi putea imagina multe lucruri pe care un *ezuazuacat* i le-ar fi putut oferi unui savant din Judiciar în schimbul vizitării unui mort în absenţa oricărei supravegheri. Mai rău încă, ea îşi putea imagina de asemenea mulţi alţi oameni care ar fi putut oferi favoruri, influenţă sau bani pentru o oră sau două petrecute cu predecesorul ei şi cu toată tehnologia lui neurologică ilegală de import.

Era o problemă. Una care nu putea fi însă rezolvată nici prin simpla rechiziţionare a corpului: staţiala îşi închipui aducerea cadavrului oprit din procesul de descompunere al predecesorului ei în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece – poate pentru ca să-l poată propti pe sofa sau sprijini de perete ca pe un cuier pentru haine.

Cu certitudine, aşa ceva ar fi încântat-o pe Teslă

Nouăsprezece.

Trebuia să existe o soluţie mai bună.

— Zegras Trei, rosti ea, de cât timp îl cunoşti pe Azalee Doisprezece?

Asekreta se extrase din vârtejul ei de infografe.

— A scris el biroului? întrebă ea derutată. Crezusem că era încântat să-ţi trimită mesaje anonime pe stick-uri.

— Nu, n-a scris, dar aş putea eu să-i scriu. Tu ai încredere în el?

— Întrebarea asta este foarte diferită de cea prin care ai vrut să ştii de cât timp îl cunosc.

— Una duce la alta, zise Mahit.

— Tu ai încredere în mine?

Era incredibil că putea să arate atât de calmă când punea asemenea întrebări personale. Poate că era o trăsătură teixcalaanli. Îi amintea staţialei de Teslă Nouăsprezece, faţă de care nu simţea nici pe departe încredere.

Cu toate acestea, îi zise:

— Pe atât de mult cât am încredere în cineva din Oraş.

O spuse cu toată onestitatea.

— Deşi noi lucrăm împreună de numai o jumătate de săptămână. Zegras Trei surâse şi colţurile ochilor i se ridicară. Deşi n-aş putea spune că ai fost copleşită de alegeri! Mahit, mie îmi place Azalee Doisprezece. Am fost prieteni încă de când am intrat amândoi la Ministerul Informaţiilor, în calitate de cadeţi, mărunţi şi ignoranţi. Dar el are apetenţă pentru conspiraţii, e teatral şi convins că este nemuritor.

— Am observat, rosti Mahit sec.

— De aceea, încrederea în el depinde în totalitate de ce vrei să-i ceri să facă. Ce vrei să facă?

— Ceva ce-i va plăcea probabil, deoarece este simultan conspirativ şi teatral. Şi… secret.

Mahit arătă spre ecranele infografe, apoi spre propriile urechi.

— Ei bine, lui îi va plăcea. Indiferent ce ar fi. Dar nu-ţi pot spune dacă o va face, dacă nu ştiu despre ce-i vorba.

— Lista asta de mesaje pe care o folosesc eu – este pe norcârligul tău, nu? Iar norcârligul cuiva este privat pentru individul respectiv.

— Sau pentru cel care-l poartă, zise Zegras Trei încântată. Cred că am înţeles ideea. Dă-mi-l după ce termini.

Să compună un mesaj pentru ambasadoarea Lsel şi să-l trimită către ea însăşi era destul de simplu. Mahit scrise, trasând glife în aer cu degetul pe ecranul proiectat al norcârligului pe care doar ea putea să-l vadă: *Azalee Doisprezece ar trebui să revină la morgă şi să recupereze maşinăria despre care am discutat.* După aceea ridică norcârligul lui Zegras Trei de pe cap, clipi când privirea ochiului respectiv îi reveni şi i-l restitui.

După ce citi mesajul, Zegras Trei întrebă:

— O vrei pentru tine?

— Nu, zise Mahit. Eu am una şi, în plus, nici nu mai e utilă – înregistrează descompunere şi nimic altceva.

— *Ar putea* înregistra şi altceva?

Staţiala căzu pe gânduri.

— Poate că da, dacă a fost corect instalată. Nu sunt sigură. Eu nu sunt un *ixplanatl*.

— Mda. Bine, sunt convinsă că Azalee Doisprezece o va face şi că va păstra şi tăcerea în privinţa asta, dar…

Ridică din umeri.

— Dar ce?

— O să-i datorezi o favoare. Şi probabil că el va demonta maşinăria şi o va desena în amănunt. O să-ţi spună că o face din proprie curiozitate şi nici măcar nu va minţi în privinţa aceea. Curiozitatea lui a fost cea care ne-a băgat pe noi în prima jumătate a buclucului.

— Şi cum ai intrat tu în a doua jumătate? întrebă Mahit, amuzată fără să vrea.

— Mă împrietenesc cu oameni teribil de interesanţi, cu probleme teribil de complicate.

— Prin urmare nu s-a schimbat nimic, spuse Mahit, gata să izbucnească în râs; simţind din nou pericolul imens de a se gândi că Zegras Trei era prietena ei, aşa cum putea fi o

staţială.

— Eu am zis de la bun început că eşti prima mea barbară. Aşa că a fost totuşi o mică schimbare.

Pur şi simplu aşa. Hăul acela peste care nu puteau fi aruncate punţi. Poate că dacă Mahit n-ar fi fost ambasadoare, dacă ar fi întâlnit-o la un concurs de oraţii, în altă viaţă, în care Mahit nu luase niciodată descendenţa imago a lui Yskandr, dar în care câştigase o viză turistică şi o bursă de studiu – poate că în viaţa aceea, ea ar fi putut argumenta în favoarea acestei idei. Atunci i-ar fi spus lui Zegras Trei mai multe despre adevărul sentimentelor ei.

— Cred că pot să risc şi să mizez pe curiozitatea lui Azalee Doisprezece, zise staţiala cu glas tare. Ţinând seama de faptul că am riscat deja şi am mizat pe prietenia ta.

Azalee Doisprezece, care ar fi avut desenele maşinăriei, ar fi fost totuşi preferabil oricui ar fi avut maşinăria imago în sine. Mahit îl putea convinge să-i dea desenele… mai târziu. Mai târziu, când nu mai era captivă în apartamentul lui Teslă Nouăsprezece. Când nu avea să fie nevoită să oprească – cumva (şi cum procedase Yskandr?… şi oare asta îl ucisese?) – absorbirea Staţiei ei în Teixcalaan. Mai târziu, când ea nu avea să se gândească la cât de încântată păruse Zegras Trei.

Spre seară, târziu, când reveni în biroul neocupat în care dormise, Mahit văzu că primise corespondenţă.

În bolul puţin adânc din afara uşii se aflau trei stick-uri infofişe: unul gri, anonim, care provenea cu certitudine de la Azalee Doisprezece, cu răspunsul la rugămintea ei, iar altul într-o nuanţă pe care n-o mai văzuse până atunci – arămiu metalic, sigilat cu ceară albă, culorile costumelor lui Zegras Trei. Probabil că Ministerul Informaţiilor decisese până la urmă să-i spună cine se îngrijise ca un nou ambasador Lsel să ajungă cât mai repede după ce ambasadorul anterior fusese – Mahit clătină cu tristeţe din cap – scos din funcţiune. Ultimul stick era tot gri, marcat cu eticheta roşu şi negru a comunicărilor interplanetare.

Mahit se întrebă, şi simţi că bătăile inimii i se înteţiră, dacă Dekakel Onchu îi trimisese alt mesaj decedatului Yskandr, o a doua transmisie declanşată de vreun eveniment de care ea nu era încă pe deplin conştientă, ceva mai complicat decât propria tentativă de conectare la baza electronică de date a ambasadorului Lsel. Întinse mâna spre bol, ca să ia stick-ul, şi zări că sub el cineva lăsase lujerul mic al unei plante pe care n-o mai văzuse până atunci. Tulpina ei fusese înfăşurată cu delicateţe în jurul stick-ului, dar acum zăcea ca un cerculeţ de frunze verzi-cenuşiu strălucitoare şi o singură cupă adâncă a unei flori albe pe fundul bolului.

Mahit o ridică. Fusese proaspăt tăiată şi din ea se prelingea o sevă alburie ce ajunsese pe infofişa Ministerului Informaţiilor şi i se lipi de degete. Nu mai văzuse nimic asemănător în apartamentele lui Teslă Nouăsprezece, şi de altfel nici în restul Oraşului, care era plin cu flori de toate formele, culorile şi felurile… şi totuşi fusese tăiată cu cel mult cincisprezece-douăzeci de minute în urmă.

O duse spre nări, ca să vadă dacă avea vreun miros.

— *Nu!* rosti Teslă Nouăsprezece pe un ton urgent şi dur, ca un şfichi de bici, pe care Mahit nu-l mai auzise niciodată la ea.

Lăsă floarea să cadă înapoi în bol. Vârfurile degetelor o înţepau arzător, acolo unde fuseseră atinse de seva lipicioasă. Se întoarse şi o văzu pe *ezuazuacat* în arcada de la capătul holului; nu ştia de cât timp fusese acolo. Sau, de fapt, că fusese acolo.

— Ai inspirat lângă ea? întrebă Teslă Nouăsprezece apropiindu-se.

Faţa îi era mai expresivă decât o văzuse Mahit vreodată, gura încordată şi contorsionată. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o mască, una care se dizolva. Înţepăturile din degete începuseră să se transforme în durere.

— Nu, nu cred, îi răspunse.

— Arată-mi mâna! se răsti Teslă Nouăsprezece de parcă s-ar fi adresat unui soldat sau unui copil neascultător, iar

Mahit se conformă.

Ezuazuacat o prinse de încheietură şi banda degetelor ei mult mai întunecate se închise în jurul oaselor ca şi cum ar fi apucat un şarpe de ceafă. Atingerea ar fi trebuit să fi fost caldă, dar Mahit o simţi de gheaţă. Degetele răşchirate îi erau roşii acolo unde ţinuse floarea şi începură se băşice chiar sub ochii ei.

— N-o s-o pierzi, zise Teslă Nouăsprezece.

— Poftim?

— Vino cu mine, spuse *ezuazuacat*. Trebuie să îndepărtezi seva înainte de a te atinge pe orice alte părţi ale corpului. Sau să suferi leziuni ale terminaţiilor nervoase.

Continuând s-o ţină de încheietură, porni pe hol, trăgând-o pe staţială după ea.

— Ce era floarea aceea?

— O moarte foarte frumoasă.

Ocoliră un colţ, trecură printr-o uşă care fusese întotdeauna închisă pentru Mahit, dar care se deschise acum la gestul lui Teslă Nouăsprezece şi ajunseră într-o încăpere ce nu putea fi decât dormitorul ei. Staţiala zări un vălmăşag de cearşafuri albe, ce nu fuseseră încă strânse, un teanc de infofişe şi cărţi-codex stivuite pe partea imaculată a patului, apoi *ezuazuacat* o duse în baia dormitorului.

— Ţine mâna deasupra chiuvetei, îi spuse, dar nu deschide apa. Apa nu va face decât să răspândească toxinele.

Mahit o ascultă. Băşicile de pe degete erau umflate, transparente ca sticla şi pielea începuse să crape. Avea impresia că şi-a băgat mâinile în foc, înţepăturile i se răspândeau mai sus de încheietură la fel cum electricitatea din Oraş se răspândise prin Zegras Trei. Continua să fie prea şocată pentru a simţi altceva decât un soi de oroare. Cine lăsase floarea aceea pentru ea? Cum ajunsese în grădina înzidită care era complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece? Cineva trebuie s-o fi adus – cu mai puţin de douăzeci minute în urmă, floarea supura. Una dintre

bășicile de pe degetul arătător se sparse sub ochii ei și ambasadoarea scoase un sunet slab printre dinți, de neajutorare.

Ezuazuacat apăru în spatele ei, ținând în mână o sticlă deschisă. Fără pic de ceremonial, turnă conținutul peste degetele lui Mahit.

— Ulei mineral, explică după aceea, luând un prosop. Probabil că te va durea rău. Stai nemișcată.

Frecă prosopul peste bășici, masând uleiul în piele. Mahit fu sigură că-i jupuia pielea prin gesturile acelea. Se strădui să nu-și retragă mâna. Teslă Nouăsprezece turnă ulei și frecă de încă două ori. Când termină, Mahit tremura și avea crampe în partea posterioară a coapselor. *Ezuazuacat* îi prinse antebrațul cu o strânsoare de fier și o așeză pe capacul închis al toaletei.

— Dacă o să cazi și-o să-ți spargi capul îi zise, degeaba m-am chinuit să-ți vindec mâna.

Cel care lăsase floarea nu putea fi Teslă Nouăsprezece – ce rost ar fi avut să încerce s-o ucidă pe Mahit, ca apoi s-o târască în baie și s-o țină în viață? Fusese extrem de tăioasă când rostise „nu”.

(Foarte tăioasă și foarte aproape. De cât timp o urmărea? Oare așteptase să vadă dacă Mahit va inhala realmente mirosul florii... și abia atunci decisese s-o împiedice...)

Și oare conta?

Teslă Nouăsprezece se lăsă în genunchi lângă ea și-i bandajă degetele în pansamente individuale, cu atenția unui medic pe câmpul de bătălie. Mahit se întrebă dacă fusese cândva așa ceva, dacă luptase personal la dreapta Împăratului, companionul lui jurat – introducea poemele epice în analiza ei, Teixcalaan era un imperiu modern multiplanetar, dacă *ezuazuacat* luptau, atunci o făceau de pe punțile navelor.

— Ce floare este plină de otrăvuri care se transmit prin atingere, prin contact direct? întrebă.

Glasul i se opri în gât, la marginea durerii care dispărea lent și a șocului de adrenalină.

— Un soi nativ planetei, răspunse Teslă Nouăsprezece. Numele comun este *xauitl*, de la halucinaţiile pe care ţi le cauzează în timp ce mori după ce inhalezi neurotoxinele.

— Drăguţ, comentă Mahit prosteşte.

Ar fi vrut să-şi lase capul în palme, dar aşa ceva ar fi durut prea tare.

— Înainte să fi descoperit zborul spaţial, spuse Teslă Nouăsprezece, arcaşii teixcalaanli îşi muiau vârfurile săgeţilor în inflorescenţe, ca să le otrăvească. Iar acum Ministerul Ştiinţelor distilează uleiurile pentru a obţine un medicament împotriva paraliziei. Ceea ce poate să ucidă poate să şi vindece, dacă-ţi plac genul ăsta de panseuri. Ar trebui să fii măgulită; cineva a vrut să mori artistic, ambasadoareo.

Ar fi fost o circularitate oarecum satisfăcătoare ca Ministerul Ştiinţelor să încerce să-i ucidă pe toţi ambasadorii Lsel. Mahit nu avea încredere în ea – era ca structura chiastică a unei oraţii, o temă care se repeta la sfârşitul strofei. Era prea teixcalaanli şi chiar dacă *ezuazuacat* n-ar fi vrut ca Mahit să se gândească la asta, putea ghici că ajunsese la concluzia aceea exact din cauza gândirii supradeterminate. Ecouri şi repetiţii. Fiecare detaliu însemnând cu totul altceva.

Era prima dată când se întrebă dacă Teslă Nouăsprezece – dacă un teixcalaanlitzlim, în general – putea compensa pentru simpla greutate tematică a modului de funcţionare a logicii teixcalaanli. Întrebarea aceea semăna cu aruncarea în apă rece, claritate bruscă, luminoasă, pe măsură ce durerea din degete îi dispărea. Chiar dacă floarea provenise de la Ministerul Ştiinţelor, ea fusese adusă în biroul lui Teslă Nouăsprezece de cineva cu acces deplin: Teslă Nouăsprezece însăşi sau unul dintre asistenţii ei. În cazul fără discuţii cel mai bun, ei deciseseră să îngăduie ca staţiala s-o primească; în cazul cel mai rău, unul sau mai mulţi dintre ei îi căutau în mod activ moartea chiar în clipa asta. Artistic.

Artistic şi flori. *Inflorescenţe*, tocmai spusese *ezuazuacat*. Acelaşi cuvânt precum cel din epitetul poetic

al lui Nemţişor Treizeci. El fusese amabil, la recepţie – ba chiar o salvase din strânsoarea de beţivan a curteanului acela –, totuşi Mahit nu se încredea în motivaţiile lui. Conversaţia lor fusese plină de ghimpi, apologetică, mereu schimbătoare. Iar războiul începuse acum: un război despre care ambasadoarea era destul de sigură că Nemţişor Treizeci nu-l dorea sau nu-l dorea în mâinile lui Fulger Unu – analiza loialităţilor se modificase –, poate că şi Mahit era prea periculoasă pentru el, dacă trăia. (Aşa cum fusese Yskandr?)

De data asta nu mai era o structură chiastică, ci aluzie, joc de cuvinte. Ea citea exagerat de multe. Era imposibil să citeşti exagerat de mult un text teixcalaanli. Unul dintre instructorii ei de literatură imperială spusese asta, la începutul cursului. Fusese menit ca un avertisment, iar Mahit, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, îl însuşise ca şi cum ar fi fost mai degrabă un balsam.

Ridică ochii şi o privi pe Teslă Nouăsprezece. Cea care decisese – poate în chiar ultimul moment posibil – să n-o lase să moară. Se uita acum la ea, inexpresiv şi indescifrabil. Pe Mahit o durea mână, o durere surdă, indistinctă şi ea se gândi la imponderabilitate, la rostogolirea necontrolată prin spaţiu, iar apoi la ghidare, la compensare poziţională şi jeturi de reglare. Inspiră profund. Cel puţin respiraţia nu era dureroasă.

— Excelenţa Voastră, rosti Mahit, deoarece ştiai despre maşinăriile imago – ştiu că ştiai, practic mi-ai spus-o –, ce ai încercat să faci atunci când ne-am întâlnit prima dată? În morga Judiciarului? Ce intenţii aveai cu corpul predecesorului meu?

Teslă Nouăsprezece ridică un colţ al gurii, un infim gest de ironie.

— Continui să te subestimez, vorbi ea. Sau să te estimez altfel decât eşti de fapt. Uită-te la tine, aproape otrăvită, într-o toaletă, profitând de oportunitatea asta ca să mă întrebi despre motivaţiile mele.

— Păi, suntem singure, replică Mahit.

Ca şi cum ăsta ar fi fost un răspuns. Într-un fel chiar era

un răspuns. Nu era convinsă ea că avea să se mai bucure de şansa asta altădată. (Nu era convinsă că va beneficia de altă ocazie ca s-o prindă pe *ezuazuacat* atât de fragilă. Când decisese ea să-i salveze viaţa? Oare regreta, chiar acum, gestul acela?)

— Aşa este. Bine, ambasadoareo Dzmare. Poate că ţi-ai câştigat dreptul la puţină limpezime. Voiam maşinăria, desigur. Însă tu ai ghicit deja partea asta.

Mahit aprobă din cap.

— Este acţiunea raţională. Eu sosisem, plănuisem funeralii – dacă doreai maşinăria, nu puteai să mai aştepţi.

— Da.

Teslă Nouăsprezece se lăsă înapoi pe călcâie, calmă şi răbdătoare.

Mahit puse următoarea întrebare.

— Pentru ce o voiai?

— Când ne-am întâlnit în morgă? În momentul acela căutam un atu pentru negocieri. La Curte sunt multe interese care ar putea dori să controleze maşinăria aceea – şi să te controleze şi pe tine, prin ţinerea ei ascunsă sau prin dezvăluirea ei publică.

— În momentul acela.

— Nu prea mai am nevoie de aşa ceva acum, nu?

Teslă Nouăsprezece gesticulă spre toaletă – spre ele două, aflate înăuntru. Mahit aprobă din cap, recunoscând sec. Deţinerea ambasadoarei Lsel în sine era mult mai bună decât deţinerea mijloacelor prin care să cumpere atenţia şi influenţa ei. Iar *ezuazuacat* avea acum o maşinărie imago vie, cea din interiorul craniului lui Mahit. Cu toate că ar fi trebuit s-o opereze ca să ajungă la ea şi cu toate că funcţiona necorespunzător.

— Bănuiesc, zise staţiala, că în circumstanţele actuale îţi sunt de mai puţin folos decât te aşteptaseşi.

Teslă Nouăsprezece clătină din cap. Întinse mâna şi o bătu pe genunchi, familiar şi prea, prea binevoitor.

— Dacă n-ai fi fost de folos, nu te-ai fi găsit aici. În plus, cât de des îmi pune o barbară sub semnul întrebării deciziile în propria toaletă? Dacă nimic altceva, măcar

înviorezi experienţa vieţii cotidiene. Adică exact ca predecesorul tău. Consider similitudinile foarte amuzante, mai ales după ce ai depus atâtea eforturi pentru a mă informa asupra dezambiguizării.

Mahit se întrebă ce ar fi făcut Yskandr; îşi reaminti un ecou de imago care nu era al ei şi, de fapt, acum nu era al nimănui, cât de destins fusese el în corpul său. Cum mişcase corpul ei cu gesturi line, expansive. Acum, el ar fi pus propria palmă peste palma lui Teslă Nouăsprezece. Sau s-ar fi întins…

(*palma lui pe obrazul ei, pielea răcoroasă şi netedă, ea râde şi întoarce faţa, buzele ei ating palma lui*)

Străfulgerarea de memorie se stinse. Mahit putea să repete ecoul, avea propriile suspiciuni despre natura prieteniei pe care *ezuazuacat* susţinuse că o avea cu predecesorul ei, s-ar fi putut întinde pentru a-i atinge obrazul…

Structură chiastică. Supradeterminată.

În loc de asta, o privi pe Teslă Nouăsprezece drept în ochi, o secundă prea mult, apoi întrebă:

— Ce ţi-a promis Yskandr, ca să fii atât de interesată faţă de noi?

— Nu mi-a promis mie, răspunse femeia, ci Maiestăţii Sale Imperiale.

Îşi strânse picioarele sub ea şi se sculă, ca şi cum i-ar fi oferit lui Mahit timp să proceseze revelaţia aceea. Să-şi reamintească febra bolnavă a mâinilor lui Direcţie Şase pe încheieturile ei, fragilitatea lui teribilă, de parcă ar fi fost distrus de o boală ce înainta rapid.

Întinse apoi antebraţul, astfel că Mahit fu obligată s-o atingă – să-i accepte ajutorul pentru a se ridica, chiar în timp ce staţiala gândea: *Yskandr, nenorocitule, l-ai convins pe Împăratul Teixcalaan că nu va muri niciodată!*

CAPITOLUL ZECE

„Nu există hartă stelară
care să nu fie privită de
ochii ei ce nu dorm sau necălăuzită de
mâna ei cu bătături cauzate de suliţe, şi astfel
ea se prăbuşeşte, o căpităneasă adevărată.
Ca un împărat ea se prăbuşeşte, pictând cu sângele
puntea
Unde a stat, cart după cart.”

„Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral *Lotus Extins Doisprezece*”, de Bisturiu Paisprezece, primele versuri despre moartea căpitănesei în exerciţiu Ac Cinci

„[…] Noi am fost mereu între puteri, în sectorul acesta – nu-mi pot imagina că predecesorii noştri au intenţionat să ne plaseze aici, astfel încât să fim nevoiţi să ne înclinăm mai întâi într-o parte, spre Teixcalaan, apoi în altă parte, spre sistemele Svava sau Petrichor-5 sau Nguyen, în funcţie de care dintre ele se află în ascensiune la frontierele noastre –, dar deţinem singurul acces la saltporţile noastre şi ca atare suntem un drum îngust şi important pe care trebuie să călătorească toate acele puteri. Nu pot să nu-mi imaginez totuşi o suveranitate mai locală pentru noi, în care puterea staţială să aparţină staţialilor şi să nu fie în slujba supravieţuirii noastre […].”

TARATS//PRIVAT//PERSONAL// „Note pentru o nouă Lsel”, intrare actualizată la 127.7.10-D6 (calendarul teixcalaanli)

Purtând o pereche de mănuşi de unică folosinţă, dintre cele pe care Mahit le-ar fi utilizat în Staţie pentru manipularea gunoaielor, Balanţă Şapte aruncă *xauitl* sub privirile ei. Acesta aştepta deja când Mahit reveni la uşa camerei – apropiindu-se din nou de bolul cu stick-uri

infofişe de parcă evenimentele din ultima oră nici n-ar fi existat, unica deosebire fiind mâna ei bandajată şi înţelegerea zguduitoare a ceea ce vânduse Yskandr Imperiului. Deosebiri greu de observat.

Balanţă Şapte puse *xauitl* într-o pungă de plastic, şovăi o clipă, gândindu-se, după care puse şi bolul în pungă.

— Nu sunt sigur dacă ştiu să-l curăţ corect, rosti el pe un ton de scuză.

— Şi stick-urile? întrebă Mahit. Pe ele nu le poţi curăţa?

Nu avea de gând să piardă acces la frânturile de informaţii pe care izbutise să determine Oraşul să i le dea.

— Probabil că nu? Dar dacă porţi mănuşi, le poţi deschide şi citi, înainte să le evacuez, la autoclavă şi apoi la furnal.

Spre deosebire de evacuarea obişnuită, presupuse Mahit amuzată, dar fără umor.

— Dă-mi mănuşile tale, ceru ea. Şi aşteaptă afară, revin imediat.

Balanţă Şapte îşi scoase mănuşile şi i le întinse, ţinute grijuliu între vârfurile degetelor.

— Mai sunt altele şi în bucătărie, propuse el nesigur.

Mahit le luă pe cele contaminate, apoi stick-urile.

— Sunt foarte bune. Lipsesc doar un minut. Aşteaptă.

El aşteptă. Era cumva terifiant; oare Teslă Nouăsprezece îl ţinea pentru obedienţa sa necondiţionată? (Oare chiar el, personaj ubicuu, adusese floarea pe care acum se străduia asiduu s-o distrugă? Ar fi fost foarte simplu. Nimeni nu l-ar fi băgat în seamă pe Balanţă Şapte purtând flori. Probabil că făcea asta tot timpul.)

Mahit închise uşa. Îşi puse apoi cu grijă mănuşile contaminate. Plasticul se agăţă de bandajul de pe mână, iar ea făcu o grimasă, totuşi era incomparabil mai bine decât felul în care se simţise seva. Stick-urile i se deschiseră cu uşurinţă în degete, unul după altul, rupându-se de-a lungul sigiliilor de ceară. Mahit putea chiar să exercite presiune. Muşchii, tendoanele şi nervii ce-i ajungeau la palme nu fuseseră vătămaţi. Toxina nu se răspândise aşa departe. Bănuia că ar fi trebuit să-i

mulţumească lui Teslă Nouăsprezece pentru asta, lui Teslă Nouăsprezece şi rapidei ei mile intime. Regândirii ei.

Stick-ul de la Ministerul Informaţiilor afişă o grafică elegantă, care se anunţă a fi o comunicare oficială, ce-i prezentă lui Mahit un răspuns de un singur rând la întrebarea ei: doar patru glife, dintre care două erau un titlu şi un nume. Ea întrebase cine autorizase venirea urgentă a unui ambasador Lsel.

Autorizare dată de asociata imperială Buclă Opt.

Ceea ce… era neaşteptat. La banchet, Buclă Opt fusese singura dintre cei trei prezumptivi moştenitori care o ignorase complet pe Mahit. Tot ce ştia staţiala despre ea erau informaţiile conţinute în newsfeeduri şi în biografiile encomiastice ale Împăratului. Sora lui de grădiniţă, care fusese ministrul Judiciarului înainte de a fi promovată. De aceeaşi vârstă cu el. Glifa pe care o utiliza pentru semnificaţia numerică a numelui era aceeaşi cu glifa pe care clona nouăzeci la sută a Împăratului o folosea în „Antidot Opt”, fapt ce spunea ceva despre loialitatea pe care i-o datora Împăratul, dar nu spunea nimic despre motivul pentru care ar fi dorit atât de urgent un ambasador al Staţiei Lsel. Decât dacă nu cumva ea ştia ce-i vânduse Yskandr Împăratului şi… dorea ca acest lucru să se întâmple, şi dorea să se întâmple chiar dacă Yskandr era mort, iar ea trebuia să importe alt ambasador pentru a reuşi? Sau dorea s-o revoce, prin înlocuirea lui Yskandr cu un ambasador care avea idei diferite despre ce putea fi vândut lui Teixcalaan, chiar în schimbul aţintirii botului deschis al Imperiului spre altă pradă?

Chiar dacă Yskandr trebuia să trădeze interesele lui Lsel, putea să găsească un mod de a proceda care să nu fie atât de oribil teixcalaanli. Un imago nu însemna recrearea unei singure persoane. Un imago a Împăratului n-ar fi fost Împăratul, nu în totalitate. Oare el nu ştia asta?

Nimic din toate acestea nu explica totuşi implicarea lui Buclă Opt. Atât doar că ea era ministrul Judiciarului, iar cadavrul lui Yskandr se găsea în morga Judiciarului, nu în altă morgă din Oraş… poate că tocmai ea aranjase asta…

Mahit deschise al doilea stick, unul dintre cele două în plastic cenuşiu, anonim. De data asta, Azalee Doisprezece nu se mai obosise cu versuri. Mesajul pe care-l expediase era nesemnat, simplu – ca şi cum l-ar fi compus la un colţ de stradă, după care ar fi aruncat stick-ul sigilat într-o cutie poştală publică.

Mesajul era următorul: *Am ce ai cerut. Posibil să fi fost observat când am ieşit. Nu-l pot ţine mult asupra mea. Mâine în zori voi fi la apartamentul tău. Aşteaptă-mă acolo.*

Ultimul stick era cel cu eticheta *comunicare extraplanetară*. Cel care putea fi alt mesaj secret, un avertisment pentru un om deja mort. Un zvon despre conflicte îndepărtate, cutremure în Lsel, ce ar fi existat indiferent de nebunia pe care ar fi putut-o cauza – sau pe care o cauza deja – criza succesiunii în Imperiul Teixcalaan. Mahit constată că se temea să-l deschidă şi, din cauza acelei temeri, se sili s-o facă, printr-un gest atât de brutal, încât aproape că rupse pelicula din plastic, tipărită cu literele din alfabetul familiar, aflată la interior.

Mesajul acesta era mai scurt decât cel anterior şi era datat cu patruzeci şi opt de ore teixcalaanli mai târziu: 230.3.11. Era încă mult înainte ca ea să fi sosit în Oraş, totuşi după ce plecase de la Lsel în *Secerişul roşu al înălţării*. Purta titlul „Pentru ambasadorul Aghavn, de la Dekakel Onchu, consilieră pentru Piloţi”. Citindu-l, Mahit se simţi cuprinsă de un sentiment straniu. Ca şi cum ar fi tras cu urechea, un copil ce se furişase nesupravegheat la o întâlnire la care n-ar fi trebuit să asiste.

Mesajul acesta va fi expediat dacă n-a existat niciun răspuns la comunicarea anterioară. Consiliera pentru Piloţi speră că eşti bine şi-şi repetă avertismentul: Tarats pentru Mineri şi Amnardbat pentru Moştenire au trimis Imperiului o înlocuitoare pentru tine, la solicitarea Imperiului. Dacă înlocuitoarea este loială lui Tarats, atunci se poate avea încredere în ea; dacă nu este loială sau dacă este în mod evident o victimă sau o făptuitoare a sabotajului, Piloţii sugerează să cauţi la Moştenire sursa opoziţiei şi – deşi nu-

mi face plăcere să le numesc ca atare – a acţiunilor adverse.

Ai grijă! Nu pot să discern natura exactă a sabotajului, dacă el există într-adevăr, dar suspectez că Moştenirea s-a folosit de accesul său la maşinăriile imago.

Distruge comunicarea aceasta.

Era scurt şi era mai rău decât cel anterior. Mahit îşi dori să poată găsi un mod prin care să stea de vorbă cu consiliera Onchu – să-i spună că mesajele ei nu cădeau într-un vid pustiu şi tăcut, că Yskandr murise, dar că succesoarea lui asculta. Însă Onchu n-ar fi vrut să audă asta de la ea. Dacă ea era sabotată. Dacă ea era o agentă neştiutoare, nedoritoare a lui Aknel Amnardbat, nu doar susţinută politic de aceasta, dar… dacă Amnardbat… dacă Amnardbat îi defectase maşinăria imago, cumva…

Totuşi, Mahit nu putea înţelege de ce ar fi făcut Moştenirea aşa ceva? La ce i-ar fi slujit? Se gândea că, de fapt, ea fusese alegerea lui Amnardbat ca succesoare a lui Yskandr, aşa că poate nu era sabotaj, ci poate că ea pur şi simplu… îndeplinea o funcţie pe care Amnardbat o dorea realizată în Teixcalaan.

Însă dacă disfuncţia de care suferea imago-ul ei nu era sabotaj, atunci Mahit era disfuncţională şi vina era numai a ei. Iar în cazul acela, care dintre opţiuni era în realitate mai rea?

Brusc, simţi nevoia acută să se întâlnească negreşit cu Azalee Doisprezece şi să recupereze maşinăria imago a decedatului Yskandr. Chiar dacă toate celelalte aveau să meargă prost, dacă Lsel avea să fie anexată, iar Mahit avea să fie azvârlită într-o celulă din Judiciar… dacă putea obţine imago-ul, ar fi putut măcar păstra secretul acela, l-ar fi putut folosi, ar fi putut salva ce mai rămăsese din predecesorul ei. Ar fi putut să fie un soi de penitenţă, dacă ea era cu adevărat frântă şi dacă Yskandr pe care ar fi trebuit să-l aibă dispăruse pentru totdeauna.

Mahit arse pelicula din plastic şi şterse toate stick-urile – erau astfel concepute încât să poată fi şterse cu uşurinţă

–, apoi deschise uşa camerei. Balanţă Şapte era tot pe hol, ţinând în mână sacul de gunoi, de parcă nu se clintise deloc în cele vreo zece minute cât trecuseră. Era neliniştitor. Chiar şi un teixcalaanlitzlim inexpresiv în mod normal nu era la fel de inexpresiv şi de docil ca Balanţă Şapte. Dacă n-ar fi ştiut realitatea, Mahit ar fi putut crede că era un automat. Până şi o inteligenţă artificială avea o voinţă mai imediat vizibilă.

— Poftim, îi dădu stick-urile golite. Am terminat cu ele.

El întinse sacul.

— Şi mănuşile, îi ceru. Îmi pare foarte rău de ceea ce ai păţit la mână.

— E-n regulă, spuse Mahit. *Ezuazuacat* s-a ocupat de asta.

Dacă Balanţă Şapte ar fi fost cel care lăsase *xauitl* pentru ea, tânărul ar fi ştiut că stăpâna lui împiedicase moartea staţialei… dar expresia nu i se schimbă absolut deloc. Încuviinţă doar senin, ca şi cum ar fi fost ceva uzual ca Teslă Nouăsprezece să acorde primul ajutor. Poate că aşa şi era.

— Mai este ceva? întrebă el.

Până mâine-dimineaţă, trebuie să evadez din biroul-închisoare, un prizonierat foarte plăcut şi foarte periculos pentru viaţa mea, ca să preiau o maşinărie ilegală furată din cadavrul predecesorului meu. Mă poţi ajuta în privinţa asta?

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

Balanţă Şapte încuviinţă din cap.

— Noapte bună, ambasadoareo, rosti el şi dispăru pe hol.

Mahit îl privi plecând. După ce dădu colţul, ea reveni în birou. Uşa şuieră încetişor şi se închise. Rămase tăcută, privind sofaua de lângă fereastră, cu pilota împăturită, se gândi să se întindă acolo, să închidă ochii şi să alunge din minte orice avea legătură cu Teixcalaan. Se gândi de asemenea să iasă pe fereastră şi să încerce să evadeze prin grădini. Ar fi însemnat să sară de la primul etaj. Probabil că şi-ar fi luxat vreo gleznă, ca să se asorteze cu mâna

bandajată şi vânătăile cu care se alesese pe şold, când căzuse peste ea peretele restaurantului.

Se străduia să conceapă un plan fezabil, care s-o poată aduce înapoi la Palat-Est în zori, când auzi o ciocănitură în uşă. Era trecut de miezul nopţii – ambele luni ale Oraşului răsăriseră, discuri micuţe şi îndepărtate pe cerul dinapoia ferestrei. Mahit crezuse că toţi dormeau de mult.

— Cine e? întrebă ea.

— Zegras Trei. Deschide, Mahit, am veşti bune!

Staţiala nu-şi putea imagina că existau veşti bune care să necesite a fi aduse la cunoştinţă la ora aceea. Când se ridică să deschidă uşa, şi-o imagină pe Zegras Trei înconjurată de un grup mic de Însoriţi, gata s-o aresteze; sau însoţită de Perlă Zece, gata s-o ucidă. Tot felul de trădări posibile.

Dincolo de prag se afla însă numai *asekreta*, cu ochii afundaţi în orbite, epuizată şi efervescentă ca şi cum ar fi băut încontinuu cafea. Sau ceva mai puternic. Poate că nu era aşa.

Se apleca pe sub braţul lui Mahit, fără să o fi întrebat dacă putea intra, apoi gesticulă spre uşă ca să se închidă.

— Aşadar, vrei o audienţă privată la Strălucitoarea Sa Maiestate, da?

— Da? zise Mahit nesigur.

— Ai nişte haine mai bune? Deşi bănuiesc că asta este o acţiune clandestină şi că probabil n-ar trebui s-o tratăm ca pe o audienţă oficială. Totuşi... Ceva! Dar numai dacă le ai la îndemână, fiindcă nu dispunem de mult timp.

— De ce vrea Împăratul să stea de vorbă cu mine la miezul nopţii?

— Nu sunt omniscientă, aşa că nu-ţi pot răspunde cu exactitate, zise Zegras Trei îngâmfată, dar eu sunt genul de persoană care petrece paisprezece ore intervenind pe lângă birocraţi şi patricieni clasa a treia, a doua şi întâi, pentru ca în cele din urmă să port o conversaţie personală cu Păstrătorul Călimării Imperiale, iar el îmi spune că Strălucitoarea Sa Maiestate este foarte interesat să se întâlnească urgent cu ambasadoarea Lsel şi că înţelege

nevoia atât a urgenţei, cât şi a discreţiei, şi că ne roagă să mergem acum.

— Bănuiesc că aşa ceva nu este doar neobişnuit, ci are şi puterea absolută a unui ordin imperial, zise Mahit.

Cu doar câteva ore în urmă, nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să considere o audienţă la Împăratul teixcalaanli o oportunitate pentru evadare. Dar dacă izbutea să se strecoare în Oraş înainte de a reveni la biroul lui Teslă Nouăsprezece, să se întâlnească apoi cu Azalee Doisprezece şi apoi să se întoarcă, înainte ca nimeni să nu-şi fi dat seama cu adevărat că lipsise… Trebuia s-o pună şi pe Zegras Trei la curent, deoarece altfel n-ar fi putut face nimic. (De asemenea, nu era sigură că şi-ar fi putut găsi calea de întoarcere în Palatul-Est.)

— Da şi da, zise Zegras Trei. Teslă Nouăsprezece ştie deja – cred că ne va însoţi acolo. Am fost trimisă iniţial pe piste false, dar nu sunt încă sigură cine este responsabil – dacă vom fi aduse în palat ca şi cum am face parte din suita unei *ezuazuacat*, ca acoperire…

— Bineînţeles că acceptăm invitaţia, o întrerupse Mahit. Chiar dacă este secretă… poate tocmai fiindcă este secretă…

— Tu ai fost antrenată pentru intrigi de palat? În Lsel?

Asekreta zâmbise când spusese cuvintele acelea, totuşi staţiala era la fel de convinsă că fusese şi o înţepătură discretă.

— Aşteaptă numai până o să-ţi explic ce vom face după ce o vom vedea pe Strălucitoarea Sa Maiestate, spuse Mahit. Atunci vei crede cu adevărat că am fost învăţată arta înşelătoriei la Curte alături de limbile străine şi eticheta.

Apartamentele imperiale îi reaminteau lui Mahit mai degrabă de biroul lui Teslă Nouăsprezece decât de scânteierea stelară a sălii de bal unde se desfăşurase concursul de oraţii: erau un labirint de marmură albă străbătută de vinişoare aurii, cu tipare ce semănau cu peisaje citadine ruinate – sau fantastice – sub ceruri ca

arcuri electrice. Teslă Nouăsprezece le cunoştea destul de bine ca să zâmbească şi să schimbe amabilităţi cu majoritatea celor pe lângă care treceau; practic *ezuazuacat* era asortată cu marmura, deşi jacheta ei avea pe alocuri un alb chiar mai strălucitor, mai rece. Mahit şi Zegras Trei o urmau ca nişte spectre. Dacă Teslă Nouăsprezece avea opinii despre cererea Împăratului de a se întâlni cu Mahit în privat, nu le împărtăşise. Ea îşi trăsese pur şi simplu cizmele în picioarele desculţe, o examinase pe Mahit de sus până jos, ca şi cum i-ar fi evaluat caracterul adecvat într-un chip complet nou – în estimarea aceea exista o intimitate despre care staţiala considera că-şi avea originea undeva între momentul când simţise impulsul de a o atinge pe *ezuazuacat* în camera de baie şi momentul în care alungase impulsul acela –, apoi le purtase în adâncul Palatului-Pământ.

Era ca şi cum ar fi coborât în inima lumii: încăperi se deschideau ca nişte valve între atrii şi apoi se închideau etanş în urma lor, după ce le traversau. Până şi după miezul nopţii, părţile cele mai interioare ale palatului pulsau; sunetele înăbuşite ale unor tălpi de papuci, foşnetul veşmintelor unui patrician după un colţ. Glasuri murmurate în depărtare. Mahit se întrebă dacă Împăratul dormea. Poate că dormea în reprize. Se trezea la fiecare trei ore ca să mai lucreze o oră, să citească rapoartele adunate peste noapte de pe întregul cuprins al vastului Teixcalaan.

Păstrătorul Călimării Imperiale le aştepta într-o anticameră ai cărei pereţi de marmură erau acoperiţi de o tapiserie aurită străveche. Era scund – cât Zegras Trei, care abia ajungea la umărul lui Mahit –, cu chip prelung şi obişnuita frunte mică. El şi Teslă Nouăsprezece ridicară din sprâncene unul către celălalt, aidoma unor parteneri aflaţi de părţile opuse ale tablei de joc familiare.

— Aşadar, o ţii într-adevăr în biroul tău, spuse el.

— Ai grijă s-o trimiţi înapoi după ce Strălucirea Sa termină cu ea, Pod Douăzeci şi nouă, zise Teslă Nouăsprezece şi-i făcu semn lui Mahit să înainteze fără ca

staţiala să fi putut formula vreun protest politicos că venise acolo din proprie iniţiativă şi cu propria ataşată culturală.

Zegras Trei rosti în metrică perfectă:

— Onoarea de a te întâlni personal, Pod Douăzeci şi nouă, este ca descoperirea unui izvor cu apă proaspătă în munţi.

Era probabil o aluzie, dacă nu chiar un citat direct.

Pod Douăzeci şi nouă râse, ca şi cum ar fi primit un cadou.

— Vino şi stai cu mine, *asekreta*, în timp ce ambasadoarea ta va fi în audienţă. Trebuie să-mi povesteşti cum ai reuşit să-i învingi pe toţi subsecretarii mei într-o singură zi.

— Ai grijă, spuse Teslă Nouăsprezece, este vicleană.

— Mă avertizezi realmente în legătură cu ceva? întrebă Pod Douăzeci şi nouă. Sprâncenele lui îi atinseră linia părului când le înălţă. Pe lumina stelelor, ce a reuşit copila aceasta să-ţi facă ţie?

— Vei afla, răspunse Teslă Nouăsprezece mulţumită de sine ca o pisică.

După aceea se întoarse către Mahit şi o atinse pe încheietură, chiar deasupra pansamentelor cu care o bandajase.

— Nu trebuie să faci tot ce-ţi cere el, zise *ezuazuacat*, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere înainte ca Mahit să poată determina dacă prin „el” se referise la Păstrătorul Călimării Imperiale ori la Direcţie Şase însuşi.

— Îţi apreciez ajutorul în stabilirea acestei audienţe, se adresă staţiala lui Pod Douăzeci şi nouă, încercând să preia măcar parţial controlul procedurilor. Şi sper că nu te reţinem de la odihnă.

El îşi răşchiră toate degetele de la ambele mâini pe lângă corp, un gest teixcalaanli pe care Mahit îl interpretă ca nonşalanţă.

— Nu este prima dată. Nu pentru un ambasador Lsel şi în niciun caz pentru mine. Intră, ambasadoareo Dzmare. A rezervat pentru tine o întreagă jumătate de oră.

Bineînţeles că Yskandr fusese aici înaintea ei. Promiţând viaţă veşnică şi continuitatea memoriei. Probabil pentru întâia oară în viaţa ei, Mahit se trezi dorindu-şi să nu-l fi cunoscut pe Yskandr aşa de bine. Pentru ca să nu vadă atât de limpede cum putuse el face alegerile pe care le făcuse. Însă primitorii de imago erau aleşi pentru că manifestau compatibilitate psihologică reală cu predecesorii lor, iar ea şi Yskandr – ce bine ar fi fost dacă ar fi dispus de suficient timp! – avuseseră o relaţie foarte lină la începutul parteneriatului. Ea înţelegea cu adevărat.

Dar era singură, iar asta era vina lui Yskandr. A ambilor Yskandr: cel mort şi imago-ul dispărut. Vina lui, chiar dacă avuseseră loc acţiuni de sabotaj din Lsel. Mahit se aplecă puţin şi-l lăsă pe Pod Douăzeci şi nouă să fie întreţinut (sau interogat) de Zegras Trei, după care trecu prin ultima uşă dintre ea şi Împăratul Direcţie Şase.

Abia când clipi din ochi înaintea schimbării luminii ambientale – în anticameră fusese diminuată din cauza orei înaintate, dar camera de audienţe a Împăratului strălucea sub spectrul complet al lămpilor-zori –, îşi aminti de intensitatea reacţiei sistemului ei limbic – influenţat de imago – pe are o avusese înaintea Împăratului la banchetul ocazionat de concursul de oraţii. Se simţi tremurând de încordare, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a da ochii cu o comisie de examinare sau cu un amant secret, iar acesta era alt motiv pentru care regreta că-l cunoscuse pe Yskandr, întrucât imaginile remanente ale memoriei lui neurochimice reverberau printre ale ei.

Împăratul stătea pe o sofa, ca un om obişnuit. Ca un bătrân încă treaz la ceas târziu în noapte, cu umerii mai gârboviţi decât la banchet, cu chipul scofâlcit şi ascuţit. Pielea îi era pământie şi translucidă. Mahit se întrebă cât de bolnav era cu adevărat – şi în ce fel, dacă era unul dintre valurile de afecţiuni minore ce marcau bătrâneţea sau ceva mai profund, mai rău, un cancer sau insuficienţă funcţională a unui organ. Lămpile-zori aveau probabil rolul de a-l ţine treaz – lumina de spectru complet putea avea efectul acesta asupra celor sensibili –, dar îl înconjurau cu

o aureolă de lumină solară, despre care Mahit aprecie că amintea în mod deliberat de tronul suliţelor solare imperial.

— Ambasadoareo Dzmare, rosti el şi-i făcu semn cu două degete să se apropie.

— Maiestatea Voastră Imperială.

Se gândi să se lase în genunchi, să facă o genuflexiune, să-i îngăduie Împăratului să-i cuprindă din nou încheieturile întinse în mâinile lui fierbinţi. Dori asta, iar în dorinţă găsi destul motiv ca să respingă impulsul. De aceea îndreptă umerii şi întrebă:

— Pot să mă aşez?

— Aşază-te, zise Direcţie Şase. Tu şi Yskandr sunteţi amândoi prea înalţi ca să puteţi fi priviţi corespunzător când staţi în picioare.

— Eu nu sunt el, spuse Mahit.

Se aşeză pe un scaun de lângă sofaua lui. Observând prezenţa în cameră a altei persoane care respira, unele lămpi-zori se rotiră prompt pentru a străluci către ea.

— *Ezuazuacat* mi-a spus că vei zice asta.

— Nu mint, Maiestatea Voastră.

— Nu, nu minţi. Yskandr n-ar fi avut nevoie de o escortă care să-l treacă de birocraţi.

Cutezătoare, ca un panaceu împotriva sentimentului de înec inevitabil, Mahit zise:

— Îmi cer iertare. Trebuie să vă fie dificil s-o întâlniţi pe succesoarea prietenului vostru. În Lsel, există mai mult sprijin pentru tranziţia prin descendenţa imago.

— Există, rosti Împăratul.

Era mai puţin o întrebare, cât mai degrabă o invitaţie.

Mahit nu era deloc ignorantă în privinţa funcţionării culegerii de informaţii. Ea ştia că era rănită, epuizată, imersată într-o amorţeală cauzată de şocul cultural, ale cărei margini nu le putea distinge, şi că vorbea cu un bărbat care controla un sfert din galaxie, indiferent dacă acum murea treptat sau nu; ar fi dorit să se spargă precum un ou şi să lase cuvintele să curgă din ea. N-ar fi ajutat-o nici măcar răspunsul la întrebarea cât din asta era o

tehnică bună de interogare şi cât era ecou de încredere din partea sistemului limbic.

— Noi avem o tradiţie îndelungată de terapie psihologică, zise ea şi se opri, brusc, ca şi cum şi-ar fi înghiţit cuvintele.

Câte o propoziţie pe rând.

Împăratul râse, mai relaxat decât se aşteptase staţiala.

— Bănuiesc că aveţi nevoie de aşa ceva.

— Observaţia asta se bazează pe părerile voastre despre Yskandr sau despre mine?

— Se bazează pe observaţiile mele despre oameni, dintre care tu şi Yskandr sunteţi doar un set interesant de excepţii.

Mahit încasă zâmbind lovitura – prea larg, aproape simţind zâmbetul lui Yskandr – şi răşchirând degetele în acelaşi gest teixcalaanli pe care-l folosise Pod Douăzeci şi nouă.

— Cu toate acestea, zise ea, în Teixcalaan nu există o tradiţie comparabilă.

— Ambasadoareo Dzmare, ai fost alături de noi doar patru zile. Este posibil să-ţi fi scăpat ceva din vedere.

Mahit era convinsă că-i scăpaseră foarte multe din vedere

— Strălucirea Voastră, aş fi fascinată să aflu despre metode teixcalaanli de abordare a tulburărilor psihologice.

— Sunt convins. Dar nu de aceea ai solicitat cu atâta insistenţă această audienţă.

— Nu.

— Nu. Vorbeşte atunci. (Direcţie Şase îşi încrucişă degetele; încheieturile falangelor erau noduroase, din cauza vârstei, şi brăzdate de cute adânci.) Susţine-ţi cazul pentru alt loc unde ar trebui să-mi trimit armatele.

— De ce sunteţi atât de sigur că asta am venit să cer?

— Aha, spuse el. Asta îmi ceruse Yskandr. Eşti tu atât de diferită, aşadar? Încât să-ţi pese mai mult de altceva decât de staţia ta?

— Acela a fost singurul favor pe care vi l-a cerut?

— Bineînţeles că nu. Acela a fost singurul la care am zis

„da”.

— Şi-mi veţi zice „da” şi mie, dacă voi cere?

Direcţie Şase o privi cu o răbdare ce părea infinită – aveau la dispoziţie o jumătate de oră, iar ea nu putea scăpa, muşchii din zona şoldului, acolo unde o învineţise peretele dărâmat, o dureau din cauza încordării şi-şi simţea bătăile inimii pulsându-i în rănile de la mână –, apoi ridică din umeri. Gestul aproape că se pierdu în complexitatea reverelor jachetei sale.

— Mă întreb dacă eşti o stare eşuată sau un avertisment, rosti el. Ar fi util să ştiu înainte de a-ţi răspunde. Dacă eşti în stare să spui.

Probabil că dorise să spună că Mahit era un eşec al procesului imago. Faptul că ea nu era Yskandr reprezenta un act deliberat sau o eroare? Iar dacă era o eroare, era una deliberată – oare Împăratul ştia despre sabotaj? N-avea cum. Nu, el nu ştia, dacă întrebase dacă Mahit era un eşec sau un avertisment. Brusc, staţiala îşi imagină expresia lui Direcţie Şase pe chipul fără riduri al copilului Antidot Opt. Aceeaşi expresie de calcul răbdător. Copilul era o clonă nouăzeci la sută; dacă ar fi căpătat memoria muşchilor, chipul lui avea să crească şi să ajungă acest chip. Ideea era repulsivă. Un copil n-ar fi făcut faţă unui imago. S-ar fi înecat în memoriile mai bătrâne; un copil abia dacă avea un sine de care să se agaţe. Probabil că asta dorea Direcţie Şase.

— Dacă aş fi o stare eşuată, spuse Mahit, şi m-aş afla aici pentru a vă arăta incertitudinea transferului imago, în niciun caz nu v-aş spune că sunt aşa ceva.

Iar dacă sunt un avertisment, nici măcar n-o ştiu. Se feri de conceptul acela – nu-l putea analiza aici şi o înfuriau până şi periferiile ideii, colorate de mesajele secrete ale lui Onchu, adresate mortului. Posibilitatea ca Lsel s-o fi trimis pe ea, imperfectă, pentru a-i dovedi ceva lui Direcţie Şase, un rebut, un obiect stricat… însă nu, ea nu putea să fie furioasă. Nu acum. Era singură cu Împăratul.

Acesta întrebă:

— Dar atunci ai demonstra-o?

— Bănuiesc că n-aş avea de ales, zise Mahit. Aşa că rămâne la latitudinea voastră, Strălucitoare Maiestate, să decideţi ce sunt eu cu exactitate.

— Poate că voi continua să văd ce voi face. (Când ridică din umeri, lămpile-zori ce-i orbitau umerii se mişcară odată cu gestul, ca şi cum ele şi împăratul ar fi fost o maşinărie coerentă, un sistem mult mai mare care reacţiona faţă de voinţa unui om.) Spune-mi un lucru, ambasadoareo Dzmare, înainte de a reveni la negocieri şi la răspunsuri. Tu porţi imago-ul ambasadorului Yskandr sau eşti memoria unei persoane cu totul diferite?

— Eu sunt Mahit Dzmare, rosti Mahit, ceea ce se simţea un fel de minciună prin omisiune, o mică trădare a lui Lsel, aşa încât continuă: Şi n-am purtat niciodată alt imago decât al lui Yskandr Aghavn.

Împăratul o scrută drept în ochi, parcă evaluând cine se afla înapoia lor, şi nu-i îngădui să-şi ferească privirea. *Yskandr*, gândi Mahit, *dacă a existat vreodată un moment în care să-ncepi să-mi vorbeşti…*

Şi-l imagină spunând „Salut, Direcţie Şase”, sec şi amuzat, dar şi inundat de recunoaştere. Ştia tonul precis pe care l-ar fi utilizat el.

Nu-l utiliză.

Împăratul întrebă:

— Când am discutat despre familiile din Arcul Vestic şi despre ce ar trebui făcut în privinţa solicitărilor lor pentru exclusivitate comercială, care a fost opinia ta?

Mahit nu ştia ce gândise Yskandr atunci. Yskandr al ei se întâlnise cu Împăratul la nivel social, dar nu fusese niciodată privit cu ochi atât de buni, încât să discute cu el despre politică.

— Asta a fost înaintea timpului meu, evită ea întrebarea.

Continua să fie observată, evaluată. Ochii Împăratului erau de un maro atât de închis, încât erau aproape negri – norcârligul lui era o plasă simplificată de sticlă aproape invizibilă –, iar ea ar fi vrut să-şi încleşteze mâinile în poală, ca să le oprească posibilitatea de a tremura. Ar fi durut-o prea tare dacă ar fi tremurat.

— Yskandr, rosti Împăratul şi pentru o clipă staţiala nu fu sigură dacă i se adresase ei sau dacă vorbea despre predecesorul ei, a venit cu multe argumente şi mi-a oferit multe lucruri, încercând să mă convingă să nu încep expansiunea. A fost fascinant să văd o minte atât de fluentă în graiul nostru străduindu-se atât de intens să ne convingă să acţionăm în sens contrar mileniilor noastre de succes. Noi am petrecut multe ore în camera asta, Mahit Dzmare.

— O onoare pentru predecesorul meu, murmură ea.

— Aşa crezi?

— Pentru mine aşa ar fi.

Nici măcar nu minţea.

— Aşadar terenul comun ajunge numai până aici. Sau poate că eşti doar diplomată.

— Strălucirea Voastră, contează care variantă este cea adevărată?

Când zâmbi, Direcţie Şase o făcu de parcă ar fi învăţat să zâmbească de la cineva din Lsel: obrajii ridaţi se ridicară şi dinţii fură dezveliţi. Un gest pe care-l învăţase, totuşi unul şocant de familiar, chiar şi după numai patru zile în care ambasadoarea văzuse doar expresii teixcalaanli.

— Tu, declară Împăratul, eşti la fel de lunecoasă cum a fost Yskandr.

Mahit ridică din umeri cu un gest deliberat. Se întrebă dacă puţinele lămpi solare ce o înconjurau răspundeau şi la mişcările ei.

El se aplecă înainte. Lumina din jurul său era caldă acolo unde atingea gambele şi genunchii staţialei, de parcă febra lui ar fi fost mobilă şi ar fi putut-o atinge.

— Nu merge, Mahit, rosti el. Filosofia şi politica sunt condiţionale – multiple, reactive. Ceva ce ar sugera teritoriul Lsel despre Teixcalaan, ar fi considerat neadevărat dacă am privi din perspectiva altui stat cu care se învecinează sau din perspectiva formei rafinate Teixcalaan, care se regăseşte aici, în Oraş. Imperiile au multe feţe.

— Ce anume nu merge?

— Să ne cereţi să facem excepţii, zise Împăratul. Yskandr a încercat într-adevăr. A fost foarte bun în încercările lui.

— Dar i-aţi spus „da”, protestă Mahit.

— Aşa este, încuviinţă Direcţie Şase. Şi-ţi voi spune şi ţie „da”, dacă vei plăti ce a promis el.

Mahit trebuia să-l audă spunând-o. Să fie sigură; să iasă din buclele acelea infinite ale ipotezelor ei.

— Ce v-a promis Yskandr?

— Planurile maşinăriilor imago ale lui Lsel, rosti Împăratul, nepăsător de parcă ar fi discutat preţul energiei electrice, şi câteva maşinării pentru utilizare imediată de către teixcalaanli. În schimbul lor, eu voi garanta suveranitatea Staţiei Lsel pentru cât timp dinastia mea va conduce Imperiul. Am apreciat că a fost o negociere destul de iscusită din partea lui.

Fusese într-adevăr iscusită. *Pentru cât timp dinastia lui va conduce Imperiul*. O succesiune de împăraţi-imago va fi o unică dinastie – un singur om, repetat la nesfârşit, dacă Direcţie Şase credea cu adevărat că procesul imago era *iterativ*, nu *compilator* – şi astfel tehnologia cumpăra independenţă Lsel. De-a pururi. Iar Direcţie Şase avea să scape de boala care-l ucidea şi avea să trăiască din nou într-un corp neînsemnat de vârstă.

Yskandr, gândi Mahit întinzându-se după imago, *trebuie să fi fost foarte încântat de tine, când ai stabilit termenii.*

— Poate că, urmă Direcţie Şase, vei dori să adaugi câţiva dintre terapeuţii voştri psihologi din Lsel. Bănuiesc că toate contribuţiile lor la teoriile teixcalaanli despre minte ar putea fi fascinante.

Oare cât de mult din Lsel dorea el să ia? Să ia şi să devoreze, şi să transforme în ceva care să nu mai fie deloc Lsel, ci Teixcalaan. Dacă n-ar fi fost Împărat, poate că Mahit l-ar fi pălmuit.

Dacă n-ar fi fost Împărat, poate că ea ar fi râs şi ar fi întrebat ce anume implicau, în mod exact, teoriile teixcalaanli despre minte. *Cât de vast este conceptul de*

sine?

Însă el era Împărat – gramatical şi existenţial – şi se gândea la toate cele paisprezece generaţii de descendenţe imago Lsel ca fiind ceva ce ar fi putut contribui la Teixcalaan.

Imperiul, lumea. Acelaşi cuvânt, cu beneficii egale.

Mahit nu mai spusese nimic de mult timp. Capul îi era plin de traiectoriile tuturor transportoarelor militare teixcalaanli, ce se ciocneau de furia ei, de sentimentul brusc de întemniţare mizerabilă pe care-l simţea. Din nou, pulsaţia bolnăvicioasă de durere în mâna rănită, bătând la unison cu inima ei.

— Yskandr a avut nevoie de mulţi ani să ajungă la decizia asta, Strălucirea Voastră, izbuti ea să rostească. Îngăduiţi-mi mai mult de o seară onoarea companiei voastre înainte de a lua decizia mea.

— Aşadar, ai dori să revii.

Bineînţeles că ar fi dorit. Era în audienţă privată cu Împăratul Întregului Teixcalaan, iar el era o provocare, o privea cu seriozitate şi-l privise cu seriozitate pe predecesorul ei – cum ar fi putut ea să nu dorească asta? O dorea, în ciuda acelei suferinţe.

Ceea ce spuse fu:

— Dacă Strălucirea Voastră mă acceptă. În mod clar, predecesorul meu v-a... interesat. S-ar putea să vă interesez şi eu. Şi-mi faceţi o favoare considerabilă, vorbind atât de clar.

— Claritatea, zise Direcţie Şase, continuând să afişeze zâmbetul acela Lsel, care o făcea pe staţială să-şi dorească să-i răspundă printr-unul similar, conspirativ, nu este o virtute retorică. Dar este foarte utilă, nu-i aşa?

— Da.

Într-un sens anume, aceasta era conversaţia cea mai clară pe care Mahit o purtase de când sosise în Oraş. Inspiră adânc pentru a se stăpâni – îşi aranjă umerii, străduindu-se nici să nu imite limbajul corpului lui Yskandr, nici să nu-l oglindească pe al împăratului – şi acceptă momeala oferită.

— Strălucirea Voastră, cu amabila voastră îngăduinţă de a continua să dau greş în retorică, vă întreb: Ce v-a făcut să doriţi maşinăriile noastre imago? Majoritatea celor care nu sunt staţiali consideră descendenţele imago destul de… inexplicabile. Inexplicabile în cazul cel mai bun.

Direcţie Şase închise ochii, apoi îi redeschise: un clipit prelung, lent.

— Câţi ani ai, Mahit?

— Douăzeci şi şase, potrivit timpului teixcalaanli.

— Teixcalaan a cunoscut optzeci de ani de pace. Trei din vieţile tale, însumate, de când o parte a lumii a încercat ultima dată să distrugă restul lumii.

În fiecare săptămână erau raportate încăierări la graniţe. Cu doar câteva zile în urmă, în Sistemul Odile fusese înăbuşită o rebeliune reală. Teixcalaan nu era paşnic. Totuşi, Mahit credea că înţelegea deosebirea asupra căreia era atât de fixat Direcţie Şase: acelea erau încăierări ce duceau războiul în exteriorul universului, în locuri necivilizate. Cuvântul pe care-l folosise el pentru „lume” era cuvântul pentru „oraş”. Cel derivat din verbul pentru „acţiune corectă”.

— Este o perioadă lungă, admise ea.

— Trebuie să continue, spuse Împăratul Direcţie Şase. Eu nu pot îngădui ca noi să dăm greş acum. Optzeci de ani de pace ar trebui să fie începutul, nu o epocă pierdută în care noi am fost mai omenoşi, mai grijulii, mai corecţi. Înţelegi?

Mahit înţelese. Era simplu, şi greşit, şi teribil: era teama de a ieşi din lume fără călăuzirea unei mâini corecte şi ştiutoare.

— I-ai văzut pe succesorii mei, continuă Direcţie Şase. Imaginează-ţi, ambasadoareo Dzmare, războiul civil cu adevărat excepţional pe care l-am putea avea în grija lor.

Sălile externe ale Palatului-Pământ erau complet pustii, cu excepţia celei în care se afla Zegras Trei, care se ridică deşi clătinându-se când uşile interioare se deschiseră ca un iris, lăsând-o pe Mahit să iasă.

— Dormeai? întrebă staţiala, dorindu-şi să fi putut moţăi şi ea pe o sofa, măcar zece minute.

Zegras Trei ridică din umeri. Sub lumina aurie slabă din anticameră, pielea ei cafenie părea cenuşie.

— Ai obţinut ce doreai?

Mahit nu ştiu cum să răspundă la asta. Zumzăia, vibra, era ticsită de secrete otrăvitoare. *Ce vânduse Yskandr*. De ce Direcţie Şase ar fi fost în stare să facă orice ca să rămână el însuşi şi Împărat. Nimic însă lesne de explicat.

— S-o luăm din loc, rosti ea. Înainte să observe cineva că nu mergem acolo unde ar trebui.

Asekreta emise un sunet de reflecţie, ca un bâzâit printre dinţi. Mahit trecu pe lângă ea şi ieşi pe uşa anticamerei. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi explice acţiunile. Nu acum.

Dacă se oprea să se gândească.

Nu făcea nimic, decât să se gândească.

Zegras Trei o urmă, postându-se în spatele umărului ei stâng, o umbră perfectă, aşa cum fusese şi la concursul de oraţii.

— Teslă Nouăsprezece a lăsat un mesaj, spuse ea cu o clipă înainte de a părăsi apartamentele Împăratului. Mi-a spus să-ţi transmit că nu te va opri să faci nimic imprudent. Că nu te va opri deloc.

Mahit se înfioră, ştiind că fusese eliberată şi se simţi oricum patetic de recunoscătoare faţă de Teslă Nouăsprezece şi Zegras Trei deopotrivă.

INTERLUDIU

O maşinărie imago este mică: cel mult cât falanga degetului mare al unui om. Chiar şi într-o staţie cu treizeci de mii de suflete şi zece mii de descendenţe imago păstrate cu ele şi în ele, întreaga incintă de stocare a maşinăriilor este o încăpere sferică, mică şi sterilă. Se află în apropiere de miezul energetic, inima ce bate a lui Lsel, izolată pe cât posibil de vicisitudinile ruinelor spaţiale, de razele cosmice sau de accidentele de decomprimare; ea este, a spus Aknel Amnardbat, locul cel mai sigur din Staţie. Limanul tuturor staţialilor: acolo unde morţii vin în cele din urmă să se odihnească, o vreme, pentru ca apoi să iasă din nou, refăcuţi.

Amnardbat se găseşte chiar în centrul ei. Pe toate suprafeţele, cu excepţia peticului de podea pe care stau tălpile ei şi a drumului de acolo până la uşă, pereţii incintei sunt acoperiţi cu compartimente sigilate şi etichetate: numere. Uneori sunt şi nume, pe containerele de descendenţe imago foarte vechi sau foarte importante. Dacă ar privi sus şi peste umăr, ar vedea un compartiment etichetat Moştenire, de unde a provenit cândva propria imago şi unde se va duce imago care va deveni ea însăşi cândva.

Pe vremuri considera că locul acela era liniştitor: tihnit, un memento perfect că întreaga Lsel se găsea în grija ei, extinzându-se înapoi în trecut şi înainte în viitor. Aknel Amnardbat se considera pe sine o arhivară, dacă ar fi trăit pe o planetă verde, şi-ar fi spus „grădinăreasă”. Sarcina ei este de a altoi o plantă cu alta, o minte cu alta, de a păstra, a proiecta şi a nu îngădui să se piardă nimic din Lsel.

Pe vremuri considera că locul acela era liniştitor.

Cu puţin timp în urmă – şase săptămâni, după calendarul teixcalaanli pe care Staţia a ajuns să-l folosească, pe care-l utiliza de altfel chiar înainte să se fi născut Amnardbat, o cultură este devorată în paşi atât de mici, încât femeia n-a ştiut niciodată să observe că o „săptămână” nu avea nicio

legătură cu rotaţia lui Lsel, când cu o faţă când cu cealaltă spre soarele său –, ea stătuse aici şi, beneficiind de accesul care-i era acordat în calitate de consilieră pentru Moştenire, făcuse ca unul dintre containerele acelea mici să-şi verse conţinutul în palmele ei, ce aşteptau.

Îşi curăţase unghiile cu solvent, ca de obicei. Le curăţase şi apoi le pilise, ascuţindu-le în vârfuri ce nu-i erau caracteristice.

Maşina din palmele ei, atunci, provenise dintr-un container etichetat *N-P (T.2)*. În jargonul codurilor maşinăriilor imago ale Moştenirii, asta însemna *Negociere-Politică* – desemnarea unei specialităţi, a unui *tip* –, apoi *Teixcalaan*, pentru descendenţa imago a negociatorilor politici trimişi să încheie acorduri cu Imperiul, şi *2*, adică a doua din lanţ. Maşinăria imago care îl înregistra pe Yskandr Aghavn, învechită, datată cu 15 ani în urmă.

Amnardbat o ţinuse cu grijă, o ridicase, o întorsese în lumina discretă, astfel încât scânteiase, metal şi ceramide, conductorii fragili unde avea să intre în suportul maşinăriei de la baza trunchiului cerebral al gazdei sale. Se gândise, cu intensitatea ei dintotdeauna: *Tu eşti la fel de corupt ca un piroman, ca o descendenţă imago ce va sfărâma carcasa staţiei cu o bombă. Tu eşti mai rău decât ambele, Yskandr Aghavn: tu vrei să inviţi Teixcalaan aici. Vorbeşti în versuri şi trimiţi înapoi maldăre de literatură, şi în fiecare an tot mai mulţi dintre copiii noştri susţin testele de aptitudini pentru Imperiu şi ne părăsesc. Ne lasă lipsiţi de cei care ar fi putut ei să fie. Eşti o otravă corozivă, iar o persoană virtuoasă va strivi maşinăria asta sub călcâiul ei.*

Ea nu strivise maşinăria, transformând-o în cioburi.

În loc de asta, zgâriase cu unghiile ei ascuţite – uşor, foarte uşor, abia venindu-i să creadă că făcea aşa ceva, comiţând un fel de trădare personală, o trădare a memoriei, a ideii de Moştenire, împotrivindu-se torentului de oroare îngreţoşată dinspre imago-ul ei (şase generaţii de consilieri pentru Moştenire, şi toţi îngroziţi până la greaţă, ameţiţi până la greaţă) – toate conexiunile acelea fragile. Le slăbise. Astfel încât să se poată rupe sub

presiune.

Apoi o pusese la loc şi se dusese s-o recomande pe tânăra Mahit Dzmare ca următoare ambasadoare a Lsel, iar săptămâni după aceea se simţise… bine. Virtuoasă.

Acum însă ea stă în incinta memoriilor, în sanctuarul ei paşnic şi liniştitor, iar inima îi galopează şi simte în gură gust de adrenalină şi de plumb, gustul remanent al neplăcerii propriei imago, care n-ar fi comis niciodată răul pe care l-a săvârşit ea, asupra niciunei descendenţe imago, decât dacă ar fi fost ceva oficial, în faţa Consiliului, cu completa aprobare a Consiliului. *Ce altceva aş putea atinge?* se întreabă Aknel Amnardbat. Ce altceva ar putea ea modifica?

Şi ar mai conta câtuşi de puţin acum, când nave de război teixcalaanli sunt îndreptate oricum către sectorul lor?

Până şi incinta aceasta protejată va fi spulberată, va fi risipită şi va pluti ca tot atâtea sfărâmături, dacă o navă ca *Secerişul roşu al înălţării* va decide că ar fi mai bine ca punctul Lagrange al Staţiei Lsel să rămână neocupat. Toată intervenţia ei în memorie, toată îndepărtarea otrăvii de către ea nu va mai însemna nimic. A făcut-o prea târziu.

CAPITOLUL UNSPREZECE

„Terenul comun este cel care mă distruge: eu nu pot alerga aşa cum ebrekti aleargă laolaltă în «vârtejurile» lor, patrupezi şi dornici de vânătoare, totuşi înţeleg natura unui «vârtej»: cum depinde de conducătorul său pentru direcţie, cum devine un singur organism în momentul uciderii. Înţeleg această natură, pentru că este şi natura mea, şi natura teixcalaanli – deşi poate că nu este universală pentru oameni, să găsească în felul acesta un scop comun, să dorească să-şi subsumeze sinele într-o bandă jurată. Nu mai sunt la fel de sigur în privinţa universalităţii pentru oameni. Sunt singur de prea multă vreme; devin un barbar, printre aceşti barbari, şi visez să văd Teixcalaan în ghearele alienilor. Nu cred că visurile mele sunt refractare; sunt proiecţia dorinţei, proiecţia unui sine în viitor. Imaginarea unor posibilităţi.”

***Rapoarte de la Frontiera Spirituală*, de Strung Unsprezece**

„ARTICOLE INTERZISE PENTRU IMPORT (STAŢIA LSEL): faună nemenţionată anterior la EFECTE PERSONALE (ANIMALE DE COMPANIE), elemente de floră şi fungi care nu deţin certificate care să ateste că au fost iradiate cu fascicule de electroni sterilizatoare, produse alimentare neambalate (produsele alimentare pot fi sterilizate la controlul vamal, la latitudinea vameşilor), toate articolele ce pot expedia proiectile dure prin atmosferă, toate articolele ce pot expedia flăcări sau lichide inflamabile, toate articolele capabile să emită particule aeropurtate (inclusiv substanţe pentru recreere menite inhalării, «maşini de fum» utilizate în industria divertismentului, «afumătoare» utilizate de bucătari sau în industria preparării alimentelor) ...”

Pachet de informaţii vamale, **distribuit navelor ce doresc să andocheze în Staţia Lsel**

Oraşul era străin în beznă. Nu atât silenţios, cât parcă bântuit: bulevardele şi grădinile acvatice, bazine adânci cu flori, din Palat-Pământ erau mai vaste în absenţa soarelui, formele tuturor clădirilor erau tulburător de organice, ca şi cum ar fi putut respira sau înflori. Puţinii teixcalaanlitzlim de pe străzi îşi fereau privirile – se mişcau ca nişte umbre, operând afaceri ale palatului cunoscute numai de ei, fără să vorbească. Mahit o urmă pe Zegras Trei şi ţinu capul plecat. Se simţea îngrozitor de obosită şi o dureau toate: şoldul, mâna şi capul, afectat fără doar şi poate de încordare, fără să fie un eveniment neurologic incipient. Aproape sigur.

Paşii lor reverberau pe marmură. În Lsel nu exista niciodată o beznă ineluctabilă, cu excepţia spaţiului cosmic în sine: cineva era mereu treaz, de cart. Spaţiile publice nu difereau în nicio clipă a ciclului individual somn/veghe a oricărei persoane. Dacă doreai întuneric, te întorceai în capsula ta cabină şi opreai iluminatul ambiental.

Această întreagă jumătate de planetă era lipsită de soare şi avea să mai fie aşa încă patru ore. Pe Mahit n-o deranjase ciclul diurn, când fusese la interior pentru majoritatea perioadei de întuneric. Era însă altfel să fie afară în timpul respectiv. Resimţea cerul apăsător şi neclar ca o presiune, apăsând-o pe ceafă, accentuându-i durerea de cap. Era ca şi cum bezna ar fi condus sunetele, le-ar fi diminuat şi distorsionat, ceva despre care ştia că era imposibil.

Doar filigranul auriu al IA autoprotectoare a Oraşului era mai vizibil la ora aceasta din noapte decât în timpul zilei. Curgea pe sub tălpile lor în bucle şi volburi. Suia pe fundaţiile unor clădiri, ajungând până la primul etaj, ca o infiltrare de fungi, şi tremura în beznă. Zegras Trei călca pe el cu atâta hotărâre, încât Mahit începu să suspecteze că *asekreta* se temea.

Aceasta nu-şi purta norcârligul. Îl scosese când ieşiseră din apartamentele imperiale şi-l băgase într-un buzunar interior al jachetei. *Nu existăm nicăieri,* spusese ea şi Mahit înţelesese că asta însemna că vor traversa Oraşul fără să lase vreo urmă electronică a prezenţei oficiale a lui Zegras Trei. Acum, urmând-o în întunericul care se îndesea, staţiala se întrebă dacă *asekreta* amâna o confruntare cu Oraşul, care, în mod inexplicabil, refuzase să se comporte aşa cum îi ceruse ea.

În loc de aşa ceva, o scăldase în foc albastru, de parcă nici măcar n-ar fi fost cetăţean. De parcă algoritmul perfect de care fusese atât de mândru Perlă Zece o desemnase ca fiind un corp străin, ceva ce trebuie ţinut la distanţă. O infecţie ce trebuie cauterizată exact cu focul acela albastru.

Mahit îşi închipuise imaginea aceea doar când ele se strecurară în Palat-Est în toiul nopţii; probabil că Zegras Trei ar fi râs de ea dacă i-ar fi explicat. Totul era asociat cu tulburarea pe care o simţea în urma audienţei la Direcţie Şase – tensiuni ascunse, ce bolboroseau, ridicându-se la suprafaţă.

Război civil. Oraşul în război cu sine însuşi.

Şi oare avusese el dreptate să dorească să utilizeze o maşinărie imago pentru a împiedica această uriaşă fiară devoratoare, acest imperiu, să-şi închidă fălcile pe propria carne?

Palat-Est era mai luminos decât Palat-Pământ, dar nu mai puţin straniu: luminozitatea provenea de la tuburile de neon ce ardeau roşu, albastru şi portocaliu, trasând poteci peste piaţete, călăuze strălucitoare spre clădiri guvernamentale. Zegras Trei ezită la o răspântie, unde filigranul IA se condensase într-un nod – îşi îndreptă vizibil umerii – şi-l ocoli, grăbindu-se pe un bulevard luminat în oranj, iar apoi îi făcu semn lui Mahit s-o urmeze. Florile albe ce-i mărgineau trotuarele păreau cufundate în flăcări.

În mod limpede, Mahit era trează de prea mult timp, dacă vedea foc în aranjamente florale. Asta era problema. Nu faptul că halucina – era aproape sigură că nu halucina

defel –, ci că nu dormise şi toată adrenalina din incidentul cu floarea otrăvită şi audienţa la Direcţie Şase i se scurgea din corp.

Cu toate acestea, întrebă în şoaptă:

— Eviţi Oraşul?

Zegras Trei nu se opri din mers.

— Nu, răspunse ea. Nu-mi asum riscuri, asta-i tot.

Ele nu discutaseră despre ce i se întâmplase în Piaţa Centrală Nouă. Nu avuseseră timp în apartamentele lui Teslă Nouăsprezece. Sau nu păruse potrivit să vorbească despre asta sub ochii atotvăzători ai echipamentelor de înregistrare ale *ezuazuacat*. Acum, în întuneric, Mahit se simţea fie curajoasă, fie nesigură, fie o combinaţie a celor două, ce-i dezlega limba.

— Nu ţi-a mai făcut niciodată aşa ceva, aşa-i? zise ea. A crezut că eşti cineva pe care are voie să-l disciplineze.

— Bineînţeles că nu.

— Patriciană clasa a doua, imună la forţele mărunte ale justiţiei.

— Cetăţean al Teixcalaan care respectă legea, ambasadoareo.

Mahit făcu o grimasă. Întinse mâna şi o atinse pe umăr.

— Scuze, rosti ea.

— Pentru ce?

— Nu pot să-mi cer scuze pentru că-ţi contest autoritatea morală?

— Ba poţi, zise Zegras Trei, dar n-aş zice că-i un mod prea practic de a-ţi umple timpul. Oraşul… am fost surprinsă.

— Te-ai ales cu o criză de epilepsie, nefiind pregătită pentru surprize.

Asekreta se opri brusc, se întoarse şi ridică ochii la Mahit.

— După aceea am fost surprinsă, anunţă ea cu un aer de autoritate fermă. După aceea am beneficiat de suficient timp ca să fiu surprinsă. În spitale n-ai ce să faci, după ce ai terminat să reciţi acrostihurile politice cele mai grele pe care le ştii, pentru a te asigura că Oraşul tău nu ţi-a distrus

memoria pe termen lung.

— N-ar fi trebuit să aduc subiectul ăsta în discuţie.

— Nu sunt fragilă, zise Zegras Trei. Îi pot face faţă barbarei mele care se întreabă dacă nu cumva civilizaţia mă va electrocuta din nou.

— Chiar crezi că eu mă întreb aşa ceva?

— Eu asta m-aş întreba.

În întuneric, lui Mahit i se păru că ochii lui Zegras Trei semănau cu nişte pietricele negre, fără pupile, la fel de străine precum cerul.

— Ah, urmă Zegras Trei, şi m-aş mai putea întreba dacă astfel de accidente s-au întâmplat şi altor oameni, şi în ce circumstanţe.

— Şi s-au întâmplat?

— Mai multe decât bănuisem. Opt în ultimele şase luni. Două dintre ele s-au soldat cu decese.

Mahit nu ştiu ce să zică – scuze nu funcţionase, iar este vina mea cerşea făţiş o alinare pe care ştia că n-o merită: probabil că era într-adevăr vina ei. Sau a lui Yskandr. Sau a acelei tulburări civile cu care fusese cumva asociat Yskandr. Colapsul iminent al ordinii.

— Ţi-am spus că am fost surprinsă, zise *asekreta* destul de blândă. Haide! Până la apartamentul tău mai avem de mers vreo douăzeci de minute.

Pe tot drumul până acolo, staţiala simţi că Oraşul le privea, chiar şi fără norcârlige care să marcheze urme electronice ale prezenţei lor; o simţi şi-şi spuse că exagera din nou. Era o problemă – că Oraşul omora sau rănea cetăţeni –, dar putea să nu fie problema ei. Putea să nu fie deloc vina ei. În mod cert, nu totul putea fi vina ei. Ea se putea îndepărta suficient de tendinţa narativă a gândirii teixcalaanli pentru a crede asta. O putea face.

Bărbatul din apartamentul lui Mahit era o siluetă dizolvată între ferestrele înalte: haine negre, păr negru, invizibil în obscuritate până în clipa când se mişcă. Mahit îl văzu mai întâi ca o străfulgerare, un instrument din mâna lui reflectase cu foc alb lumina holului, iar apoi ca o năvală

de mişcare spre ea. Apucase să facă doar doi paşi dincolo de cadrul-iris al uşii. Zegras Trei, care-şi pusese la loc norcârligul, pentru a se adresa uşii, se afla în stânga ei, la o parte din drum…

Teroarea se simţi ca o lovitură de picior în stern. Un om raţional ar fi fugit. Mahit se aşteptase întotdeauna ca ea să fugă, dacă avea să se confrunte cu o ameninţare fizică directă – fusese eliminată de timpuriu în testările de aptitudini orientate spre luptă din Lsel, deoarece avea prea mult instinct de autoconservare şi tresărea prea repede. Bărbatul – ceva din chipul lui îi era oribil de familiar acum, când apăruse în lumina provenită de pe hol – venea spre ea cu obiectul ascuţit ţinut în mâna stângă. Obiectul se defini ca fiind un ac, gros ca un spin, al cărui vârf sclipea mat de la un fluid uleios, şi Mahit gândi: *Otravă, este acoperit cu otravă*, în clipa în care se răsuci înapoi, se dezechilibră şi căzu pe podea, aterizând pe podul palmei bandajate. Şocul durerii fu îndeajuns de violent pentru ca, iniţial, să creadă că fusese lovită de agresor. După atâta timp, încă tresărea.

— Ce pi… începu să rostească Zegras Trei din uşă.

Mahit îl văzu pe bărbat ridicând ochii, încremenind ca să evalueze situaţia – şi în încremenirea aceea, îl ştiu, recunoscu felul în care arătase când fusese surprins şi speriat, îl văzuse aşa când Nemţişor Treizeci îl desprinsese de pe ea în holul din Palat-Pământ. Nu-şi putea aminti numele lui. Încercase s-o racoleze de partea lui Fulger Unu, iar Nemţişor Treizeci îl ameninţase şi… şi acum el era în apartamentul ei şi-şi ridica acul teribil direct spre Zegras Trei. Mahit se gândi la *xauitl*, otravă de contact sau, poate, injectabilă, şi galopă prin toate neurotoxinele pe care le cunoştea, toate teribile – atacatorul ei era rapid. Era imposibil ca Zegras Trei, încă afectată după şocul electric primit din partea Oraşului, să scape teafără, dacă el o lovea cu asta.

Mahit se rostogoli şi lovi cu umărul în partea laterală a genunchiului bărbatului, cu toată greutatea pe care putu s-o proiecteze într-acolo. Se întinse către glezna lui, o smuci

de pe podea, cuprinzându-i cu ambele palme pielea cizmei, şi simţi o durere spectaculoasă – probabil că băşicile de sub bandaje se sparseseră. Totul de la cot în jos se transformă în foc lichid, care topea şi picura. Bărbatul căzu. Mahit simţi adrenalină sălbatică, încă îngrozită, ca un viscol, un soi straniu de beatitudine… apoi se târî peste el, folosindu-şi toată înălţimea de barbară şi alonja membrelor non-teixcalaanli.

El înjură şi o răsturnă – era puternic, spusese că servise în Flotă, în Legiunea Optsprezece, chiar cea condusă de Fulger Unu, aşa că trebuia să fie puternic –, dar Mahit îl prinsese cu mâna sănătoasă de gulerul cămăşii şi-şi trecuse o gleznă ca un cârlig în jurul coapsei lui, aşa că se răsturnară împreună, iar bărbatul ajunse deasupra. Vârful acului se apropie de gâtul ei. Avea s-o atingă, avea să-i cauzeze paralizie şi sufocare, avea să-i pătrundă în creier şi să-i dizolve pe ea şi pe Yskandr şi tot ce însemnau ei doi laolaltă. Se strădui cu disperare să prindă încheietura teixcalaanlitzlim cu mâna care-i era încă bandajată. Îl ţinu cu disperare, în ciuda ţipătului de durere, cu băşicile spărgându-se.

— N-ar fi trebuit să te lupţi, scuipă el, barbară împuţită…

Nu-i păsase prea mult că e barbară când dorise s-o racoleze într-o legiune teixcalaanli, nu?

Mahit îi îndoi încheietura spre îndărăt, cu toată puterea de care era capabilă, împingându-i mâna spre propriul gât. Vârful acului îi zgârie grumazul şi lăsă o linie lungă, care se umplu cu mărgele roşii – se umflă imediat – şi deveni purpurie, la naiba, ce conţinea toxina aia? Bărbatul scoase un sunet gutural, sugrumat. Ea îi simţi corpul încordându-se – spasm –, apoi începu să tremure, o zvârcolire oribilă, lipsită de sens. Acul îi căzu dintre degetele inerte şi ateriză pe podea, lângă capul staţialei.

Mahit îl împinse într-o parte şi se târî îndărăt pe fese şi pe coate. Ar fi trebuit să ţipe cu mult timp în urmă. Acum era foarte linişte; se auzea doar şuieratul neregulat al răsuflării ei.

După un minut, care i se păru interminabil, auzi uşa apartamentului închizându-se cu un şuierat, iar luminile din plafon se aprinseră. După aceea, Zegras Trei se aşeză lângă ea. Amândouă stăteau cu spatele lipit de perete. În lumina ambientală cu totul normală, corpul atacatorului părea mic, distonant, câtuşi de puţin cineva care se mişcase, respirase şi ar fi putut s-o ucidă. Acul stătea lângă el ca un şarpe în repaus. Mahit îşi aminti numele bărbatului pe măsură ce răsuflarea îi reveni la normal. Conifer Unsprezece. Un om. Acum, un om mort.

— Ei bine, rosti Zegras Trei cu glas tremurat, într-un aşa bucluc în mod clar n-am mai intrat niciuna până acum. Eşti bine?

— N-am fost rănită, zise Mahit.

Părea mai înţelept să se oprească acolo.

Zegras Trei încuviinţă din cap; staţiala văzu mişcarea cu coada ochiului. Nu-şi putea desprinde privirea de la cadavru.

— Hmm, făcu *asekreta*. Bun! Ai mai… făcut asta până acum?

— Ce – să omor pe cineva? întrebă Mahit şi, oh, da, exact asta făcuse, nu?

Simţi că-i vine să vomite.

— Bineînţeles, autoapărarea este un argument perfect valid, dacă vrei. Ai mai făcut-o?

— Nu.

Zegras Trei se întinse şi o bătu uşor pe umăr, o atingere şovăitoare ca de fulg.

— Să fiu sinceră, este un soi de uşurare; mă întrebam dacă nu cumva staţialii sunt amorsaţi pentru violenţă explozivă, pe lângă faptul că poartă persoane moarte în capetele lor.

— Măcar o dată, spuse Mahit cu o frustrare disperată şi inutilă, mi-ar plăcea să-ţi imaginezi că aş putea face ceva pentru că este ceea ce face un om.

— Mahit, majoritatea oamenilor nu…

— Sunt atacaţi pe neaşteptate de străini cu arme terifiante în propriile apartamente, în timp ce fug de unicul

lor aliat politic ca să se ducă la o întâlnire secretă pe o planetă străină? Nu, ai dreptate. Presupun că aşa ceva nu se întâmplă teixcalaanlitzlim.

— Nu se întâmplă nimănui, rosti Zegras Trei. Nu de regulă.

Staţiala îşi coborî capul în palme şi apoi tresări când mâna vătămată îi atinse obrazul. În mod brusc şi cu o intensitate absurdă, dori să doarmă. Să doarmă, preferabil între pereţii siguri ai unei capsule-cabine înguste din Lsel, dar în primul rând să doarmă. Scrâşni din dinţi, muşcându-şi limba într-o parte. Poate că avea să ajute. Nu era sigură.

— Mahit, repetă Zegras Trei, mai încet acum.

Apoi se întinse şi-i prinse mâna teafără între mâinile ei, împletindu-şi degetele cu degetele ei. Avea pielea uscată şi răcoroasă. Mahit întoarse capul şi o privi.

Asekreta ridică din umeri şi nu-i dădu drumul.

— Se întâmplă în istorii, spuse Mahit prosteşte.

Parcă încerca să facă un cadou din gestul acela: o aluzie pentru teixcalaanlitzlim. Pentru genul de femeie care ar fi prins-o de mână fără motiv.

— Pseudo-râu Treisprezece, urmă ea. Nu tocmai, dar pe aproape. Când *yaotlek* Stacojiu Nouă a fost atacat pe neaşteptate la periferia spaţiului cunoscut…

— Nu-i chiar aşa rău, zise Zegras Trei dar îşi trecu degetul mare peste încheieturile falangelor staţialei. Tu ai ucis doar un individ, care cu siguranţă că nu-i fratele tău clonă secret, care a dezertat, trecând de partea facţiunii ticăloase din Imperiu. Până ajung să fie scrise, istoriile sunt întotdeauna mai rele.

Mahit surâse fără să vrea, în ciuda cadavrului care zăcea în apropiere şi se umfla încetişor, roşu-purpuriu şi puhav.

— Ei vă învaţă asta, întrebă ea, când vă învaţă să vi le reamintiţi?

— Nu tocmai. Este mai degrabă o observaţie făcută pe baza experienţei mele – cel care scrie istoria are un plan, iar planul acela este de obicei pe jumătate melodramatic. În cazul lui Pseudo-râu Treisprezece, toţi protagoniştii

istoriei lui sunt îngrozitor de tulburaţi din cauza identităţilor înţelese greşit şi din cauza întârzierilor de comunicare, dar dacă vei citi ce a scris Diademă Cinci despre exact aceeaşi campanie de extindere, observi că ea vrea să te gândeşti la liniile de aprovizionare, fiindcă superiorul ei era ministrul Economiei…

— În Lsel noi nu avem o Diademă Cinci. Ăsta-i cu adevărat numele ei?

— Dacă numele tău ar fi fost Pălărie Cinci şi ai fi trăit în epoca de aur a istoriografiei epice, când toţi erau faimoşi la Curte şi luaţi în campanii ca martori oculari, ai fi publicat şi tu sub un pseudonim.

Zegras Trei vorbea cu atâta seriozitate, încât Mahit se pomeni râzând, în rafale scurte şi ascuţite, ce-i răneau pieptul. Era posibil să aibă o criză de isterie. Era extrem de posibil, ceea ce era o problemă. Avu nevoie de aproape o jumătate de minut ca să se liniştească şi să-şi recapete răsuflarea. *Asekreta* o strânse uşor de degete, iar ea expiră cu forţă printre dinţi.

Când se potoli, Mahit întrebă:

— Poţi să-mi spui din ce motiv un bărbat care m-a acostat la banchetul Împăratului pentru concursul de oraţii a încercat să mă omoare acum?

— El este? întrebă Zegras Trei eliberându-şi degetele dintre ale ei. Îţi mai aminteşti numele lui?

Se ridică în picioare şi se apropie de cadavru, cu mâinile încrucişate afectat la spate, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l atingă accidental. Se lăsă pe vine şi-l privi cu atenţie. Poalele jachetei i se revărsară pe podea ca elitrele abia desfăcute ale unei insecte.

— Conifer, spuse Mahit, cred că, de fapt, Conifer… Unsprezece. Dar eram uşor ameţită atunci. Ca şi el, de altfel.

— Povesteşte-mi cum l-ai întâlnit, rosti Zegras Trei.

Cu vârful pantofului, împinse capul mortului, înclinându-l astfel încât să-i poată vedea chipul.

— Căuta oameni care să nu fie de partea lui Nemţişor Treizeci, zise Mahit. Apoi eu l-am insultat şi el a încercat

să mă… prindă? Să mă rănească. După care Nemţişor Treizeci l-a oprit personal…

— N-ar trebui să umbli fără mine, zise *asekreta*, dar tonul ei nu era reprobator. Prin urmare, el te ştie. Măcar puţin. Îndeajuns ca să nu te placă. Nu este o persoană pe care s-o cunosc şi nu poartă culorile sau favorurile nimănui – desigur, niciun asasin n-ar face-o, indiferent ce ai citi în poezii sau în istorii…

— Crezi aşadar că este un asasin.

Zegras Trei se ridică în picioare.

— Ai alte idei?

Staţiala ridică din umeri.

— Răpitor, hoţ… poate cineva care voia să intercepteze întâlnirea mea, atât doar că nu-mi dau seama cine ar fi ştiut…

— Eu, de pildă, rosti Zegras Trei uşor sarcastic. Şi Azalee Doisprezece, care ţi-a cerut să te întâlneşti cu el aici.

— Dacă încep să presupun că tu încerci să mă ucizi, atunci…

Asekreta flutură dintr-o mână într-un gest de tăgăduire.

— Presupune că eu nu încerc. N-am convenit asta încă din prima zi când ai sosit aici? Eu nu încerc să te sabotez, iar tu nu eşti o idioată. Uciderea ta echivalează cu un sabotaj.

Conversaţia aceea – care avusese loc în aceeaşi cameră! – părea că se întâmplase cu multe luni în urmă, deşi Mahit ştia cu exactitate că trecuseră doar patru zile. De fapt, cinci, deoarece soarele începea să răsară.

— Ca să simplificăm atunci ecuaţia, rosti ea, n-ai fost tu. Rămâne Azalee Doisprezece şi… oricine i-ar fi interceptat mesajul înainte să fi ajuns la mine. El a precizat că fusese urmărit.

— Pentru ca să poată cineva să intercepteze un mesaj pe infofişă, ar trebui ori ca acel cineva să fie chiar în locul de unde a fost expediat mesajul ori ca Ministerul Informaţiilor să fi desigilat stick-ul şi apoi să-l fi sigilat la loc.

— Iar Ministerul Informaţiilor înseamnă tot tu sau

Azalee Doisprezece.

Zegras Trei o privi un moment prelung şi oftă.

— Există mulţi *asekretim*. Probabil că unii dintre noi lucrează pentru cel care a dorit moartea lui Yskandr, sau a ta, sau a lui Azalee Doisprezece…

— Şi dacă n-a fost o interceptare? întrebă Mahit, întrerupând-o. Înainte ca el… înainte ca eu… a zis n-ar fi trebuit să te lupţi – cred că voia să mă ameninţe, să mă determine să-i dau ceva. Nu cred că dorea să mă omoare. Cred că dorea ceea ce are Azalee Doisprezece, maşinăria imago, şi mai cred că voia să i-o dau. Poate că a fost trimis.

— Cine l-ar fi trimis?

Mahit se gândi să răspundă Fulger Unu, dar asta ar fi însemnat că ştiau toţi despre maşinăriile imago, toţi din Teixcalaan, nu doar toţi din palat; Fulger Unu se afla într-o navă-amiral undeva în spaţiul Teixcalaan – când ar fi putut el afla?

De aceea, rosti:

— Nemţişor Treizeci? Poate că a exploatat actul necontrolat al lui Conifer Unsprezece asupra mea. A avut multă grijă să-i sublinieze că fapta lui însemna agresiune şi că aveau să stea de vorbă mai târziu…

— Adică Nemţişor Treizeci să fi dorit o maşinărie imago? Îndeajuns de mult ca să şantajeze un curtean? Mda, n-aş zice că nu ar fi în stare de aşa ceva. Expresia lui Zegras Trei deveni ciudată – îndepărtată, uşor tristă. Mahit, maşinăriile tale imago sunt o problemă.

— Nu pentru noi, zise staţiala.

Doar pentru Teixcalaan, care le vrea neapărat. Sau care vrea neapărat ca ele să nu existe.

— Nu, încuviinţă Zegras Trei. Se îndepărtă de cadavru şi reveni la ambasadoare, întinzându-i o mână ca să se ridice. Cred că ele sunt o problemă şi pentru tine… sau cel puţin că tu ai o problemă, fiindcă ne-ai spus despre ele.

Mahit îi prinse mâna, deşi era atât de înaltă faţă de teixcalaanlitzlim, încât sprijinul oferit nu-i era de foarte mare ajutor.

— N-am făcut-o eu, îi zise după ce se sculă. *Yskandr* a

făcut-o, iar acel Yskandr care a făcut-o este un om pe care eu nu l-am cunoscut.

— Cum este?

— Cum este… ce anume?

— Cum este să nu fii o singură persoană?

Era o întrebare atât de neocolită – mai directă decât fusese oricine cu Mahit în tot timpul de când se afla pe planetă –, încât fu luată prin surprindere; continua să stea nemişcată, străduindu-se să înţeleagă ce fel de răspuns ar fi fost măcar posibil, cu degetele încă ţinându-le pe ale lui Zegras Trei, când uşa piui plângăreţ, cu nota ei inconfortabil de disonantă.

— Alţi asasini? zise *asekreta* excesiv de amuzată.

— Sper să fie Azalee Doisprezece, spuse staţiala. Deschizi tu?

Zegras Trei se conformă. Se duse într-o parte a uşii când îi ceru să se deschidă, ca şi când, dacă n-ar fi stat în dreptul ei, ar fi fost ferită de cel care aştepta să intre. Însă când uşa se deschise în iris, dincolo nu se afla decât Azalee Doisprezece. Mahit îl privi cum cerceta cu ochii scena: cadavrul vânăt la faţă de pe covor, lumina zorilor ce pătrundea pe ferestre, Mahit şi Zegras Trei având ele însele posturile unor fetiţe care, accidental, spărseseră un obiect de artă nepreţuit.

Se părea că inexpresivitatea teixcalaanli putea face faţă până şi dezvăluirii unei crime recente. Poate că era de folos şi faptul că Azalee Doisprezece arăta de parcă trecuse printr-o noapte la fel de stresantă. Costumul lui de Ministerul Informaţiilor era pătat de apă, iar manşetele portocalii i se murdăriseră. Un obraz îi era mânjit şi mare parte din păr i se despletise din coadă.

— Arăţi groaznic, Petală, comentă Zegras Trei.

— Trestie, pe covorul tău este un mort, aşadar felul cum arăt eu nu este important!

— De fapt, este covorul meu, interveni Mahit. Acum, vrei, te rog, să intri, să putem închide uşa?

După ce uşa fu încuiată în urma lui – ei trei erau închişi alături de mort, un secret mic care se alătura celorlalte

secrete enorme ale lui Mahit –, Azalee Doisprezece vârî mâna în interiorul jachetei şi scoase un pacheţel învelit într-o ţesătură. Semăna cu un cearşaf de la morgă, strâns şi atent împăturit. I-l întinse staţialei.

— Îmi eşti datoare, ambasadoareo, rosti el. Am petrecut trei ore fiind urmărit, apoi alte trei ascuns pe fundul unei grădini pe jumătate secate. Toată povestea asta a fost foarte amuzantă cât timp am schimbat mesaje criptate între noi, dar de acum devine tot mai puţin amuzantă. Ca să nu mai amintesc de faptul că ai mai făcut rost de un cadavru, cât timp n-am fost atent. I-a chemat cineva pe Însoriţi sau aveţi de gând să staţi cu braţele-ncrucişate?

— Urma să-i chemăm, răspunse Zegras Trei, ceea ce fu o noutate pentru Mahit.

Ea desfăcu ţesătura. În mijloc se găsea reţeaua micuţă din oţel şi ceramică a maşinăriei imago a lui Yskandr. Fusese extrasă cu multă grijă, cu ajutorul unui bisturiu, bănui ea; marginile fractale ca un penaj ale reţelei, acolo unde se interpenetra cu neuronii, fuseseră delimitate destul de mult, pentru ca după aceea să fie retezate precis, când tăişul lamei devenise prea grosolan pentru a continua la nivel microscopic. Însă Azalee Doisprezece nu ştiuse cum să decupleze reţeaua fractală – porţiunea din maşină care era ca o cochilie, o interfaţă – de nucleul central care-l conţinea pe Yskandr. Acela continua să fie intact, gândi Mahit, neatins nici chiar de bisturiul cel mai delicat. Era posibil să fie încă utilizabilă. (Pentru ce? Ca să înregistreze pe altcineva? Sau ca să încerce să ajungă la acel Yskandr, ambasadorul mort? La ceea ce mai rămăsese din el. Căzu pe gânduri şi decise ca deocamdată să nu pomenească nimănui ideea.)

Ridică maşinăria de pe cearşaful în care o ascunsese Azalee Doisprezece – nu era mai lungă decât ultima falangă a degetului ei mare – şi o puse în buzunarul interior al jachetei.

— M-am gândit, zise ea, să te aşteptăm să vii şi să-mi aduci obiectul obţinut în mod ilegal, pentru care te-am rugat să profanezi cadavrul predecesorului meu. Şi abia

apoi să chemăm pe cineva.

Dacă Zegras Trei urma să-l mintă pe prietenul ei cu privire la chemarea poliţiei, Mahit putea s-o ajute. Era probabil cel mai uşor. Putea fi chiar şi mai uşor să-i cheme pe Însoriţi, să anunţe… incidentul – încă se simţea cuprinsă de o oroare ameţitoare să-i spună „omor”, să-şi amintească senzaţia lui Conifer Unsprezece transformându-se în cadavru chiar peste ea –, să-l descrie exact aşa cum se petrecuse. Un bărbat intrase prin efracţie în apartamentul ambasadoarei; ei se luptaseră; în timpul luptei, bărbatul fusese ucis de propria armă.

— Acum îl ai, spunea Azalee Doisprezece, şi-l poţi păstra; eu am fost urmărit din clipa în care am ieşit din morga Judiciarului, ambasadoareo. Chiar de agenţii investigativi ai Judiciarului – blestemaţii de Ceţoşi au umblat după mine, nişte spectre în costume cenuşii. Crezusem c-am scăpat de ei, după ce am petrecut o oră într-o grădină acvatică, dar poate că n-a fost aşa… Sau poate că mesajul mi-a fost interceptat când ţi-am scris să-ţi spun să ne întâlnim aici. Cineva cu informaţii foarte bune a fost cu ochii pe corpul predecesorului tău şi a trebuit să mă folosesc de un terminal public ca să-mi scriu stick-ul şi să-l trimit.

Putea să fi fost Teslă Nouăsprezece. Mahit îşi reaminti cât de iute sosise *ezuazuacat* în morgă, la numai câteva ore după ce sugerase incinerarea corpului lui Yskandr potrivit ceremoniei funerare corespunzătoare din Staţie. Dar puteau la fel de bine să fi fost mulţi alţi actori, mai cu seamă Buclă Opt, dacă într-adevăr o forţă poliţienească specială din Judiciar îl urmărise pe Azalee Doisprezece. Asta era problema reală – prea mulţi erau interesaţi de Yskandr. Iar încă şi mai mulţi erau interesaţi de Mahit: ea procedase aşa în mod deliberat, se făcuse un obiect al atenţiei, cu speranţa de a afla cine-i omorâse predecesorul, iar acum nu se mai putea îndepărta de poziţia aceea, chiar dacă ar fi încercat.

Chiar dacă n-ar fi făcut nimic, ci ar fi rămas în apartament şi s-ar fi ocupat de activitatea pentru care

sosise aici, oamenii tot ar fi fost interesaţi: Buclă Opt solicitase în mod deliberat un nou ambasador Lsel. Indiferent ce ar fi făcut ea, n-ar fi existat nicio posibilitate de neutralitate.

— Mai eşti urmărit? întrebă staţiala.

Azalee Doisprezece suspină.

— Nu ştiu. Spionajul practic nu figurează pe fişa postului meu.

— Doar cel nepractic, spuse Zegras Trei.

Azalee Doisprezece se uită la ea şi-şi dădu ochii peste cap, iar fata ridică expresiv din umeri ceea ce păru să-l liniştească.

— Cred că vom afla asta, zise Mahit. Dacă o să încerce cineva să te omoare sau să mă omoare pe mine…

— Asasini şi spioni care fac filaj, spuse Azalee Doisprezece. Exact ce aveam nevoie. Ambasadoareo, dacă aş fi fost un ins mai raţional, nu numai că aş fi chemat Însoriţii, ci aş fi sugerat că m-ai şantajat să comit… trebuie să existe un delict care să definească furtul de la cadavre. Există, nu-i aşa, Trestie?

— Plagiatul, replică Zegras Trei, deşi ar fi dificil de susţinut la tribunal.

— Nu-i deloc amuzant.

— Ba este, Petală, dar numai fiindcă este oribil.

Mahit îi invidie pentru prietenia dintre ei. Ar fi fost mult mai uşor…

Ea nu avea însă parte de ceva uşor. Ea avea parte de maşinăria imago a lui Yskandr, de un cadavru şi de oferta Împăratului, care atârna ca o greutate deasupra ei: dacă preda tehnologia imago, întorcea din drum flota care se îndrepta spre Lsel, trădându-i lui Teixcalaan tot ce păstrase Staţia ei de paisprezece generaţii. Brusc se gândi la fratele ei mai mic, îşi imagină cum i se refuza orice imago pe care ar fi trebuit să-l primească în urma testelor de aptitudini, şi-l imagină luat din Staţie şi crescut pe o planetă teixcalaanli – el avea nouă ani, era prea mic ca să cunoască altceva decât farmecul misterios al unei asemenea aventuri… deşi nici ea nu se descurca mult mai

bine.

De ce ai spus „da”, Yskandr? întrebă ea intimul-tu, graiul staţial, tăcut în locurile pustii din mintea ei, unde ar fi trebuit să-i audă glasul, glasul acelei persoane care era menită să devină ei doi, toate cunoştinţele lui şi toate perspectivele ei.

„Habar n-am”, îi spuse Yskandr, clar ca un dangăt de clopot, „dar bănuiesc că am rămas fără alte soluţii mai bune”.

Furnicături gonind în jos prin nervii braţelor ei, în sus de la tălpi. Ca şi cum bărbatul mort o atinsese până la urmă cu acul lui otrăvit. Mahit se aşeză greoi pe sofa. Dacă Yskandr revenise cu adevărat – poate că nu erau necesare decât cantităţi letale de adrenalină, care să restabilească tot ce se stricase între ei doi. Asta n-avea nicio raţiune fiziologică, dar era unicul lucru la care se putea gândi.

„Ne-ai băgat în nişte buclucuri cu adevărat remarcabile, aşa…” Apoi paraziţi statici. Întrerupere. Senzaţia era ca şi cum propriul creier cauzase un scurtcircuit electric. Şi cu toate că se strădui să ajungă la el, Yskandr dispăruse la fel de complet ca înainte de a vorbi, iar Mahit fu ameţită de senzaţia prăbuşirii într-un puţ din mintea ei, căderea nesfârşită ce era hăul dintre ea şi locul unde ar fi trebuit să fie imago-ul ei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

„JOCUL CONTINUĂ!

Veniţi să vedeţi LABIRINTUL din Belltown împotriva VULCANILOR din Sud-Central în cel mai aşteptat meci de *amalitzli* al sezonului! Închiderea metroului nu-i poate opri pe jucătorii noştri! Bilete încă disponibile via norcârlig sau la Arena Curţii Nord Tlachtli. Veniţi pentru o partidă remarcabilă!”

Fluturaş de promovare a unui meci de handbal, tipărit 249.3.11-D6 şi distribuit în Provincia Ultracentral şi provinciile Belltown, Sud-Central şi Plopilor

„[…] Au mai trecut cinci ani de când ai revenit ultima oară în Staţia Lsel: consiliera pentru Moştenire insistă să-ţi actualizeze descendenţa imago la starea curentă pentru generaţiile viitoare, iar eu însumi aş dori să aud chiar de la tine despre situaţia din Teixcalaan; în ultima jumătate de deceniu, ai devenit admirabil de tăcut, Yskandr, şi nu mă pot plânge de succesele tale continue din postul pentru care te-am ales, dar te rog să-mi satisfaci curiozitatea – vino acasă pentru noi, doar pentru scurt timp […].”

Mesaj primit de către ambasadorul Yskandr Aghavn de la Darj Tarats, consilierul pentru Mineri, 087.1.10-D6 (calendarul teixcalaanli)

Însoriţii sosiră destul de repede după ce fuseseră chemaţi: erau trei cu căştile lor aurii identice, fără chipuri şi eficienţi. Zegras Trei îi apelase, stabilind un fel de comuniune între norcârligul ei şi sistemul de alarmă al uşii, iar apoi executase un amestec credibil de surprindere furioasă, tremurată – o emoţie despre care Mahit suspectă că era destul de aproape de ceea ce simţea ea cu adevărat, însă exprimată doar cu un scop anume. Oricare ar fi fost vastul rezervor de emoţii pe care le deţinea Zegras Trei,

acestea păreau să fie exprimate doar în scopuri bine definite sau răbufnite în crize de isterie vii şi strălucitoare. Mahit se simţea obosită numai gândindu-se la genul de control pe care teixcalaanlitzlim îl avea asupra propriei persoane.

Putea de asemenea să fie obosită pentru că era trează de aproape treizeci şi două de ore. Somnul reprezenta un teritoriu inimaginabil, rezervat celor care nu aveau morţi în apartamente. Cel puţin era improbabil că va fi arestată. Însoriţii păreau distraşi în mod colectiv sau poate că pur şi simplu o credeau: ea revenise la apartament şi fusese atacată, iar, în încleştarea ce urmase, agresorul fusese ucis de propria armă. Nu, Mahit nu mai văzuse niciodată o armă ca acul acela gros. Nu, nu ştia cum intrase bărbatul. Nu, nu ştia cine-l trimisese, dar în această perioadă de tulburări existau cu certitudine o mulţime de posibilităţi.

Nu minţise nici măcar o dată. Şi totuşi ei o credeau.

Yskandr dispăruse din nou, dar în mod diferit; pe toată durata întrebărilor, palmele şi tălpile lui Mahit fuseseră străbătute de furnicături şi înţepături, ca şi cum extremităţile i s-ar fi metamorfozat din carne în foc electric pâlpâitor – fără să fie însă insensibile. Aceeaşi senzaţie pe care o avusese chiar înainte de străfulgerările de memorie-imago, dar care continuă acum şi fără viziunile însoţitoare. Similare cu cele cauzate de leziuni ale nervilor periferici, atât doar că ea nu-şi vătămase nimic. Doar dacă nu cumva maşinăria imago de la baza craniului ei îi făcea rău chiar acum, în timp ce răspundea întrebărilor în teixcalaanli, inexpresivă, calmă. Simţea locul unde ar fi trebuit să fie Yskandr ca pe un gol, un dinte lipsă. O cavitate, pe care o putea explora cu vârful limbii din mintea ei. Dacă apăsa prea tare, revenea vertijul măturător. Încercă să înceteze s-o mai facă. Un leşin chiar acum n-ar fi ajutat-o deloc.

— Patrician clasa întâi Azalee Doisprezece, rosti un Însorit întorcându-se spre el ca un giroscop pe rulmenţi cu bile, ce te aduce aşa de dimineaţă la apartamentul ambasadoarei Dzmare?

Aha. Poate că de fapt n-o crezuseră; poate că erau

subtili. Aveau să se folosească de Azalee Doisprezece ca să fisureze povestea ei ca pe etanşarea la vid a unui schif-sământă, pentru ca toată atmosfera protectoare să se piardă în exterior.

— Ambasadoarea mi-a cerut să ne întâlnim, zise Azalee Doisprezece, dar asta n-avea să fie de niciun ajutor.

— Aşa este, interveni Mahit. Doream o întâlnire la micul dejun cu Azalee Doisprezece, ca să discutăm…

Privi în jur după ceva ce putea fi discutat fără să stârnească vreo bănuială. Nu era mare lucru.

— …Solicitările adresate Ministerului Informaţiilor de către cetăţeni Lsel în perioada în care nu a existat un ambasador în exerciţiu.

Asta!

Dacă un vizor facial auriu putea exprima tot scepticismul unei sprâncene arcuite, acesta o făcu cu brio.

— Pare ca şi cum ar fi o problemă extrem de urgentă pentru a fi discutată înaintea începerii programului obişnuit de lucru.

— Atât patricianul, cât şi eu avem agende foarte încărcate. Micul dejun a fost acceptabil pentru amândoi. Sau ar fi trebuit să fie, dacă n-aş fi fost atacată de intrus, completă Mahit apăsat.

Avea impresia că vibraţiile aveau s-o propulseze în afara pielii. Focul neurologic şi tremurul distant, dar efervescent, al lipsei de somn. Zâmbi în stilul staţial şi se întrebă dacă Însoritul tresărise în spatele vizorului. Toţi dinţii ei erau dezveliţi. Ca ai unui schelet.

Un alt Însorit întrebă mătăsos:

— Ce s-a întâmplat cu costumul tău, Azalee Doisprezece? Pare că te-ai întâlnit cu o grădină acvatică.

Mahit mai văzuse teixcalaanlitzlim înroşindu-se, dar pe nimeni folosind reacţia aceea cu atâta abilitate pe cât o făcu Azalee Doisprezece: o pată roşu-întunecat de stingherealǎ se răspândi pe pielea netedă şi cafenie a obrajilor săi.

— Este foarte… am fost niţel agitat din cauza demonstraţiilor şi… m-am împiedicat, zise el. Am căzut

într-o grădină, ca şi cum aş fi fost beat, dar era prea târziu să revin acasă, fiindcă n-aş mai fi fost punctual la întâlnire…

— Ai păţit ceva? întrebă Însoritul.

— Mi-am lezat doar demnitatea…

— Bineînţeles.

Zegras Trei, ghemuită pe un colţ al canapelei, cu picioarele strânse sub ea, zise:

— Nu luaţi cadavrul? Arată groaznic.

Vocea îi era tremurătoare şi abia stăpânită; Mahit se întrebă dacă ea dormise, cu excepţia momentului când o surprinsese moţăind în anticamera Împăratului. Probabil că nu.

Staţiala sosise de o săptămână în Oraş şi fusese o adevărată agentă a distrugerii. Cel puţin pentru Zegras Trei. (Pentru Motor Cincisprezece… Pentru Yskandr…) Ar fi vrut să facă totuşi ceva. Să forţeze îndeplinirea a ceva până să crape în favoarea ei, în sfârşit.

— Aceasta este a doua oară într-o săptămână când m-am găsit în pericol personal, zise ea. După explozie şi starea generală din Oraşul vostru pentru pregătirea războiului… (Suspină, deliberat; cât de neplăcute erau tulburările politice!) Crezusem că va fi mai bine dacă îmi voi ţine întâlnirile în propriul apartament, şi nu altundeva unde am fi putut avea ghinionul să fim perturbaţi, dară iată că totuşi s-a întâmplat asta.

Toţi trei Însoriţii se uitară la ea. Staţiala le privi chipurile false, fără trăsături, cu maxilarele încordate.

— Dorim să-i reamintim ambasadoarei, vorbiră ei – toţi trei odată, un cor straniu, şi *erau ei oare Oraş, erau ei oare aceeaşi IA care se ocupa de pereţi, şi de lumini, şi de uşi, erau oare ei subsumaţi de asemenea în algoritmul Ministerului Ştiinţelor?* –, că *yaotlek* Fulger Unu ţi-a oferit protecţia sa *personală*. Dar ai refuzat-o.

— Insinuaţi că neplăcerea asta nu s-ar fi întâmplat dacă ambasadoarea ar fi acceptat? interveni Zegras Trei. Pentru că ar fi o ipoteză fascinantă, sosind chiar din partea poliţiei Imperiului.

Ei se rotiră, o comutare lină, fără să se frece de nimic, ca să se concentreze asupra lui Zegras Trei. Ea arcui sprâncenele şi lărgi ochii, ca să le arate albul – provocându-i să-i facă negreşit ceva.

— Există proceduri, rosti cu glas egal unul dintre ei, pentru depunerea de acuzaţii oficiale de această natură, *asekreta* Zegras Trei. Doreşti să le pui în aplicare? Suntem la dispoziţia ta, la fel cum suntem la dispoziţia oricărui cetăţean al Imperiului.

Asta era, gândi Mahit, *o ameninţare în sine; mai puţin directă, dar nu mai puţin feroce.*

— Poate că voi stabili o audienţă la Judiciar, spuse Zegras Trei, în timp ce expresia nu i se schimbase câtuşi de puţin. Am terminat aici? O să-l luaţi pe nefericitul acesta de pe covorul ambasadoarei?

— Aceasta este scena unei crime în curs de anchetare, rosti Însoritul. Întregul complex de apartamente. Sugerăm ca ambasadoarea să întreprindă aranjamente pentru cazări alternative pe durata investigaţiei noastre. Ţinând seama de newsfeedurile acestei dimineţi, suntem siguri că are multe opţiuni.

Mahit se uită la Azalee Doisprezece aflat în spatele Însoritului – era singurul dintre ei care ar fi putut vedea un newsfeed în dimineaţa asta –, dar el ridică din umeri. Staţiala nu ştia ce ratase. Poate că fusese pur şi simplu o demascare a ataşării necorespunzătoare a ambasadoarei Lsel de *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

— Când mă pot aştepta să am din nou acces la propriul apartament? întrebă ea.

Încă încerca să fie politicoasă, deşi critică: toţi erau cu nervii întinşi acum, ea, ataşata sa culturală şi Însoriţii.

Unul dintre Însoriţi ridică din umeri, o mişcare remarcabil de expresivă. O fantomă neurologică a lui Yskandr pâlpâi prin muşchii întinşi din umerii lui Mahit – el ridică la fel din umeri –, dar genul acela de gest era nepăsător, efectuat mai mult cu bicepşii (oare el era sau nu aici, staţiala îşi dorea să fi avut fie şi cea mai măruntă idee reală).

— După ce vom termina investigaţia, zise Însoritul. Desigur, eşti liberă să pleci. Înţelegem natura accidentală a decesului.

Prin urmare, nu era arestată pentru crimă. Ci doar exilată, din nou, de data asta din propriul apartament, de pe teritoriul diplomatic Lsel...

Avea maşinăria imago în siguranţă sub cămaşă, dar nu avea nimic din corespondenţă. Iar în corespondenţă puteau fi instrucţiuni sosite de la Lsel. Instrucţiuni pentru ea, nu avertizări în privinţa ei adresate mortului Yskandr. Instrucţiuni care ar fi ţinut seama de problemele unui ambasador Lsel viu. Se răsuci către Zegras Trei şi Azalee Doisprezece, ridică din umeri – străduindu-se ca mişcările să fie ale ei, nu o imitaţie teixcalaanli – şi spuse:

— Să nu mai stăm atunci în drumul acestor poliţişti...

Ar fi fost perfect dacă ar fi putut lua coşul de infofişe de la uşă. Acolo se găsea o comunicare de la Lsel, ceva tipărit pe plastifilm, aşa cum erau întotdeauna ordinele acasă, care se rula după aceea într-un tub, ca şi cum cel care livra poşta încercase să-l facă să semene cu un stick infofişă.

Mahit îşi trecu mâna prin bol când ieşi... şi prinse tubuleţul de hârtie în palmă.

— Ambasadoareo, rosti reprobator unul dintre Însoriţi văzându-i gestul, nu te teme, nu-ţi vom deschide corespondenţa. Noi nu avem genul respectiv de acces.

Ea era însă sigură că ar fi deschis-o dacă ar fi avut acces. Mahit lăsă în bol stick-urile reale, de parcă s-ar fi simţit vinovată, şi surâse cu toţi dinţii, fără să-i pese că era grosolană.

— Aveţi grijă să n-o faceţi, rosti ea.

Apoi uşa în spatele căreia ar fi trebuit să fie în siguranţă se închise ca un iris şi cei trei rămaseră în Oraş, singuri, neavând unde să se ducă.

— Făceam asta când îmi petreceam toată noaptea în bibliotecă şi n-aveam timp să revin acasă până la începerea cursului următor, spuse Zegras Trei.

Îi întinse lui Mahit un bol mic cu îngheţată cumpărată de

la un vânzător care-şi avea taraba în carcasa unui vehicul cu motor sub coroana largă a unui copac cu frunze roşii.

— N-o crede, zise Azalee Doisprezece. Ea mânca îngheţată în grădinile publice după ce umbla toată noaptea prin cluburi.

— Chiar aşa?

Mahit luă puţină îngheţată cu linguriţa de unică folosinţă ce însoţise bolul – era densă şi cremoasă, făcută cu frişcă din lapte provenit recent de la un mamifer, dar staţiala nu intenţiona să întrebe ce mamifer. Când răsuci linguriţa în lumina dimineţii devreme, îngheţata scânteie verde-auriu pal. Simţindu-se de parcă ar fi completat un ritual, întrebă:

— Asta o să mă otrăvească?

— Este făcută din drupă verde, frişcă, ulei obţinut prin presare şi zahăr, zise Zegras Trei. Ultimele două sunt sigură că le aveţi în Lsel, iar pe cea dinaintea lor o dăm pruncilor. Cu excepţia cazului în care eşti alergică la lactoză, cred că nu vei păţi nimic.

Prima experienţă a lui Mahit cu lactoza fusese sub formă de lapte praf, însă nu-i făcuse rău. Băgă îngheţata în gură. Era şocant de dulce, iar dulceaţa se dizolva după aceea într-o aromă complexă şi savuroasă – un gust verde, bogat, care-i acoperea limba. Mai luă puţină, iar acum linse şi dosul linguriţei. Nu mâncase nimic încă dinainte de incidentul cu floarea otrăvită – cea dintâi tentativă de asasinare din noaptea asta – şi-şi simţi glicemia târându-se afară din groapa adâncă în care o scăpase. Exilul în Oraş începu să pară ceva mai puţin insurmontabil.

Zegras Trei îi conduse pe pajişte, o colină perfect întreţinută, a cărei iarbă verde-albăstruie nu avea absolut nicio aromă, înconjurată de alţi arbori cu frunze roşii, ale căror ramuri aproape că atingeau solul. Era ca un giuvaier micuţ, o faţetă a Nestematei Lumii scânteietoare. Fără să-i pese de costum – era oricum boţit, iar Mahit presupuse că petele de iarbă n-ar fi contat –, Zegras Trei se aşeză şi începu să-şi mănânce îngheţata cu un aer concentrat şi deliberat.

— Nu ştiu de ce am mai rămas cu voi, zise Azalee Doisprezece şi se trânti pe spate în iarbă. Eu n-am fost dată afară din apartamentul meu de către Însoriţi.

— Ai rămas din solidaritate, zise Zegras Trei. Şi din incapacitatea ta documentată de a o duce prea bine de unul singur.

— Trestie, ăsta-i cel mai mare bucluc în care am intrat vreodată.

— Da, zise Zegras Trei voioasă.

— Asta a fost… a fost ciudat, nu-i aşa? întrebă Mahit.

Continua să rederuleze totul în minte. Cât de uşor fusese să-i convingă pe Însoriţi că acţionase în autoapărare. Ameninţarea lor, nu foarte subtilă, care implicase că dacă ea ar fi acceptat custodia lui Fulger Unu în Ministerul de Război – Cele Şase Palme Întinse –, nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat.

— Faptul că pur şi simplu… ne-au lăsat să plecăm. Ne-au exilat din apartamentul meu, fără să ne ceară să aşteptăm în vreo secţie de poliţie pentru a fi anchetaţi. În ciuda gravităţii evidente a cazului în care suntem implicaţi.

— Nu este neapărat ceva neobişnuit că ne-au lăsat să plecăm, rosti Zegras Trei. Nu ştiu cum este judecată autoapărarea în staţia ta, dar noi tindem să acordăm o prezumţie uriaşă de nevinovăţie celui care o revendică.

— Ciudat este că Însoriţii au sugerat că n-ai fi fost nevoită să comiţi crima în autoapărare, dacă te-ai fi predat Ministerului de Război, adăugă Azalee Doisprezece şi ridică expresiv din umeri. Şi tot ciudat este că Trestie a crezut că e o idee bună să-i ameninţe imediat.

Mahit linse dosul linguriţei, căutând gustul acela verde. După ce o curăţă bine, îşi alese cuvintele cu foarte multă grijă şi întrebă:

— Pe cine servesc Însoriţii?

— Oraşul, răspunseră imediat şi în mod simultan Zegras Trei şi Azalee Doisprezece.

Un răspuns învăţat pe dinafară, un răspuns memorat – răspunsul oferit de naraţiunea teixcalaanli despre structura lumii.

— Şi cine îi conduce pe ei? insistă Mahit.

— Nimeni, zise Zegras Trei. Absolut nimeni, tocmai asta-i ideea, ei răspund faţă de IA a Oraşului, algoritmul central care urmăreşte totul…

— Ca metroul, adăugă Azalee Doisprezece. Ei sunt Oraşul, aşa că-l servesc mai întâi pe Împărat.

Mahit făcu o pauză, încercând să găsească subtilităţile întrebării, formularea optimă.

— Algoritmul metroului a fost realizat de Perlă Zece, începu ea, gândindu-se la străfulgerarea aceea a memoriei, la acea amintire pe care i-o dăduse imago-ul despre cum îşi câştigase Perlă Zece ministerul – un algoritm infailibil.

— Perlă Zece nu-i controlează pe Însoriţi, spuse Azalee Doisprezece. Însoriţii sunt oameni.

— Oameni care răspund la nevoile Oraşului, spuse Zegras Trei, fără grabă, punând, cumva, la încercare ideea. Oameni care merg acolo unde le spune Oraşul că ar trebui să meargă… iar nucleul central IA este condus de Ştiinţă, bănuiesc…

Mahit o întrerupse.

— Cine controlează Cele Şase Palme Întinse?

— Ministra de Război este Propulsie Nouă. Este recentă – nu are nici trei ani în Oraş –, dar trecutul ei în flotă este impecabil. Ba chiar într-o măsură iritantă; a trebuit s-o caut odată în baza de date a Informaţiilor.

— Zegras Trei, zise Mahit, ministra de Război n-ar putea schimba ceea ce se înţelege prin nevoile Oraşului? Din… practic din absolut orice motiv?

— Ce sugestie delicios de groaznică, comentă Zegras Trei pe ton mătăsos, dar cu glas epuizat. Propui o conspiraţie între doi miniştri ai Strălucitului Împărat în vederea subminării poliţiei?

— Nu ştiu, dar ar fi o explicaţie plauzibilă pentru dimineaţa asta.

— Plauzibil nu înseamnă probabil, rosti Azalee Doisprezece.

Părea ofensat. Tulburat de idee. Mahit nu-l învinuia. Ea nu putea să priceapă de ce ministra de Război ar fi făcut

aşa ceva, chiar dacă ar fi fost posibil. Şi nici nu dorea prea mult să fie posibil.

Oare câţi ochi are Oraşul îndreptaţi chiar acum asupra noastră?

— Petală, zise Zegras Trei, discută tu cu ambasadoarea, eu o *să moţăi* niţel.

— Vorbeşti serios? rosti Mahit nevenindu-i să creadă.

După ce-şi termină îngheţata, Zegras Trei îşi scoase jacheta, se întinse cu faţa în jos pe iarbă, parcă ostentativ, şi-şi puse fruntea pe braţele încrucişate. Glasul i se auzi înăbuşit:

— Sunt trează de treizeci şi nouă de ore. Judecata îmi este complet afectată şi la fel este şi a voastră. Habar n-am ce să fac în privinţa maşinăriilor nemuririi tale, a unei posibile conspiraţii între Ştiinţă şi Război, a războiului în general, a faptului că diverşi membri ai guvernului meu îţi doresc moartea, lucru împotriva căruia mă pronunţ ferm, din motive atât profesionale, cât şi personale, iar tu tot nu mi-ai spus ce ţi-a zis Împăratul…

— Ai vorbit cu Strălucitoarea Sa Maiestate? întrebă Azalee Doisprezece consternat, în aceeaşi clipă în care Mahit rosti:

— Motive personale?

Zegras Trei pufni.

— Eu mă culc, repetă ea. Mahit, stai de vorbă cu Petală sau culcă-te şi tu, arătăm ca nişte ucenici *asekretim* sărăntoci, aşa că nimeni nu ne va deranja într-o grădină din Est Patru şi o să… mă gândesc la un plan când mă scol.

Închise ochii. Mahit îi văzu tot corpul destinzându-se – nu mai conta dacă dormea sau doar se prefăcea.

— Aşa se întâmpla şi când eraţi studenţi? întrebă ea, simţindu-se copleşită.

— O versiune… mai puţin terifiantă, da, răspunse Azalee Doisprezece. Chiar ai avut o audienţă la Direcţie Şase?

Optzeci de ani de pace, îi spusese Împăratul în audienţa aceea. Rostise cuvintele cu vehemenţă, cu *dorinţă* pură. Optzeci de ani în care slujbaşii civili se simţiseră într-o siguranţă atât de remarcabilă, încât un pui de somn tras

pe o pajişte era preferabil găsirii de adăpost politic. Arcul vast al cerului era albastru şi nesfârşit, iar Mahit se simţea minusculă dedesubtul său. Nu avea să se obişnuiască niciodată cu lipsa de limite a unei planete, nici chiar a unei planete care era în majoritate un oraş.

— Da, zise ea. Am avut, dar nu pot vorbi despre asta acum.

— Tu de cât timp eşti trează?

— Bănuiesc că de tot atâta timp ca ea.

Posibil mai mult. Mahit pierduse socoteala. Ăsta era un semn prost. Degetele continuau s-o furnice şi păreau aproape amorţite. Pentru prima dată, se întrebă cum ar fi dacă va fi aşa mereu; dacă avea o leziune ce nu se putea vindeca. Dacă orice va mai atinge vreodată va fi un foc electric mocnit, nu senzaţii.

Dacă va putea învăţa să trăiască vreodată cu starea asta... Nu era sigură. Brusc, se simţi pe punctul de a izbucni în plâns.

Azalee Doisprezece suspină.

— Oricât aş detesta s-o spun, cred că Trestie are dreptate. Întinde-te. Închide ochii. Eu o să... stau de veghe.

— Nu este nevoie, zise Mahit mânată de impulsul de a proteja măcar o persoană din haosul tot mai învolburat ce devenea asocierea cu orice atinsese Yskandr.

— Am profanat deja un cadavru pentru tine, iar acum vorbesc ca o holoproiecţie proastă de *Aliaj Nouăzeci. Culcă-te!*

Mahit se întinse. Se simţea cedând. Iarba era surprinzător de confortabilă şi razele soarelui erau ameţitor de calde pe pielea ei. Simţea cum o apăsau proeminenţele micuţe ale maşinăriei imago a lui Yskandr şi mesajul de la Lsel sub coaste.

— Ce este *Aliaj Nouăzeci?* întrebă ea.

— Un serial de propagandă militară înglobată într-o intrigă de iubire remarcabil de fascinantă şi dătătoare de dependenţă, zise Azalee Doisprezece. Cineva spune mereu cuiva că va sta el de pază. În general, toţi sfârşesc prin a fi ucişi.

— Alege alt gen din care să citezi, spuse Mahit, după care simţi cum lunecă în somn, uşor, lin, cu întunericul dinapoia pleoapelor deschizându-se precum confortul moale al imponderabilităţii.

Nu putu să doarmă mult, deşi era de-a dreptul epuizată. Odată cu înaintarea dimineţii, grădina se umplu de teixcalaanlitzlim ce alergau, strigau şi cumpărau cu entuziasm îngheţată şi mic dejunuri ciudate, din clătite rulate. Niciunul nu părea preocupat de tulburări civile sau de terorism intern. Erau pur şi simplu tineri şi fericiţi, era lumină solară şi glasuri care râdeau şi vorbeau în dialecte teixcalaanli pe care Mahit nu le ştia, dar ar fi dorit să le înveţe. (În altă viaţă. Într-una când avea să vină singură aici, de data asta pe bune fără imago şi… o să studieze, să scrie poezii, să înveţe ritmurile altor feluri de vorbire, ce nu proveneau dintr-un manual. În altă viaţă, totuşi zidurile dintre vieţi se simţeau tare subţiri uneori.) După un timp, nici măcar nu mai putu să pretindă că dormea fiindcă ţinea ochii închişi, aşa că se sculă în capul oaselor. Avea pe coate pete verzi-albăstrui de la iarbă. Furnicăturile dureroase din terminaţiile nervoase se diminuaseră, totuşi continuau să existe ca un subcurent, o distragere, un fir ce dăinuia dedesubtul durerii mai rele a mâinii rănite.

Zegras Trei şi Azalee Doisprezece discutau încetişor, cu capetele apropiate, aplecaţi peste o infofilă, iar familiaritatea relaxată dintre ei o făcu pe Mahit să se simtă hidos de singură. Îi lipsea Yskandr. *Continua să-i lipsească*, chiar şi când era furioasă pe el, şi era furioasă pe el aproape tot timpul.

— Cât este ora? întrebă ea.

— E jumătatea dimineţii, răspunse Zegras Trei. Vino încoace, asta o să te intereseze.

Lângă ea se afla un teanc mic: pliante şi infofile din plastifilm, coli mari şi transparente din plastic pliabil, complet acoperite de glife. Cele de deasupra păreau să fie un pamflet agresiv scris de studenţi despre atrocităţile comise în sistemul Odile de legiuni imperiale excesiv de

zeloase, o reclamă pentru bilete cu preţ redus la un meci de handbal între două echipe din provincii pe care Mahit nu le recunoscu, dar care aveau în mod clar foarte mulţi suporteri şi o filă-generală plină cu poezii noi, majoritatea fiind simultan foarte slabe ca ritm şi foarte încântate în legătură cu Fulger Unu. Mahit se gândi din nou la cei care alergau atât de nepăsători prin grădina aceasta. Ucenici *asekretim* sărăntoci, spusese Zegras Trei. Acesta era un loc unde tinerii se simţeau în siguranţă, ba chiar într-atât încât să fie moderat radicali. Încât să distribuie pliante şi pamflete despre aproape orice, fără să-şi facă griji de comisiile de cenzură imperiale. Cine ar fi cenzurat nişte puşti care abia învăţau să slujească imperiul?

Infofila pe care o ţinea Azalee Doisprezece părea un newsfeed: articole, reportaje, titluri. Azalee Doisprezece îşi trecu degetele peste ea şi textul se mişcă sub comanda lui: era ca şi cum ar fi ţinut o fereastră transparentă făcută din ştiri. În colţul din stânga jos, Mahit zări scris *De reţinut!*: numele ei ortografiat cu glife teixcalaanli, transpus stângaci în silabe. *AMBASADOAREA LSEL ÎŞI FACE PRIETENI SUS-PUŞI*, scria. *Oare noua ambasadoare din îndepărtata Lsel este la fel de apropiată de Împăratul Radiant de Lumină ca predecesorul ei? Camerele de supraveghere arată fotografii care sugerează AFIRMATIV! A fost zărită ultima dată în compania lui* ezuazuacat *Teslă Nouăsprezece intrând în Palat-Pământ la MIEZUL NOPŢII…*

— Delicios, zise Mahit. Bârfe.

— Nu asta, zise Zegras Trei. Bârfele nu contează. Ba chiar sunt probabil bune pentru… brandul tău. Uită-te la titlu, asta voiam să vezi.

DECLARAŢIA ASOCIATEI IMPERIALE BUCLĂ OPT DESPRE LEGALITATEA RĂZBOIULUI DE ANEXARE, anunţau glifele titlului.

— Hopa, zise Mahit. Dă-mi să citesc. Nu m-aş fi aşteptat la diferenţe de opinii publice din direcţia aceea…

Azalee Doisprezece îi întinse infofila. Mahit continuă să citească: declaraţia lui Buclă Opt era scurtă, stratificată

incomprehensibil în referinţe la precedente teixcalaanli şi compusă în versuri politice albe, ceea ce ar fi fost de aşteptat, ţinând seama de faptul că femeia conducea Judiciarul… Dar după ce o privi concentrată, staţiala crezu că înţelesese intenţia lui Buclă Opt.

Deşi pornirea unui război era cu totul la discreţia Împăratului (în mod firesc), un război de expansiune trebuia să fie condus din punct de vedere legal *pornind dintr-o atmosferă de perfectă seninătate*, care însemna – dacă Mahit descifra corect jargonul legal teixcalaanli – o epocă în care nu existau ameninţări reale la adresa lui Teixcalaan şi la care Imperiul trebuia să răspundă înainte ca flota să pornească în cuceriri.

— Ce ameninţare implică ea că ar exista? întrebă Mahit. Şi de ce ar sugera că Direcţie Şase nu este competent să conducă războiul acesta, acum? Ei doi n-au crescut împreună?

Nu erau aliaţi?

Zegras Trei ridică din umeri, dar părea că a căpătat un cadou: un puzzle pe care să-l rezolve.

— Ea nu zice exact că ar exista o ameninţare directă la integritatea Imperiului, deşi circulă un fel de zvon că acesta este anul în care o specie sau alta de alieni vor invada într-adevăr spaţiul oamenilor. Ea spune doar că Strălucirea Sa n-a dovedit că nu există o ameninţare. Nu este o condamnare a inacţiunii sale, cât mai degrabă o sugestie că el a scăpat din vedere ceva important la care ar fi trebuit să se gândească. Cumva că el n-ar mai fi apt să conducă, dacă nu-şi poate aminti aşa ceva…

— Nu-mi place, adăugă Azalee Doisprezece. Este un tertip.

Era într-adevăr un tertip.

— Ea a cerut trimiterea mea, adăugă Mahit ca pe o informaţie nouă de luat în seamă. Buclă Opt a cerut un nou ambasador Lsel aici, imediat după moartea lui Yskandr.

— A fost omorât, da, ştim asta, spuse Zegras Trei.

— Omorât, încuviinţă Mahit. Lăsând însă asta deoparte, ea a trimis după mine şi acum procedează în felul ăsta,

deci vreau s-o întâlnesc personal.

Zegras Trei pocni din palme.

— Perfect, zise ea. N-avem unde altundeva să mergem până la întâlnirea ta din Ministerul Ştiinţelor, iar aceea va fi mâine. Deoarece nu putem reveni în apartamentul tău şi nu cred că vrei să mai apelezi la ajutorul lui *ezuazuacat*...

— Nu fără un motiv mai bun decât a-mi dori un duş şi un pat real, zise Mahit. Poate că până diseară voi ajunge în punctul acela.

— Atunci am putea la fel de bine să mergem direct la biroul lui Buclă Opt.

— Am picotit într-o grădină şi acum invadăm Judiciarul? întrebă Azalee Doisprezece pe un ton plângăreţ.

— Petală, tu te poţi duce acasă, zise Zegras Trei.

Cuvintele avuseseră aproape aceeaşi atitudine ca insinuarea lui Buclă Opt: *Sigur că da, te poţi duce acasă, dar asta ar însemna să ne dezamăgeşti*.

Azalee Doisprezece se ridică şi-şi scutură hainele care trecuseră prin atâtea în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Ba nu, vreau şi eu să văd ce va fi. Chiar dacă toţi Ceţoşii mă vor lua la întrebări despre motivele pentru care m-am furişat în morgă. Deşi s-ar putea să nu ştie că am fost eu.

Mahit se gândi că formau un grup de-a dreptul pitoresc: doi funcţionari ai Ministerului Informaţiilor şi o barbară, toţi cu hainele mototolite şi pătate de iarbă; unul cu mâneca jachetei despicată de sus până jos, în urma luptei cu acul teribil al lui Conifer Unsprezece (adică ea) şi altul arătând de parcă ar fi stat pitit într-o grădină acvatică – ceea ce şi făcuse de altfel (Azalee Doisprezece); numai Zegras Trei părea să-şi poarte costumul boţit ca şi cum ar fi fost ultima modă de la Curte. Cu toate acestea, nu întâmpinară o ofensivă directă la intrarea în Judiciar: uşile continuau să se deschidă înaintea norcârligului lui Azalee Doisprezece, ceea ce sugera că, deşi a fost urmărit de forţe investigative specifice Judiciarului, nu-i fusese interzisă intrarea aici, iar funcţionarii din minister le aruncară

priviri tăcute când Zegras Trei îi purtă prin straturile de birocraţie ce o izolau pe Buclă Opt de genul de neplăceri care ar fi putut sosi de pe stradă.

Birocraţia aceea se desfăcea pentru Zegras Trei ca plasticul supra-iradiat, putrezit şi moale, sub presiune. Ceva părea totuşi în neregulă; suiau prea uşor prin uriaşul vârf de suliţă al Judiciarului.

Mahit se gândi dacă să menţioneze sentimentul ei tot mai intens că-i urma pe *asekretim* într-o capcană. Însă dacă îl menţiona, poate că acea capcană avea să se închidă în jurul lor, cu colţi ascuţiţi ca acele, ca o mie de Judiciare îndreptate spre interior…

Era posibil ca Buclă Opt s-o fi aşteptat de la bun început. (Teslă Nouăsprezece sugerase asta când insinuase că Mahit ar trebui să afle mai întâi cine trimisese după ea. Nu-şi putea însă îngădui să folosească judecata lui *ezuazuacat* în locul propriei gândiri.)

Un lift îi sui la ultimele niveluri ale biroului lui Buclă Opt: o cabină micuţă ca o păstaie, roşu-cristal, semitranslucidă. În interiorul ei, aerul se simţea stătut, schimbat. Mahit se pomeni uitându-se la felul cum lumina cădea pe chipul lui Zegras Trei, transformându-i culoarea din maroniu deschis în ruginiu, de parcă ar fi fost muiată în sânge.

— E prea uşor, zise ea.

Zegras Trei lăsă capul pe spate şi ridică din umeri.

— Ştiu.

— Totuşi, suntem în liftul ăsta…

— Mahit, i-aş putea cere lui Petală să apese pe butonul pentru urgenţe, dar este niţel cam târziu să te răzgândeşti.

— În mod clar, spuse Azalee Doisprezece, Buclă Opt vrea ca noi să ne întâlnim. Deoarece şi noi vrem acelaşi lucru, nu văd motivul neliniştii tale.

— În cele din urmă, Mahit, zise Zegras Trei pe un ton sec, distant şi încărcat puţin de regrete, s-ar putea să fii nevoită să faci ceva ce doreşte altcineva.

Partea aceea din ea care era antrenată cu înţelesurile duble teixcalaanli, aluziile, referinţele şi motivele ascunse

– partea aceea din ea care, ca să fie sinceră, o făcea o politiciană iscusită, care anunţase diplomaţie şi negocieri la testele de aptitudini şi se colorase în verde, verde, verde la corespondenţa cu Yskandr –, partea aceea crudă sugera că era perfect posibil ca Zegras Trei să fi lucrat de la bun început pentru Buclă Opt. Dacă insista într-atât ca Mahit să participe la această întâlnire…

Şi s-ar schimba cu ceva situaţia?

Aşa ar fi trebuit. Dar n-o schimba. Oricum era prea târziu. Uşile ascensorului se deschiseră.

Biroul lui Buclă Opt nu semăna nici pe departe cu seninătatea din cuarţ alb a spaţiului de lucru al lui Teslă Nouăsprezece; deşi se găsea la ultimul nivel al turnului Judiciar, provoca claustrofobie. Pereţii pentagonali erau acoperiţi cu infofişe şi cărţi-codex, suprapuse şi stivuite pe câte două rânduri pe rafturi. Ferestrele – centrate în pereţii faţetaţi – erau acoperite cu jaluzele din ţesătură groasă. Lumina zilei se furişa pe sub ele şi avansa doar doi-trei centimetri. În mijlocul încăperii stătea Buclă Opt însăşi, ca nucleul unei IA, o inimă ce bătea lent, cuibărită printre cabluri care transportau informaţii: o femeie bătrână aşezată la birou, cu holoecrane transparente formând un arc vast deasupra ei. Toate erau orientate spre interior, imaginile de pe ele erau îndreptate spre ochii lui Buclă Opt, nu ai lui Mahit, alimentând-o cu o duzină de transmisiuni în direct: Oraşul, documente cu glife foarte dese şi ceva ce părea a fi o hartă stelară redată bidimensional.

— Bună dimineaţa, ambasadoareo, spuse Buclă Opt. *Asekretim*.

Mahit se plecă deasupra triunghiului format de palmele ei lipite.

— Bună dimineaţa. Mulţumesc pentru că ai acceptat să ne primeşti.

Nimic din expresia lui Buclă Opt nu se schimbă; era nemişcată ca o statuie, iar ochii negri şi aplatizaţi nu dovedeau nici interes, nici îngrijorare.

— Se câştigă timp, rosti ea. Prin faptul că ai venit la

mine.

— Am urmat un drum foarte lung pentru ceea ce s-a dovedit a fi ordinul tău, zise Mahit.

Disimularea ar fi fost inutilă; ea se afla aici ca să întrebe de ce. De ce Buclă Opt manifestase atâta urgenţă, cu două luni în urmă, când murise Yskandr; de fapt, de ce avea nevoie de un ambasador al Staţiei Lsel?

— Apreciez promptitudinea cu care Lsel a răspuns cererii mele, spuse Buclă Opt. Este admirabil; genul acesta de cooperare va ajuta poporul tău pe viitor. Sugerez să o continuaţi.

Cuvintele acelea sunaseră ca o concediere: *Nu, de fapt n-am nevoie de tine, du-te şi supervizează intrarea lui Lsel în spaţiul teixcalaanli, ca o bună barbară.* Să supervizeze *absorbirea* Staţiei ei în Imperiu. Prin *cooperare*. Mahit abia intrase aici. Ce făcuse – sau nu făcuse – în săptămâna de când sosise, încât devenise inutilă pentru Buclă Opt? Când Buclă Opt o dorise cu atâta urgenţă?

Dar poate că n-o dorise pe ea, ci dorise un Yskandr – sau pur şi simplu pe orice staţial, pe cineva cu o maşinărie imago, ce putea fi recoltată pentru utilizare; dacă era sora de grădiniţă a Împăratului, dacă ştiuse ideea lui Yskandr de a-l ţine pe Direcţie Şase în viaţă prin intermediul maşinăriilor imago, atunci ar fi dorit un ambasador imediat, indiferent cine ar fi fost el, atâta timp cât ambasadorul putea face rost de o maşinărie imago. Sau din care putea fi extrasă aceasta.

Furia se revărsă peste Mahit ca un val enorm şi îndepărtat. Se simţi ca îngheţată.

— Declaraţia ta de azi-dimineaţă din newsfeeduri, se pomeni rostind, n-a sugerat că ai fi în favoarea anexării lui Lsel. Sau a anexărilor, în general. Ba chiar dimpotrivă; eu personal m-am simţit destul de ofensată în numele judecăţii Strălucirii Sale…

— Mahit, spuse Zegras Trei pe un ton de avertizare.

— *Asekreta*, zise Buclă Opt, nu te preocupa de indecenţele persoanei de care te îngrijeşti. Confuzia ei este de înţeles.

— Ai cerut un ambasador, spuse Mahit. Aş dori să ştiu motivul. Şi ce aş putea face pentru tine care să nu implice doar cooperarea mea supusă.

La fel de insuportabil de calmă, Buclă Opt îşi răşchiră degetele mâinilor pe suprafaţa biroului. Încheieturile falangelor erau noduroase, enorm de umflate; Mahit nu şi-o putea imagina ţinând un stilus.

— În cele două luni care ţi-au fost necesare să ajungi, ambasadoareo, rosti ea, situaţia de aici s-a schimbat. Îmi pare rău dacă ai avut speranţe că eu ţi-aş fi atribuit şi păstrat vreun rol special. Mă tem că în circumstanţele actuale nu este vorba despre aşa ceva.

Neajutorată, având mai puţin autocontrol decât crezuse vreodată – era mai rău decât atunci când îl ucisese pe bărbatul din apartamentul ei, mai rău decât să simtă neurochimia lui Yskandr aprinzându-se în artificii la atingerea mâinii lui Direcţie Şase, Mahit întrebă:

— Ce vrei să fac eu?

Glasul îi suna plângăreţ. Disperat, ca al unui copil abandonat. Mâna lui Zegras Trei o atinse brusc pe spate, degete micuţe ce o apăsară pe spinare, iar ea îşi dădu seama ce spune şi închise gura.

— Întoarce-te la treabă, ambasadoareo, zise Buclă Opt. Vei avea multe de făcut, indiferent cine stă pe tronul solar sau în spatele său. Nu contează dacă Direcţie Şase îşi obţine războiul şi-l îndepărtează pe Fulger Unu odată cu el; sau îşi obţine războiul, dar nu scapă de Fulger Unu; sau pur şi simplu, nu obţine războiul. Sau dacă îl îndreaptă asupra unui sector de care ţie nu-ţi pasă. Ambasadoarea Staţiei Lsel va avea treabă de făcut. Asta e suficient pentru toţi cetăţenii, ar trebui să fie suficient şi pentru tine.

Uşile liftului erau deschise, în spatele lor. Retrăgându-se în el, Mahit se simţi împleticindu-se, abia se putea ţine pe picioare; în timpul coborârii cu cabina luminată în roşu, nu putu să audă decât sunetele hârâite ale propriei respiraţii.

Ce anume ratase ea? Ce se schimbase? Ce o făcuse pe Buclă Opt, după ce dorise pe cineva cu acces la maşinăriile imago, desigur, dacă acela fusese motivul pentru care

ceruse un ambasador Lsel – deşi la ce altceva ar fi fost bun în mod specific un ambasador –, să decidă apoi că pur şi simplu n-o mai interesa?

Privind feţele lui Zegras Trei şi Azalee Doisprezece, zugrăvite în roşu, îngrijorate, staţiala se gândi că trei ore de somn într-o grădină nu fuseseră de fapt suficient; era confuză, era singură, dorea… îl dorea pe Yskandr. Dorea pe cineva care s-o sprijine în centrul vastei maşinării a lui Teixcalaan.

Mahit se aşeză pe o bancă din piatră din afara Judiciarului, cu capul în mâini, şi-i lăsă pe Zegras Trei şi Azalee Doisprezece să vorbească peste ea.

— …Nu ne putem întoarce la apartamentul ei…

— Trestie, ştiu că tu poţi funcţiona zile în şir cu stimulenţi şi bravadă, dar unii dintre noi suntem oameni…

— Eu nu sugerez că ea nu e om, te rog nu mă insulta pe mine sau pe ea, insinuând că nu cred că este la fel de om ca orice cetăţean…

— Nu sugerez aşa ceva, dă-o-n mă-sa de treabă! Poate că nici tu nu te poţi ţine laolaltă cu ceai şi ambiţia ta orgolioasă, poate că greşeşti la fel de mult ca ea…

— Auzi, ai vreo sugestie sau vrei doar să mă insulţi?

Azalee Doisprezece se aşeză pe bancă lângă Mahit. Staţiala nu ridică deloc capul. I-ar fi fost prea greu să se uite sau să intervină.

— Veniţi la mine, rosti el apăsat. Sunt băgat oricum în chestia asta până peste cap, apar în toate înregistrările cu voi pe care Oraşul le-a făcut în ultimele şase ore. Am pierdut până şi ultimele fărâme de dezminţire plauzibilă. N-ar mai conta deloc.

O pauză lungă. Mahit privi razele soarelui traversând dalele piaţetei, făcându-le să sclipească tremurător.

— Ce sacrificiu nobil, spuse Zegras Trei în cele din urmă.

Tăios. Ca o provocare.

— Poate că vreau să vă ajut, replică Azalee Doisprezece. Poate că vă plac, Trestie, poate că sunt prietenul vostru.

Un suspin. Mahit privi cum şi apa tremura, cum apa şi lumina se mişcau în acelaşi fel, dacă te gândeai corect la legile fizicii. Erau tot unde.

— Bine, zise Zegras Trei. Bine, dar dacă în apartamentul tău sunt asasini, eu renunţ şi îmi depun cererea pentru înrolarea în Flotă, ca să părăsesc planeta, pe motiv de *condiţii de muncă mai sigure.*

Sunetul pe care-l scoase Azalee Doisprezece nu semănă cu un râs; era prea sugrumat pentru aşa ceva.

Apartamentul lui Azalee Doisprezece era mai departe de complexul palatului decât ajunsese Mahit vreodată – o navetă de patruzeci de minute, spusese el, pentru că nu toţi cei care lucrau în Ministerul Informaţiilor se bucurau de avantajele confortabile pe care le obţinuse Trestie, unii trebuiau să plătească singuri chiria din propriul salariu; lui Mahit i se păru că bărbatul vorbea pur şi simplu ca să se audă vorbind, ca să se audă spunând genul de lucruri normale pe care le-ar fi putut spune cineva.

Departe de palat şi de districtele centrale, aspectul Oraşului se schimba – erau mai multe magazine, mai mici, se punea accent pe mâncarea preparată în timp ce clientul aştepta sau pe materii prime organice, importate de la mari depărtări, de pe celălalt continent sau din afara planetei, articole produse artizanal, totul fiind simultan disponibil şi imitând un ideal. Mahit crezuse că vor fi priviţi cu curiozitate de pietonii teixcalaanli: o barbară şi doi *asekretim*, toţi trei răvăşiţi şi intrând într-un cartier rezidenţial, însă nu reprezentau o sursă de tensiuni pe străzile acestea. Teixcalaanlitzlim gestionau ei înşişi totul.

La început ea crezuse că pur şi simplu nu existau aşa mulţi oameni, că populaţia cartierului lui Azalee Doisprezece era la muncă sau era mai mică decât ar fi sugerat numărul clădirilor dese şi înalte, ca nişte flori, dar felul în care expresia bărbatului se schimbă din seninătate blândă în nedumerire, apoi în spaimă tot mai mare, înlătură posibilitatea aceea. Ceva nu era în regulă. Aerul părea încărcat, un ecou psihologic al felului în care se

simţise ea imediat după explozia din restaurant. Merse cu paşi vlăguiţi, urmându-l pe Azalee Doisprezece după colţuri. Nu ţinea minte să mai fi fost atât de istovită.

Zegras Trei rosti apăsat:

— Petală, ar trebui s-o luăm pe altă stradă. În capătul ăsteia este o demonstraţie.

— Eu locuiesc pe strada asta.

Mahit ridică ochii. Populaţia care lipsea din cartier era strânsă într-o masă proteică, ce se revărsa de pe trotuare pe carosabil. Bărbaţi, femei, copii ţinuţi în braţe, purtând pancarte şi bannere purpurii. Feţele lor erau nemişcate în stil teixcalaanli, indescifrabile, concentrate. Nici copiii nu erau gălăgioşi. Liniştea aceea se simţea mai periculoasă decât ar fi fost zgomotul. Se simţea hotărâtă.

— Oamenii ăştia nu sunt susţinătorii lui Fulger Unu, zise ea. Decât dacă, cumva, aclamaţiile publice au devenit mult mai reţinute în ultimele trei zile.

— Prin aclamaţiile publice poţi trece fără probleme, spuse Zegras Trei, atâta timp cât eşti dispus să te prefaci că-ţi plac îndeajuns prozele comice ca să răcneşti orice este în aliteraţie cu *yaotlek*…

— Asta-i politică şi crezusem realmente că toţi cei din cartierul meu nu erau predispuşi spre aşa ceva.

— Ar fi trebuit să ştii mai bine lucrurile astea, Petală, comentă Zegras Trei resemnată. Te-ai uitat măcar la datele demografice? Te-ai mutat într-un sector comercial, toţi oamenii ăştia sunt…

— …Sunt de partea lui Nemţişor Treizeci, poartă florile alea la rever, interveni Mahit.

Se opriseră toţi trei. Demonstraţia se apropia, întinzându-se lent, ca nişte fungi. Participanţii mergeau laolaltă, cotropind. Pe una dintre pancarte scria un fragment de poezie pe care Mahit îl recunoscu: *Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan: / Cartografierea hărţilor stelare şi debarcările, / Arcul petalelor nenăscute ce-mbrăţişeaz-un gol.*

Cupletele lui Porumb Nouă, care tulburaseră în asemenea măsură concursul de oraţii.

— Da, încuviinţă Zegras Trei. Cartierul acesta îşi trage bogăţia din comerţul şi producţia provinciilor exterioare, ceea ce înseamnă că lor le place Nemţişor Treizeci, care este în mod nominal un moştenitor imperial. Şi totuşi oamenii ăştia aşteaptă să vină Însoriţii şi să-i disperseze pentru că sunt asumat trădători şi demonstrează pentru pace împotriva dorinţelor actualului Împărat.

Nu mai trădători decât fusese Buclă Opt în editorialul ei, gândi Mahit. Credea că înţelesese o parte din ceea ce se întâmpla. Ceva se petrecuse între cei doi asociaţi imperiali, ei făcuseră o înţelegere: Buclă Opt şi Nemţişor Treizeci negociau.

Păreau să acţioneze împreună pentru a-l discredita nu numai pe Fulger Unu şi tentativa lui de uzurpare a tronului imperial prin aclamaţii publice, ci pentru a discredita în acelaşi timp autoritatea Împăratului. Fulger Unu, care se ocupa acum de războiul acesta şi care se bizuia pe el pentru a-i consolida susţinerea, era suspect judiciar, potrivit editorialului lui Buclă Opt… şi nedorit de public, potrivit acestei demonstraţii a partizanilor lui Nemţişor Treizeci. Iar Direcţie Şase? Ei bine, el greşea, înşelându-se în încercarea sa de a îngădui un război de anexare într-o perioadă care nu era cu totul paşnică, o perioadă în care puteau exista ameninţări externe, indiferent dacă era vorba despre nişte alieni misterioşi sau doar despre continuarea tulburărilor din sistemul Odile şi felul în care aspectele acestea declanşau proteste chiar şi aici, în Oraş – el înţelegea greşit legea… Iar înţelegerea acea greşită era respinsă de propria populaţie, care nu dorea un război…

Judiciarul şi Nemţişor Treizeci acţionau conjugat. Mahit putea – aproape – aproape vedea forma a ceea ce doreau ei.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită…

— Azalee Doisprezece, întrebă ea, apartamentul tău nu are şi o intrare prin spate? Îmi ajunge cât i-am văzut azi pe Însoriţi şi cred că vor fi aici în curând…

Aşa se şi întâmplă. Porniră în goană spre intrarea din

spate, ca şi cum ar fi fost urmăriţi.

CAPITOLUL TREISPREZECE

„EZUAZUACAT NEMŢIŞOR TREIZECI VA FI NUMIT ASOCIAT IMPERIAL

În lumina serviciilor permanente aduse Strălucitoarei Sale Maiestăţi Împăratul Direcţie Şase al Întregului Teixcalaan, *ezuazuacat* Nemţişor Treizeci va fi, începând cu ora 9:30 în această primă zi a celui de-al treilea an al celui de-al unsprezecelea indiction, recunoscut ca asociat la tronul imperial, egal în rang şi autoritate cu Asociata Imperială Buclă Opt şi Asociatul Imperial Antidot Opt; fie ca toţi asociaţii imperiali să crească stabil împreună, să fie congruenţi în dorinţe şi să conducă în comun dacă va fi necesar."

Proclamaţie imperială, afişată în staţia de metrou Piaţa Centrală Şapte, mâzgălită cu vopsea roşie pulverizată (non-holografică), care-l prezenta pe Fulger Unu în centrul unui steag de război teixcalaanli desenat aproximativ; confiscată de patrulă de Însoriţi pe 249.3.11, în vederea distrugerii

„Nu există niciun motiv benefic pentru a-i refuza lui Teixcalaan alt ambasador, în ciuda nesiguranţei noastre cu privire la soarta lui Yskandr Aghavn; avem nevoie de o voce în Imperiu, iar dl Aghavn nu fusese foarte comunicativ nici înainte. Recomand ca un test de aptitudini foarte amănunţit să fie administrat atât voluntarilor, cât şi persoanelor tinere fără descendenţă imago care au înregistrat punctaje foarte mari la Examenele Imperiale teixcalaanli, iar noul ambasador să fie ales dintre cei compatibili cu înregistrarea imago a lui Aghavn – pe care, vă reamintesc, o avem, deşi este învechită."

Notă informativă internă de la Amnardbat, consiliera pentru Moştenire, către Consiliul Lsel, arhive publice

Ulterior, Mahit avea să-şi reamintească restul după-amiezii în fragmente: momente izolate, deconectate după cum timpul se întindea şi denatura sub presiunea epuizării. Primele imagini din apartamentul lui Azalee Doisprezece, pereţii plini cu lucrări de artă – copii de tablouri extraplanetare în ulei şi acrilice şi desene în tuş, fabricate în masă, dar de calitate excelentă – şi felul în care Azalee Doisprezece păruse cumva stânjenit când ea comentase ce frumoase erau, de parcă bărbatul n-ar fi avut niciodată vizitatori care să-i aprecieze gusturile. Acele fierbinţi ale duşului său şi faptul că toate săpunurile din Teixcalaan aveau mirosul unei flori pe care ea n-o putea identifica, piperat şi străin, dar în acelaşi timp cu o notă familiară. Textura pantalonilor largi şi a cămăşii pe care i le împrumutase, din mătase aspră şi prea scurte în toate dimensiunile, oprindu-se undeva la jumătatea gambelor şi antebraţelor ei. Absurditatea de a se întinde pe sofaua lată, după care totul dispăruse – texturile şi sunetele pieriseră.

Apăsarea coloanei lui Zegras Trei, lipită de spatele ei, întinsă alături de ea. Deschiderea ochilor şi vederea unei pâcle de mişcare pe holoecran, Azalee Doisprezece mâncând tăiţei dintr-un recipient de plastic, folosind beţişoare lungi, stând cu picioarele încrucişate pe un scaun şi urmărind o versiune sterilă a sfârşitului protestului care se desfăşura dincolo de ferestrele sale, receptarea zgomotelor îndepărtate, de sticlă spartă, şi îndepărtarea din nou în propria minte, doar pentru încă puţin timp, în spaţiul acela întunecat unde ar fi trebuit să fie Yskandr.

Când se trezi cu adevărat era beznă. Azalee Doisprezece adormise la masă, lângă mâncarea sa, cu capul pe braţe, iar holoecranul continua să ruleze cu sonorul redus: imagini mişcătoare proiectau lumini şi umbre pe faţa bărbatului. Mahit se ridică uşor de pe sofa, desprinzându-se de Zegras Trei, care arăta palidă şi nesănătos de pământie chiar şi adormită (oare îşi revenise cu adevărat suficient de pe urma accidentului neurologic? Mahit nu

credea asta), şi se duse la fereastră. Strada era liniştită. Vizorul integral, auriu, al unui Însorit scânteia la colţul intersecţiei. Erau cel puţin patru, în cartierul acesta rezidenţial liniştit, păstrând o supraveghere ameninţătoare.

Explozii într-un restaurant. Demonstraţii. Iar acum revolte. Dacă Însoriţii se găseau cu adevărat sub controlul lui Fulger Unu, prezenţa lor aici era un semn al gradului în care *yaotlekul* încerca să se autoprezinte ca fiind singura forţă posibilă pentru ordine într-un climat de tulburări sociale şi anxietate ce se intensificau rapid. Mahit se gândi că era o poziţionare inteligentă. Se mai gândi că ar fi fost încă şi mai inteligent dacă Fulger Unu n-ar fi fost nevoit să conducă un război de cucerire pentru a-şi dovedi buna credinţă imperială. Cu toate acestea, încercările repetate ale Însoriţilor de a o determina să se supună, nu Împăratului sau Oraşului, ci lui Fulger Unu, reflectau o rană mai adâncă în abilitatea lui Direcţie Şase de a controla Teixcalaan decât se aşteptase staţiala. Oare cât pierduse el deja?

Mahit nu se gândise niciodată cât de barbare – încă simţea un mic fior de încântare când aplica acest cuvânt în Teixcalaan tocmai vorbitorilor nativi ai limbii – erau de fapt modalităţile de succesiune teixcalaanli. Când nu se limita în mod corespunzător la poeme epice şi cântece, revendicarea imperiului prin aclamaţii era un proces brutal, căruia nu-i păsa câtuşi de puţin de locurile şi oamenii ce trebuiau să cedeze pentru ca aclamaţiile acelea să fie plauzibile.

Holoecranul rămăsese comutat pe newsfeeduri. Glife roşu-strălucitor se derulau în buclă pe jumătatea inferioară a ecranului, dispuse într-o poezioară amuzantă: *urgent, direcţionaţi-vă atenţia!/emisiunea următoare are un caracter inovator şi important/în două minute pe Canalul Opt!*.

Mahit îl înghionti pe Azalee Doisprezece în umăr, iar tânărul se trezi.

— Ce-i? zise el, frecându-se cu o palmă pe faţă. Ah, te-ai

sculat.

— Cum se schimbă canalele pe holoecran?

— Hă? La ce vrei să te uiţi?

— *Inovarea şi importanţa* de pe Canalul Opt.

— Canalul Opt este de politică şi economie… stai aşa…

Ochii lui se mişcară sub norcârlig, făcând micro-ajustări infime, iar holoecranul pâlpâi şi se modifică.

Canal Opt! plutea în colţul din dreapta sus, suprapus peste imaginea punţii unei nave vaste: un loc strălucitor, metal rece şi lumini pale, titan şi oţel şi steagul de luptă teixcalaanli, auriu, întins pe peretele din spate, ţipător în mănunchiul său de suliţe-raze solare. În faţa lui stătea un bărbat cu pielea neagră, cu chip aspru, buze subţiri şi pometţi înalţi. Un chip ca faţetele unei stânci, făcut pentru brutalităţi. Uniforma îi era presărată de argintiul însemnelor, medaliilor, decoraţiilor şi treselor de rang.

— Fulger Unu, zise Azalee Doisprezece. Hei, Trestie, scoală-te să vezi asta!

Zegras Trei se ridică în capul oaselor. Pe unul dintre obraji i se vedeau semnele lăsate de materialul pernelor sofalei, dar ochii îi erau atenţi.

— …Nu pot dormi cu propagandă pe fundal, nu, nu-i genul meu, zise ea.

— Nu-i deloc ca Strung Unsprezece, spuse Azalee Doisprezece cu drag şi Mahit simţi brusc durerea de a nu avea prieteni care s-o poată tachina în felul acela.

Să aibă prieteni, aşa cum avusese în Lsel.

— Şşş, vorbeşte *yaotlekul*. Dă mai tare, ceru Zegras Trei.

Aşa era, într-adevăr. Fulger Unu vorbea ca un stentor, nu ca un retor, era un bărbat care putea răcni, făcându-se auzit de la distanţe mari. Mahit se putea imagina ca fiind unul dintre soldaţii lui – şi în timp ce el vorbea, ferm şi deliberat, cu un aer de îngrijorare uriaşă şi urgentă, staţiala înţelese de ce soldaţii lui l-ar fi urmat şi împotriva Împăratului pe care toţi juraseră să-l slujească.

— Chiar şi aici, pe orbită, abia reveniţi în inima lumii din succesele noastre în sistemul Odile, nava mea, *Apusuri iluminate Douăzeci*, este conştientă de haosul şi

incertitudinea ce au început să clocotească pe străzile Nestematei Lumii, rosti măreţul *yaotlek*, iar regizorul de emisie al Canalului Opt! se conformă prompt şi afişă într-o parte a ecranului imagini de la proteste.

Mahit recunoscu decorul din exteriorul ferestrei lui Azalee Doisprezece, cu câteva ore mai devreme, şi se întrebă unde erau videocamerele şi câţi alţii priveau prin ele. Se gândi din nou la Oraş ca algoritm: înţelese, pentru prima dată clar, că niciun algoritm nu era independent de cei care-l proiectaseră. Nu putea fi. Orice algoritm avea un scop iniţial, indiferent cât de îndepărtat în trecutul său – un motiv pentru care un om îl crease, chiar dacă evoluase şi se transformase. Un Oraş condus de algoritmul lui Perlă Zece avea înglobat în el interesele iniţiale ale lui Perlă Zece. Un Oraş condus de un algoritm conceput pentru a răspunde la dorinţe teixcalaanli nu era inocent în privinţa aceloraşi dorinţe teixcalaanli, amplificate, distorsionate de ceea ce învăţase maşinăria. (Un Oraş condus de un algoritm conceput de Perlă Zece se putea ridica pe neaşteptate împotriva oricui individ definit de Perlă Zece – şi dacă el lucra într-adevăr cu Ministerul de Război, dacă Ministerul de Război… trecuse deja de partea lui Fulger Unu şi încheiase un soi de înţelegere cu Ştiinţa?)

Strada aceasta nu era singura care apărea în newsfeed, plină de teixcalaanlitzlim furioşi. Se părea că în tot sectorul izbucniseră în masă protestele pentru pace. Videocamerele depistau infailibil florile purpurii de pe reverele multor protestatari, în toate locurile.

Canal Opt!, economie şi politică, nu era în niciun caz în solda lui Nemţişor Treizeci, bănui Mahit. Nu cu focusarea aceea, în timp ce simultan reda discursul antiproteste al lui Fulger Unu, care rostea:

— Eu şi toţi slujitorii bravi ai lui Teixcalaan alături de care am onoarea să servesc nutrim simpatie faţă de dorinţele celor din Nestemata Lumii, care visează la pace şi prosperitate. Dar din punctul nostru de vedere de deasupra voastră, claritatea ochilor noştri vede ceea ce voi nu puteţi vedea. Dorinţele voastre din adâncul sufletului au

fost deturnate de scopurile egoiste ale asociatului imperial Nemţişor Treizeci.

Zegras Trei şuieră printre dinţi, ca o inhalare bruscă şi ascuţită, care coincise perfect cu pauza pe care Fulger Unu o făcu pentru ca toţi privitorii să-şi manifeste propriul şoc.

— Asociatului imperial nu-i pasă nici de război şi nici de pace! tună Fulger Unu. Asociatului imperial îi pasă de profituri! El nu ar fi aprobat sau finanţat aceste proteste, dacă războiul nostru ar fi fost direcţionat spre orice alt sector al spaţiului – dar acest sector îi ameninţă interesele!

— Da, haide, spune-ne cum, care-i poanta, zise Zegras Trei.

Mahit trase cu coada ochiului spre ea; părea transfigurată, aprinsă la faţă, cu ochii scânteietori.

— În acest cvadrant se află Staţia Lsel, un teritoriu independent insignifiant, care i-a furnizat lui Nemţişor Treizeci, fără ca populaţia lui Teixcalaan s-o ştie, tehnologie ilegală şi imorală pentru amplificări neurologice. Nu pot decât să-mi imaginez că anexarea acestei staţii îi va opri furnizările secrete şi de aceea el se simte silit să deturneze impulsurile nobile ale poporului pe care amândoi îl slujim şi să aţâţe tulburări!

— Eh, asta este interesant, murmură Zegras Trei în aceeaşi clipă în care Azalee Doisprezece închise holoecranul.

— Asta este o problemă, spuse el. E adevărat, Mahit?

— Nu după ştiinţa mea, zise staţiala.

Nu-şi putea imagina cum decisese Fulger Unu că Nemţişor Treizeci era cel care dorea maşinăriile imago, şi nu Direcţie Şase, şi cum aflase Fulger Unu despre ele… decât numai dacă nu era o propagandă ordinară. Suspină.

— De fapt, urmă ea, asta-i nenorocita de problemă – după ştiinţa mea, nu-i suficient.

Azalee Doisprezece se aşeză greoi în faţa ei.

— După ştiinţa ta, ambasadorul Aghavn nu i-a furnizat lui Nemţişor Treizeci… tehnologie ilegală? Cu amplificări neurologice? Cu tehnologie imorală? Care-i partea pe care

n-o ştii, ambasadoareo?

Brusc, întreaga situaţie deveni enervantă. Mahit se simţea extrem de obosită de dezambiguizările dintre nuanţele infime de înţeles ale frazelor teixcalaanli, de efortul necesar pentru a rearanja emfaza unei propoziţii pentru a o exprima cu acurateţe. De efortul necesar pentru a ţine separat ceea ce-i spusese lui Zegras Trei de ceea ce-i spusese lui Azalee Doisprezece şi de ceea ce nu spusese absolut nimănui.

(Împăratul, spunându-i *Cine altul poate asigura optzeci de ani de pace*. Certitudinea ei groaznică, şi tot mai accentuată, că poate el avea dreptate, ţinând seama de statutul posibililor săi succesori şi de aparenta lor decizie de a-i aţâţa pe locuitorii Oraşului spre distrugere şi violenţă pentru binele ascensiunii lor personale.)

Falca o durea de la scrâşnitul dinţilor.

— Ambasadorul Aghavn nu i-a furnizat lui *Nemţişor Treizeci* nimic de felul ăsta. După ştiinţa mea. De asemenea, nu sunt complet sigură ce anume este considerat imoral în Teixcalaan – de ce amplificările neurologice reprezintă o problemă atât de mare pentru voi?

— …Dar le-a furnizat cuiva! zise Azalee Doisprezece, de parcă ar fi ajuns la concluzia satisfăcătoare a unui puzzle logic.

— Le-a promis, rosti Mahit resemnată, ceea ce de fapt îmi oferă mai multă influenţă decât aş fi avut în caz contrar. Dacă le-ar fi furnizat realmente înainte să fie asasinat, eu n-aş mai fi avut cu ce să negociez acum.

— Mahit, interveni Zegras Trei pe un ton mult prea calm pentru gustul staţialei, încep să am unele suspiciuni despre ce ai discutat cu Iluminata Sa Maiestate.

— A încerca să-ţi ascund orice este un exerciţiu de futilitate, nu-i aşa?

Mahit ar fi vrut să-şi lase capul pe masa lui Azalee Doisprezece, ba poate chiar s-o izbească de câteva ori cu fruntea.

Zegras Trei o atinse pe umăr, un gest scurt, menit să o

liniştească, şi ridică din umeri.

— Eu sunt ofiţerul tău de legătură cu rang de ataşat cultural. Teoretic, n-ar trebui să ne ascundem nimic una celeilalte. O să mai lucrăm în direcţia asta.

— Trebuie s-o facem? întrebă Mahit neajutorată, iar apoi, când Zegras Trei izbuti să zâmbească în mod credibil în stilul Lsel, arătându-şi toţi dinţii, şi ea descoperi că propria faţă îi oglindi automat surâsul, întrebă din nou: Ce anume face o tehnologie să fie imorală? Spune-mi asta, dacă nu-mi ascunzi nimic.

— Foarte puţine sunt imorale, începu Zegras Trei. *Yaotlekul* face apel la un tip foarte tradiţionalist de persoane, care respectă legea, ordinea şi procesiunile triumfătoare din fiecare primăvară. Însă maşinăriile voastre imago au ceva neliniştitor. Nouă nu ne plac dispozitivele – sau substanţele chimice – care conferă cuiva capacităţi mintale superioare celor ce se datorează propriilor merite.

— Ai susţinut examenele, nu? întrebă Azalee Doisprezece. Cele de aptitudini imperiale.

Mahit încuviinţă din cap. Acelea fuseseră o încântare, după seriile interminabile de aptitudini pentru imago; fuseseră numai literatură, istorie şi limbă teixcalaanli, iar staţiala le susţinuse pentru ea şi nu cu speranţa că, într-o bună zi, va putea obţine o viză pentru centrul Imperiului.

— Aşadar mare parte din ceea ce suntem noi, spuse Zegras Trei, este ceea ce ne reamintim şi repovestim. După cine ne modelăm, după care epopee, care poem… Amplificările neurologice trişează.

Azalee Doisprezece adăugă:

— Iar utilizarea lor la aptitudini este ilegală. La fiecare câţiva ani izbucneşte un scandal…

Lui Mahit îi venea greu să echivaleze un imago – combinaţia de persoane, păstrarea abilităţilor şi amintirilor de-a lungul generaţiilor – cu trişarea la un examen.

— Trebuie să fie ceva mai complex de atât, zise ea. Trişarea este ilegală, de acord, dar şi imorală?

— Imoral este să fii cineva pe care nu poţi spera să-l

emulezi, zise Zegras Trei. De pildă, să porţi uniforma altcuiva ori să rosteşti versurile Primei Împărătese din Cântecul Întemeierii şi în acelaşi timp să plănuieşti să trădezi Teixcalaan. Juxtapoziţia este greşită. De unde ştiu eu că tu eşti tu? Că tu eşti conştientă de ceea ce încerci să păstrezi?

— Voi injectaţi morţii cu substanţe chimice şi refuzaţi să lăsaţi orice să putrezească – oameni, idei sau… sau poezii proaste, în care există câteva versuri cu metrică perfectă, spuse Mahit. Iartă-mă dacă nu sunt de acord cu tine în privinţa emulaţiei. Întregul Teixcalaan nu face decât să emuleze ceea ce ar trebui să fie deja mort.

— Tu eşti Yskandr sau eşti Mahit? întrebă Zegras Trei.

Într-adevăr acela părea să fie esenţialul: *Oare Mahit era Yskandr, chiar şi fără el?*

Oare exista măcar o Mahit Dzmare în contextul unui oraş teixcalaanli, al unei limbi teixcalaanli? Politica teixcalaanli o infecta complet, ca un imago pentru care nu era potrivită, tentacule de memorie şi experienţă creşteau prin ea ca infiltrările unor fungi cu creştere rapidă.

— Zegras Trei, cât de vast este conceptul teixcalaanli al sinelui? întrebă ea, aşa cum mai întrebase înainte ca toate astea să înceapă cu adevărat.

Cealaltă desfăcu braţele cu un gest chinuit, trist.

— Nu sunt sigură. Mai redus decât al staţialilor. Pentru… majoritatea noastră.

— Altfel mica lovitură de imagine a lui Fulger Unu pe Canal Opt n-ar fi fost eficientă, adăugă Azalee Doisprezece. Simpla sugestie că Nemţişor Treizeci nu numai că foloseşte populaţia în propriile scopuri, ci că scopurile acelea sunt… corupte, este dispreţuitoare – în mod clar, oricine are nevoie de amplificări nu merită să fie împărat.

— Cred, spuse Zegras Trei, că vom avea un război civil.

După care, cu un gest neaşteptat de brusc, îşi apăsă mâna peste faţă, de parcă ar fi încercat să-şi stăvilească lacrimi.

Azalee Doisprezece o scosese pe Zegras Trei din

încăpere; Mahit încă le putea auzi glasurile, ridicându-se şi coborând lent, de undeva din bucătărie. Ea n-o văzuse niciodată pe Zegras Trei atât de tulburată. Nici când îşi pusese viaţa în pericol, nici când staţiala însăşi fusese enervantă, cu apucături străine şi necooperantă în rezolvarea problemelor curente; nici chiar după criza de epilepsie. Se boţise însă ca metalul supraexpus la radiaţii, friabil, când propriile puteri, considerabile, de analiză ajunseseră la răspunsul pe care Mahit îl ştia deja: Teixcalaan era în pragul autodevorării.

Ambasadoarea credea că putea să înţeleagă, măcar prin analogie şi dorinţă, dacă nu altfel. Îi venea greu să-şi adapteze mintea la însăşi ideea că Teixcalaan nu era permanent, irevocabil, etern. Iar ea era o barbară, o particulă străină, doar o fiinţă care iubea (oare iubea? oare mai iubea acum?) literatura şi cultura Imperiului, dar acesta nu-i era cămin; pentru ea nu fusese niciodată forma lumii, aşa cum trebuia să fie pentru Zegras Trei, ci doar forma care distorsiona lumea din tiparul ei adevărat, masa imensă ce deforma ţesătura spaţiului.

Lacrimile ce se prelinseseră dinapoia palmelor lui Zegras Trei fuseseră totuşi oribile, iar staţiala îi era recunoscătoare lui Azalee Doisprezece că o dusese în bucătărie ca să bea apă şi să-i aducă genul de alinare pe care-l puteau asigura prietenii vechi. Rămasă singură pentru moment, băgă mâna în buzunarul interior al jachetei şi pescui trofeele şterpelite din propriul apartament: sulul de hârtie căruia i se dăduse forma unui fals stick infofişă, pe care se afla un mesaj nou de la Staţia Lsel, şi maşinăria imago a lui Yskandr.

Le puse pe ambele pe masă. Niciunul nu era mai voluminos decât cele două falange ale degetului ei mare: o maşinărie păianjen argintiu pal care conţinuse tot ce fusese Yskandr Aghavn şi un tubuleţ subţire de hârtie cenuşie, sigilat cu ceara roşie şi etichetele cu dungi negre şi roşii ce marcau comunicările extraplanetare. Îşi trecu grijuliu unghia degetului mare peste ceară, despicând-o, trăgând într-o parte o coajă roşie, fragilă. Sigiliul era mai

mult simbolic decât real: dacă vreo oficialitate de la poştă o dorise, fusese foarte uşor să deschidă comunicarea şi apoi s-o închidă fără urme. Sigiliul era metaforic, iar aici ea trebuia să depindă de credinţele teixcalaanli în proprietate, în confidenţialitate…

Toate acelea, plus criptarea Lsel.

Înainte de a desface sulul de hârtie, repetă mişcarea anterioară, lunecând cu unghia pe metalul maşinăriei imago a lui Yskandr, atingând ceea ce-l atinsese pe el. Ceea ce fusese cuibărit în el. Cipul central dreptunghiular, mat acum, de parcă metalul fusese decapat, şi toate picioruşele-filamente lungi care se întindeau din colţuri, ramificaţiile fractale care i se infiltraseră în trunchiul cerebral. O durea baza craniului, ca o durere solidară, în locul unde se afla propria maşinărie.

Şi aici funcţiona criptarea Lsel: nimeni nu putea să ajungă la Yskandr codificat în memoria maşinăriei, cu toate cunoştinţele sale. Acei cincisprezece ani lipsă, la care ea nu avusese niciodată acces, nici chiar când Yskandr din mintea ei funcţionase corect. Îi lipsea enorm.

(Oare l-ar fi plăcut pe el, bărbatul care-i vânduse lui Direcţie Şase secretele lui Lsel? Se temea că răspunsul ar fi fost afirmativ. Că tot ce făcuse el n-ar fi contat câtuşi de puţin dacă ea ar fi putut să aibă din nou un aliat.)

Mahit rupse restul cerii de pe mesaj şi netezi hârtia pe masă, cu ambele palme.

Nu se aşteptase la ceea ce citi acolo. Da, mesajul arăta corect… în primul moment când îl privi. Paragrafele erau scrise într-un alfabet, alfabetul Lsel cu toate cele treizeci şi şapte de litere ale sale, şocant de familiar şi simultan nefamiliar. Iar salutul din deschidere anunţa clar că paragraful următor utiliza propriul cifru prin substituţie, cel care depindea de manualul de gramatică teixcalaanli. O îngrijoră însă paragraful următor – acela era într-un cifru pe care Mahit nu numai că nu-l ştia, dar nici nu-l văzuse vreodată.

Ei, bine, tot sperase la o criptare de calitate…

— Azalee Doisprezece? strigă ea spre bucătărie.

— Da?
— Ai un dicţionar? Mai exact, ai *Manualul de glife imperial standard*?
— Toată lumea are MGIS, îi răspunse Zegras Trei.
După cum i se auzea vocea, plânsese într-adevăr.
— Ştiu, replică Mahit, de asta l-am şi ales. Deci, ai sau…?
Azalee Doisprezece reveni în cameră şi se uită întrebător la hârtia desfăcută.
— Ăsta este limbajul vostru? Ce multe litere are!
— Tu spui asta, când *Manualul de glife imperial standard* are patruzeci de mii de glife diferite?
— Totuşi alfabetele ar trebui să fie simple. Cel puţin aşa ni s-a spus la cursurile de instruire din Ministerul Informaţiilor. Stai niţel, să-ţi aduc dicţionarul.
Cel puţin avea unul. Mahit ar fi putut cumpăra dicţionarul din orice magazin, totuşi era o uşurare să nu fie nevoită să caute un magazin. În niciun caz în starea tulbure în care se găsea acum Oraşul.
Azalee Doisprezece trânti cartea, cu un bufnet, lângă cotul ei. În forma codex avea peste patru sute de pagini, cu gramatica şi glifele organizate în tabele.
— Ce vrei să faci cu el?
— Ia loc, zise Mahit, şi priveşte-mă dezvăluind nişte secrete de stat Lsel.
Acesta se aşeză. După câteva clipe, Zegras Trei ieşi din bucătărie – cu ochii injectaţi – şi se aşeză lângă bărbat.
Era straniu să decripteze sub ochii unor spectatori, dar Mahit înţelese că era ataşată de cei doi. Rămăseseră cu ea, o protejaseră şi, de dragul staţialei, se puseseră pe ei înşişi în pericol politic şi fizic. În plus, ea nu le spunea cum să decripteze mesajul cifrat, ci doar ce carte să utilizeze. Nu avu nevoie de mult timp – concepuse ea însăşi cifrul, aşa că ştia cum să-l citească.
Primul paragraf al mesajului îl identifica pe expeditor: Darj Tarats. Mahit fu aproape surprinsă că mesajul provenea de la consilierul pentru Mineri şi nu de la Aknel Amnardbat, de la Moştenire. Însă dacă Amnardbat era

responsabilă de sabotarea maşinăriei imago, care acum se defectase, aşa cum implicaseră comunicatele secrete ale lui Dekakel Onchu, poate că Tarats… intervenise? Poate că interceptase mesajul şi se asigura că îi răspundea personal?

Dacă ea credea asta, atunci considera adevărate suspiciunile lui Dekakel Onchu – suspiciuni pe care Mahit n-ar fi trebuit să le vadă niciodată. Şi Tarats n-ar fi ştiut despre avertismentul expediat de Onchu lui Yskandr. Tarats ar fi crezut că vorbea cu o Mahit Dzmare care putea sau nu să aibă acces la imago Yskandr Aghavn al ei, dar care în mod cert nu ştia de ce nu avea acces. Dacă nu avea… Poate că sabotajul era cu totul altceva, un eşec personal al ambasadoarei, lipsit de orice legătură cu conflictul dintre consilierii îndepărtaţi.

Să înceapă de la ipoteza că Darj Tarats dorea să vorbească totuşi cu ea, indiferent dacă el ştiuse sau nu despre sabotajul lui Amnardbat, dacă sabotajul acela era într-adevăr real. Consilierul pentru Mineri era aproape întotdeauna îngrijorat de chestiuni de apărare şi autoconducere; ele îi aduceau voturi. Dacă mesajul acesta sosea de la Tarats, atunci ameninţarea pe care războiul de expansiune teixcalaanli o prezenta pentru suveranitatea Lsel era privită cu seriozitate.

Să înceapă cu lucrurile despre care putea fi absolut sigură şi să nutrească mai târziu fantezii despre sabotaj (n-ar fi fost frumos ca torentul de defecţiuni neurologice să nu fie vina ei? – un gând cu totul nedemn pentru Mahit).

Staţiala scrise restul paragrafului descifrabil, glifă cu glifă. Tarats o anunţa că-i primise mesajul (o glifă), îi mulţumea pentru el (altă glifă) şi-i spunea că manualul pentru cifrare nu reprezenta un nivel de criptare cuvenit pentru restul mesajului, care conţinea linii directoare specifice de acţiune bazate pe o informaţie importantă pe care Mahit n-o ştiuse până atunci. (Asta fusese în şase glife, dintre care ultima era al naibii de obscură; până atunci, staţiala n-o mai văzuse niciodată scrisă. Era un cuvânt teixcalaanli pentru „secret anterior nedezvăluit

neiniţiatului". Bineînţeles că ei aveau un cuvânt pentru aşa ceva.)

— Da, da, murmură ea, deci cum decriptez restul…

Zegras Trei pufni şi, când Mahit ridică ochii şi o fulgeră cu privirea, înălţă braţele în semn de scuză.

— Îmi place să te privesc în timp ce lucrezi, îi spuse. Eşti foarte rapidă, chiar şi când eşti derutată. Ai putea învăţa un cifru real, unul dintre ale noastre, dacă ai memora poeziile sezoniere la modă…

— Cu uşurinţă, replică ambasadoarea, dar nici ele nu sunt cifruri reale. Vreau să spun că nu sunt criptare reală. Cifrurile prin substituţie pot fi sparte cu uşurinţă dacă ai o IA decentă şi cunoşti cheia. Indiferent dacă este un manual de glife sau o poezie.

— Ştiu. Ele nu sunt însă criptare, ci artă, iar tu ai fi pricepută la aşa ceva.

Aceea fusese o înţepătură ciudată. Mahit ridică din umeri şi privi iarăşi ultima frază a singurului paragraf pe care-l putea înţelege.

Cifru || ţinut sigur/întemniţat/încuiat || cunoaştere (personală/ereditară) (locaţie interioară) || (aparţinere)

Iar apoi în litere staţiale desăvârşit de clare, *imago-Yskandr*.

Codul pentru decriptarea restului mesajului, cu secretul său anterior nedezvăluit neiniţiatului, se afla în baza de cunoaştere a lui Yskandr, nu a lui Mahit. Iar Darj Tarats se aşteptase ca ea s-o poată accesa. (Probabil că el nu ştia de sabotaj. Sau se aşteptase ca sabotajul să eşueze, ca ea şi Yskandr să se fi integrat deja suficient pentru a putea decodifica asta, în ciuda oricărei avarii a maşinăriei ce-i adusese laolaltă.)

Yskandr, care era defect. Care era pe jumătate dispărut, fie din cauza sabotajului, fie din cauza disfuncţiei ei neurologice, în loc să fie aici, cu Mahit. La care ea nu dispunea de niciun mod real în care să ajungă. În toate limbile pe care le ştia staţiala, nu existau destule înjurături şi n-ar fi fost îndeajuns nici cele mai urâte cuvinte cu putinţă din *Manualul de glife*. Cum să le explice că *Am*

pierdut cealaltă jumătate a sinelui meu şi am nevoie de ea! acestor doi teixcalaanlitzlim, cu care petrecuse atâta timp, ceva mai devreme, pentru a lămuri de ce era imoral cineva ca Yskandr? Şi de unde ar fi trebuit să înceapă cu explicaţiile?

Neajutorată, Mahit rosti:

— Am belit-o complet.

Le aşteptă reacţia.

Căpăta una: Azalee Doisprezece păru îngrijorat, ca şi cum n-ar fi fost sigur de ce să facă dacă barbara izbucnea şi ea în lacrimi, iar Zegras Trei îşi pierdu expresia anterioară de jale şi reveni la concentrare absolută şi completă.

— Probabil, dar dacă ne-ai spune de ce, poate că aş fi în stare să ofer o de-belire, zise ea şi Mahit înţelese brusc de ce Zegras Trei, şi nu Azalee Doisprezece, căpătase misiunea de ataşată cultural.

Existau aptitudini care cereau analiză, observarea atentă a unei situaţii, culegere de informaţii – şi existau aptitudini care cereau determinare, iar Zegras Trei abunda în cele din urmă, dar şi în primele.

Îşi îndreptă umerii. Se încordă. Pentru ca ea – şi Staţia Lsel – să supravieţuiască intactă tranziţiei de putere de la Direcţie Şase la succesorul lui, avea nevoie de toată de-belirea pe care i-o putea asigura Zegras Trei.

Îi dăm drumul, Yskandr! Iată-mă cum pun vieţile noastre la cheremul cuiva din Teixcalaan. Tu ce ai simţit când ai făcut la fel?

Îşi dădu seama că nu vorbea cu imago-Yskandr cel amuţit. Vorbea cu bărbatul mort, care o putea auzi numai dacă ea ar fi obţinut cumva acces la acea înregistrare a lui care ar mai fi putut exista, un spectru neutilizat, în maşinăria imago-ului.

— Eu ar fi trebuit să-l am pe Yskandr Aghavn, sau cel puţin o versiune a lui, cu mine în mintea mea. Am în cap o maşinărie exact ca asta, începu Mahit şi ridică maşinăria lui Yskandr între degetul mare şi arătător. Copia memoriilor lui este de acum cincisprezece ani. Sau ar fi,

dacă el ar mai fi cu mine – nu este şi n-a mai fost de când i-am văzut corpul, în prima zi când am ajuns aici. El – sau eu – întâmpinăm disfuncţionalităţi.

— De asta mi-am dat seama, zise Zegras Trei.

— Eu nu…

— Petală, tu ni te-ai alăturat azi-dimineaţă.

— Ai cu adevărat aşa ceva în tine? Cum este?

Bărbatul folosise tonul cu care ar fi întrebat Te doare? pe cineva cu o arsură uriaşă. Complet absurd.

Mahit oftă.

— Azalee Doisprezece, este irelevant pentru problema curentă, atât doar că de obicei este plăcut, dar în prezent nu funcţionează şi eu am nevoie să funcţioneze… am nevoie de el.

— Din cauza conţinutului mesajului tău criptat, spuse Zegras Trei.

— Din cauza faptului că el are cheia mesajului, iar eu trebuie să ştiu ce vrea guvernul meu să fac.

Urmă o tăcere scurtă. Mahit se întrebă dacă Zegras Trei aştepta altă revelaţie, o informaţie cu adevărat utilă pe care s-o poată folosi pentru a-i oferi ajutorul în calitate de ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural.

Dar nu mai exista nimic altceva. Doar mesajul, Mahit şi golul de linişte electrică din mintea ei.

Apoi Zegras Trei zise:

— Dar Yskandr de acolo? arătă ea maşinăria imago aflată pe masa dintre ei. Bănuiesc că şi el ar trebui să ştie cheia.

Mahit fu izbită de o străfulgerare de durere psihosomatică: cicatricea micuţă de la baza craniului ei deschizându-se, noua greutate a unei maşinării imago cuibărită între cutele roz-cenuşii de ţesut neurologic. Toate acelea, din nou.

Închise palma în jurul a tot ce mai rămăsese din Yskandr Aghavn, ambasador asasinat, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă de ochii teixcalaanli atenţi ai lui Zegras Trei.

— …Lasă-mă să mă gândesc la asta, spuse ea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

„28. ZI EXT.: *Haos şi fumul CÂMPULUI DE BĂTĂLIE de la GIENAH-9. Panoramare lentă pe lângă CORPURI SUPRAPUSE, acoperite cu arsuri, noroi răscolit, până la CUARŢ TREISPREZECE, care zace pe jumătate conştient la adăpostul unui vehicul de teren răsturnat. PRIM-PLAN pe CUARŢ TREISPREZECE, apoi decupaj la 29. ZI EXT.: la fel ca anteriorul dar din PDV al lui ALIAJ NOUĂZECI. Zoom out pe lângă umărul lui ALIAJ NOUĂZECI, pentru a vedea cum CAD EI ÎN GENUNCHI lângă CUARŢ TREISPREZECE – care DESCHIDE OCHII şi SURÂDE SLAB.*

CUARŢ TREISPREZECE (*stins*)
Te-ai întors după mine. Am ştiut… mereu c-o vei face. Chiar şi acum.

(*Camera revine la chipul lui ALIAJ NOUĂZECI.*)

ALIAJ NOUĂZECI
Bineînţeles că m-am întors. Am nevoie de tine. Unde mai pot găsi un secund care poate câştiga de unul singur jumătate de război înainte de micul dejun? (*Devine sobru.*) Şi am nevoie de tine. Ai fost întotdeauna norocul meu. Stai jos, nu te mişca. Te-am găsit. Mergem acasă.”

Fragment din scenariul pentru sezonul 15, ultimul, al serialului *Aliaj Nouăzeci*

„Panel Trei: *Imagine plan-mediu a căpitanului Cameron pe puntea navei sale. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui; restul echipajului pare îngrozit, entuziast, nerăbdător. Cameron îşi consultă imago-ul, coloristul să amplifice nimbul alb din jurul mâinilor şi capului său. Priveşte nava duşmană, care pluteşte în spaţiul cosmic negru, super ameninţătoare şi plină de excrescenţe ca nişte ghimpi – nava este focusul*

panelului.

CAMERON: Am învăţat să vorbesc ebrekti pe vremea când eram Chadra Mav. Nici măcar nu va fi greu.”

Scenariul romanului grafic pentru *Frontiera periculoasă!*, volumul III, distribuit de mini-tipografia locală AVENTURĂ/FUNEST din Nivelul Nouă, Staţia Lsel

Mahit se gândi la asta tot restul serii, în timp ce Zegras Trei şi Azalee Doisprezece spălau hainele pătate de iarbă, apoi priviră toţi pe holoecran newsfeedurile ce reluau discursul lui Fulger Unu şi imaginile de la proteste. Mahit se gândea la ele obsesiv, la contrapunctul mişcărilor de trupe şi al predicilor politice, cercetând ideea ca şi cum ar fi pipăit cu vârful limbii un punct dureros din gură, pe care pur şi simplu nu-l putea lăsa în pace. Puse maşinăria imago a lui Yskandr înapoi în buzunarul jachetei. Greutatea mică se legănă acolo ca un pendul.

Existau multe feluri în care puteai utiliza greşit o maşinărie imago.

Ba nu, o formulare mai corectă era: existau multe feluri în care puteai utiliza o maşinărie imago, care o făceau pe Mahit, crescută în Lsel, asimilată culturii Lsel până la sânge, în ciuda pretenţiilor ei de iubire a literaturii teixcalaanli, să simtă felul în care Zegras Trei şi Azalee Doisprezece descriseseră că simţeau în legătură cu trişarea la examenele imperiale. Existau multe feluri în care puteai utiliza o maşinărie imago care erau imorale, în lipsa unui vocabular mai specific în oricare dintre limbile ei.

De exemplu, puteai să iei imago-ul iubitei care a murit – în mod tragic, acesta era un subiect uzual al spectacolelor de holoviziune – şi s-o porţi cu tine, în loc să îngădui ca acel imago să fie preluat de următoarea persoană cu aptitudini identificate din descendenţă, distrugându-vă astfel în cursul procesului pe amândoi şi cunoştinţele

acumulate de generaţii. Asta se simţea imoral. După care existau toate variantele mai puţin importante: noi purtători de imago care îi contactau pe îndoliaţii celor morţi şi încercau să reia relaţii ce se sfârşiseră. Asta se întâmpla cu adevărat, toţi ştiau pe câte cineva, existau motive întemeiate pentru care Lsel făcuse din psihoterapie o ştiinţă…

Mergi cu un pas şi mai departe, îşi spuse Mahit. *Genul de utilizări greşite care îţi dau fiori, nu doar genul care te întristează.*

Un imago instalat într-o minte slabă, una care obţinuse un număr suficient de aptitudini pentru compatibilitate, dar nu suficient pentru a crea o personalitate nouă, reală şi funcţională din cele două personalităţi originale. Un imago care înghiţea mintea succesorului.

Aceea era destul de rea pentru ca să nu vrea să se gândească la cum s-ar fi simţit (cam ce dorea să facă Strălucirea Sa Direcţie Şase).

Bravo, Mahit! Ai descoperit ceva ce-ţi place mai puţin decât ce a sugerat Zegras Trei că ai putea face.

Zegras Trei considera că ar fi trebuit să ia maşinăria ambasadorului Aghavn şi să extragă un imago-Yskandr actualizat pentru a-l suprascrie pe cel care pâlpâia, stricat şi inutil, şi doar pe jumătate, în străfulgerări, acolo, în mintea ei. Considera că, dacă Mahit avea nevoie neapărat de cheia aceea (şi aşa era, aşa era!), atunci ar fi fost unicul demers logic.

Dar nu Zegras Trei se oferea voluntară pentru o operaţie de neurochirurgie practic experimentală. Neurochirurgie experimentală pe o planetă – într-o cultură – căreia nu-i plăceau intervenţiile neurochirurgicale. Care considera conceptul în sine frisonant. Imoral. Zegras Trei o propunea voluntară pe Mahit.

Hei, Yskandr, tu ai putea rezolva asta, gândi ea pentru a suta oară, fără să primească drept răspuns altceva decât tăcere şi zumzetul terminaţiilor nervoase periferice. Cine ştia dacă putea măcar gestiona alt imago? Poate că acesta se defectase pentru că staţiala era stricată, nepotrivită,

incompatibilă; şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, îşi amintea ce simţise prima dată: suprapunerea dublă şi ameţitoare de percepţii, senzaţia că stătea pe muchia unei prăpăstii adânci. Cea mai mică mişcare şi ar fi căzut în vastitatea memoriei altcuiva, iar ei doi nu beneficiaseră de suficient timp pentru a fi o persoană nouă, pentru a fi Mahit-Yskandr, plus spectrul celui pe care Yskandr îl absorbise când era tânăr, Mahit-Yskandr-Tsagkel…

Numele acela se înălţă din cioburile imago din mintea ei; ecourile sentimentelor lui Mahit când îl căutase în arhivele Lsel, încercând să urmărească descendenţa căreia se alătura. Tsagkel Ambak, care nu fusese în Oraş, dar negociase cu Teixcalaan de la prova unui crucişător spaţial, asigurând continuarea independenţei lui Lsel şi a celorlalte staţii de a-şi exploata minier sectorul, cu patru generaţii în urmă. Mahit îi citise poeziile şi se gândise că erau banale, prozaice, toate despre cămin, şi-şi spusese – asta cu trei luni în urmă – că ea s-ar fi putut descurca mai bine.

Poate că noua imago îi putea spune mai multe despre imago pe care Yskandr o absorbise în persoana pe care Mahit o întâlnise când intrase el în mintea ei.

Mahit avea să încerce. Decisese deja, fără măcar să-şi dea seama că ajunsese la o concluzie; avea să încerce pentru că era singură, şi pentru că trebuia făcut, şi pentru că dorea să fie întreagă, parte din descendenţa lungă de ambasadori din Lsel – descendenţa din care trebuia ea să facă parte, descendenţa în care fusese înregimentată şi de pe urma pierderii căreia continua să se clatine. Dacă fusese sabotată, dorea să inverseze situaţia; îşi dorea înapoi descendenţa imago, o dorea păstrată. Mahit voia să fie o moştenitoare demnă a acelor memorii. Să le protejeze, pentru cei pe care era menită să-i slujească aici, ca o extensie a suveranităţii Staţiei Lsel. Pentru cei care puteau să-i urmeze şi să poarte mintea şi amintirile ei mai departe spre Staţia ei.

Patriotismul părea să se nască destul de lesne din extremism.

Mahit bănuia că asta era valabil şi pentru toţi răsculaţii de pe străzile Oraşului.

O găsi pe Zegras Trei în bucătărie, făcând ceva de neînţeles cu o plantă: o scobea şi o umplea cu altă substanţă, o pastă făcută din orez şi carne tocată.

— Asta este mâncare?

Zegras Trei privi peste umăr. Era trasă la faţă şi încruntată.

— Nu încă. Mai aşteaptă vreo oră şi va fi. Ai nevoie de mine?

— Am nevoie de un neurochirurg, zise Mahit. Dacă aşa ceva există pe planeta asta.

— Vrei s-o faci?

— O să-ncerc.

Zegras Trei încuviinţă din cap, o singură dată, scurt.

— Mahit, în Oraş există orice. Sub o formă sau alta. Mă tem însă că n-am deloc habar unde să găsim pe cineva care să fie dispus – şi capabil – să te opereze pe creier.

Din cealaltă cameră, Azalee Doisprezece strigă:

— Tu n-ai habar, Trestie, dar pun prinsoare pe ce vrei că poţi să găseşti pe cineva care să aibă habar.

— Nu mai trage cu urechea şi vino-ncoace, zise Zegras Trei, iar, când tânărul apăru în prag, îl fixă cu o privire pătrunzătoare. Şi unde voi găsi persoana respectivă? Vreau ca ambasadoarea mea să rămână în viaţă după aceea.

— În timp ce voi vă duceţi la ministrul Ştiinţelor, eu voi căuta pe cineva prin mijloace mai puţin oficiale, replică Azalee Doisprezece îngâmfat. Eu sunt ataşat la Colegiul Medical ca post din Ministerul Informaţiilor. Nici acum nu eşti fericită că m-ai implicat în conspiraţia asta?

— Ba da, răspunse Zegras Trei, din mai multe motive, printre care utilizarea apartamentului tău drept casă conspirativă…

— Trestie, ţii la mine numai din cauza bunurilor mele materiale.

— Şi pentru conexiunile tale permanente cu oameni din afara Curţii şi ministerelor. Şi pentru ele.

— Dacă ai vrea, ai putea să ai şi tu la fel de multe, spuse Azalee Doisprezece cu grijă. Dacă ai fi interesată să-ţi extinzi reţeaua.

— Petală, oftă Zegras Trei, ştii că asta e o idee proastă. A fost o idee proastă.

— De ce? se pomeni Mahit întrebând.

Nu-şi putea imagina ce ar fi fost prost ca o *asekreta* să aibă contacte în exteriorul palatului.

— Pentru că le-aş fi utilizat ca pe agenţi, răspunse Zegras Trei tăios, aproape cu autoreproş. Doar ca pe agenţi. Pe când Petală are prieteni adevăraţi, dintre care pe unii voi ajunge până la urmă să-i raportez că sunt anti-imperialişti. Când va părea cuvenit sau util.

— Îţi faci un deserviciu în mod repetat, zise Azalee Doisprezece. Toată ambiţia orgolioasă şi…

— Ştiu, replică Zegras Trei, n-am destulă empatie. Conversaţia asta nu era cumva despre tine?

Azalee Doisprezece suspină şi zâmbi, lărgindu-şi ochii negri, iar Mahit înţelese că, de fapt, cei doi purtaseră conversaţia asta de o sută de ori; subiectul acesta era lămurit între ei, un colţişor grijuliu întreţinut al prieteniei lor, în care Zegras Trei nu întreba ce făcea Azalee Doisprezece în afara orelor de program, iar Azalee Doisprezece nu încerca să-şi implice niciunul dintre amicii medici – oare extrem de porniţi împotriva regimului? – în afaceri guvernamentale asociate cu Zegras Trei. Ei doi ştiau care erau graniţele ce nu trebuiau depăşite; le ştiau şi le respectau, iar acum Mahit le cerea să le şteargă pe toate. Cu toate acestea, ambii păreau dispuşi s-o facă.

Ambasadoarea spera să merite efortul respectiv. (Staţia Lsel îl merita – din nou, patriotismul acela, nu putea înţelege cum devenise un reflex straniu –, însă *asekretim* ai ei nu făceau asta pentru Lsel.)

— Da, zise Azalee Doisprezece. Numai despre mine, şi despre cât de util sunt, şi cât de mult vă ajut. Voi face asta mâine, cât sunteţi voi la întâlnire.

Traversarea Oraşului era dificilă şi se înrăutăţea, chiar

şi în lumina clară a dimineţii următoare. Mahit era aproape convinsă că ea şi Zegras Trei erau filate, când ieşiră din clădirea apartamentului lui Azalee Doisprezece şi merseră spre metrou; nu de către Însoriţii cu măşti din aur, ci de umbre, de stafiile celor în cenuşiu. Ceţoşii îi numise Azalee Doisprezece pe agenţii investigatori ai Judiciarului. Dacă ei erau – dacă erau de fapt reali –, atunci porecla li se potrivea.

Pe de altă parte era foarte probabil ca ea să-şi imagineze totul. La urma urmelor, paranoia era o reacţie lesne de înţeles când o mulţime de oameni doreau să te lichideze. Fusese învăţată asta la orele de psihologie din Lsel şi Mahit avea tot mai multe motive să creadă în adevărul acelui concept. În plus, jumătate dintre metrouri aveau întârzieri sau erau complet închise, iar navetiştii furioşi nu contribuiau defel la o senzaţie de siguranţă sau de bunăstare. Liniile de demarcaţie dintre complexul cu şase colţuri al palatului şi restul oraşului erau vizibile ca demarcaţii acum, aşa cum nu fuseseră când Mahit şi Zegras Trei plecaseră cu Azalee Doisprezece din apartamentul staţialei, în prezent sigilat ca scenă a unei crime. Un cordon de Însoriţi verifica norcârligele tuturor teixcalaanlitzlim, controlând identităţile. În spatele lor se ridica peretele din sticlă pâlpâitoare şi sârmă a Oraşului, în care irisuri se deschideau şi se închideau pentru vizitatorii aprobaţi. Părea o ameninţare mai directă ca oricând.

Mahit purta mesajul criptat pe hârtie din Lsel sub cămaşa ei proaspăt spălată, prinsă de corp cu un bandaj sportiv elastic, pe care Azalee Doisprezece îl găsise în fundul unui sertar, înainte ca ele să iasă, lăsându-l şi reveni spre complexul palatului, să caute pe cineva care să efectueze o operaţie neurochirurgicală clandestină. Azalee Doisprezece avea bandajul acela deoarece îşi scrântise o gleznă când jucase o formă de sport pe echipe, ce implica o minge şi plase, acelaşi căruia i se făcea publicitate pe pliantul pe care-l căpătaseră în grădină. Azalee Doisprezece se arătă mai entuziasmat faţă de sportul acela

– se părea că-l practica săptămânal indoor, într-o echipă – decât se arătă Mahit doritoare să asculte, însă asta nu contă: bandajul fusese confiscat pentru folosire, iar acum ea se simţea de parcă strecura pe furiş secrete dincolo de liniile inamice. Deşi erau secretele ei, din punct de vedere legal şi moral.

— Crezi că vom fi arestate? întrebă ea.

Extrem de veselă, Zegras Trei răspunse în şoaptă:

— Nu încă.

În costumul ei curat de Ministerul Informaţiilor, arăta ca o armă foarte bună, perfect ascuţită, iar Mahit nu era deloc sigură ce s-ar fi făcut fără ea.

— Dacă nu acum, atunci când? zise ea cu un soi de amuzament sumbru, apoi ajunseră la peretele de căşti cu oglinzi aurii.

Zegras Trei se prezentă pe sine şi pe Mahit relaxată, fără afectare – imaginea perfectă a unei ataşate culturale care supraveghea trecerea prin uşi închise a persoanei de care era responsabilă. Însoriţii îi cerură norcârligul – îl întinse. Însoriţii o întrebară unde fuseseră – ea explică, fără vinovăţie sau minciună, că petrecuseră noaptea în casa fostului ei coleg de clasă şi bun prieten.

Mahit se întrebă din nou dacă Însoriţii partajau o minte enormă cu Oraşul – dacă în chiar acest moment, cel din faţa lor examina activitatea şi rezultatele tovarăşilor săi în apartamentul ei de ambasadoare. În tot cazul, nu se grăbea. Însoritul privi în sus şi în spatele lui Mahit şi Zegras Trei – altă străfulgerare de ceaţă-cenuşie, o reflexie în vizorul auriu neted, ceva dinapoia lui Mahit la care Însoritul se uită prea mult timp, parcă interminabil… după care coborî ochii. Poate că se consulta prin intermediul tovarăşilor săi cu Şase Palme Întinse. Conspiraţie despre conspiraţie. Într-adevăr, Mahit era paranoică. Nimeni nu le urmărea, şi Ştiinţa nu complota cu Războiul pentru a-l detrona pe Împărat, şi nu existau proteste pe străzi, şi explozia din Piaţa Centrală Nouă fusese un accident circumstanţial, nu împotriva ei, ci împotriva a ceva deloc asociat cu ea, un gest reprezentativ pentru poporul lui

Odile – cu certitudine.

Însoritul le făcu semn ei şi lui Zegras Trei să treacă, cu un gest atât de brusc, încât Mahit fu chiar surprinsă: fiori de adrenalină ca nişte picături, fierbinţi şi reci, îi lunecau pe şira spinării. Trecerea prin uşa deschisă în peretele interior al Oraşului i se păru ca intrarea în botul unui animal. Se închise în urma lor şi Mahit se gândi la dinţii circulari de pe fălcile unor paraziţi din staţie, dintre cei care trăiau în spaţii foarte înguste şi se hrăneau cu izolaţiile cablurilor electrice.

La lumina zilei, complexul palatului era mai senin decât oricare alt loc. Pereţii jucau rolul ăsta. Pereţii ţineau la depărtare semnele vizibile de tulburări. Drumul până la Ministerul Ştiinţelor fu relaxat, în aer plutea parfumul omniprezent de flori teixcalaanli, având intensitatea pişcătoare a piperului, combinată cu bogăţia moscului alb. Razele soarelui erau înfrigurate, iar Mahit nu-şi putea linişti bubuitul constant al bătăilor inimii.

— Ţin extrem de mult să ieşim din situaţia asta fără să declarăm război ori supunere sau fără ca tu să fii răpită de cei mai buni *ixplanatl* ai lui Perlă Zece pentru a-ţi face experimente pe creier, zise Zegras Trei.

— Îţi pot promite că nu va fi nicio declaraţie de război, îi răspunse Mahit ridicând ochii la floarea din oţel argintat a Ministerului Ştiinţelor, cu decoraţiunile în basorelief incrustate cu perle ce arătau traseele particulelor subatomice şi formele proteinelor. Eu nu deţin autoritatea respectivă.

— Minunat! Ne vom descurca bine.

Înăuntru urmă un episod din dansul de acum familiar al protocolului Înaltei Curţi Teixcalaanli. Zegras Trei făcu prezentări şi confirmă întâlnirea pe care o aveau cu Perlă Zece; Mahit se plecă peste vârfurile degetelor; îşi înclină corpul sub un unghi care i se păru corect şi nu conta de fapt dacă o făcuse propriul instinct sau rămăşiţele prezenţei pâlpâitoare a lui Yskandr.

Ea şi *asekreta* fură conduse într-o sală de conferinţe fără ferestre, cu scaune banale şi deschise la culoare în jurul

unei mese banale şi deschise la culoare, fără decoraţiuni, cu excepţia unei benzi discrete din acelaşi basorelief incrustat cu perle, care dădea ocol pereţilor pe sub panourile de comutare a luminii. Acolo aşteptară.

Zegras Trei bătu darabana cu unghiile pe tăblia mesei, un gest de nervozitate pe care Mahit nu-l mai observase la ea. Staţiala se obişnuise să se joace, fără să-şi dea seama, cu maşinăria imago a lui Yskandr pe care o ţinea în buzunarul jachetei şi nu o dată se silise să se oprească; în plus, se gândea întruna dacă nu cumva mesajul lipit de pielea ei pe sub cămaşă va trosni dacă ea respira prea adânc, deşi acesta nu făcea absolut niciun zgomot. Intrarea lui Perlă Zece prin uşa sălii fu o uşurare. Acum că el era aici pentru a sta de vorbă, ea putea să facă totuşi ceva. Aşteptarea nu… dădea rezultate în clipa de faţă. Nu dădea rezultate absolut deloc.

— Bună ziua, ministrule, rosti ea şi se ridică.

— Bună ziua, ambasadoareo. Mă bucur să te văd. Auzisem că ai dispărut!

Aha… Deci aşa urmau să joace în continuare. Era destul de corect – ultima dată când se întâlnise cu Perlă Zece, ea îl manipulase pentru newsfeedurile de la banchetul oferit de împărat pentru concursul de oraţii. Probabil că merita să fie nevoită să-şi croiască drum prin orice interpretări născocite de Teslă Nouăsprezece despre absenţa ei din palat.

— Am ştiut tot timpul unde am fost, zise ea şi, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că trebuia să-şi abandoneze postura anterioară de barbară şi provincială.

Acum nu avea rost să mai recurgă la deghizarea aceea şi oricum nu avusese succes cu ea. Cel puţin doi oameni încercaseră s-o asasineze, o dată cu o floare otrăvită şi o dată printr-o ambuscadă în propriul apartament. Faptul că era barbară – aparent, o pavăză – n-o făcuse mai puţin vulnerabilă decât dacă ar fi fost o manipulatoare politică. Acum putea să fie onestă. O barbară inteligentă, cum o numise Teslă Nouăsprezece.

Perlă Zece râse politicos.

— Sunt sigur în privinţa asta! Ce mod fermecător de exprimare. Cum te pot ajuta, ambasadoareo?

Când stabilise întâlnirea aceasta, Mahit plănuise să afle dacă Yskandr fusese într-adevăr atât de evident în intenţia lui de a vinde tehnologia imago lui Teixcalaan, încât să intre în conflict cu Ştiinţa – o întrebare care acum abia dacă mai conta. Yskandr era mort, iar cel căruia îi vânduse tehnologia imago era Împăratul. Ea trebuia acum să afle mai degrabă pe cine susţinea Perlă Zece la succesiune, astfel încât să poată înţelege dacă el dorea să aibă de-a face cu anexarea lui Lsel şi dacă putea fi manipulat în favoarea ei pentru a opri războiul.

— Nu vreau să zăbovesc la subiecte neplăcute, începu ea, utilizând oricât de multe timpuri verbale dorea, fiindcă acum nu mai avea niciun rost să se prefacă ignorantă faţă de ministru, dar aş dori foarte mult să ştiu – atât pentru propriile interese, cât şi pentru sănătatea mea, înţelegi? – ce ai discutat cu predecesorul meu în seara morţii sale.

Simţi cum Zegras Trei îşi îndreptă spinarea lângă ea, privind-o cu multă atenţie.

Perlă Zece îşi încrucişă degetele. Toate inelele lui scânteiară, chiar şi sub lumina aceea fluorescentă.

— Te îngrijorează să nu comiţi o greşeală similară? întrebă el. Predecesorul tău a mâncat ceva toxic pentru el, asta a fost tot. Din păcate. Conversaţia noastră n-a avut ca subiect obiceiurile lui alimentare. Sunt convins că vei putea evita consumarea de alimente similare, dacă vei fi grijulie.

Mahit surâse cu toţi dinţii. Barbară. Dar insistentă.

— Nimeni nu specifică exact ce anume a mâncat el. Este o omisiune fascinantă.

— Ambasadoareo, spuse Perlă Zece, vorbind fără grabă, de parcă ar fi vrut s-o convingă de ceva. Te-ai gândit că poate există un motiv pentru omisiunea aceea? Există multe alte subiecte de care ne-am putea ocupa în mod profitabil acum. Poate să discutăm despre factorii de nutriţie hidroponică, comparativi între populaţiile mici şi populaţiile mari? Putem învăţa foarte multe unii de la alţii

– Lsel şi Teixcalaan.

Era inoportun, gândi Mahit, să se înfurie. Furia îi tocea tăişul vocabularului. Şi totuşi, se întâmpla. Era la fel de mânioasă pe cât fusese în biroul lui Buclă Opt.

Îl privi drept în ochi.

— Perlă Zece, aş dori să ştiu de ce predecesorul meu a murit când se afla în grija ta.

Nu era tocmai o acuzaţie. (Era o acuzaţie, dar nu una directă.) Zegras Trei îşi pusese palma pe genunchiul lui Mahit, prevenitoare şi caldă.

Perlă Zece suspină, uşor resemnat, ca şi cum se pregătea să facă negreşit ceva neplăcut, dar necesar, de pildă, să arunce o mâncare stricată.

— Activităţile şi propunerile ambasadorului Aghavn nu erau potrivite. În cursul unei mese perfect civilizate, în care i-au fost oferite multiple oportunităţi de a se răzgândi, el a dat de înţeles că era pregătit în orice moment să inunde pieţele teixcalaanli cu tehnologie care avea să tulbure însăşi funcţionarea societăţii noastre şi că părea să fi corupt sau influenţat Glorioasa şi Strălucitoarea Sa Maiestate Imperială. Ca ministru al Ştiinţelor, era responsabilitatea mea să mă ocup de ameninţarea reprezentată de el.

— Aşa că l-ai ucis, spuse Zegras Trei fascinată.

Perlă Zece o privi inexpresiv.

— Ţinând seama de situaţia curentă, rosti el şi făcu un gest de cuprindere spre Mahit, de parcă ar fi inclus-o şi circumscris-o în starea generală a afacerilor diplomatice teixcalaanli, pentru ca după aceea s-o concedieze odată cu ele, văd prea puţine motive ca să neg că, în timp ce el murea, nu am intervenit medical. Dacă ambasadoarea Dzmare doreşte să declanşeze o anchetă de malpraxis medical, sunt sigur că ar putea începe prin a se adresa Judiciarului.

Oare influenţa ei scăzuse atât de mult, în două zile de tulburări în Oraş şi în guvernare, încât Perlă Zece putea nu numai să admită senin că-şi eliminase oponentul politic – „neintervenţie medicală” fusese pentru urechile legaliste

ale lui Zegras Trei şi nimic altceva, Mahit ştia la ce se referise când o spusese –, ci şi să fie sigur că ambasadoarea nu avea trecere la nimeni de la Curte care să fi fost dispus să-l pedepsească pentru asta? În mod limpede, Perlă Zece credea că Ministerul Ştiinţelor era fără de prihană pentru oricine avea să moştenească tronul imperial...

...Şi la fel de limpede, el credea că Direcţie Şase nu mai dorea, fără Yskandr Aghavn şi tehnologia pe care i-o făgăduise acesta, să apere Staţia Lsel sau pe oricare dintre cetăţenii ei. Ca atare, nu mai avea nevoie de Mahit, dacă aceasta nu avea să încerce să inunde piaţa cu maşinării pentru nemurire – nu-i mai era necesară decât ca orice alt ambasador al unui stat-satelit mic, de la periferia lui Teixcalaan.

Înţelegerea, aşa cum spusese Nemţişor Treizeci la concursul de oraţii, referindu-se – aşa cum Mahit nu înţelesese atunci – la înţelegerea dintre Împărat şi Yskandr, *nu mai era valabilă*.

Staţiala reuşi să-şi păstreze glasul egal şi vocabularul imaculat şi lansă un satelit de testare pe orbita conversaţiei:

— Nu aş începe de la Judiciar, ministrule. Dacă aş avea nevoie de sfaturi, aş începe chiar de la *ezuazuacatlim* ai Împăratului. Acolo am găsit protecţie.

— Serios? spuse Perlă Zece. Mă bucur atunci; asta e o schimbare în bine.

— Chiar aşa? întrebă Mahit şi aşteptă.

Începea să suspecteze că Perlă Zece dorea să vorbească, dorea s-o facă să se simtă lipsită de puteri prin vorbele sale. Degetele lui Zegras Trei aveau să-i lase vânătăi pe coapsă, într-atât de tare o strângeau.

— Lăudata ta gazdă, Excelenţa Sa Teslă Nouăsprezece, a rămas nemişcată, exact ca mine, spuse Perlă Zece. La cina aceea, poate că eu am apărat interesele ministerului meu, şi astfel ale întregului Imperiu, dar ea mi-a îngăduit s-o fac.

Mahit simţi o claritate de gheaţă. Şi-o aminti pe Teslă

Nouăsprezece spunându-i mi-a fost prieten în timpul ceaiului – îşi aminti familiaritatea viscerală, neurochimică a reacţiei lui Mahit faţă de *ezuazuacat*, felul cum partea din ea care era Yskandr dorea să fie lângă Teslă Nouăsprezece şi să se simtă bine, să se simtă provocat şi-n siguranţă în acelaşi timp – îşi aminti cum Teslă Nouăsprezece o privise pe holul biroului ei, se uitase la ea cum ridica floarea otrăvită şi apleca fruntea, pregătindu-se s-o miroasă. Ar fi putut să fi rămas în arcadă, nemişcată şi tăcută în costumul ei alb, fără să intervină deloc.

Dar intervenise. Dintr-un motiv necunoscut, *ezuazuacat* îi salvase viaţa lui Mahit. Chiar dacă n-o salvase pe a lui Yskandr.

— Apreciez avertismentul, reuşi ea să rostească.

Minţea fără să clipească. Putea să mai mintă puţin. Recurse la tremur, confuzie, tulburare. (Era într-adevăr tulburată.)

— Au avut loc unele incidente neplăcute… am primit o floare ce avea efecte toxice… crezi…

— Mie, o întrerupse Perlă Zece, nu mi se va înscena o asasinare florală. Eu sunt un bărbat modern, iar Ministerul Ştiinţelor nu este doar botanic.

— Nu intenţionam să sugerăm, interveni Zegras Trei, că Ministerul Ştiinţelor este doar botanic.

Pauza ce urmă se prelungi la nesfârşit, iar Mahit se întrebă care dintre ei trei va ceda primul, fie răcnind, fie hohotind isteric.

— E ceva ce ai dori să sugerezi, ambasadoareo? vorbi în cele din urmă Perlă Zece. Ţinând seama de faptul că eu nu am trimis pe nimeni cu o floare pentru a te lichida.

— Mi-ai definit foarte clar poziţia, zise Mahit. Voi lua legătura după ce situaţia se va linişti, dacă noi doi vom sfârşi prin a avea ceva să ne spunem. Hidroponică. Am reţinut.

După ieşirea din Ministerul Ştiinţelor, Zegras Trei o duse pe Mahit la un restaurant. Staţiala îi îngădui s-o facă, protestând doar cu jumătate de gură – *Ultima dată când*

am încercat chestia asta, a avut loc un act de terorism local – şi i se replică: *Ultima dată am făcut rezervare; acum nimeni nu ştie unde suntem. Nu se va întâmpla nimic.* Era plăcut să stea jos în spaţiul uriaş şi luminat discret, cuibărită atât de aproape de peretele unui separeu, şi nişte străini să le aducă mâncare ei şi lui Zegras Trei.

Se gândi doar trecător la posibilitatea de a fi otrăvită, când îi sosi supa, dar decise că în clipa aceea nu-i păsa.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine, rosti *asekreta* şi tăie o felie subţire de carne din felul ei de mâncare ce părea să fie jumătate dintr-un animal.

Mahit fu oribil de ispitită de aroma cărnii şi în acelaşi timp uşor oripilată: avea prea mult sânge ca să fi fost crescută într-un laborator. Carnea aceea fusese cândva o făptură vie, care respirase, iar acum Zegras Trei o mânca.

— Nu sunt sigură ce altceva aş mai fi putut face, după ce el a mărturisit că l-a asasinat pe Yskandr şi că absolut nimănui nu-i pasă de asta, spuse ea.

Zegras Trei înveli carnea într-o petală mare, alb-purpurie, de floare. Comandase un teanc întreg şi le folosea ca pe nişte lipii – un mijloc de transport al cărnii din farfurie spre gura ei.

— Să plângi, răspunse ea. Să juri răzbunare. Să încerci un act de violenţă imediată.

— Nu sunt o eroină dintr-un poem epic, zise staţiala.

Dispreţui imediat ruşinea şi inadecvarea pe care i-o cauza rostirea acelor cuvinte; ea n-ar fi trebuit să dorească să fie o teixcalaanli încă, să emuleze o recreare de literatură. Nu după săptămâna asta.

Lipia-petală fu unsă după aceea cu un sos verde-intens, care părea simultan un condiment şi un adeziv structural, iar Zegras Trei muşcă apoi cu poftă. Şi vorbi cu gura plină:

— Am zis că te-ai descurcat bine, da? Aşa este. Nu ştiu ce intenţii ai în continuare, dar ai gestionat întâlnirea precum cineva născut în palat sau cel puţin ca o *asekreta* pregătită.

Mahit simţi cum i se colorează obrajii.

— Apreciez cuvintele astea.

Între ele două – Zegras Trei zâmbitoare, cu ochii larg deschişi, caldă şi înţelegătoare, Mahit perfect conştientă că obrajii îi erau roşii, roşii ca petalele sau precum carnea pe care o mânca *asekreta* – se simţea o încordare. Mahit înghiţi un nod. Găsi ceva ce să spună.

— Lăsând deoparte mărturisirea crimei, începu ea şi se simţi recompensată când Zegras Trei îşi îndreptă spinarea şi păru mai atentă – *aha, probleme de rezolvat!* –, Perlă Zece este foarte interesat de hidroponică. Hidroponica noastră este bună, totuşi nu dintre cele care să poată hrăni o planetă întreagă. Nu ştiu de ce ar dori să stea de vorbă cu mine, decât dacă nu s-a întâmplat vreo neregulă la algoritmul Oraşului pentru creşterea hranei…

Şi descoperi că, vorbind acum, era interesant ceea ce găsise să spună.

— O neregulă similară celei din algoritmul Oraşului pentru securitate.

— Te referi la atacurile Oraşului. Aşa cum am păţit eu în Piaţa Centrală Nouă. Şi… ceea ce se întâmplă cu Însoriţii. Dacă se întâmplă ceva cu Însoriţii.

Mahit aprobă din cap.

— Perlă Zece a devenit ministru graţie algoritmilor lui perfecţi. Mai întâi, metroul, când a integrat toate liniile disparate într-un unic sistem algoritmic, controlat de IA, apoi aparatul de securitate al Oraşului. Da?

— Da, zise Zegras Trei. Dar, că veni vorba, cum ai aflat asta? S-a întâmplat… oho, eu încă nici nu terminasem grădiniţa.

Staţiala ridică din umeri.

— Ai fi surprinsă dacă spun *tehnologie imago, dar care nu funcţionează cum mă aşteptam*?

— De acum nu – nu mă mai surprinde.

Un alt surâs dintre acelea, stranii şi calde.

Mahit nu izbutea pur şi simplu să menţină contactul vizual când Zegras Trei făcea aşa.

— Ai spus că anul trecut au fost opt atacuri ale Oraşului. Noaptea, când mergeam spre apartamentul meu. Cu cât a

însemnat mai mult decât în anul anterior?

Zegras Trei înclină uşor capul într-o parte.

— Cu şapte. Vrei să sugerezi că algoritmul are greşeli?

— Sau că este utilizat greşit. Perfecţiunea unui algoritm este dată de perfecţiunea celui care l-a conceput.

— Ah, reacţionă Zegras Trei încântată, asta-i inteligent. Dacă vrei să te răzbuni pe Ştiinţă pentru o ucidere, ucizi reputaţia de imparţialitate a Ştiinţei.

Era extrem de satisfăcător când Zegras Trei o înţelegea fără să fie nevoită să explice în amănunt.

— Mai precis, reputaţia lui Perlă Zece, aprobă Mahit din cap, deoarece asta i-a adus ministerul – conceperea acestui algoritm, care acum răneşte *cetăţeni perfect normali ai Imperiului*.

— Îmi place, zise *asekreta*. Vom avea nevoie de nişte oameni de ştiinţă – un *ixplanatl*, pentru ca afirmaţia să pară validă – şi de cineva care să distribuie cât mai larg raportul – mai ales dacă este conectat cu Războiul, acela va fi un ac interesant care să tragă aţa...

— O vom trage. După ce mi se va permite să revin în apartament. După ce toată nebunia asta se va mai... potoli.

Zegras Trei făcu o grimasă, apoi se întinse şi o bătu uşor pe Mahit pe dosul mâinii.

— Ce vrei să faci chiar acum? Tot... chestia despre care am discutat mai devreme? Cu maşinăria? În timp ce comandam mâncarea, am primit un mesaj de la Azalee Doisprezece, care a găsit un medic aflat la jumătate de provincie depărtare.

Asta părea prima veste bună pe care ambasadoarea o auzise după foarte mult timp. Pielea o furnică, uşurare şi surescitare, ca un soi de teamă ameţitoare.

— Da, zise ea. Acum voi avea nevoie încă şi mai mult de cifrul acela. Trebuie să fac ceva. Să schimb ceva. Să transform situaţia.

Zegras Trei o privi, cu capul uşor aplecat într-o parte. Mahit dorea să-şi ferească ochii. Tocmai sugerase că se pregătea să intervină în actualul haos politic. Dacă exista un moment în care ataşata ei culturală să facă un pas

înapoi, să bată în retragere… dar *asekreta* se mulţumi să aprobe din cap şi zise:

— Eu aş fi îngrozită.

— Cine zice că eu nu sunt?

— Tu ai mai făcut asta.

— Am fost operată de persoane mult mai experte decât orice ne-a găsit Azalee Doisprezece.

Zegras Trei păru gata să se zbârlească din cauza acelei insulte la adresa tehnologiei medicale teixcalaanli, dar transformă totuşi gestul într-o ridicare din umeri.

— El cunoaşte mulţi oameni. Tot felul de oameni. Sunt convinsă că persoana asta are cel puţin idee despre ceea ce face.

— Dacă voi muri sau dacă îmi voi fi pierdut minţile când mă trezesc, zise Mahit, vreau să-i spui următorului ambasador Lsel – dacă va exista un alt ambasador – absolut totul. Cât mai mult posibil, totul odată.

— Dacă vei muri, Ministerul Informaţiilor nu mă va lăsa să mă apropii de următorul ambasador Lsel şi nici de vreun alt ambasador.

Mahit trebui să zâmbească.

— Atunci o să-ncerc să nu mor.

— Bun. Vrei unul din astea?

— Poftim?

— Un sandvici. Te tot holbezi la el.

Gura staţialei se umplu cu salivă.

— A fost un animal? Înainte să devină mâncare.

— …Da? zise Zegras Trei. Mahit, ăsta-i un restaurant bun.

Ea avea să moară probabil în urma unei operaţii experimentale pe creier, toţi aliaţii ei cu excepţia a doi agenţi din Ministerul Informaţiilor fie dispăruseră, fie erau suspecţi, iar Teixcalaan avea în mod clar să-i înfulece căminul pe nemestecate cu dinţi-nave însângeraţi.

— Da, rosti, vreau unul.

Carnea, când o gustă, îi înflori suculent pe limbă

CAPITOLUL CINCISPREZECE

„Călţunaş Trei, supervizor Control Trafic Central Nestemata Lumii, către Nava-amiral Imperială *Apusuri iluminate Douăzeci*: RUGĂM CONTACTAŢI CONTROL APROPIERE TC IMEDIAT DUPĂ INTRAREA ÎN SPAŢIUL AERIAN CONTROLAT FĂRĂ AUTORIZARE SAU COMUNICARE DECLARAŢI INTENŢIE ŞI VECTORI PENTRU CTC SĂ DIRECŢIONEZE TRAFICUL DIN JUR CONTACTAŢI CONTROL APROPIERE TC PE FRECVENŢA UNU OPT ZERO VIRGULĂ CINCI REPETĂM NAVA-AMIRAL IMPERIALĂ *APUSURI ILUMINATE DOUĂZECI* AŢI INTRAT ÎN SPAŢIUL AERIAN CONTROLAT FĂRĂ AUTORIZARE SAU COMUNICARE VĂ ROG CONFIRMARE."

Comunicare prin satelit, 251.3.11-D6

„«INTEROGARE/autoriz: Onchu (Piloţi)/ultimă accesare»

«Maşinărie imago 32675(Yskandr Aghavn) ultimă accesare de Medical (Neurochirurgie), 155.3.11-D6 (calend. Teix.)»

«INTEROGARE/autoriz: Onchu (Piloţi)/toate accesările»

«câmp prea mare»

«INTEROGARE/autoriz: Onchu (Piloţi)/toate accesările *.3.11»

«Maşinărie imago 32675 (Yskandr Aghavn) accesată de Medical (Neurochirurgie), 155.3.11-D6 (calend. Teix.); Medical (Întreţinere), 152.3.11-D6; Aknel Amnardbat pentru Moştenire, 152.3.11-D6; Medical (Întreţinere), 150.3.11-D6; Medical (Întreţinere), 50.3.11-D6 […].»"

Înregistrarea interogărilor adresate bazei de date imago a Staţiei Lsel de către Dekakel Onchu, 220.3.11-D6 (calendarul teixcalaanli)

Înapoi în metrou şi pe lângă alt punct de control; Însoriţii erau toţi nemişcaţi, toţi aurii şi atenţi. Erau mai puţin preocupaţi de cei care ieşeau din complexul palatului decât de cei care intrau, ceea ce nu era surprinzător, dar Mahit fu oricum extrem de agitată când trecu printre ei. Se întrebă dacă un algoritm putea să perceapă planuri, dacă putea să simtă încordarea vinovăţiei; dacă un algoritm, chiar şi unul alcătuit din oameni care, cel puţin la un moment dat, fuseseră teixcalaanlitzlim, ar fi putut observa conversaţia dintre ea şi Zegras Trei din restaurant şi ar acţiona pentru a le opri înainte ca ele să mai poată face ceva. Şi, oh, cât îşi dorea să dispună de timp pentru a afla dacă Însoriţii mai erau teixcalaanlitzlim, ţinând seama de atitudinea Teixcalaan declarată faţă de amplificările neurologice şi de faptul că toţi Însoriţii se întoarseră totuşi să le privească pe ea şi pe Zegras Trei când trecură, o rotaţie colectivă precum mişcarea inevitabilă a unui satelit în jurul unei stele, şapte căşti aurii răsucindu-se la unison.

Mahit era pregătită ca ei să dorească în cazul cel mai fericit să-i mai pună nişte întrebări despre mortul din apartamentul ei; de acum trecuseră două zile şi cu siguranţă cineva precum Conifer Unsprezece, care putuse intra la banchetul concursului de oraţii al Împăratului, avea familie, asociaţi, prieteni vechi din armată. Cineva care să se agite, cineva care să ceară dreptate.

Totuşi, Însoriţii părură doar să se consulte între ei, după care le lăsară să treacă fără niciun cuvânt. Poate că Mahit era protejată? Dacă algoritmul îi controla pe Însoriţi, era posibil ca nu numai o persoană să-l influenţeze – nu doar ministrul de Război sau Perlă Zece însuşi, ci şi… altcineva. Mahit îşi reaminti de întrezăririle acelea cenuşii, agenţii Judiciarului (sau mirajele Judiciarului), şi privi în jur. Nu-i putea zări, dar asta nu însemna că ei dispăruseră. Mergând mai repede acum, ţinând ritmul cu Zegras Trei cu paşi iuţi şi mici, se gândi la jurisdicţie în legea teixcalaanli. Dacă Judiciarul o urmărea, poate că Însoriţii nu cutezau să intervină. Ar fi trebuit cu adevărat să fi studiat complexitatea Codului Penal, nu doar legile ce

guvernau mişcarea şi activităţile barbarilor.

Ar fi trebuit să fi făcut multe. În metrou, cu *asekreta* îndrumând-o către staţia centrală, Mahit încă putea simţi pulsul ce-i gonea în vârfurile degetelor, bătând alături de zumzetul mereu prezent acolo al neuropatiei periferice.

— Încă nu sunt arestată, murmură ea.

Expresia lui Zegras Trei alternă între râs şi ceva ce părea o dorinţă disperată de a-i spune staţialei să tacă.

— Nu încă.

Mahit îi surâse larg. Isteria era molipsitoare. Pe neaşteptate, avu impresia că era din nou un copil care se juca pe coridoarele Staţiei cu prietenii, păstrând un secret pe care adulţii nu trebuiau să-l ştie. Când respira profund, bandajul ce-i fixa mesajul peste coaste o apăsa, ca un memento.

Nodul central de transport pentru Provincia Ultracentral – aceea care adăpostea şaptesprezece milioane de teixcalaanlitzlim, palatul, Oraşul Central, provincia în care Mahit se aşteptase să îşi petreacă, de fapt, cea mai mare parte a carierei de ambasadoare – era o clădire enormă, monumentală. Se ivi când ele suiră scara lungă de la metrou: un edificiu uriaş, încununat cu un dom ce acoperea jumătate din cer, înconjurat de turnuri ascuţite ca nişte spini, o clădire-ciulin din beton şi sticlă. În spatele ei se întindeau lujerii şi cârceii şinelor maglev, ca un gigantic sistem de viţă-de-vie contorsionate, răspândite în evantai. Mahit ştia versurile din „Clădirile” cu care începea descrierea acestei staţii: *indestructibil, multifaţetat, ochiul care ne trimite/ cetăţenii să observe*. Semăna într-adevăr cu un ochi, ochiul unei insecte – faţetele sclipeau. Când literatura teixcalaanli vorbea despre *ochi*, se referea adesea la *atingere* sau la capacitatea de a produce efecte – un ochi vede, un ochi schimbă ceea ce vede. Pe jumătate – mecanică cuantică, pe jumătate – naraţiune.

Totul era doar o naraţiune în Teixcalaan, chiar dacă mecanica cuantică era de un oarecare ajutor.

— Unde ne întâlnim cu Azalee Doisprezece? întrebă

Mahit.

Ar fi fost foarte uşor să te pierzi în clădirea asta – să dispari în fluxul de continuă mişcare, teixcalaanlitzlim venind şi plecând, o curgere ca a apei.

— În Sala Mare, lângă statuia lui *ezuazuacat* Telescop Unu, răspunse Zegras Trei. Va fi evidentă; a fost realizată în perioada când statuile erau extrem de strălucitoare şi de asemenea foarte mari – aşa era moda acum două sute de ani. Practic, Telescop Unu este numai din sidef.

O statuie enormă, acoperită cu interioare de cochilii, care trebuie să fi fost culese dintr-un ocean real. Încet. De-a lungul timpului. Lui Mahit îi venea din nou să râdă şi nu-şi putea da seama *de ce*, de ce nu se poate calma, de ce totul era însoţit de senzaţia aceea de năvală spre un accident inevitabil. *Vei fi supusă unei operaţii de neurochirurgie experimentală, ăsta poate fi motivul*, gândi ea şi încuviinţă din cap spre Zegras Trei.

— Să mergem, atunci.

Îi văzură pe agenţii în costume cenuşii ai Judiciarului, îi zăriră cu adevărat, nu doar în imaginaţia ambasadoarei, chiar la intrare. Stăteau acolo, prea nepăsători, prea atenţi, când ele intrară. Mahit nu era suficient de ameţită de apariţia bruscă a arcului clar al Sălii Mari – un dom din sticlă în consolă ce se întindea imposibil de lat – ca să nu observe că-i examinau cu grijă pe toţi cei care intrau pe uşile acelea. Când îl văzu pe altul dintre ei mergând ca un navetist neatent prin faţa ghişeelor de bilete, dar fără să cumpere unul, o înghionti uşor pe Zegras Trei.

— Ceţoşii. Crezi că ne-au urmărit?

— …Nu sunt sigură, murmură *asekreta* aproape neauzit în hărmălaia de teixcalaanlitzlim care-şi căutau trenurile. Este posibil ca unul să fi fost pe stradă în faţa apartamentului lui Azalee Doisprezece şi să ne fi urmărit, dar chiar dacă a fost aşa, el ar fi plecat până să fi ieşit noi de la Ştiinţă, pe când ăştia erau aici înainte de sosirea noastră…

Existau multe motive pentru care Judiciarul să caute persoane ce semănau cu ele, începând de la *Buclă Opt mi-*

a reconsiderat utilitatea şi ajungând la *profanarea ilegală a cadavrului lui Yskandr*. Deşi această ultimă acţiune ar fi fost opera lui Azalee Doisprezece.

— Nu cred că ne caută pe noi, continuă Mahit. Îl caută pe… Nu voia să-i folosească numele. Îl caută pe Petală. Din cauza maşinăriei.

Zegras Trei blestemă în barbă.

— Iar pe noi ne-au urmărit doar fiindcă am ieşit din apartamentul lui, iar apoi… Ne-am purtat nevinovat, am mers la o întâlnire şi apoi la prânz, nu noi suntem obiectivele.

Încă o dată, Mahit se gândi la jurisdicţie. Poate că ele nu fuseseră obiectivele agentului care le urmărise, dar fuseseră urmărite şi poate că asta îi oprise pe Însoriţi să le aresteze imediat, atunci. Se pomeni cuprinsă de o stare în care o încercau simultan recunoştinţă şi furie. (Începuse să se obişnuiască deja cu combinaţia: dublarea aceea, stranietatea de a fi recunoscătoare pentru ceva de care nici măcar n-ar fi trebuit să aibă parte. Teixcalaan abunda în aşa ceva.)

— Poate că aşa este, zise ea. Îl poţi vedea pe el? Pe Petală?

Arătă din mână spre statuia lui Telescop Unu, o femeie enormă cu pieptul ca un butoiaş şi şolduri late, care strălucea în culori sidefii rotitoare din vârful piedestalului său. Nu-l putea zări pe Azalee Doisprezece nicăieri în apropiere.

— S-o ocolim, spuse Zegras Trei. Ca şi cum nu ne-am da seama ce se întâmplă aici. Relaxează-te. Încadrează-te în ritmul celor din jur.

Avea impresia că făcea parte dintr-un spectacol de holoviziune prost cu spioni şi comploturi. Indivizi necunoscuţi care pierdeau vremea într-un nod de transport, iar Mahit şi Zegras Trei se străduiau să nu atragă atenţia – cum ar fi putut o barbară şi o *asekreta*, încă în hainele crem-şi-flacără de la Curte, să nu atragă atenţia –, dar poate că pur şi simplu încercau să pară neconectate exact cu cel pe care se străduiau să-l

găsească. Aşa ceva putea fi gestionabil.

Azalee Doisprezece nu se afla în spatele statuii lui Telescop Unu. Zegras Trei se sprijini de baza ei, perfect nonşalantă, aşa că Mahit o imită – se rezemă şi aşteptă. Încercă să vadă dacă putea zări vreo urmă a tânărului *asekreta* în marea de teixcalaanlitzlim. Nu izbuti. Erau prea mulţi şi prea mulţi semănau cu Azalee Doisprezece: bărbaţi scunzi, cu umeri laţi, păr negru şi piele cafenie, îmbrăcaţi în costume din mai multe straturi.

— Nu reacţiona când o să plec, murmură Zegras Trei. L-am văzut. Urmează-mă după ce ai numărat până la treizeci; este în umbră, lângă chioşcul cu mâncare, la două porţi mai departe – între porţile 14 şi 15.

Arătă repede cu bărbia, apoi porni, mergând aparent fără ţintă în direcţia chioşcului. Acesta anunţa vesel, sonor, holografic: PRĂJITURI SNACK: AROMĂ DE LITCHI! şi DEGEŢELE DE CALAMAR: RECENT IMPORTATE! Mahit nu se putea imagina dorind să mănânce vreuna dintre ele. Zegras Trei cumpără ceva de la chioşc, după care dispăru în umbra acestuia în clipa când Mahit ajunse la treizeci şi se îndreptă într-acolo. Ea evită însă complet chioşcul, ocolindu-l şi ducându-se direct în spate, unde reclamele holografice asigurau distragere vizuală substanţială.

Azalee Doisprezece purta hainele cele mai neprotocolare în care-l văzuse Mahit vreodată: o jachetă lungă peste cămaşă şi pantaloni, toate în tonuri de roz şi verde. Chipul îi era încruntat, distras. Ceţoşii îl căutau într-adevăr, sau cel puţin îl urmăreau. Pe moment nu păreau totuşi teribil de preocupaţi să-l aresteze.

— Păcat că nu există altă grădină acvatică în care să ne ascundem, şopti Zegras Trei aproape neauzită de ciripitul reclamei la PRĂJITURI SNACK. Bănuiesc că ăştia sunt urmăritorii tăi.

— Urmăritorii mei multiplicaţi, replică el. Când am ieşit din Judiciar, nu fusese decât unul.

— Pesemne că ţi-au filat apartamentul, zise Mahit. Credem că ne-au urmărit şi pe noi când am plecat, dar au renunţat când n-am făcut nimic neobişnuit.

Azalee Doisprezece râse, un sunet neplăcut, sugrumat, care se stinse iute.

— Probabil că ai ţinut-o pe Trestie foarte din scurt în lesă, ambasadoareo, ca să nu fi făcut nimic neobişnuit. Au trecut multe ore.

— Crezi că te-au reperat? întrebă Zegras Trei, ignorându-i cu graţie spusele.

— Da… dar nu se apropie. Nu încearcă să mă prindă, ci vor să ştie unde mă duc şi ne urmăresc până la…

Până la neurochirurgul fără licenţă. Mahit era sigură că dacă vor fi urmăriţi până acolo, întregul plan se va prăbuşi sub un maldăr de legalităţi şi arestări teixcalaanli.

— …Şi sunt între noi şi ghişeu. Nu-i pot lăsa să mă vadă cumpărând biletele, termină Azalee Doisprezece.

Zegras Trei era absolut calmă, complet concentrată: energia aceea pâlpâitoare din momentele de criză, dublată de determinare, pe care Mahit o găsea frustrant de admirabilă.

— O să iau eu biletele. După mine nu se uită nimeni. Tu şi Mahit vă întâlniţi cu mine peste două minute la poarta 26. Las-o pe ea să meargă în faţa ta, este mult mai vizibilă, chiar dacă tu eşti prostesc de drăgălaş şi porţi culori vii.

— Nu m-am îmbrăcat pentru acţiuni practice de spionaj, mormăi Azalee Doisprezece, ci pentru provinciile exterioare.

Zegras Trei ridică din umeri, le aruncă amândurora un zâmbet orbitor în stil teixcalaanli, cu ochii uriaşi pe faţa ascuţită, apoi îşi scoase jacheta *asekreta*. O întoarse pe dos, dezvăluind căptuşeala roşu-portocalie, îşi desfăcu părul din coadă şi-l scutură, revărsându-l într-o perdea pe umeri, apoi îşi puse pe un braţ jacheta acum roşie.

— Mă întorc, spuse ea.

— Ea pare echipată pentru acţiuni practice de spionaj, zise Mahit sec.

— Poate că Trestie este conservatoare în adâncul inimii, spuse Azalee Doisprezece admirativ, dar conservatorismul ei se extinde până la a considera Ministerul Informaţiilor drept o unitate de infiltrare şi extragere, cum fusese

înainte de a deveni minister.

Mahit porni fără grabă. Ba chiar de-a dreptul încet, astfel încât să fie observată. O barbară înaltă, în haine barbare. Se strădui să se mişte ca o staţială, ca o femeie obişnuită cu o gravitaţie mai mică decât a acestei planete – cineva încetinit – şi simţi ca pe o durere musculară liniştitoare un ecou al vremii lui Yskandr, când el se obişnuise cu atracţia masei planetare.

— Şi ce anume au fost Informaţiile înainte de a deveni minister? întrebă ea, păstrându-şi ochii asupra agenţilor îmbrăcaţi în cenuşiu ai Judiciarului.

Aceştia n-o priveau. Se uitau după Azalee Doisprezece, care era ascuns în umbra ei mai înaltă. Ambasadoarea nu era importantă. Nu aici. Nu acum.

— Braţul de informaţii şi analiză al lui Şase Palme Întinse, explică în barbă Azalee Doisprezece. Dar asta a fost acum sute de ani. Acum suntem civili. Îl slujim pe Împărat, nu pe orice *yaotlek*. Asta ajută la reducerea numărului de tentative de uzurpare…

Poarta 26 anunţă plecarea unui tren de navetă din Provincia Ultracentral spre Podul Plopilor, cu opriri la Belltown Unu, Belltown Patru, Belltown Şase, Economicum şi Podul Plopilor. Mahit şi Azalee Doisprezece se opriră lângă poartă. Azalee Doisprezece era lipit de perete şi Mahit stătea cu faţa spre el, camuflându-l cât putea mai bine. Poarta anunţă plecarea trenului peste două minute. Staţiala putea simţi ochii celor din Judiciar trecând peste ea – auzi paşi fermi apropiindu-se şi riscă o privire înapoi, peste umăr. O văzu pe Zegras Trei, arătând ca o tânără ce revenea de la universitate la casa dintr-o provincie exterioară, fără să semene deloc cu ea însăşi, mergând spre ei… şi câţiva anchetatori Judiciari în cenuşiu, care veneau tot spre ei, dar din direcţie opusă.

Când Mahit luă decizia, o făcu brusc. Avea să se îmbarce în trenul acesta, avea să-l găsească pe neurochirurgul secret al lui Azalee Doisprezece, nu avea să i se refuze accesul la memoria şi capacităţile predecesorului ei, dacă era posibil să ajungă la ele. Iar agenţii Ceţoşi puteau şti în

ce tren suiau ei, dar în niciun caz nu ştiau *unde vor coborî*.

— Fugi, zise ea, fugi acum!

Îl prinse pe Azalee Doisprezece de mânecă şi-l trase prin poartă, spre capsula aerodinamică negru-aurie a maglevului de navetă ce aştepta.

Trebuia să spere că Zegras Trei va alerga după ea – la naiba, o durea şoldul când fugea, încă nu se vindecase ca lumea…

Uşile trenului şuierară şi se deschiseră ca un iris pentru ei, lin, apoi se închiseră la fel în urma lor.

— Sus, zise Mahit şi Azalee Doisprezece o urmă la etajul capsulei.

Peste o clipă auzi primul anunţ al plecării iminente – *Se închid uşile, vă rugăm îndepărtaţi-vă de peron!* – şi speră că Zegras Trei reuşise să urce, dar agenţii Judiciari, nu şi…

…Şi încă gâfâia de efort când capsula se puse în mişcare, o deplasare graţioasă, fără sunet, fără frecare, iar Zegras Trei apăru suind treptele.

— N-au reuşit, n-aveau bilete, zise ea, uite – sunt pe peron.

Căzu apoi pe un scaun, pufăind din greu. Mahit se uită afară. Pe peron, doi bărbaţi în cenuşiu se micşorau rapid, odată cu accelerarea maglevului.

— A fost mai palpitant decât mă aşteptasem, rosti ea neştiind ce altceva să spună.

Acum când… nu se terminase, dar era pusă pe pauză, staţiala îşi conştientiza acut toate durerile. În niciun caz nu se găsea în forma cea mai bună pentru a fi supusă unei operaţii chirurgicale experimentale.

— Asta ar putea descrie întreaga mea săptămână de când ai sosit, comentă Zegras Trei şi-i întinse un bilet.

Mahit se înecă puţin, străduindu-se să nu râdă.

— Aşadar, continuă Zegras Trei nepăsătoare, dar în acelaşi timp determinată, cât de departe mergem? Iar persoana cu care ne vom întâlni are un nume sau continuăm tema spionilor amatori şi ne-nvârtim pe la colţuri de străzi, schimbând parole?

— O cheamă Portic Cinci şi vom coborî la Belltown Şase,

răspunse Azalee Doisprezece.

Iar Zegras Trei şuieră încetişor printre dinţi.

— Tocmai *Şase*, zise ea.

Dincolo de ferestrele trenului, Oraşul gonea într-un haos strălucitor de oţel, aur şi sârmă. Mahit îl privi şi ascultă, fără să se concentreze prea tare – era genul de imersiune culturală neprotocolară despre care ştia din instruirea psihoterapeutică pe care o primise în Lsel că reprezenta una dintre trăsăturile ei cele mai bune. Să se desprindă – să plutească în noutate, s-o absoarbă, să internalizeze când era necesar. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să fie cât mai calmă.

— Da, Belltown Şase. Ea este o *ixplanatl* neautorizată, unde crezi că ar trăi? Într-o zonă cu valoare imobiliară? zise Azalee Doisprezece, pe un ton defensiv.

— Dacă aş vrea să mă supun unei operaţii de chirurgie plastică, aş putea găsi o *ixplanatl* neautorizată în cartierul tău fără să străbat jumătate din provincie.

— Mulţumesc că mi-ai apreciat eforturile, dar este niţel mai greu să găseşti pe cineva dispus să deschidă craniul ambasadoarei.

O pauză scurtă. În timpul mersului, trenul producea un zgomot slab, un *ka-tank* repetat şi cumva liniştitor, pe care Mahit abia îl sesiza.

— Te apreciez cu adevărat, Petală, rosti Zegras Trei şi oftă. Ştii asta, nu? Atât doar că… a trecut o săptămână. Mulţumesc.

Azalee Doisprezece ridică dintr-un umăr, care o atinse pe Mahit.

— De acum încolo, îmi faci cinste pentru un an. Dar nu-i nimic. Cu plăcere!

După aproape o oră, trenul ieşi din Provincia Ultracentral – inima Oraşului, singurul loc prin care Mahit se aşteptase să meargă, cel puţin în primele trei luni ale mandatului ei de ambasadoare (rândul turismului avea să vină abia după ce se va fi stabilit, gândi ea, un sentiment îndepărtat al altei Mahit Dzmare, în alt univers, mai ospitalier) – şi pătrunse în Provincia Belltown. La început

aproape că nu există nicio schimbare notabilă, cu excepţia pasagerilor, gândi staţiala, care erau în general puţin mai înalţi şi puţin mai deschişi la culoare decât *asekretim*. Dar treptat arhitectura se schimbă de asemenea, pe când trecură prin Belltown Unu şi Trei şi intrară în Belltown Patru, spre exterior, prin districte ce se întindeau ca un evantai; clădirile nu erau mai scunde, însă erau mai întunecate, mai puţin eterice, iar motivul constant al florilor şi luminii, al plasei de păianjen din Central era înlocuit de clădiri ca nişte suliţe, oprimant de înalte, cu roiuri de ferestre identice. Clădirile acelea blocau majoritatea luminii.

Pentru ochii lui Mahit, obişnuiţi cu coridoarele înguste din Staţia Lsel, lipsa bolţii cereşti albastre fu ciudat de confortabilă, ca şi cum putea înceta să mai ţină evidenţa unei sarcini mărunte şi sâcâitoare, pentru a se odihni; nu mai trebuia să se gândească la mărimea în sine a cerului. Se întrebă dacă teixcalaanlitzlim se gândeau la asta. Era probabil un semn de mană urbană, toţi oamenii aceştia strânşi laolaltă, blocând soarele.

Belltown Şase era încă şi mai ticsită, o grădină de suliţe de clădiri din beton cenuşiu – semiîntunecată din clipa când ieşiră din gară. Deasupra, cerul avea o nuanţă argintiu-albăstruie. Zegras Trei îşi trăsese capul mult între umeri, gârbovindu-se înaintea unui frig inexistent, iar asta explica în majoritate ce gândeau locuitorii din Central despre această provincie.

— Cum ai găsit-o pe Portic Cinci? îl întrebă Mahit pe Azalee Doisprezece, care le conducea pe străzile strâmte.

El ridică dintr-un umăr.

— Trestie ştie deja – îi plăcea să mă tachineze –, dar înainte să încerc la Informaţii, am încercat la Ştiinţă, însă n-am absolvit examenele de intrare. După un ciclu de examene, există mereu grupuri de studenţi nemulţumiţi. Indivizi furioşi care stau de vorbă prin cafenele, pe reţele semilegale de mesaje pe norcârlige… încă mai ţin legătura cu vreo doi dintre ei.

— Ai… profunzimi neaşteptate, spuse Mahit.

Zegras Trei pufni, un sunet scurt şi ascuţit.

— Nu-l subestima fiindcă e drăgălaş, zise ea. N-a intrat la Ştiinţă, fiindcă obţinuse la Informaţii un punctaj prea mare ca să meargă altundeva.

— Indiferent de asta, rosti Azalee Doisprezece, una dintre prietenele mele vechi o cunoaşte pe Portic Cinci şi am încredere în ea că nu ne va trimite la o escroacă absolută. E bine?

— Pentru noi, e doar o escroacă parţială, comentă Zegras Trei.

Apoi Azalee Doisprezece le opri la uşa centrală a uneia dintre enormele clădiri-suliţe. Nu avea interfaţă norcârlig, ca uşile din Central şi din palat, ci o tastatură.

El apăsă cu degetul mare una dintre tastele de jos. Se auzi un sunet ascuţit şi plângăreţ, ca al unei sirene micuţe.

— Ea ştie că venim? întrebă Zegras Trei, iar în clipa următoare uşa cea mare făcu un click şi se deschise.

— Se pare că da, spuse Mahit şi intră ca şi cum nu s-ar fi temut câtuşi de puţin.

Apartamentul lui Portic Cinci se afla la parter, singura uşă deschisă de pe tot coridorul: o fantă cenuşiu-închis de întuneric. Femeia stătea în prag şi-i privi înaintând pe hol fără nicio expresie pe chip, în afară de un soi de evaluare răbdătoare. Din apropiere, nu semăna aproape deloc cu imaginea pe care o avusese Mahit în minte despre o *ixplanatl* neautorizată. Era firavă şi de înălţime medie, cu pometţii teixcalaanli înalţi ieşind prin pielea arămie care căpătase culoarea cenuşie odată cu vârsta şi lipsa vitaminei D. Arăta, de fapt, ca o soră mai mare, una dintre femeile acelea care neglijau să-şi completeze formularele de cote de reproducere şi nu aveau genetica necesară pentru a fi bătute la cap de comisia pentru populaţie a Staţiei.

Cu o excepţie: unul dintre ochii ei nu era de fapt un ochi.

Putea să fi fost un norcârlig, dar cu foarte mult timp în urmă. Acum era o secţiune din metal şi plastic a ţestei ei, ale cărei margini erau acoperite de piele răsucită, de mult vindecată, iar în centru, unde ar fi trebuit să se afle globul

ocular, se găsea o lentilă telescopică. Strălucea vag roşu. Apertura i se lărgi, pe măsură ce Mahit se apropia.

— Tu trebuie să fii ambasadoarea, spuse Portic Cinci.

Glasul ei nu se potrivea nici cu normalitatea vârstei mijlocii, nici cu ochiul artificial. Era melodios, plăcut, ca şi cum ar fi fost cântăreaţă în altă viaţă.

— Intraţi şi închideţi uşa.

Portic Cinci nu era dedată ritualurilor politeţii. Nu le prepară nimeni lui Mahit şi însoţitorilor ei ceşti cu ceai – staţiala se gândi la Teslă Nouăsprezece şi, pentru o clipă, regretă absenţa unei senzaţii de sanctuar, chiar şi pentru un prizonier – şi nici nu fură invitaţi să ia loc, în ciuda prezenţei unei sofale tapiţate în brocart turcoaz tocit. Portic Cinci descrise iute un cerc în jurul ambasadoarei, ca şi cum i-ar fi inspectat sănătatea generală, după care se opri în faţa ei, cu umerii drepţi şi capul lăsat pe spate ca s-o privească în ochi. Tehnologia ce-i era montată în cap strălucea în locurile unde nu era transparentă, iar în părţile transparente Mahit putea să vadă până la osul gălbui şi vasele de sânge roşu-trandafirii intens, izolat de aer.

— Unde-i maşina pe care vrei s-o instalezi în tine? întrebă ea.

Zegras Trei îşi drese glasul, un gest politicos, şi zise:

— Poate că ar trebui să ne prezentăm.

— Ea este ambasadoarea Lsel, băiatul este cel care m-a contactat, iar tu eşti o oficialitate din vârful ierarhiei palatului din Ministerul Informaţiilor, care n-a mai fost în afara provinciei de când vă obligau să faceţi excursii cu şcoala. Eu sunt cea pe care aţi angajat-o. Eşti mulţumită?

Zegras Trei lărgi ochii într-un surâs teixcalaanli formal, teribil de îndurerat.

— Desigur, zise ea, nu m-am aşteptat la *ospitalitate* din partea ta, *ixplanatl*, dar m-am gândit că aş putea face eu încercarea.

— Nu sunt *ixplanatl*, răspunse Portic Cinci. Sunt un mecanic. Gândeşte-te la asta, *asekreta*, în timp ce vorbesc

cu ambasadoarea ta.

— În capul meu există deja o maşinărie, spuse Mahit. Aici, în locul unde trunchiul cerebral întâlneşte cerebelul. (Se aplecă spre Portic Cinci şi se răsuci pentru a-i arăta, apoi arătă cu degetul mare cicatricea micuţă de pe ceafă.) Vreau s-o instalezi pe cea nouă exact acolo unde află acum asta, şi în acelaşi fel. Porţiunea centrală se desface – şi poate fi ţesută la loc, iar conexiunile cu maşinăria exterioară se reîmbină.

— Şi ce face maşinăria asta, ambasadoareo?

Mahit ridică din umeri.

— Este o formă de amplificare a memoriei. Cea mai simplă.

Nu era cea mai simplă, dar nu avea chef să partajeze mai multe după numai trei minute de interrelaţionare grosolană. Portic Cinci arăta simultan interesată şi neîncrezătoare, iar ambele expresii păreau fireşti pentru faţa ei.

— Versiunea aceasta este stricată? întrebă ea.

Mahit şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Poţi să descrii *în ce fel?*

Întrebările pe care le punea Portic Cinci difereau în mod subtil de genul de întrebări pe care Mahit le auzise de la Azalee Doisprezece sau Teslă Nouăsprezece, poate chiar de la Împărat, când le povestise despre maşinăriile imago: le simţea piezişe, fluctuante, sugerând spre scopul real, dar fără să insiste direct ca Mahit să-l dezvăluie. Staţiala înţelese că femeia aceasta trebuia să pună mereu astfel de întrebări, la tot felul de oameni care nu doreau să dezvăluie de ce aveau nevoie de neurochirurgie ilegală şi se simţi liniştită că nu era nici pe departe prima pacientă a lui Portic Cinci.

— Nu ştiu ce vei vedea când o să mă deschizi, începu ea. Este posibil ca defecţiunea să fie de natură mecanică şi vizibilă. Este posibil… să nu fie aşa. Maşinăria nu funcţionează corespunzător şi eu am simptome pe care le pot descrie doar ca fiind de neuropatie periferică, atunci când încerc s-o accesez.

— În ce punct al extragerii şi înlocuirii ai dori să mă opresc, ambasadoareo?

Centrul roşu-strălucitor al ochiului artificial al lui Portic Cinci se dilată şi se telescopă. Era ca şi cum ar fi privit în inima alb-încins a carcasei unui laser.

— Am prefera ca ambasadoarea să nu fie vătămată, zise Zegras Trei.

— Bineînţeles că aşa ai prefera. Dar nu craniul tău îl voi deschide eu, *asekreta*, aşa că va trebui să aud răspunsul ambasadoarei.

Mahit se gândi ce dezastre era pregătită să tolereze. Niciunul dintre ele – tremurături, orbire, crize de epilepsie, moarte – nu părea teribil de important, comparativ cu întregul Teixcalaan îndreptat spre staţia ei, cu fălcile căscate la maximum. Până atunci, ea nu se mai simţise niciodată aşa: retezată de toate. Grăuntele minuscul al unui individ, pe planeta aceasta enormă şi mişunătoare, pe punctul de a încerca un experiment pe care nu l-ar fi aprobat nici chiar neurologii mult-lăudaţi din Lsel.

— Mi-ar plăcea să trăiesc, zise ea. Dar numai dacă este probabil că mi-aş păstra majoritatea facultăţilor mintale.

În spatele ei, Azalee Doisprezece scoase un sunet de protest.

— Serios, Mahit, spuse el, eu aş fi niţel mai conservator… Portic Cinci ia *în serios* vorbele cuiva…

Portic Cinci îşi lipi vârful limbii de baza interioară a dinţilor cu un pufnet scurt, meditativ.

— Votul acela de încredere este apreciat, zise ea atât de sec, încât Mahit nu fu complet sigură că era ofensată sau încântată. Vrei să rămâi vie şi agilă mintal. Bine, ambasadoareo. Şi cum eşti pregătită să plăteşti pentru această mică aventură?

Stupefiată, Mahit îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise cum va plăti. Ea avea salariul de ambasador – pe care încă nu-l încasase şi avea unele îndoieli că va primi vreodată măcar un singur cec, dacă guvernul teixcalaanli continua să involueze – şi avea un cont în valută pe un cip de credit care nici măcar n-ar fi fost citit de alte

bancomate decât cele din Lsel. Şi venise aici, cumva gândindu-se că operaţia aceasta va fi ca la restaurantele din palat – largheţea de mână a cuiva sau târgul politic al altcuiva. Era o prostie. Nu se gândise. Se comportase ca o…

…Oh, poate ca o nobilă teixcalaanli.

Rahat!

— Poţi să păstrezi maşinăria pe care o extragi, spuse ea. Şi poţi să faci cu ea orice doreşti, atâta timp cât asta înseamnă să n-o predai cuiva din Ministerul Ştiinţelor sau Împăratului.

— …Mahit, rosti Zegras Trei şocată.

Staţiala o privi şi strânse din maxilare faţă de felul în care toate liniile feţei lui *asekreta* se strâmbară într-o expresie de dezamăgire trădată. Oare chiar contase pentru ea atât de mult că Mahit respectase valorile teixcalaanli, acceptând modurile şi funcţiile birocraţiei teixcalaanli, precum şi cultura palatului? Iar acum ea oferea gratuit ceea ce Yskandr se străduise din greu să vândă. Da. Da, probabil contase şi ea nu dorea ca asta să fie adevărat, însă aşa era situaţia (nicio prietenie la urma urmelor, niciun aliat găsit întâmplător, doar interesul de sine, iar acela era dureros şi nu putea face absolut nimic în privinţa lui acum), iar Mahit nu avea nici timpul, nici energia necesare pentru a se justifica sau pentru a încerca să alunge dezamăgirea aceea.

Însă Portic Cinci spuse:

— S-a făcut.

Era ca şi cum Mahit îi dăduse să muşte dintr-un desert bogat în arome. Staţiala simţi că-i vine rău.

— O bucăţică de tehnologie piratată dintr-o cultură care practică *într-adevăr* neurochirurgia este mai valoroasă decât o expediţie în craniul tău, ambasadoareo. Mai doreşti şi altceva? Amplificarea vederii? Remodelarea liniei părului în ceva care până şi *asekreta* asta să considere atrăgător?

— Nu este necesar, zise Mahit străduindu-se să nu tresară.

Încercând să nu-şi schimbe câtuşi de puţin expresia. Perfect teixcalaanli, senină. Aşa cum o învăţase Yskandr. (Oare ea îl ucidea, o ucidea pe imago a ei, pe celălalt sine al ei? Oare acesta era preţul real pe care-l plătea: distrugerea persoanei care ar fi trebuit ea să devină, chiar dacă intenţiona să-l înlocuiască pe Yskandr tot cu el însuşi?)

— Cum vrei, spuse Portic Cinci. Exceptând evenimente aflate mai presus de controlul meu – nici chiar aici, în Belltown, nu suntem imuni la raidurile Însoriţilor şi-ţi voi preda maşinăria dacă viaţa îmi va fi pusă în joc –, promit că nimic din tehnologia ta extraplanetară nu va ajunge la cei care o doresc cel mai mult.

— Asta a fost o idee teribilă, zise Zegras Trei fără să se adreseze cuiva anume, iar Azalee Doisprezece îşi puse o mână pe braţul ei.

— Ştiu, încuviinţă Mahit, dar nu am realmente alternativă mai bună.

— Bănuiesc că *nu ai*, spuse Portic Cinci. Altfel nu te-ai fi aventurat niciodată aici. Haide în sala de operaţii. Să-i dăm drumul. *Asekretim*, o veţi avea înapoi în vreo trei ore… dacă o veţi mai avea înapoi.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

„PROGRAM DE INTERDICŢIE 22-6; DIN CAUZA SPORIRII TULBURĂRILOR CIVILE, ÎNSORIŢII AU INSTITUIT PROGRAM DE INTERDICŢIE ÎN URMĂTOARELE PROVINCII: CENTRAL-SUD, BELLTOWN UNU, BELLTOWN TREI […].”

Anunţ public pe norcârlige şi newsfeeduri, 251.3.11

„[…] În lumina circumstanţelor curente, Imperiul Teixcalaan solicită serviciile unui nou ambasador din Staţia Lsel. Sfârşit mesaj.”

Comunicat diplomatic livrat de un curier de la bordul *Secerişului roşu al înălţării* guvernului Staţiei Lsel

Cu excepţia curăţeniei sterile, sala de operaţii a lui Portic Cinci nu semăna deloc cu sălile de plastic alb, pe care Mahit şi le reamintea din Lsel. Consta dintr-o masă de oţel lustruit dispusă pe o platformă ajustabilă, înconjurată de o pădure de braţe mobile, cu instrumente şi legături de fixare complicate. Staţiala se simţea ca în vis, cu totul ireal, când îşi scoase jacheta. Îşi păstră cămaşa, cu secretele ei din Lsel încă fixate de piele. Portic Cinci păru indiferentă; o instrui scurt să se întindă pe burtă pe masă şi-i asigură capul cu o colivie de bare capitonate şi curele. Era absurd. Mahit avea să lase o străină să-i smulgă maşinăria imago într-o cameră dintr-un complex de apartamente de pe altă planetă. Ea spusese „da”, în mod repetat.

Yskandr, se gândi, întinzându-se pentru ultima oară, cu disperare, spre el, *iartă-mă, îmi pare rău… întoarce-te, te rog…*

Tot tăcere. Nimic, doar furnicăturile cauzate de leziuni nervoase prin braţe, până în vârfurile degetelor.

Portic Cinci se apropie de ea cu o seringă pe al cărui ac sclipea o picătură de anestezic. Irisul ochiului artificial se căscă, un oblon circular metalic care se dilată; înţepătura acului în braţul lui Mahit fu ca un gând întârziat, precis conturat în faţa miezului de laser alb al ochiului acela.

Se simţi ameţită. Mâinile lui Portic Cinci erau pe braţele ei. Îşi simţea fiecare oscior în parte, acolo unde apăsa oţelul. Ochiul laser se mări şi mai mult – îi putea simţi căldura – *avea să folosească ochiul ca să taie…*

Vid. Descompunere lentă, o rană descusută şi lărgită, apoi cusută înapoi, amintirea unui întuneric ce o cuprindea, o coborâre, apoi – el se trezi în carne ne-surprinsă, un pâlpâit de oxigen inspirat cu uşurinţă, lent prin gât – uşurare, iniţial, o uşurare atât de profundă încât îl ameţea, *respira*, bucuria intensă a plămânilor alimentaţi cu aer după ce nu putuse intra nicio moleculă de aer…

(fusese pe podea, pe podea şi înecându-se, covorul îl apăsa pe obraz, iar acum obrazul lui era pe ceva rece)

O răsuflare încă şi mai înceată, sub efectul unui drog…

(… nu obrazul lui, plămânii erau prea mici, corpul era subţire şi clocotitor de tinereţe şi oboseală, amestecate fără probleme, iar el nu mai fusese atât de tânăr de decenii… era alt corp, un sine nou şi mai mic, el era mort, nu?… mort şi un imago, într-un corp nou…)

Gura lui emitea sunete absurde, ascuţite. Nu putea să înţeleagă de ce.

Nu conta. Respira. Se afundă înapoi în beznă.

În Staţia Lsel, soarele răsare de patru ori într-un ciclu de douăzeci şi patru de ore. Răsăritul soarelui pe dosul mâinilor lui (fără riduri, cu unghii tăiate drept), aşezate pe oţel călit, cenuşiu, rece. Degetele îl furnică de adrenalină ca nişte ace. Vizavi de el stă Darj Tarats (de undeva din depărtare, un glas pe care nu-l recunoaşte: acest Darj Tarats este absurd de tânăr, seamănă mai mult a om decât cadavrul umblător pe care şi-l aminteşte altcineva), cu faţa gravă sub cârlionţii scurţi, presăraţi de fire sure, ai părului

său, spunând:

— Domnule Aghavn, te vom trimite în Teixcalaan, dacă eşti dispus să mergi.

El spune „aşa cum se reaminteşte pe sine spunând” (aşa cum spusese *ea):*

— Vreau să merg. Am vrut-o dintotdeauna…

Şi valul de dorinţă vie, pofta ruşinoasă, neascunsă, pentru ceea ce nu-i aparţinea lui de drept. Oare acum era prima dată că o simţea?

(Bineînţeles că nu. Nu fusese prima dată nici pentru ea.)

— Nu eşti trimis pentru că o vrei tu, spune Darj Tarats. Deşi asta ar putea să însemne ca Imperiul să găsească mai multă carne pe trupul tău din care să se înfrupte şi să nu te scuipe înapoi, la noi, pentru o vreme. Domnule Aghavn, noi avem nevoie de *influenţă* în Teixcalaan. Noi vrem ca tu să pătrunzi pe cât de adânc poţi şi să devii indispensabil.

— Aşa voi fi, spune el cu toată aroganţa tinereţii sale şi abia apoi întreabă: De ce tocmai acum?

Darj Tarats împinge o hartă stelară pe masa din oţel. Este precisă şi bine lucrată, iar Yskandr ştie stelele astea: sunt stelele copilăriei sale. Pe o latură a hărţii sunt o serie de puncte negre, etichetate prin coordonate. Locuri unde s-a întâmplat ceva.

— Pentru că s-ar putea să-i cerem lui Teixcalaan să ne cruţe de ceva mai rău decât Teixcalaan, zice Darj Tarats. Iar când o vom cere, vrem ca ei să ne iubească. Să aibă nevoie de noi. Yskandr, fă-i să te iubească.

— Ce s-a-ntâmplat în locurile astea? întreabă Yskandr şi un vârf de deget lipsit de bătături se opreşte pe punctele negre ce par să se întindă.

— Nu suntem singuri aici, răspunde Darj Tarats. Iar ceea ce se mai află aici este flămând şi nimic altceva decât flămând. A fost inactiv până acum, dar… asta se poate schimba. În orice clipă. Când se va schimba, vreau ca tu să fii gata să-i ceri lui Teixcalaan să intervină. Cel puţin un imperiu uman te mănâncă doar de la inimă spre exterior.

Yskandr se cutremură, simultan furios şi speriat: împinge la o parte mânia, insulta, senzaţia aceea specifică:

ceea ce iubeşti te face vrednic de dispreţ în favoarea punerii unei întrebări utile:

— Noi am mai întâlnit alieni până acum – prin ce diferă acesta?

Chipul lui Darj Tarats este senin, inexpresiv şi complet rece. Yskandr îl va visa în momentele rele (ştie că aşa va fi, îşi aminteşte viitorul), îl va visa spunând:

— Ei nu gândesc, Yskandr. *Ei nu sunt oameni*. Noi nu-i înţelegem şi ei nu ne înţeleg. Nu se poate apela nici la raţiune, nici la negocieri.

Îl visează şi se trezeşte în genul de frig pe care nicio pilotă groasă sau trup cald lipit de tine în pat nu-l poate alunga. Şi se întreabă: De ce n-a spus Tarats Consiliului? De ce m-a ales pe mine ca armă? Ce vrea el să devină Staţia Lsel, pentru a risca pericolul ăsta pe o durată necunoscută („douăzeci de ani”, murmură cineva)?

El ştiuse, chiar şi atunci, că Tarats dorea mai mult decât protecţia militară a lui Teixcalaan, dar el fusese în Oraş, la Curte şi asta nu… contase…

Îmi amintesc asta pentru a doua oară.

„Îmi amintesc asta pentru a doua oară.”

(Îmi amintesc ce n-am văzut niciodată…)

Eu am văzut asta. Eu *sunt asta. Cine eşti* tu?

(O întoarcere spre interior, ca să caute, ca să găsească glasul acela străin – ca să se uite la ea, în interiorul lor înşişi. O întoarcere spre înăuntru şi în întoarcerea ei se văd *unul pe celălalt*, dublaţi…)

★★★

„Eu sunt Yskandr Aghavn”, spune Yskandr Aghavn.

Yskandr Aghavn are douăzeci şi şase de ani şi se află în teritoriul teixcalaanli de treizeci şi două de luni. Yskandr Aghavn este „mort! mort, te-am văzut mort *pe un podium într-un subsol! Eu sunt mort pentru că tu eşti mort*!” în vârstă de patruzeci, aproape patruzeci şi unu de ani, şi ştie inevitabila tragedie fizică minoră a vârstei mijlocii, pieile lăsate în jurul taliei şi al maxilarelor.

„*Eu sunt* Yskandr Aghavn, spune Yskandr Aghavn, iar tu eşti un imago pe care l-am trimis la Lsel acum

cincisprezece ani. Cine naiba a fost atât de idiot, încât să pună în mine un imago al meu?”

Eu am făcut-o.

(Din nou întoarcerea aceea spre interior, întoarcerea spre lateral, şi imaginea: femeie cu pometi înalţi, păr tuns scurt, înaltă şi subţire, cu nas coroiat şi ascuţit şi ochi verde-cenuşii, injectaţi de oboseală.)

Eu sunt Mahit Dzmare, spune Mahit Dzmare, şi acum eu sunt voi amândoi.

Pe sânge şi lumina stelelor, spune Yskandr, fiecare dintre ei, amândoi, rostind exact pe acelaşi ton înjurătura teixcalaanli, de ce ai făcut *asta?*

Să râzi în sinea ta nu-i deloc confortabil, îşi dă seama Mahit când o face, sau poate că este inconfortabil să încerce să înghesuie trei minţi într-una singură, iar ea/ei se vor separa de-a lungul liniei de fractură unde ceilalţi doi sunt mult prea asemănători, iar ea… nu este, ea e femeie, cu o generaţie mai tânără, cu zece centimetri mai scundă, ei îi place gustul pulberii de fulgi de peşte procesaţi, presărată pe terciul de la micul dejun, în vreme ce pe ei îi dezgustă, detalii minore şi prosteşti ca ăsta, iar ea *cade* în interiorul propriei minţi, simţind ca un ecou în locul unde este tăiată, şi deschisă, şi transformată în ceva ce nu este tot ea, sub mâini străine şi impersonale…

Staţia Lsel are o tradiţie îndelungată de psihoterapie, pentru că, dacă n-ar avea, toţi de la bordul ei ar trece decompensat de mult prin crize de identitate.

În primele etape de integrare cu un imago, în partea cea mai dificilă în care cele două personalităţi stabilesc ce este valoros în structura imago şi ce va fi abandonat, ce este necesar să păstreze personalitatea gazdă ca identitate de sine şi ce poate fi editat, suprascris, eliminat – în acele etape timpurii, gazda trebuie să se fixeze asupra unei alegeri, o alegere măruntă, neimportantă, în care ea şi imago-ul au decis la fel. Să se concentreze asupra acelei alegeri ca fiind un loc neclintit, o inimă nesfâşiată de conflicte. Ceva de la care să construiască.

„Mahit”, spune unul dintre cei doi Yskandr. Ea crede că este cel tânăr, imago-ul ei, cel care este deja mai mult de jumătate din ea. „Mahit, aminteşte-ţi ce ai simţit când ai citit prima dată Istoria Expansiunii de Pseudo-râu Treisprezece, ai ajuns la descrierea răsăriturilor triple de soare pe care le poţi vedea când eşti în Punctul Lagrange al Staţiei Lsel şi ai gândit: *Iată, în cele din urmă, nişte cuvinte care exprimă ceea ce simt eu, iar ele nici măcar nu sunt în graiul meu…*”

Da, spune Mahit. Da, îşi aminteşte. Durerea aceea: tânjirea şi un soi de ură de sine violentă, care nu făcea decât să acutizeze tânjirea.

„Eu aşa am simţit.”

Noi aşa am simţit.

Ambele lor voci, aproape identice. Foc electric în terminaţiile ei nervoase, plăcerea dulce de *a fi ştiut şi a fi înţeles*.

Brusc şi dezgustător, Mahit fu conştientă, într-un fel în care n-ar fi dorit niciodată să fie conştientă, de mişcarea curenţilor de aer pe structura internă a vertebrei ei cervicale, o mângâiere greţos de intimă, care se transmută într-o cascadă de impulsuri nervoase; vârfurile degetelor de la mâini şi picioare fulgerară cu presiune pâlpâitoare, ce comută, ca deplasarea unui comutator masiv, în durere bruscă.

De ce nu era inconştientă?

Ce *îi făcea* Portic Cinci?

Mahit încercă să ţipe, dar nu putu: drogurile ce erau menite s-o menţină sub pragul inconştienţei o paralizau (cel puţin ceva funcţionează, gândi ea oribil, cel puţin nu avea să se zbată şi să-şi smulgă propriul sistem nervos din legăturile echipamentului de microchirurgie al lui Portic Cinci).

Valuri de senzaţii electrice, care-i suiau de la extremităţi într-o năvală neajutorată…

Ei sunt doi. Se văd unul pe celălalt; unul este mort şi

unul este în decoerenţă, un chip tânăr ca o schiţă pe jumătate amintită, completată cu ochii lui Mahit, verzi în loc de căprui; disonanţa de a fi într-un senzoriu nefamiliar, simţul mirosului este mai acut la acest corp, hormonii ei de răspuns la stres *diferă* – mai multă toleranţă faţă de dureri mai mari şi un Yskandr (nu contează care anume) îşi aminteşte că trupurile cu hormoni feminini tolerează durerea pur şi simplu mai bine decât corpurile cu hormoni masculini, se gândeşte *Cel puţin asta va fi mai uşor, dar doare atât de rău!* ce se întâmplă cu ea. Cu ei. Cu ea.

Şfichi-pâlpâitor; fragmente de amintiri ca nişte sfărâmături ce plutesc în imponderabilitate, prinse de raze de soare, care iluminează până aproape de durere vizuală:

(... strălucirea soarelui prin fereastră, căzând pe dosul mâinii lui; acolo sunt prea multe cute, venele sunt proeminente. El nu crezuse niciodată că va ajunge bătrân în Teixcalaan, dar iată-l, scrie încriptat pe hârtie în apartamentul lui, informându-l pe Darj Tarats că nu este sigur să mai trimită alte copii ale imago-ului său prin orice fel de canal şi că nu va mai reveni în Lsel ca să-şi lase maşinăria imago în păstrare şi să-i fie instalată una goală, pentru a continua înregistrarea. Nu este adevărat: în realitate nu este sigur să lase pe oricine din Lsel să ştie ce s-a pregătit el să facă pentru a-i ţine pe toţi în siguranţă. El se simte nu bătrân, ci străvechi, un conglomerat aflat în descompunere, de alegeri făcute în extremis – în extremis şi din pasiune, o combinaţie terifiantă – dar extremis şi devoţiune ar fi şi mai rău, şi ar putea fi mai adevărat...)

(– ... În extremis, trebuie să ne asigurăm că dorinţele Împăratului pentru succesorul său sunt respectate, spune Buclă Opt, şi de aceea propun ca eu să adopt clona nouăzeci la sută ca pe moştenitorul meu legal.

Yskandr o fixează cu privirea, gândeşte: Nimic din ce-i voi face eu acestui copil nu-i pe atât de rău pe cât i-au pregătit propriii oameni – ei îi vor controla toate aspectele vieţii, ei l-au făcut, ei aleg pentru el. Poate fi atunci atât de rău să-l dau împăratului ca să locuiască în interiorul lui?

Apoi gândeşte: Da, poate fi, şi o voi face oricum.)

(… Împăratul Direcţie Şase şade măreţ pe tronul suliţelor solare, o intensitate nepăsătoare desluşindu-se pe fiecare plan al feţei sale, iar stomacul lui Yskandr tresare din cauza anticipării ameţitoare, un val de senzaţie ca aceea produsă de electrocutare ce i se înţepeneşte la baza gâtului: El vrea să stea de vorbă cu mine, i-am împărtăşit destule poate – secrete interesante, asta va da rezultate – ştiu ce aş putea oferi, ceva ce el nu va refuza…)

(… ultima muşcătură din floarea umplută îi rămâne în gât; nu mai poate nici să respire, nici să înghită. Locul unde Perlă Zece i-a înţepat încheietura este un pumnal viu de căldură. Perlă Zece îl priveşte dezaprobator din cealaltă parte a mesei şi oftează: un sunet uşor melancolic, resemnat.

— Am încercat să descopăr un mod mai bun de a te ţine departe de mintea Împăratului, spune el, la fel ca Teslă Nouăsprezece – iart-o, dacă religia ta îţi asigură viaţa de după moarte care implică iertare…)

Vârtejul de amintiri şi memorii fuzionează. Se prăbuşeşte. Mahit îl urmează în jos, în jos în centrul grupului lor de trei. Există un licăr de împotrivire (*Nimeni nu trebuie să ştie, nu pot, este… tu eşti mort*, gândeşte Mahit – *„Eu sunt mort”*, gândeşte celălalt Yskandr, cel tânăr), înainte ca…

— Împăratul era cu tine în pat când ţi-a cerut să-l faci nemuritor?

Întinsă peste pieptul gol al lui Yskandr, Teslă Nouăsprezece îşi propteşte bărbia pe mâini şi ridică ochii spre el, extrem de serioasă. Este acoperită în întregime de picături fine de transpiraţie. Yskandr ar trebui să se oprească de acum s-o mai considere erotică, ţinând seama de întrebarea pe care tocmai i-a pus-o, dar nu pare să conteze defel. El îşi doreşte să fi fost surprins de sine însuşi. Îşi trece degetele prin părul ei, le împleteşte prin şuviţele mătăsoase şi întunecate. Părul Împăratului este la fel, dar cenuşiu-argintiu. Textura este aceeaşi.

(Celălalt Yskandr este un licăr: în majoritate libido,

interes lasciv pe care Mahit îl percepe ca o pulsaţie jos, în vintrele ei, o recunoaştere a dorinţei. Aproape că o protejează de o revelaţie ca o explozie: răspunsul la întrebarea lui Teslă Nouăsprezece este *da.)*

(„Ai reuşit s-o faci pe ea să te bage în seamă”, îi spune Yskandr lui Yskandr.)

(În noaptea aceea eram cu zece ani mai tânăr decât tine şi ea începuse să mă ia în serios de vreo două luni, spune Yskandr. Taci şi lasă-mă să-mi amintesc asta, asta a fost...)

(„Plăcut?”)

(Nu, spune Yskandr, în a cărui amintire se află ei. *Nu, asta a fost important.)*

(Mahit este inundată de amintirea lui Teslă Nouăsprezece în toaleta din complexul biroului ei, tandreţea ciudată a mâinilor sale pe mâinile lui Mahit, grija bruscă faţă de ea. Încearcă să-şi amintească dacă dorinţa fusese a ei sau a lui Yskandr sau a amândurora – le spune ambilor, privind această amintire, *Pe sânge şi lumina stelelor, ce vă face să credeţi că asta a fost o idee bună?* Creează o reverberaţie feroce. Ferocitatea nu acoperă revelaţia că ea nu este deloc surprinsă că Yskandr a sedus – a fost sedus – fie pe Teslă Nouăsprezece, fie pe Împăratul însuşi. Sau pe amândoi.)

În patul acela reamintit, Yskandr îşi fereşte ochii de privirea calmă şi egală a lui Teslă Nouăsprezece, apoi spune:

— Nu este vorba despre nemurire. Dacă asta ai întrebat. Corpul moare, iar asta contează cu adevărat. Majoritatea personalităţii este endocrină.

Teslă Nouăsprezece cade pe gânduri. Nuditatea ei nu pare să conteze pentru evaluarea obiectivă de pe faţa *ezuazuacat*; este aceeaşi expresie pe care o avusese înainte a-l duce pe Yskandr în pat.

— Aşadar aveţi compatibilitate endocrină?

— Avem compatibilitate în privinţa personalităţii; există multe sisteme endocrine diferite ce pot produce oameni foarte similari, dar important este dacă personalităţile se pot integra. Este mai uşor însă când există un grad de

similitudine fizică sau similitudine în experienţa anterioară de viaţă.

— Strălucirea Sa îşi doreşte o clonă.

Yskandr se cutremură la ideea aceea şi încearcă să se controleze pentru ca Teslă Nouăsprezece să nu observe nimic. (Yskandr se cutremură. Yskandr-Mahit se cutremură. Unele tabuuri par să fie de neşters, indiferent de câţi teixcalaanlitzlim eşti sedus sau cât timp o persoană se cufundă în cultura palatului. Nu pui o imago într-o clonă a predecesorului; e *prea multă* congruenţă. Personalităţile nu se integrează, ci una dintre ele învinge şi orice ar fi avut cealaltă de oferit se pierde.)

— Teslă Nouăsprezece, noi nu folosim clone ca gazde pentru imago. N-am nicio idee în ce fel corpul unei clone va schimba ceea ce se întâmplă cu exprimarea lui Direcţie Şase ca imago.

Ea plescăie, lovindu-şi limba de dinţii de sus. Este complet lipită de el, aşa că Yskandr bănuieşte că-i poate simţi perfect repulsia.

— Dacă mă gândesc la ea ca *re-utilizare* a Strălucirii Sale, mă tulbură mai puţin, spune Teslă Nouăsprezece. Dar tot mă tulbură.

— Aş fi fost surprins dacă nu te-ar fi tulburat, zice Yskandr. Mă tulbură *pe mine*, care am sugerat ca el să utilizeze o maşinărie imago.

— Atunci de ce ai sugerat-o?

Yskandr oftează şi se mişcă, schimbând poziţia ambilor în pat. Când se instalează pe o parte, Teslă Nouăsprezece se cuibăreşte în concavitatea formată de şoldurile şi pieptul lui; o prezenţă mică, osoasă, de neşters.

— Pentru că Teixcalaan este ceva enorm şi flămând, iar Strălucirea Sa Direcţie Şase nu este nici nebun, nici flămând după putere, nici crud. Teslă Nouăsprezece, nu există aşa mulţi împăraţi buni. Nici chiar în poezii.

— Iar tu îl iubeşti.

Yskandr se gândeşte la cum s-a trezit, stors şi cuprins de dureri plăcute, la vreo oră sau cam aşa după ce adormise în patul Împăratului, şi l-a găsit treaz, cu un teanc de

infofişe pe genunchii goi, lucrând. Se ghemuise în jurul lui, atunci, se transformase într-o curbă caldă, ca spătarul unei sofale de care Împăratul să se poată rezema în timpul lucrului. Era ceva mărunt, iar Direcţie Şase pusese o palmă căuş pe obrazul lui, zăbovind – el se întrebase, atunci, dacă Împăratul dormea vreodată şi auzise un ecou ca un norcârlig în mintea lui, un vers din „Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece”, de Bisturiu Paisprezece: versul care o descria pe căpităneasa acelei nave şi cum murise aceasta împreună cu oamenii ei. *Nu există hartă stelară care să nu fie privită de/ ochii ei ce nu dorm sau necălăuzită de/ mâna ei cu bătături de suliţe, şi astfel/ ea se prăbuşeşte, o căpităneasă cu adevărat*. Împăraţi fără somn. Seducţia este o chestiune de poezie. Dintr-o poveste pe care el o vrea adevărată.

— Şi eu îl iubesc, îi spune Yskandr lui Teslă Nouăsprezece. N-ar trebui, dar îl iubesc.

— Şi eu îl iubesc, spune ea. Sper că-l voi mai iubi şi când nu va mai fi el însuşi.

Noi suntem noi înşine?

Unul dintre ei întreabă. Unul dintre ei apreciază că este o întrebare retorică: există continuitatea memoriei, iar aceasta determină sinele. Un sine este oricine se aminteşte pe sine ca fiind acel sine.

Unul dintre ei corectează: *Continuitatea memoriei filtrată prin răspuns endocrin.*

Unul dintre ei corectează: *Noi toţi ne amintim fiind acel sine, dar noi nu suntem aceiaşi.*

Ei se văd unul pe celălalt, vederea aceea triplă internă, aparte. Mahit nu-şi aminteşte să-l fi văzut pe Yskandr prima dată când a făcut asta. Yskandr – imago-ul ei, o rămăşiţă care se destramă acum, nicicând închegat cu adevărat, părţile din el ce există acum sunt numai părţile ce erau deja scrise în neurologia ei – el nu-şi aminteşte nici asta şi nu ştie (o revărsare confesională jalnică de ne-ştiinţă) dacă a uitat sau dacă şi-a amintit pur şi simplu

ceea ce şi-a amintit Mahit sau ceea ce şi-a amintit Yskandr (celălalt Yskandr, mort, capturat în punctul morţii precum un om tras în ţeapă).

(... ultima lui muşcătură din floarea umplută i se înţepeneşte în baza gâtului; nu poate nici să respire, nici să înghită...)

Opreşte-te, spune Mahit. *Tu mureai, iar acum tu eşti noi.*

Ea încă se clatină sub impactul celorlalte memorii ale lui, sub cunoaşterea profunzimii seducţiei lui reciproce cu Teixcalaan, dar continuă să mai aibă suficientă conştiinţă de sine (ei doi fac parte din corpul femeii) ca să nu dorească să simtă din nou otrava strangulatoare administrată de Perlă Zece.

Ai fost mort şi acum nu eşti, iar eu am nevoie de tine, spune ea, *am nevoie de ajutorul tău, Yskandr. Sunt succesoarea ta şi am nevoie de tine acum.*

Yskandr al ei, o zdreanţă dezintegrată: *Îmi pare rău.*

Bătrânul, murind, îndrăgostit: un horcăit, o încercare de respiraţie... de controlare a plămânilor în care trăieşte acum...

Pe masa din oţel, cu dinţii încleştaţi şi încordându-se într-un arc de convulsii clonic-tonic, Mahit (sau Yskandr) (sau Yskandr) reveni la conştiinţa oripilată pentru a doua oară de când Portic Cinci începuse operaţia. Senzaţia teribilă a sistemului ei nervos expus la aer dispăruse – o binecuvântare infimă; cel puţin, nu mai avea instrumente în ţeastă, cel puţin, dacă avea să fie zguduită de convulsii, urma să-şi prăjească, fără îndoială, creierul cu activitate electrică anormală, nu să-l sfâşie prin traume cauzate de o forţă brută...

Plămânii îi erau acaparaţi. Yskandr respira altfel decât ea, era obişnuit cu plămâni mai mari sau cu plămâni actualmente încremeniţi în paralizie neurotoxică. Majoritatea vederii ei se transforma în scântei, albastre şi albe, cuprinzând cenuşiul sfârâitor de la periferia câmpului vizual, iar ea încercă să nu intre în panică, încercă să-şi amintească şi cum să determine acest sistem endocrin să

respire, să se calmeze, să înceteze…

Yskandr, am nevoie de tine, noi avem treabă de făcut, tu nu trebuie să fii mort…

Mâna care fusese arsă de floarea otrăvită se izbi de masa din oţel – şi, pentru o clipă ameţitoare, Mahit nu putu spune dacă durerea era a ei sau era amintirea lui Yskandr murind cu un ac înfipt în mâna *lui*, radiind fierbinţeala otrăvii. Ea simţi prin nervii ei ulnari acelaşi val electric care semnalase funcţionarea defectuoasă a lui imago-Yskandr cu care-şi partajase mintea.

Şi dacă toată durerea aceasta era inutilă, dacă nu maşinăria imago fusese cea sabotată, ci Mahit însăşi, dacă funcţionarea defectuoasă era a nervilor ei, dacă o pusese pe Portic Cinci să-i deschidă craniul degeaba…

„Mahit”, spuse un Yskandr. Vocea interioară era stranie, îngemănată. Peticită. Dar *exista*.

Şira spinării staţialei era un arc oribil pe care nu-l putea destinde. *Noi nu murim decât dacă tu ne faci să murim*, îi spuse ea vocii aceleia şi încercă s-o creadă.

Simţi apoi înţepătura usturătoare a unui ac, de data asta în carnea fesei. *Portic Cinci*, gândi Mahit, *asta-i Portic Cinci, care încearcă să mă repare.*

Un întuneric necuprins o înghiţi ca un tunet. Era o amânare.

INTERLUDIU

O minte este un fel de hartă stelară inversată: un ansamblu de amintiri, răspunsuri condiţionate şi acţiuni din trecut strânse laolaltă într-o reţea de semnale electrice şi endocrine, concentrată la nivelul unui singur punct mişcător de conştiinţă. Două minţi, împreună, fiecare dintre ele conţinând o hartă vastă a trecutului şi prezentului, o hartă încă şi mai vastă a viitorurilor proiectate – iar două minţi, împreună, oricât ar fi de apropiate, oricât ar fi de împletite, au propria cartografie, străină una faţă de cealaltă. Iată-i acum pe Darj Tarats şi Dekakel Onchu, cândva prieteni, de mult timp colegi, incredibil de suspicioşi fiecare faţă de motivele celuilalt – iată-i întâlnindu-se acum în spaţiul privat şi discret al capsulei-cabină personale a lui Onchu. Genunchii lor, îndoiţi, aproape se ating. Izolarea acustică este activată.

Priviţi cu atenţie punctele în care cartografierile lor universale nu corespund.

Onchu i-a adus lui Tarats rapoartele ei despre navele uriaşe tri-inelare care se deplasează prin spaţiul staţial şi înghit nave staţiale şi piloţi staţiali; i-a adus de asemenea frisonul temerii deformate de gravitaţie pe care i-a instilat-o descendenţa ei imago ca răspuns la incomprehensibil. Recunoaşterea faţă de Tarats a acestor lucruri o costă o parte din mândrie, dar Minerii şi Piloţii sunt aliaţi vechi: cele două puncte ale guvernării Lsel care-i trimit pe bărbaţi şi pe femei afară, în exteriorul negru al cochiliei metalice a Staţiei.

Ea nu se aşteaptă la ceea ce-i aduce Tarats în contrapartidă; informaţia că el a ştiut de aproape două decenii despre incursiunile acestea, din zvonuri, aluzii şi rapoarte ascunse. A ştiut şi a ţinut o hartă secretă şi o reţea de spioni şi informatori care să furnizeze datele de pe hartă. Căpitanul de cargobot care venise la Onchu se oprise după aceea la biroul lui Darj Tarats.

Onchu este furioasă pe el pentru asta. Nu este însă o

furie utilă şi niciuna cu întreţinerea căreia să-şi poată pierde timpul, deoarece Tarats continuă. O revărsare confesională ca o povară eliberată după multe ore în care a susţinut-o singur: printre constelaţiile planurilor sale pentru Yskandr Aghavn, plecat de atâţia ani în Teixcalaan ca să slujească acolo, era pregătirea pentru o alianţă în care unicul imperiu, la fel de uman ca Staţialii, dar mai flămând, poate fi convins să se arunce în botul unui imperiu mai vast şi mai straniu, când va sosi timpul. Pregătirea pentru posibilitatea ca un asemenea imperiu să poată fi devorat acolo, la fel cum el însuşi devorase atât de multe şi de atâta vreme.

— Ne foloseşti pe noi ca momeală, spune Dekakel Onchu. O ciocnire între Teixcalaan şi aceşti alieni va avea loc chiar lângă noi…

— Nu o momeală, replică Darj Tarats, ci fac din noi ceva care să merite să fie păstrat, în forma noastră curentă, pentru o guvernare care ne-a ameninţat constant cu absorbirea. Ciocnirea nu va avea loc aici; flota teixcalaanli va trece prin Poarta noastră Anhamemat şi prin toate celelalte saltporţi unde au apărut navele acelea… ajungând în spaţiul necunoscut de unde sosesc alienii.

Onchu îşi imaginează mintea lui Tarats: probabil că el se gândeşte la Teixcalaan ca fiind un talaz, ceva care trece şi apoi se retrage, după care oceanul rămâne la fel ca înainte. Ea a văzut un ocean odată. A văzut ce poate face din linia ţărmului un talaz înalt.

Tarats nu se gândeşte la talazuri. El se gândeşte la greutăţi: să-şi apese degetul mare cât poate de tare pe un taler al balanţei galaxiei, astfel încât să determine o schimbare minusculă. Genul de schimbare minusculă ce se poate întâmpla dacă un bărbat s-ar duce în Teixcalaan şi l-ar iubi cu toată inima şi mintea sa, l-ar seduce tot atât pe cât a fost sedus el însuşi: şi astfel l-ar călăuzi spre moartea sa.

— Tu ce doreşti de aici? întreabă Onchu în tăcerea din cabina ei.

— Un sfârşit, spune Darj Tarats care a îmbătrânit destul

de mult de când apasă cu degetele talerul balanţei. Un sfârşit al imperiului. Un obiect inamovibil de care să se izbească o forţă imposibilă şi să-l sfărâme.

Onchu şuieră printre dinţi.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

„PATRICIANUL CLASA A TREIA CONIFER UNSPREZECE DECEDAT DUPĂ O SCURTĂ SUFERINŢĂ

Patricianul clasa a treia Conifer Unsprezece, care a slujit cu bravură Imperiul în Legiunea Douăzeci şi şase sub *yaotlek* Fulger Unu, a decedat ieri după o scurtă suferinţă, potrivit rudei sale genetice, clona patruzeci la sută Conifer Unu, care a fost contactat de reporter la locul său de muncă din Autoritatea Călătorie Central, Divizia Nord-Est. „Decesul strămoşului meu genetic a fost neaşteptat”, a declarat Conifer Unu, „şi mă voi supune unei serii de teste pentru a determina dacă şi eu am markerii genetici pentru accidente cerebrovasculare…”

Infofila *Tribuna*, feed ferpare, 252.3.11-D6

„Detectare a deplasării unor nave teixcalaanli spre sectorul nostru – rog, instrucţiuni – interceptare improbabilă din cauza numărului foarte mare – minimum o legiune în marş…”

Comunicat primit de Dekakel Onchu, în calitate de conducătoare nominală a defensivei Staţiei Lsel, de la pilotul Kamchat Gitem, 252.3.11-D6 (calendarul teixcalaanli)

Mahit se trezi în lumină slabă cu confortul pişcător al unei ţesături grosolane sub palme şi obraz şi cu migrena cea mai îngrozitoare pe care o avusese în viaţa ei. Îşi simţea gura ca un deşert poluat – prea uscată ca să înghită şi cu gust de mizerie. Gâtul o ardea de zbierete, iar mâna stângă îi pulsa surd, aproape tot atât de intens ca imediat după episodul cu floarea otrăvită… dar *nu era moartă* şi gândea în fraze întregi.

Până acum era bine.

Yskandr? întrebă cu precauţie.

„Bună, Mahit”, zise Yskandr obosit. Era în mare parte glasul celuilalt Yskandr, al ambasadorului Aghavn: mai vârstnic, mai răguşit decât Yskandr pe care îl cunoscuse şi-l pierduse ea.

În mare parte, dar nu complet. Yskandr al ei părea să existe în interstiţii şi fisuri – maşinăria imago care-l găzduise dispăruse, dar el fusese o prezenţă la fel ca ea în fantezia de memorii şi imagini ce urmase înlăturării. Ei locuiseră în aceeaşi arhitectură neurală şi în acelaşi sistem endocrin pentru puţin mai mult de trei luni. Nu fusese timp suficient pentru integrare – dacă ar fi fost, Mahit n-ar mai fi trebuit să-l înlocuiască –, însă ea tot îl putea percepe, îşi putea aminti versiunile *lui* ale amintirilor lui Yskandr, cu cincisprezece ani mai tânăr şi altfel modulat.

Acum acelea erau memoriile ei. Simpla gândire la ele îi cauza ameţeală şi greaţă din cauza dublei reapelări – de aceea, bănui ea, adăugarea unei a doua versiuni a aceluiaşi imago, chiar şi o înregistrare ulterioară, era o idee atât de proastă şi nu se făcuse niciodată.

Bună, Yskandr, reuşi ea, gândind pe lângă greaţă. Colţurile gurii i se ridicară în zâmbetul larg, care-i aparţinea bărbatului, şi ea îl mustră, cu blândeţe (ei doi trebuiau *să înceapă din nou* atât de multe chestii şi, oh, la naiba, ea ducea dorul propriului imago), *ieşi din sistemul meu nervos*.

„Şi eu îi duc dorul”, zise Yskandr. „Cine nu duce dorul propriei persoane de la douăzeci şi şase de ani?”

Nu-i acelaşi lucru, gândi Mahit.

„Nu, bănuiesc că nu este.”

Mahit oftă, dar oftatul acela simplu îi răni gâtlejul. Probabil că răcnise foarte mult. *Ştiu*, gândi ea. *Acum ne avem unul pe celălalt. Suntem laolaltă toţi din descendenţa noastră – primul şi al doilea ambasador în Teixcalaan.*

„Tu ne-ai băgat într-un bucluc chiar mai mare decât am făcut-o eu”, zise Yskandr. Ea îl percepea, răsfoind săptămâna trecută din viaţa ei, aşa cum ar fi făcut cu o serie de infofişe. „Sunt chiar impresionat.”

N-am fi deloc în buclucul ăsta, îi zise, *dacă tu n-ai fi*

intrat prima dată în el. Iar acum am nevoie de ajutorul tău. Şi trebuie să... stabilim cine vom fi. Priorităţile mele nu sunt la fel cu ale tale...

O străfulgerare, un vârf emoţional imediat sub sternul ei, al felului în care se simţise staţiala când vorbise cu Împăratul. „Nu sunt?"

Nu, repetă ea. *Şi ţi-am zis să stai afară din sistemul meu nervos. Tu eşti mort. Tu eşti imago-ul meu, memoria mea vie, iar noi suntem ambasadorul Lsel...*

„Îmi place de tine", zise Yskandr. „Mi-a plăcut mereu."

Pâlpâiri, în interstiţii, ale versiunii pe care o cunoştea ea. Cu toate acestea, se simţea invadată, apăsată de greutatea mintală nefamiliară a *altcuiva*, a cuiva care trăise mai mult decât ea, care văzuse mai multe decât ea, care cunoştea Teixcalaan mai bine – brusc şi neajutorată, se gândi cum s-ar fi simţit clona aceea nouăzeci la sută dacă l-ar fi avut vreodată pe Direcţie Şase îndesat în totalitate în mintea sa de zece ani şi simţi un fior de înţelegere.

Senzaţia-Yskandr – greutate apăsătoare şi simultan cârpă viu colorată – se retrase. Asta putea fi un fel de scuză.

Mahit îşi adună tot curajul, se încordă în aşteptarea inevitabilelor consecinţe fizice şi deschise ochii. Migrena se amplifică imediat odată cu lumina, aşa cum se aşteptase, dar nu vomită şi nici nu avu altă convulsie sau alte distorsionări vizuale imediate. Putea să fi fost mai rău.

Era întinsă pe o sofa turcoaz, exact ca aceea a lui Portic Cinci, aflată în camera din faţă. Ţesătura de sub obrazul ei era husa de pe sofa. Poate că Portic Cinci avea un set întreg de mobilier turcoaz. Poate că le cumpărase pe toate de ocazie. Ultima dată când Mahit se trezise dintr-o operaţie de neurochirurgie, fusese în centrul medical din Lsel, într-o incintă sterilă de un gri-argintiu liniştitor. Asta era... diferită.

„Chiar aşa", comentă sec Yskandr. Mahit pufni, iar asta o duru.

Mişcându-se cu grijă şi simţindu-se de parcă fiecare

părticică din ea fusese deshidratată în vid, se sculă în şezut. Nici Portic Cinci, nici Zegras Trei sau Azalee Doisprezece nu erau în raza ei vizuală. Asta îi oferi un moment prelung în care să se pregătească pentru procesul ameţitor al ridicării şi îndreptării către unica uşă vizibilă. Coastele i se simţiră comprimate când încercă să răsufle adânc – ah, era bandajul sportiv, care continua s-o cuprindă peste coastele inferioare, exact acolo unde fusese înainte să înceapă operaţia.

Ciudate erau lucrurile ce te puteau face să ai încredere în cineva; Mahit se simţea profund recunoscătoare faţă de Portic Cinci fiindcă nu-i făcuse nimic mai mult decât îi solicitase. Doar intruziunea *cerută*, mulţumesc! Ea continua să aibă scrisoarea de la Darj Tarats şi acum, cu ajutorul lui Yskandr, o putea citi.

Dacă toţi ceilalţi erau dincolo de uşă şi aşteptau ca ea să se trezească – întrebându-se probabil *dacă* se va mai trezi vreodată –, acesta putea fi momentul cel mai bun pentru a o decripta, cât era singură.

Pe cât de singură avea să mai fie vreodată.

„O să ne obişnuim cu asta”, zise Yskandr. „Tocmai ne obişnuiam şi înainte.”

După care tu ai dispărut, m-ai abandonat, îi spuse Mahit. *Bine. Arată-mi cum să citesc asta, dacă poţi.*

Îşi ridică poalele cămăşii şi desfăcu bandajul adeziv. Mesajul era boţit de la cum îl presase, curbat după forma coastelor, totuşi întreg şi perfect lizibil cu propria carte de cifruri, mai puţin secţiunea codată de la sfârşit. *Aici zice că tu ai cheia de criptare. Sau că o aveai, acum cincisprezece ani.*

„O am şi acum”, îi spuse Yskandr şi Mahit ştiu că el simţi la fel de intens ca ea însăşi valul de uşurare ce o cuprinse. „Am primit-o de la Darj Tarats, în secret, exact înainte de a mă îmbarca în nava care m-a adus aici. Dacă este în cifrul lui înseamnă că mesajul provine direct de la el.”

Arată-mi, zise Mahit.

Yskandr îi arătă.

Partajarea de *abilităţi* cu un imago se simţea ca

descoperirea unui talent neaşteptat şi enorm; ca şi cum ar fi făcut calcule orbitale pentru Staţie şi brusc şi-ar fi dat seama că studiase matematica de decenii, avea la îndemână toate formulele corecte şi experienţa necesară pentru a le folosi; sau de parcă ar fi fost invitată să danseze în imponderabilitate şi ar fi ştiut în mod automat cum trebuia să se simtă corpul ei, cum să se mişte în spaţiu. Cifrul era matematic – probabil preferinţa lui Darj Tarats, deoarece Mahit era conştientă că Yskandr trebuise să înveţe să lucreze cu algebra matriceală de la baza generării cheii de criptare de unică folosinţă. Fu bucuroasă că ea nu trebuia s-o înveţe, ci doar o simţea cum i se desface în interior ca deschiderea unei flori.

„E mai uşor pe hârtie”, zise Yskandr, „şi cu un pix.”

Mahit râse scurt, cu grijă – râsul îi cauza dureri de cap şi de gât. Ridică mâna ca să-şi atingă ceafa şi găsi bandajul ce acoperea locul operaţiei. Pipăind, aprecie că rana era lungă cât degetul ei mare şi încercă să-şi închipuie cum avea să arate cicatricea. Apoi, tot precaută, se ridică în picioare şi se clătină spre ceva ce ar fi putut conţine un instrument de scris. Portic Cinci era suficient de anti-sistem ca să aibă pe masă pixuri reale, nu doar manipulatoare holografice pentru infofişe.

Nu găsi pixuri, dar descoperi un creion pe un teanc de desene tehnice. Mahit nu se uită prin ele – Portic Cinci nu-i scosese cămaşa şi nici ea nu avea să se uite la hârtiile femeii –, dar până şi o privire neglijentă aruncată schiţei de deasupra fu îndeajuns ca să recunoască schema unei proteze pentru mână.

Şi de ce ar fi venit cineva tocmai până aici pentru o proteză?

„E Teixcalaan”, spuse Yskandr, „depanările neurologice nu sunt singurele ajustări ale corpului considerate *incorecte*.”

Ea regretă că nu putea spune dacă fusese sec de sarcastic sau dacă exprimase o opinie reală, dar *asta* nu era ceva nou. Confuzia aceea era inerentă fiecărui Yskandr, din primul moment în care îl avusese în mintea

ei, în Lsel.

Uite un pix, gândi spre el. *Învaţă-mă cum să citesc ce vrea Tarats să fac în privinţa forţei de anexare care este direcţionată spre staţia noastră.*

Ei – ea, ea inundată de cunoştinţele anterioare ale lui Yskandr, care-i deschideau ferestre neaşteptate în minte – decriptară mesajul literă cu literă, prin transformarea de matrice secvenţială pe care Yskandr o memorase cu douăzeci de ani în urmă, în drum spre Teixcalaan: aşa petrecuse el săptămânile lungi de tranzit. Mahit surprinse o străfulgerare de memorie, un fragment rotitor – Yskandr în prima sa noapte în apartamentul ei (lui!) de ambasador, dând foc bucăţii de hârtie primite de la Tarats, pentru că învăţase deja pe de rost tot ce fusese scris acolo.

Mahit lucra atât de preocupată de procesul de decriptare, încât abia dacă băgă în seamă conţinutul mesajului, până când acesta apăru integral sub formă de text. Nu era lung. Ştiuse asta dinainte de această aventură teribilă – nu putea fi lung, nu erau destule caractere, n-ar fi conţinut genul de instrucţiuni elaborate pe care le-ar fi dorit. Nimeni n-avea să-i spună cum să scape din ceea ce se întâmpla. Aveau să existe doar sfaturi.

Iar sfatul de aici o îngrozea.

Solicită redirecţionarea forţei de anexare; anunţă informaţii valide despre recent descoperita invazie plănuită de ne-umani în punctele de mai jos; nu anunţa coordonatele până la primirea confirmării.

„Poţi memora numere, Mahit Dzmare?”

Ea simţi cumva că Yskandr era tot ce o mai ţinea în picioare. Capul o durea incredibil. *Da*, gândi. *Îl ştiu pe Pseudo-râu Treisprezece în totalitate, pot să memorez un şir de coordonate.*

„Fă-o. Iar după aceea distruge decodificarea.”

Cum?

„Înghite-o. E hârtie.”

Mahit fixă cu privirea pentru un minut şirul de

coordonate – îl transpuse în ritm şi metrică în minte, îl reţinu aşa cum ar fi reţinut o poezie. După aceea rupse hârtiuţa pe care scrisese textul decodificat din mesajul original şi îndesă bucăţelele în gură, gândindu-se mereu: *Noi mâncăm părţile cele mai bune ale morţilor noştri. A cui e cenuşa pe care o consum eu acum?*

Fu nevoită să mestece zdravăn pentru ca hârtia să-i coboare pe gât, iar actul masticaţiei îi cauza dureri în zona operaţiei. O făcu oricum. Îi dădea o ocupaţie, în timp ce-şi examina opţiunile.

Cui ar fi trebuit să ceară ea redirecţionarea? Împăratului?

„Da."

Eşti părtinitor, Yskandr.

„Părtinitor, dar corect."

Poate că aşa era într-adevăr. Poate că ea ar fi trebuit să facă exact ce ar fi făcut Yskandr, dacă n-ar fi fost mort, şi să intre în Palat-Pământ cu coordonatele acestea pe limbă ca un şirag de perle pe care să-l ofere în schimbul păcii.

Când ieşi în cele din urmă în camera din faţă a apartamentului lui Portic Cinci – ocolind pe departe uşa spre chirurgie –, Zegras Trei şi Azalee Doisprezece stăteau unul lângă celălalt ca nişte copii într-o sală de aşteptare, pe cealaltă sofa turcoaz, dar Portic Cinci nu se zărea nicăieri. Zegras Trei se sculă în clipa când Mahit intră pe uşă. Alergă spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, care încălca toate tabuurile privind spaţiul personal ce existau în Lsel sau în Teixcalaan. Mahit îi putu simţi galopul inimii prin peretele coastelor.

— Trăieşti! zise Zegras Trei. La naiba, te doare că te-am strâns? O eliberă pe Mahit cu aproape acelaşi grad de violenţă cu care o îmbrăţişase, apoi continuă: Tu eşti… *tu?*

— …Da, spuse Mahit, nu m-a durut mai rău decât mă durea deja, iar asta încă depinde de definiţia teixcalaanli pentru sine.

Când zâmbea, o durea de asemenea locul operaţiei, dar nu la fel de rău ca masticaţia.

— Şi poţi să vorbeşti, zise Zegras Trei.

Mahit ar fi vrut să-i treacă părul înapoia urechilor; nu şi-l mai strânsese în coadă de când fugiseră de oficialităţile Judiciarului, nici chiar în timpul cât staţiala fusese în sala de operaţii, iar acum – când o fi fost acest acum, Mahit nu era sigură în privinţa orei –, cu părul despletit, Zegras Trei arăta incredibil de tânără.

— Cred că mi-am păstrat majoritatea facultăţilor superioare, rosti ea pe un ton cât mai neutru-teixcalaanli posibil.

Zegras Trei clipi de câteva ori, apoi râse.

— Mă bucur, vorbi Azalee Doisprezece de pe sofa. Dar a… reuşit?

„Ţi-ai făcut nişte prieteni fascinanţi."

— Da, zise Mahit simultan cu voce tare şi în gând. Cel puţin a reuşit suficient. Am decriptat mesajul.

— Şi cum se simte? întrebă Azalee Doisprezece, în aceeaşi clipă în care Zegras Trei spuse:

— Perfect. Ţinând seama de asta, ce ai vrea să faci în continuare?

Dacă ar fi fost să aleagă, Mahit ar fi vrut să stea jos. Poate chiar să doarmă până se va termina totul şi va fi numit un împărat nou, iar universul va reveni la normal. Dar dacă dormea atât de mult, probabil că ar fi murit. Pe de altă parte, putea să se aşeze, măcar pentru un moment. Se îndreptă spre sofa, cu Zegras Trei lângă ea – păstrând acum o distanţă respectabilă de vreo treizeci de centimetri, pe care Mahit o regreta vag – şi se aşeză.

— Trebuie să mă întorc la Palat-Pământ, spuse după aceea, şi să vorbesc cu Strălucirea Sa Direcţie Şase.

„Mulţumesc", zise Yskandr, o şoaptă ca o pală de foc înapoia ochilor ei.

— Trebuie să fi fost un mesaj serios, comentă Azalee Doisprezece.

Mahit îşi coborî cu multă grijă capul în palme.

— O forţă de anexare se îndreaptă spre staţia mea, Imperiul este în pragul războiului civil, iar *eu am solicitat instrucţiuni imediate din partea superiorilor mei din*

guvern – te-ai fi aşteptat la ceva neutru din partea lor?

— Nu sunt idiot, replică Azalee Doisprezece. Eu te-am adus aici, da?

— Aşa este, încuviinţă ambasadoarea. Scuză-mă. Am fost inconştientă timp de… nu ştiu de cât timp, cât este ora?

Zegras Trei o bătu uşor pe dosul mâinii.

— Unsprezece ore. Acum este unu noaptea.

Nu era de mirare că Mahit se simţea atât de rău. Fusese mult timp sub anestezic.

— Şi cât a durat operaţia propriu-zisă? Şi unde-i Portic Cinci? Aş vrea să-i mulţumesc, cred.

— A… ieşit, răspunse Azalee Doisprezece, acum vreo oră, dar tu ai fost în sala de operaţii doar trei, poate patru ore.

— N-am fost complet siguri că te vei trezi, zise Zegras Trei cu glas foarte egal.

Mahit îi putea auzi totuşi rămăşiţele de îngrijorare din voce şi se întrebă din nou ce leziuni suferise *asekreta* când fusese spitalizată după atacul electric al Oraşului.

— Portic Cinci, continuă Zegras Trei, nu ne-a oferit niciun fel de garanţii.

— Cred că nici eu nu i-am oferit vreuna, spuse Mahit. Avem… pot să beau nişte apă?

Gâtlejul îi era aşa de uscat, că o durea când vorbea şi nu se aştepta să se oprească din vorbit atâta vreme cât *asekretim* erau treji şi-i răspundeau.

— Bineînţeles, zise Azalee Doisprezece, în apartamentul ăsta trebuie să existe o bucătărie.

Se ridică de pe sofa cu efortul cuiva care stătuse foarte mult timp în aceeaşi poziţie – Mahit se simţi uşor vinovată, totuşi nu prea mult – şi dispăru după un colţ.

Ea şi Zegras Trei rămaseră singure. Tăcerea dintre ele se simţea stranie, din nou încărcată, aşa cum fusese în restaurant, până ce Zegras Trei întrebă încetişor:

— Tu eşti tot tu? Eu… pot să vorbesc cu el? Aşa ceva este posibil?

— Eu sunt eu, spuse Mahit. Am continuitatea memoriei şi continuitatea reacţiilor endocrine, aşa că sunt pe cât de

„eu” voi fi vreodată. În interiorul meu nu există… o a doua persoană. Sunt eu, cu ajustări.

„Dacă vrei, putem vorbi cu ea”, îi şopti Yskandr în minte.

Păi vorbim cu ea chiar acum, Yskandr.

— Bine, zise Zegras Trei. Cred că întregul proces este terifiant, Mahit, şi mai cred că ar trebui să ştii că eu intenţionez să te tratez exact aşa cum am făcut şi înainte, doar dacă tu nu te vei comporta diferit.

Mahit bănui că *asekreta* încerca să spună *Eu încă am încredere în tine*, dar nu izbutea s-o facă pe de-a-ntregul. Îi zâmbi, un zâmbet Lsel, deşi o duru şi căpătă un surâs teixcalaanli, cu ochii lărgiţi.

Înainte de a mai putea rosti altceva, se auzi un tumult de glasuri din direcţia în care plecase Azalee Doisprezece – era Portic Cinci, care se întorcea, şi era însoţită.

— Cine-i el? Portic Cinci, n-ai zis c-ai clienţi.

Era un glas de femeie, acuzator.

— Lămâie Doi, el nu-i clientul, ci contactul clientului. Haide, nu-i singurul.

— Acum nu-i momentul pentru clienţi, rosti Lămâie Doi, stimatul *yaotlek* tocmai a debarcat o forţă militară în port…

Apoi toţi intrară în camera în care stătea Mahit. Erau cinci, diferiţi ca sex şi vârstă; niciunul nu purta norcârlig. (Niciunul dintre ei nu dorea să fie urmărit de Oraş şi de inima sa algoritmică.) Azalee Doisprezece, cu un pahar de apă în mână, se afla în mijlocul lor.

— Asta-i o barbară, rosti unul dintre nou-veniţi.

— O străină, zise altul, ca şi cum ar fi făcut, obosit, o corijare pe care o mai făcuse de o sută de ori.

— Străină, barbară, nu-mi pasă, spuse Lămâie Doi, o femeie plinuţă, cu spate drept şi păr gri-oţeliu prins într-o coadă perfectă, fiindcă lângă ea este o spioană. Portic Cinci, ce caută aici Ministerul Informaţiilor?

Zegras Trei îngheţă, simultan încordată şi încremenită. Mahit se întrebă dacă ele două ar fi trebuit să fugă. Nu era sigură că ar fi fost în stare.

— Ea a venit cu barbara, iar când a sosit barbara, spuse

Portic Cinci şi nimeni nu se obosi s-o corecteze pe ea în privinţa utilizării termenului, ei aveau o problemă interesantă pentru a cărei rezolvare erau dispuşi să plătească. Lămâie Doi, ştii foarte bine că eu discut cu cine vreau să discut.

— Ne-ai fi putut preveni înainte să fi venit în casa ta, spuse unul dintre cei doi tovarăşi ai lui Lămâie Doi, cel care era atât de interesat de străini, ca să ţinem o şedinţă de urgenţă pentru planificarea acţiunilor de mâine…

Lămâie Doi îl fixă inexpresiv.

— Nu în faţa spioanei.

— Nu sunt spioană, zise Zegras Trei uşor indignată, şi nu-mi pasă nici ce plănuiţi, nici cine sunteţi. Sarcina mea din minister n-are nimic de-a face cu niciunul dintre voi.

— Ba da, *asekreta*, spuse Lămâie Doi, eşti spioană, deşi cred că te-ai putea îndrepta printr-un tratament corespunzător.

— Asta-i o ameninţare?

Mahit îşi puse mâna pe braţul lui Zegras Trei.

— *Asekreta* a venit cu mine, zise ea, şi o revendic pentru Staţia Lsel. Ea este responsabilitatea mea.

„Aşa ceva este uimitor de ilegal”, rosti admirativ Yskandr.

Da, dar ei nu ştiu asta.

Lămâie Doi o măsură pe Mahit în lungul nasului.

— Tu eşti ambasadoarea Lsel, aşa-i?

— Da.

— Newsfeedurile de la Judiciar *nu* te plac, comentă Lămâie Doi cu o admiraţie lipsită de chef.

— Nu ştiu asta, replică Mahit, deoarece aproape toată ziua am fost inconştientă. Întreab-o pe Portic Cinci.

Sub mâna ei, Zegras Trei vibra încetişor, clocotind de adrenalină.

Portic Cinci pufni şi ridică din umeri când o privi Lămâie Doi.

— Ambasadoarea nu minte.

— Va muri dacă nu primeşte îngrijire medicală? întrebă Lămâie Doi.

Lui Mahit i se păru o întrebare foarte bună, la care ar fi dorit să afle şi ea răspunsul; trebui să-şi controleze imboldul de a chicoti în mod necuvenit.

— În cele din urmă, da, zise Portic Cinci, dar nu din cauza mea.

„Mecanica asta a ta mi se pare o femeie foarte liniştitoare”, comentă Yskandr.

— Portic Cinci, spuse Lămâie Doi, vreau ca ea să dispară de aici, cu Ministerul Informaţiilor cu tot. Un murmur scurt şi mulţumit se auzi dinspre tovarăşii ei, iar îl reteză cu o privire: Noi avem treabă reală de făcut.

Ca şi mine, gândi Mahit. *Deşi aş fi dorit… aş fi dorit să aflu mai multe despre treaba care se face aici. Şi dacă ei sunt cei care pun bombe în restaurante şi în teatre sau dacă au alte metode – dacă sunt cei pentru care Oraşul nu este Oraşul?*

„Teixcalaan înseamnă mai mult decât palatul şi poezia”, murmură Yskandr, „până şi eu am înţeles asta în cele din urmă. Dacă scăpăm de aici…”

Dacă scăpăm de aici, mi-o voi aminti pe Lămâie Doi, deşi bănuiesc că este ultimul lucru pe care-l vrea de la mine.

— Vom pleca, rosti ea cu glas tare, punând capăt oricăror speculaţii. Vă doresc mult noroc. Indiferent ce acţiuni aţi plănui.

Se sculă în picioare şi nici măcar nu se clătină. Ar fi putut ajunge până la gară înainte să cadă, dacă i-ar fi dat cineva realmente apa aia, în loc să stea cu paharul în mână aşa cum făcea Azalee Doisprezece, neajutorat în mijlocul grupului de… orice ar fi fost ei. Conducători ai rezistenţei. (Rezistenţă faţă de ce? Faţă de Imperiu, faţă de Direcţie Şase în mod specific? Ei puneau posterele în staţiile de metrou pentru susţinerea tentativei de desprindere a Sistemului Odile sau erau preocupaţi de opţiuni politice despre care Mahit nu ştia şi nici nu avea să ştie vreodată? De prezenţa lui Fulger Unu sau a oricărui *yaotlek* pe solul Oraşului?)

— Eu m-aş mişca rapid, zise Portic Cinci. Legiunile lui Fulger Unu sunt deja pe străzi.

Zegras Trei înjură, un singur cuvânt tăios, pe care Mahit n-o auzise niciodată folosindu-l până atunci. După aceea spuse:

— Mulţumim. Haide, şi se ridică să plece, prinzând-o pe Mahit de cot.

— Lăsaţi-mă cinci minute cu clienta mea, rosti Portic Cinci apăsat. Vreau să mă asigur de ceea ce am făcut, iar ultima dată când am văzut-o era complet inconştientă.

Mahit încuviinţă din cap.

— În privat, zise ea. Cinci minute în privat.

Îi desprinse cu blândeţe mâna lui Zegras Trei de pe braţul ei şi merse – străduindu-se să nu se clatine, să nu tremure şi nici să nu dezvăluie în alt fel cât de rău îi era din cauza migrenei – înapoi în camera unde se trezise.

Portic Cinci o urmă şi închise uşa.

— Aşa de rău este, deci? întrebă ea. Nu vrei ca prietenii tăi să ştie?

— Putea fi şi mai rău, spuse Mahit. Se pare că majoritatea funcţiilor neurologice îmi sunt intacte. Vreau să ştiu ce ai găsit. La maşinăria cea veche. Era avariată?

— Câteva nanocircuite erau rupte, zise Portic Cinci. La prima vedere. De la bun început păreau slabe. Este un obiect foarte fragil – simpla lor atingere ar fi putut cauza un scurtcircuit. Va trebui s-o demontez ca să aflu mai multe. Un proces pe care abia aştept să-l încep.

— Asta-i interesant, reuşi Mahit să spună.

Era totuşi ceva. Poate că fusese sabotaj. Sau poate doar o defecţiune tehnică.

— Foarte. Acum, dă-mi voie să mă uit.

Mahit rămase nemişcată şi o lăsă pe Portic Cinci să cerceteze cu atenţie locul operaţiei; îi urmă indicaţiile şi se supuse unei examinări neurologice obişnuite, deloc diferite de cele din Lsel. Dură mai puţin de cinci minute. Probabil vreo trei.

— Ţi-aş spune să te odihneşti, zise Portic Cinci când termină, însă ar fi inutil. Ieşi din casa mea. Îţi mulţumesc pentru experienţa fascinantă.

— Nu operezi zilnic barbari.

— Nici barbarii nu-mi lasă zilnic tehnologie barbară.

„Ce jocuri joci, tu, Mahit!”, vorbi Yskandr în fundul minţii ei, iar staţiala nu-şi dădu seama dacă era furios sau impresionat de gestul ei, acela de a dărui exact obiectul pe care îl utilizase el pentru a cumpăra favoarea unui împărat.

Puţin mai târziu, cei trei stăteau împreună în umbra clădirii lui Portic Cinci, exilaţi până şi din siguranţa aceea limitată. Mahit se rezemă de Zegras Trei şi regretă că nu apucase să bea apă înainte de a pleca. Gâtlejul îi era o rană, atât îl simţea de scorojit. La orele târzii dintre miezul nopţii şi zori, Belltown Şase era simultan tăcut şi gălăgios: sunete îndepărtate de râsete ascuţite, sticlă spartă – un ţipăt, înăbuşit rapid – pluteau peste clădiri, dar strada pe care se aflau ei era complet pustie şi luminată doar de filigranele slabe de neon ale numerelor de pe case, scrise în glife cu un font pe care până şi Mahit îl considera de modă veche. Fusese nou cu cincizeci de ani în urmă şi încă nu devenise demodat.

— Petală, vorbi Zegras Trei şi glasul ei era un murmur subţire şi perfect controlat, când intenţionai să ne spui că *ixplanatl* neautorizată a ta era implicată cu activişti anti-imperialişti?

Azalee Doisprezece nu avea nicio expresie pe chip; o lipsă de trăsături constantă, deliberată. *Jignire.*

— Ea este o *ixplanatl* neautorizată în Belltown Şase. Nu ştiu de ce credeai că nu ar fi aşa ceva. Trestie, eşti din Ministerul Informaţiilor, *poartă-te ca atare*.

— Mă port ca atare, scuipă Zegras Trei. Mă interesez de conexiunile şi influenţele unui prieten drag, asta fac…

— Terminaţi, spuse Mahit.

O durea să vorbească. Avea s-o doară şi mai rău, de fiecare dată când o făcea, dacă nu putea să rămână tăcută o vreme.

— N-aveţi decât să vă faceţi bucăţi între voi altundeva şi altă dată. Cum ne-ntoarcem la palat?

În pauza de după întrebarea ei nu putu să audă decât

cele două seturi de răsuflări lângă ea şi felul cum se contopeau între ele.

Apoi Zegras Trei rosti:

— Nu putem lua trenul – până dimineaţă nu circulă trenuri. Liniile pentru navetă nu funcţionează la orele astea.

— Iar dacă Fulger Unu debarcă într-adevăr trupe în port, până dimineaţă nu va mai fi absolut niciun tren, completă Azalee Doisprezece.

Mahit încuviinţă din cap.

— Aşa da. Uite, amândoi sunteţi utili.

Sunase exact aşa cum ar fi sunat Yskandr. Dacă asta era sau nu o problemă reprezenta un detaliu pe care nu se simţea tocmai capabilă să-l abordeze pe moment.

— Dacă nu ne putem întoarce în acelaşi fel în care am ajuns aici, ce altceva putem face? Să mergem pe jos?

— Teoretic, da, o putem face, spuse Azalee Doisprezece, deşi am avea nevoie de o zi întreagă să revenim la provinciile Central.

— *Noi* o putem face, îi corectă Zegras Trei. *Mahit* se va prăbuşi după mai puţin de o oră de mers.

Staţiala trebui să recunoască în gând că era cu totul adevărat.

— Ignorând starea sănătăţii mele, rosti ea, o zi întreagă înseamnă prea mult. Trebuie să-l văd pe Împărat în noaptea asta. Înaintea zorilor, dacă putem găsi o cale.

Tremura. Nu ştia când începuse tremuratul acela. Nu era tocmai frig – şi purta jachetă –, dar îşi cuprinse umerii strâns cu braţele.

Zegras Trei exhală, lent, ca un şuier printre dinţi.

— Am o idee, zise ea, dar lui Petală n-o să-i placă.

— Întâi spune-mi, replică Azalee Doisprezece, şi abia apoi fă mai multe aprecieri despre ce-mi va plăcea şi ce nu.

— Îi apelez pe superiorii noştri din Ministerul Informaţiilor, îi anunţ că am rămas blocaţi în timp ce eram angajaţi în recunoaşterea activiştilor antiimperialişti şi solicit să fim recuperaţi. Dacă vrei, îi pot apela de undeva

mai departe de adresa asta. Ca un gest de curtenie faţă de Portic Cinci că nu mi-a omorât ambasadoarea.

— Ai dreptate, spuse Azalee Doisprezece, nu-mi place ideea. Distrugi contactele mele.

„Gândeşte-te la ce motive va oferi Zegras Trei pentru a explica prezenţa ta aici”, adăugă Yskandr, o şoaptă sâcâitoare în mintea lui Mahit.

Yskandr, eu n-am mulţi aliaţi.

„Câţi aliaţi are propria ataşată culturală?”

Nu suficienţi. Dar eu sunt unul dintre ei.

„Deocamdată.”

— Noi stăm pe stradă, vorbi Mahit. Aş prefera să fiu preluată de Ministerul Informaţiilor, decât să-i aşteptăm pe urmăritorii lui Azalee Doisprezece din Judiciar să ne găsească sau să încercăm să ajungem pe cont propriu înapoi în Provincia Ultracentral în timpul unei tentative de lovitură de stat militară.

Zegras Trei făcu o grimasă.

— Deocamdată nu este nicio lovitură de niciun fel. Deşi s-ar putea să fie până dimineaţă… nu ştiu cum de s-a întâmplat totul aşa rapid.

— Haideţi atunci, le spuse Mahit amândurora. Să mergem la gară şi apelezi de acolo.

★★★

Mersul pe jos fu anevoios. Pe stradă apăruseră mai mulţi oameni, chiar şi pe întuneric; strânşi pe la colţuri, vorbind cu glasuri scăzute. O dată i se păru că vede un cuţit fluturat, un obiect curbat şi hidos, arătat într-un grup de bărbaţi tineri ce purtau cămăşi brodate cu aceleaşi graffiti care pângăriseră stindardul de bătălie teixcalaanli. Râdeau. Mahit coborî privirea în pământ, se uită la tocurile lui Zegras Trei, care înaintau pas cu pas, şi-şi continuă mersul. Până ajunseră la gară, migrena devenise îndeajuns de mare pentru a devora mici nave cosmice ce se apropiaseră prea mult de centrul ei masic. Se aşeză pe una dintre băncile din faţa uşilor încuiate şi-şi ridică genunchii la piept, rezemându-şi fruntea de ei. Apăsarea aceea o ajuta puţin – o distrăgea, în timp ce Zegras Trei îşi făcea

apelul, murmurând subvocalizări în norcârlig.

Azalee Doisprezece se aşeză lângă ea şi n-o atinse, iar ea dorea – oh, dorea confortul relaxat al atenţiei lui Zegras Trei, ceea ce era dorinţa cea mai inutilă pe care o avusese de multe ore. Poate chiar de multe zile.

„Respiră”, zise Yskandr şi ea încercă. Respiraţii egale: număra încet până la cinci în timp ce inspira, apoi până la cinci în timp ce expira.

Zegras Trei îşi termină convorbirea şi spuse:

— În cincisprezece minute va sosi cineva.

Apoi se aşeză de partea cealaltă a lui Mahit. Şi n-o atinse nici ea. Mahit continuă să numere şi să respire. Migrena se mai diminuă puţin, suficient cât să ridice capul când auzi sunetul motorului maşinii de teren şi să nu simtă că lumea se învârte prea rău în jurul ei.

Era un vehicul standard: negru, neostentativ. Din el coborî un bărbat tânăr în costumul Ministerului Informaţiilor, cu manşete portocalii; el se plecă peste vârfurile degetelor şi întrebă:

— *Asekreta*? Aceştia sunt toţi însoţitorii tăi?

— Da, zise Zegras Trei, ăştia suntem toţi.

— Vă rog să urcaţi. Vă vom aduce foarte repede în Oraş.

Totul părea prea uşor. Mahit suspectă că aşa şi era; în acelaşi timp ştia că nu putea face mai nimic, ci doar să lase lucrurile să se întâmple. Bancheta din spate a maşinii era binecuvântat de întunecoasă şi mirosea a produse de curăţat şi a capitonaj. Suiră toţi trei acolo, lipiţi unul de celălalt, iar Zegras Trei o bătu pe Mahit pe genunchi, o singură dată, când se puseră în mişcare; şi ea luă cu sine atingerea aceea micuţă şi blândă în somnul neajutorat şi epuizat, legănată de mişcarea roţilor.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

„TOATE TRANSPORTURILE PUBLICE EXTRAPLANETARE ANULATE – SPAŢIOPORTUL PROVINCIEI ULTRACENTRAL ÎNCHIS – SPAŢIOPORTUL SUD PLOPILOR FUNCŢIONEAZĂ DOAR LA CAPACITĂŢI DE URGENŢĂ/MARFĂ – FOLOSIŢI ALTERNATIVE DE DEPLASĂRI – MESAJUL ACESTA SE REPETĂ.”

Newsfeeduri publice, 251.3.11-D6

„… Deoarece sunt, aşa cum ai zis, destul de ocupat cu păstrarea valorii Staţiei noastre, dar nu a unei valori prea mari, pentru un Imperiu vast şi în mare parte lipsit de inimă, va trebui să continui să-mi scuzi absenţa; când situaţia va fi mai stabilă aici, mă voi bucura cu siguranţă de o lungă şi binemeritată vacanţă acasă, dar deocamdată este relativ de neimaginat momentul când aş putea părăsi furtunile permanente ale politicii de la Curtea Teixcalaanli pentru minimum patru luni. Iartă-mă fiindcă sunt departe. Îţi reamintesc că dacă trebuie să mă contactezi, ai prevăzut chiar tu mijloace private…”

Dintr-o scrisoare a ambasadorului Yskandr Aghavn către Darj Tarats, consilier pentru Mineri, primită la Staţia Lsel 201.1.10-D6

Primul punct de control între Belltown Şase şi clădirea Ministerului Informaţiilor din Palat-Est o trezi pe Mahit din starea aceea din afara conştiinţei. Nu dorea din partea lumii decât s-o lase să se afunde înapoi în tăcerea cenuşie dinapoia pleoapelor ei, iar până acum – cincisprezece-douăzeci de minute perfecte – nimeni, nici Zegras Trei, nici şoferul, nici chiar Yskandr din mintea ei n-o deşteptaseră. Vocile şi luminile de la punctul de control schimbară totul.

Clipi des şi se îndreptă de spate. Maşina încetinise, apoi chiar oprise, iar şoferul coborâse un geam. Afară, cerul

care se lumina în zori era mânjit cu roz-cenuşiu… dar ceva mirosea a fum, acru…

Glasuri scăzute. Şoferul făcu ceva cu norcârligul său, proiectă o serie de identificare. Cel cu care discuta rosti:

— Vă putem lăsa să treceţi cu permisul ăsta, dar nu v-aş sfătui. Ei vin în marş de la portul-ceresc şi cetăţenii le ies în cale. Realmente nu vă sfătuiesc s-o faceţi.

Ba da, o facem, gândi Mahit şi nu ştiu dacă fusese gândul lui Yskandr sau al ei.

— Ba da, zise Zegras Trei, o facem. *Deţin informaţii vitale pe care să le raportez ministerului meu, domnule.*

Şoferul ridică din umeri, expresiv, parcă spunând: *Eu nu sunt decât un angajat*. Prin geamul deschis, Mahit auzi o bubuitură înfundată, ca şi cum undeva, nu prea departe, cineva declanşase o bombă.

(… Motor Cincisprezece, împănat cu şrapnele, cu sânge podidindu-l pe gură, sângele lui ca lacrimi curgând pe faţa ei, şi *zgomotul* acela, zgomotul sec al exploziei…)

Înghiţi un nod dureros. Geamul se ridică. Ei îşi reluară înaintarea. Din maşină era greu de văzut prin ce treceau; toate sunetele erau înăbuşite şi geamurile erau fumurii din considerente de intimitate. Mahit continuă să creadă că auzea mai mult din zgomotele acelea, exploziile bombelor parcă produceau colapsuri locale în atmosferă.

— Ştiaţi, se pomeni rostind, cu glas tare, plin de viaţă şi complet necontrolat, că, de fapt, cel mai periculos lucru în Lsel, absolut cel mai periculos, este focul? Deoarece consumă oxigen, focul se ridică… la fiecare două zile sunt alarme pentru simulări de incendiu, participi la ele de la vârsta de doi-trei ani, de când eşti suficient de mare, încât să ţii un stingător – focul este ceva rău, iar explozivele sunt şi mai rele.

— Nu înţeleg deloc de ce s-ar bombarda, spuse Azalee Doisprezece. Asta nu-i… nimeni nu doreşte să facă rău Oraşului, la urma urmelor important este să stăpâneşti Oraşul, nu?

Maşina încetini iarăşi, dar nu din cauza vreunui punct de control. Pur şi simplu înaintau foarte lent, ca şi cum ar fi

întâlnit un ambuteiaj.

— Fă geamurile transparente, zise Mahit.

Nu se întâmplă nimic.

Zegras Trei strângea foarte puternic din dinţi. Staţiala îi putea vedea încordarea din maxilare.

— Petală, spuse ea, este Flota. Aşa lucrează Flota, prin bombardarea civililor reuniţi în revolte. O ştii bine. Se adresă apoi şoferului: Vrei, te rog, să anulezi opacitatea?

De data aceasta bărbatul se conformă.

Primele imagini văzute de Mahit prin geamurile maşinii – sticlă fumurie, ce se limpezea treptat – fură aproape lipsite de noimă. În Lsel, oamenii nu distrugeau lucruri – în niciun caz lucruri care să fie proprietatea altora, în niciun caz cu nepăsare. Carcasa unei staţii era fragilă şi dacă o parte din maşinăriile ei se stricau, mureau oameni: pentru că respirau vid, pentru că îngheţau în gerul cosmic, pentru că sistemele hidroponice nu mai funcţionau. În Lsel, actele de vandalism ocazionale însemnau mâzgălirea cu graffitti-uri, derularea unor acţiuni elaborate de hacking sau blocarea de coridoare cu canistre de spumă expandată, utilizată la reparaţiile carcasei. Dar aici, pe străzile Oraşului, ea văzu o femeie teixcalaanli în taior elegant cu pantaloni, lovind cu o bară metalică în vitrina unui magazin, pe care o făcu cioburi. După aceea merse câţiva metri mai departe şi procedă la fel cu vitrina următoare.

Alţi oameni fugeau – se aflau pe carosabil şi constituiau motivul pentru care maşina lor încetinise aşa mult. Unii purtau insignele cu nemţişori purpurii, alţii nu aveau niciun fel de semne de identificare pentru a-şi anunţa loialităţile, iar alţii erau Însoriţi, aurii, terifianţi şi mişcându-se în triade mici şi ascuţite, ca nave-cercetaş ce picau în imponderabilitate prin orbite descendente. În văzduh era fum, care plutea dinspre o clădire cu multe turle, sfâşietor de frumoasă. Şoferul purta pe chip o expresie de îndârjire şi determinare senină, înaintând sacadat, astfel încât toate măruntaiele lui Mahit i se izbeau de interiorul peretelui abdominal la fiecare smucitură de acceleraţie.

— Nu văd legiuni, rosti Azalee Doisprezece pământiu la faţă.

Zegras Trei se târâse de pe bancheta din spate pe scaunul de lângă şofer.

— Nu suntem destul de aproape de portul-ceresc. Ăştia sunt… surplusuri…

Auziră strigătele – erau două seturi, înainte şi înapoi, ritmic şi poetic ca bătaia unei inimi, dar decalat, nu împreună, o inimă aflată în fibrilaţie – înainte să fi putut înainta foarte mult. Era un val sonor, punctat în momente imprevizibile de bubuiturile altor explozii. Şoferul văzu un culoar pe care Mahit nu-l putu sesiza, călcă acceleraţia până la podea şi coti după un colţ – staţiala fu azvârlită pe jumătate în poala lui Azalee Doisprezece –, goniră pe o străduţă… după care aceasta se deschise pe o stradă mare, o arteră, care ducea la o piaţetă. Acolo erau: două grupuri de teixcalaanlitzlim care răcneau unii la alţii. Vehiculul se opri. Nu putea să înainteze prin masa colcăitoare.

În locul unde grupurile se atingeau, violenţa irupea precum creşterile de fungi după o primăvară lungă şi umedă. Sânge pe faţa unei femei cu o pânză cu nemţişor prinsă de braţ ca o banderolă de doliu, sânge provenit din felul cum fusese lovită, iar femeia care o lovise – atât de aproape de maşina lor, încât Mahit auzi totul – răcni *Pentru Împăratul Fulger Unu!* şi-şi trase degetele însângerate peste propria frunte, ca şi cum ar fi fost un personaj dintr-un poem epic istoric care-şi însemna pe răboj inamicii doborâţi.

Mahit se gândi că ei nu arătau a teixcalaanlitzlim. Un gând plutitor, absurd, deconectat. Arătau a oameni. A oameni obişnuiţi. Se băteau şi se sfâşiau între ei.

Un alt bufnet teribil de aer ce anunţa o prăbuşire răsună mult mai aproape acum. Îi răspunse un pocnet dinspre un grup de Însoriţi, care fu brusc înconjurat de fum alb ce se lăţea iute – oamenii care se luptau în preajma lor începură să tuşească, să fugă îndepărtându-se de gaz, fără să le mai pese din care tabără a luptei de stradă făceau parte. Trecură în fugă pe lângă maşină, cu ochii lăcrimând,

injectaţi. Firicele de gaz începură să se infiltreze pe lângă portiere şi geamuri.

— 'Tu-i mama mă-sii! zise Zegras Trei. Acoperă-ţi gura cu cămaşa – sunt gaze pentru dispersarea mulţimilor – nu putem rămâne aici…

Mahit îşi acoperi gura cu cămaşa. Ochii o ardeau. Gâtul o ardea.

„Trebuie să ieşi din maşină”, îi zise Yskandr. Ea se linişti brusc – un calm extrem de limpede, încordat, totul din jur se derula foarte lent. Yskandr îi făcea ceva la glandele suprarenale. „Trebuie să ieşi din maşină şi trebuie să ocoleşti ceea ce se întâmplă aici, şi trebuie s-o faci acum. Dă-i drumul, Mahit. O să-ţi arăt eu drumul.”

— Nu putem rămâne aici, zise Mahit cu glas tare şi deschise portiera. Gaz alb năvăli înăuntru. Urmaţi-mă!

Nu putea să respire – prima răsuflare fu ca un foc ce-i pârjoli plămânii şi Yskandr spuse „Acum fugi, o să respiri mai târziu”, aşa că fugi – fără să ştie cum fugea, fără să ştie cum era posibil pentru corpul ei să fugă. Neştiind dacă o urmărea, de fapt, cineva. Yskandr părea să cunoască o cărare secretă – un tipar familiar prin vâltoarea oribilă de sânge şi fum alb, iar ea văzu pentru prima dată un legionar în uniforma Flotei, cenuşiu şi auriu, era un escadron întreg – Yskandr o răsuci, o roti din şold, o pivotare şi ea alergă mai departe aplecată. În spatele ei se auzeau paşi. Paşi rapizi, la unison cu ai ei. Se uită înapoi: Zegras Trei şi Azalee Doisprezece. Şi şoferul.

Ocoliră marginea piaţetei şi fugiră pe o stradă despre care Mahit era sigură că n-o văzuse niciodată. *De câte ori ai fost pe-aici?* gândi ea prin bubuiturile inimii, prin horcăiturile pe care Yskandr i le îngăduia doar când aprecia că staţiala nu mai putea rezista fără aer.

„De destule ori. Eu am trăit aici. Ăsta-i căminul meu… A fost…”

După alte două minute, încetiniră la nivelul unui mers rapid. Mahit era sigură că ar fi leşinat dacă Yskandr n-ar fi ţinut-o pe picioare. Niciunul nu vorbi. Zgomotele răzmeriţei se îndepărtară, diminuându-se la nivelul unui

vacarm neclar. Ajunseră la demarcarea dintre palat şi restul Oraşului – nimeni nu păzea trecerea îngustă prin care intrară, nu erau nici Însoriţi, nici Ceţoşi, nici legionari. Yskandr îi conduse mai departe, urmând memoria muşchilor, veche de ani şi moartă acum.

Iar apoi, ca o cortină trasă în lături, dădură un ultim colţ şi Mahit se trezi în faţa Ministerului Informaţiilor, care părea complet neatins. Un obiect curat, desprins dintr-o lume anterioară.

„Acolo”, spuse Yskandr. „Intră. Aşază-te, până nu te prăbuşeşti.”

Totul părea foarte familiar – de aici, ar fi ajuns în două minute la intrarea clădirii unde se afla apartamentul de ambasador (desigur, dacă ar fi putut intra acolo fără să fie oprită de Însoriţi şi de investigaţia lor). Însă toate filigranele vastei IA a Oraşului erau aprinse sub lespezile din piaţetă, de parcă întregul palat ar fi fost o fiară ghemuită, pregătindu-se să sară.

— Nu ştiu cum ai făcut asta, îi spuse Zegras Trei lui Mahit. Când ai suit în maşină, abia mai puteai să păşeşti.

— N-am făcut-o eu, răspunse staţiala. Nu doar eu. Nu tocmai eu. Intrăm?

Vocea îi era complet spartă. Acum, când Yskandr nu-i mai controla respiraţia, simţea că nu putea să inhaleze suficient aer. Pieptul i se dilata enorm la fiecare răsuflare.

Zegras Trei îl privi pe şoferul lor, care avea o expresie de şoc absolut: un bărbat distrus, un bărbat într-o lume care de acum nu mai avea sens.

— Intrăm? zise ea.

— …Da? spuse şoferul şi porni spre uşă.

Nici Mahit, nici Zegras Trei nu călcară pe marcaje când intrară în clădirea ministerului, deşi asta îi făcea să meargă stângaci şi ciudat.

Înăuntru nu erau decât spaţiile curate şi frumoase ale unui minister teixcalaanli la începutul dimineţii. Niciun semn de nelinişte. Nimic anormal. Mahit se pomeni gata să izbucnească în plâns şi nu înţelese motivul. Şoferul lui Zegras Trei îi conduse pe toţi într-o sală de şedinţe cu

aspect inofensiv, în tonuri de bej, cu o masă în formă de U, ce înconjura un proiector de infofişe, lumini fluorescente şi o sumedenie de scaune destul de inconfortabile. Era încăperea cel mai puţin teixcalaanli în care-şi amintea Mahit să fi intrat de când sosise, dar bănui că locurile unde se desfăşurau zilnic şedinţe interminabile erau la fel în toată galaxia. Ea stătuse în săli similare în Lsel, atât la şcoală, cât şi în diverse funcţii din guvern. Acum se aşeză în aceasta. Vag – extrem de slab prin zidurile groase ale ministerului – auzi altă explozie. Apoi tăcere. Poate că răzmeriţa fusese împrăştiată. Legiunile se adunau altundeva. Mai aproape de portul-ceresc.

Sosirea unei carafe cu cafea şi a unui coş plin cu un soi de chifle nu era practica standard pentru sălile de şedinţe, dar poate că Zegras Trei trăsese nişte sfori pentru ei. Cafeaua era impresionant, şocant de bună: fierbinte, totuşi nu atât de fierbinte încât să opărească, paharul de carton era cald între palmele lui Mahit. Avea un gust bogat, aspru, care nu semăna nici pe departe cu cel al cafelei instant din Lsel şi Mahit se gândi că într-un moment mai bun i-ar fi plăcut cu adevărat s-o bea lent, pentru a putea examina toate calităţile diferite ale aromei…

„Avem varietăţi”, zise Yskandr, „şi toate au gusturi diferite. Este fantastic. Însă partea importantă o reprezintă cofeina.”

Avea dreptate. La puţine minute după ce băuse din cafea, Mahit se simţi mai *prezentă*, mai perceptivă, conştientă de un zumzet foarte slab în epidermă.

„Ia-o mai încet. Este posibil să-ţi fi epuizat suprarenalele când am alergat.” Era aproape o scuză.

Azalee Doisprezece era deja la a doua ceaşcă.

— Şi acum ce facem? o întrebă el apăsat pe Zegras Trei. Aşteptăm un interogatoriu? Crezusem că noi trebuia s-o ducem pe ambasadoare imediat la Împărat, dacă aşa ceva este măcar posibil, ţinând seama de ce se întâmplă Oraşului afară.

Noi. Nu trecuse foarte mult de când ea îl rugase s-o ajute să fure maşinăria imago a lui Yskandr din cadavrul

său şi totuşi după aşa puţin timp Azalee Doisprezece era dedicat cel puţin unei aparenţe de unitate ideologică cu o barbară. În acelaşi timp însă el ştiuse unde s-o găsească pe Portic Cinci şi prietenii ei activişti antiimperialişti – aşadar unitatea ideologică era flexibilă. Sub presiune, suferea mutaţii. Mahit se uită la Zegras Trei, care se găsea sub presiune aşa cum n-o mai văzuse niciodată: era cenuşie la tâmple, iar într-o parte a buzei avea o rană deschisă, probabil locul unde se muşcase în mod repetat.

— O facem, zise ea. Totuşi, datorez ministerului un pic de curtoazie, deoarece ei au venit să ne recupereze.

Ei au venit să ne recupereze. Ei ne-au purtat printr-o răzmeriţă. Ei ne-au adus cafea şi micul dejun. Lumea funcţionează aşa cum trebuie s-o facă, iar dacă mă comport ca şi cum va continua aşa, atunci nimic nu va merge rău. Mahit cunoştea direcţia aceea de gândire. O cunoştea în mod intim şi oribil, dar o înţelegea (o înţelegea într-o măsură prea mare, asta era problema ei esenţială, nu?). Şi totuşi Zegras Trei greşea.

— Nu cred că mai avem timp, rosti staţiala, întregul Oraş va sări în aer ca o incintă cu oxigen pur în care se declanşează un scurtcircuit.

Zegras Trei emise un sunet surprinzător de asemănător cu al unei supape de aburi, lăsă capul în palme şi zise:

— Lăsaţi-mă doar un minut să mă gândesc, da?

Mahit îşi spuse că un minut se încadra în parametri. Probabil. Poate. Totul tremura şi era suprarealist. Se întrebă la ce nivel de lipsă de somn ajunsese. Fuseseră cele treizeci şi şase de ore înainte de a dormi în apartamentul lui Azalee Doisprezece… şi putea să pună la socoteală şi perioada fără cunoştinţă de după operaţia pe creier…

„Nu se pune la socoteală”, zise Yskandr, iar acela era Yskandr al ei, ironia lui promptă, înţepătoare. „Mai ales după ce treci printr-o revoltă ca asta.”

— Bine, zise Zegras Trei, aşa că Mahit o privi şi-şi menţinu chipul perfect neutru în manieră teixcalaanli, încercând să nu aibă nevoie în mod vizibil de sprijinul

ataşatei sale culturale, aşa cum simţea, de fapt.

Zegras Trei desfăcu braţele într-un gest de neajutorare resemnată.

— Mă voi duce să cer să raportez direct ministrei Informaţiilor – iar ea este fără doar şi poate excepţional de ocupată în clipa asta, aşa că vom căpăta o audienţă… şi ne vom întoarce când va fi programată audienţa aceea. Se ridică în picioare. Nu plecaţi nicăieri. Secretariatul Central este ceva mai departe pe coridor, la etajul ăsta. Mă-ntorc în cinci minute.

Era o stratagemă incredibil de transparentă. Totuşi transparenţa mai funcţionase pentru ele şi înainte; transparenţa părea să aibă propria gravitaţie când era alăturată excesului de angajare teixcalaanli în naraţiune. O gravitaţie care curba razele de lumină. Mahit încuviinţă din cap şi spuse:

— Încearcă. Apoi adăugă: Şi nu-ţi face griji că noi am pleca undeva. Unde să ne ducem?

Azalee Doisprezece şi Yskandr râseră simultan, într-un ecou straniu, apoi Zegras Trei dispăru, ieşi pe uşă ca un schif-sământă ieşit din flancul unui crucişător.

Aşteptară. Mahit se simţea în pielea goală fără Zegras Trei, singură. Tot mai expusă cu cât ataşata ei culturală lipsea mai mult… mai ales fiindcă timpul se prelungi de la două minute la cinci, apoi la zece. Practic nu mai putea să simtă nimic, decât vibraţiile surde, anxioase, ale propriei inimi, transmise prin piept ca să apese greu pe punctul dintre arcurile coastelor. Majoritatea neuropatiei periferice dispăruse şi mai rămăsese doar furnicătura ocazională din vârfurile degetelor, despre care bănuia de acum că s-ar putea să fie permanentă. Nu ştia cum avea s-o facă să se simtă pe viitor. Deocamdată mai putea încă să ţină un stilus, deşi nu-i percepea neapărat apăsarea. Dacă s-ar fi înrăutăţit din nou…

Mai târziu.

Când uşa sălii de şedinţe se redeschise şi apăru Zegras Trei, eliberarea tensiunii fu ca un şoc fizic… după care Mahit văzu că *asekreta* nu era singură, iar însoţitorul ei nu

purta culorile alb şi portocaliu ale Ministerului Informaţiilor, ci avea un bucheţel de flori purpurii prins la gulerul jachetei sale bleumarin. Erau proaspete: flori tăiate de mai puţin de o zi. Când toţi susţinătorii lui Nemţişor Treizeci le purtaseră la concursul de oraţii, ele fuseseră doar un moft la modă, simple chestii amuzante, semnale politice teixcalaanli difuzate pe canale simbolice. Când le purtaseră pe străzi, reprezentaseră o modalitate de aderare la o tabără într-un război. Acum păreau, mai degrabă, un însemn al funcţiei guvernamentale sau al loialităţii faţă de partid.

— Stai jos, îi spuse nou-sositul lui Zegras Trei şi-o îmbrânci.

Mahit dădu să se ridice imediat de pe scaun, furioasă, trăgând aer în piept să vorbească... dar Zegras Trei se aşeză aşa cum i se spusese. Era roşie la faţă, mânioasă, însă îi făcu semn din mână lui Mahit să se liniştească şi staţiala se conformă.

— Ambasadoareo, rosti bărbatul, *asekretim*, sunt obligat să vă anunţ că pentru moment nu aveţi voie să părăsiţi clădirea ministerului.

— Suntem arestaţi? întrebă Azalee Doisprezece.

— În niciun caz. Sunteţi ţinuţi aici pentru propria siguranţă.

— Doresc, continuă Azalee Doisprezece cu glas strident, iar Mahit se simţi şocant de mândră de el, să vorbesc personal cu ministra Palisandru Doi despre această situaţie. Imediat! Şi cine eşti tu, că tot veni vorba?

— Palisandru Doi nu mai este ministra Informaţiilor, rosti bărbatul ignorând cererea de a-şi spune numele sau afilierea. A fost eliberată de îndatoriri în cursul crizei actuale de către *ezuazuacat* Nemţişor Treizeci. Dacă doreşti, îi pot transmite lui dorinţa ta de a sta de vorbă. Sunt sigur că va lua contact cu tine imediat ce-i va permite timpul.

— Poftim? zise Mahit.

— Ai probleme cu auzul, ambasadoareo?

— Am probleme cu credulitatea, spuse ea.

— Nu există niciun motiv ca să fii excesiv de îngrijorată…

— Tocmai ne-ai anunţat că nu putem părăsi clădirea şi că ministra a fost destituită…

— S-au ridicat întrebări privind loialitatea ei, zise omul lui Nemţişor Treizeci şi ridică din umeri. Nemţişor Treizeci intenţionează să păstreze Imperiul în mâini ferme. Ambasadoareo, pe străzile noastre se află legiuni, aşa că deocamdată deplasările sunt periculoase. Rămâneţi locului. Nemţişor Treizeci se va ocupa de situaţie şi totul se va termina până la sfârşitul săptămânii.

Mahit avea îndoielile ei. Mahit avea mai multe îndoieli decât ştia ce să facă totuşi cu ele: o proliferare a nesiguranţelor, un talaz atotputernic de înţelegere că scăpase ceva din vedere. Nemţişor Treizeci executa… ce? O lovitură de palat înaintea loviturii de palat a lui Fulger Unu? Era posibil să fie deja prea târziu pentru ca ea să mai poată face ceva pentru a deturna forţa de anexare din direcţia lui Lsel, indiferent dacă avea sau nu informaţii despre iminenta ameninţare externă împotriva lui Teixcalaan, cu care să facă troc. La concursul de oraţii, Nemţişor Treizeci însuşi – splendid în albastru şi lila, foarte senin – îi spusese că înţelegerea nu mai era valabilă. Dacă el câştigase controlul administraţiei publice – el care aparent era dispus să renunţe la Lsel în clipa când staţia nu mai era utilă planurilor sale…

— Nu putem, zise Azalee Doisprezece, iar Mahit îi fu recunoscătoare pentru că spunea orice care o făcea să nu-şi mai bage în seamă propriile gânduri, sta o săptămână într-o sală de şedinţe. Şi tot nu ştiu cine eşti tu, domnule.

— Sunt Elicopter Şase, răspunse bărbatul – Mahit se holbă la el şi se întrebă când învăţase să-şi rostească numele nu doar cu chip inexpresiv, ci şi cu gradul acela de îngâmfare –, şi bineînţeles că nu veţi petrece o săptămână într-o sală de şedinţe, *asekretim*. Ambasadoareo. Veţi fi mutaţi într-un loc sigur şi cu dotări corespunzătoare, de îndată ce-l vom avea.

— Şi asta va fi când? continuă Azalee Doisprezece.

Îşi perfecţionase un soi de stridenţă ascuţită, străbătută de incredulitate; glasul cuiva care se simţea inconfortabil şi urma să facă o scenă din cauza asta. De undeva de la depărtare, Mahit îl găsi admirabil. Strategic. Nu-l întrerupse.

— „Sigur”, după definiţia cui? Ne dai de înţeles că o tentativă de uzurpare are loc chiar în timp ce vorbim, acum!

— Mica aventură a acestui *yaotlek* se va termina cu mult înainte să poţi numi „uzurpare” această neplăcere, zise Elicopter Şase. Am foarte multe de făcut – o să am grijă să vă mai aducă imediat cineva trei cafele. Vă rog să nu încercaţi să plecaţi. Veţi fi opriţi la uşă – în clipa de faţă, locul acesta este realmente sigur. Nu vă faceţi griji.

Apoi plecă. Uşa sălii de şedinţe se închise cu un clic inofensiv în urma lui. Prompt şi neliniştitor, Zegras Trei izbucni în râs.

— Chestia asta chiar s-a-ntâmplat cu adevărat? întrebă ea. Un birocrat promovat abuziv, fără pic de instruire în protocol tocmai ne-a anunţat că Ministerul Informaţiilor este sub controlul *ezuazuacatlim?* Pentru că eu cred că asta s-a-ntâmplat şi sunt complet debusolată; scuză-mă, Mahit, dar aşa ceva nu face parte din rahatul meu de portofoliu cu scenarii plauzibile cu care m-aş putea confrunta când activez ca ataşata culturală a unei ambasadoare.

— Dacă te ajută cu ceva, spuse Mahit, nu face parte nici din portofoliul meu cu scenarii plauzibile cu care m-aş putea confrunta ca ambasadoare.

Zegras Trei îşi apăsă palma pe faţă şi exhală, deliberat şi forţat. Chicote înăbuşite continuară să-i scape printre degete.

— ...Da, zise ea, bănuiesc că aşa este.

— Dacă nu putem pleca, rosti Azalee Doisprezece, cum o vom duce pe ambasadoare la Împărat? Nu putem umbla nici prin palat, chiar dacă revolta nu se extinde. În cel mai bun scenariu.

Şi oare va mai exista un împărat la care să merg, după

ce am ajunge la palat? se gândi Mahit, după care fu nevoită să-şi muşte interiorul obrazului pentru a stăvili un val de durere care nu-i aparţinea întru totul; Yskandr era cel care simţea pierderea aceea iminentă ca pe o sfâşiere de inimă, nu ea. Nu… întru totul ea. (Îşi amintea totuşi apăsarea mâinilor lui Direcţie Şase pe încheieturile ei şi spera – inutil, durere biochimică în sternul ei – că Strălucirea Sa va supravieţui cumva acestei insurecţii, chiar dacă nu va mai trăi mult după aceea.)

Dar cu cine altcineva ar fi putut negocia?

— Ce-ar fi însă, zise ea, să nu încercăm să ajungem la Strălucirea Sa, ci să încercăm să atragem atenţia cuiva care ne-ar putea duce pe noi la el?

— Din interiorul acestei săli? întrebă Azalee Doisprezece sceptic şi gesticulă spre carafa de cafea. Ştii că ne monitorizează norcârligele, iar tu nici măcar n-ai aşa ceva…

— Da, se răsti Mahit, continui să fiu conştientă că nu sunt un cetăţean al Teixcalaan, n-am uitat asta nicio clipă, aşa că nu trebuie să-mi reaminteşti.

— Nu la asta m-am referit…

Mahit răsuflă atât de violent, încât o resimţi în locul operaţiei.

— Nu, dar este ceea ce ai spus.

Zegras Trei îşi luase palmele de la faţă, iar expresia care apărea acolo era una pe care staţiala o mai zărise: era Zegras Trei concentrându-se spre interior, pregătindu-se să curbeze universul în jurul voinţei sale, pentru că toate celelalte opţiuni nu erau practice. Era expresia pe care o purtase când mâncaseră îngheţată în parc, înainte de a invada Judiciarul. Expresia pe care o purtase în biroul din faţă al lui Teslă Nouăsprezece, decisă să ignore insulte şi traume fizice.

— Sunt multe lucruri pe care cineva le poate face cu un norcârlig, zise ea, indiferent cât de monitorizat ar fi. Mahit – a cui atenţie vrei să atragi?

Întrebarea aceea nu avea de fapt decât un singur răspuns.

— Excelenţa Sa *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, rosti staţiala. Rangul ei este acelaşi cu al lui Nemţişor Treizeci, ceea ce înseamnă că ea poate probabil să intre aici la fel cum a făcut-o el – şi cred că încă mă place.

„Pe mine m-a plăcut”, murmură Yskandr. „M-a plăcut foarte mult şi m-a lăsat să mor.”

Pe tine te-a plăcut foarte mult şi mie mi-a salvat viaţa, gândi Mahit. *Haide să aflăm ce motive a avut, ce părere ai?*

— Bine, Teslă Nouăsprezece, cea care mă înfioară chiar şi după toate celelalte evenimente îngrozitoare ce au loc în prezent, spuse Zegras Trei.

Devenise foarte veselă în timpul scurs între sosirea unei idei – indiferent ce avea să se dovedească ideea respectivă – şi anunţarea ei. Mahit înţelegea şi asta. Puterea de a avea orice fel de plan, indiferent cât de absurd sau imposibil. Şi nu erau ei trei destul de labili emoţional în ultima vreme?

— Pentru Excelenţa Sa... Mahit, ce-ai zice despre scrierea unor versuri foarte incisive? Şi postarea lor pe newsfeedurile deschise?

— Şi mai ziceai că eu citesc prea multe romane de dragoste politice, mormăi Azalee Doisprezece.

— N-o să distribui pliante în Palat-Est ca să-mi anunţ iubirea eternă pentru sub-ministrul trei din Judiciar, replică Zegras Trei cu ochi scânteietori. Aşa ceva ar fi un roman de dragoste politic. Aceasta este o poetesă cunoscută care-şi postează creaţia cea mai recentă ca răspuns faţă de evenimente curente. Care conţine o declaraţie codificată.

— Tu postezi frecvent poeme pe newsfeeduri deschise? întrebă Mahit fascinată.

— Nu e sofisticat, răspunse Zegras Trei, dar totuşi trecem prin vremuri dificile, iar groaznic de plictisitoarea Turlă Paisprezece a câştigat săptămâna trecută concursul de oraţii. În mod clar, oricine poate fi nesofisticat şi onorat public.

— Şi ce crezi – că Teslă Nouăsprezece va veni la noi,

dacă i-o cerem în versuri?

Era prea inteligent ca să fie practic; totul era logică simbolică teixcalaanli, iar Mahit nu avea încredere în ea.

— Nu ştiu ce va face ea, zise Zegras Trei, dar ştiu că o va citi şi atunci va şti unde suntem noi şi ce ne trebuie. Ai văzut cum monitorizează newsfeedurile personalul ei – Teslă Nouăsprezece este foarte atentă, asta e prima menţiune în dosarul ei din minister.

Mahit o privi în ochi şi-şi înfrână imboldul cu totul necuvenit de a întinde mâna spre ea.

— Zegras Trei, rosti ea, ştiind că trebuia să afle cât de mult era pregătită s-o urmeze, dacă aveau să pornească pe traiectoria aceea, cât de mare este definiţia teixcalaanli pentru „noi”? Tu nici măcar nu ştii ce trebuie să-i spun eu Strălucirii Sale. În cazul ăsta putem spune că noi suntem „noi”?

— Mahit, eu sunt ataşata ta culturală, zise Zegras Trei pe un ton ce părea aproape rănit. N-am fost încă destul de clară în privinţa asta?

— Asta înseamnă mai mult decât a deschide uşi pentru mine, spuse staţiala. Astea sunt obiectivele mele în cuvintele tale, pe newsfeedurile publice, în memoria publică a Teixcalaan, pentru totdeauna.

— Uneori jur că ai putea fi una dintre noi, zise încetişor Zegras Trei, oferi un zâmbet staţial tremurat, totuşi credibil, cu toţi dinţii vizibili. Acum, vrei să mă ajuţi să scriu asta? Ştiu că ai măcar un simţ rudimentar al ritmului şi trebuie s-o facem înainte ca agentul lui Nemţişor Treizeci să-şi amintească de norcârligele noastre.

Apoi se întinse totuşi s-o atingă pe Mahit, degetele ei ca o fantomă pe obraz. Staţiala se înfioră fără să vrea şi rămase nemişcată. Se aştepta la o lovitură.

— Trestie, rosti Azalee Doisprezece cu o scandalizare teatrală, flirtează în timpul tău liber.

Mahit îşi dori să nu aibă pielea atât de deschisă la culoare pentru ca roşeaţa să nu-i fie vizibilă în obraji; îmbujorări stacojii trădătoare şi arşiţa dinapoia lor.

— Nu-i vorba de aşa ceva, zise ea. Nu flirtăm, ci

discutăm strategii…

„Flirtezi cu ea din dimineaţa în care v-aţi întâlnit”, comentă Yskandr şi Mahit îşi dori intens să-l poată închide când dorea. Cel puţin când dispăruse, nu putuse fi atât de… revelator în comentarii.

— Noi scriem poezie, zise Zegras Trei şi izbuti, menţinând o expresie de seninătate perfectă, să facă astfel încât activitatea aceea să pară profund intimă.

„Şi ea ţi-a răspuns la flirt”, continuă Yskandr. „Când n-o să mai fii în toiul unei lovituri de palat, poate că vei dori să faci ceva în direcţia asta.”

Mahit mai scrisese poezie în teixcalaanli: scrisese singură în cabina ei capsulă din Lsel, mâzgălind în caiete la vârsta de şaptesprezece ani, pretinzând că-l putea imita pe Pseudo-râu Treisprezece sau pe Cârlig-ceresc Unu, sau pe oricare altul dintre marii poeţi; formulându-şi ideile neformate în limbaj care nu-i aparţinea pur şi simplu: era prea barbară şi prea tânără. Acum, stând cu capul plecat lângă cel al lui Zegras Trei, ajustând ritmul şi selectând cu grijă aluzii clasice pentru prim-plan, ea gândi: *Poezia este pentru disperaţi şi pentru cei care s-au maturizat suficient ca să aibă ceva de spus.*

Care se maturizaseră suficient sau care trecuseră prin suficiente experienţe incomprehensibile. Poate că de acum ea era îndeajuns de matură pentru poezie: avea în interiorul ei trei vieţi şi o moarte. Când nu era atentă, îşi amintea de moartea aceea prea mult, răsuflarea îi devenea întretăiată până îi reamintea lui Yskandr că el nici nu murea, nici nu controla sistemului ei nervos autonom.

Zegras Trei compunea versuri aşa cum ar fi purtat un taior croit pe măsură – un proces pe care ştia cum să-l facă să arate bine şi care o făcea să arate bine la rândul său. Biblioteca ei mintală de glife şi aluzii era vastă, iar Mahit o invidia: dacă ar fi fost crescută aici, dacă şi-ar fi petrecut toată viaţa imersată în Teixcalaan, atunci şi ea ar fi putut într-un minut să transforme banalitatea unor formulări în rezonanţă.

Poemul pe care-l compuseră nu era lung. Nici nu putea să fie aşa, deoarece trebuia să se mişte iute prin newsfeeduri deschise, să poată fi citat şi să se exprime clar: clar pentru populaţie şi apoi, într-un mod mai nuanţat, stratificat, pentru Teslă Nouăsprezece şi personalul ei. Mahit îl începuse cu o imagine pe care ştia că Agat Cinci o va recunoaşte: Agat Cinci fusese acolo. Şi Agat Cinci, inteligentă, loială şi educată în interpretări, avea să ştie cât de disperată era ambasadoarea de fapt – şi să-i spună lui *ezuazuacat* al ei totul.

În mâinile moi ale unui copil
până şi o hartă stelară se poate împotrivi
forţelor ce trag şi sfărâmă. Gravitaţia persistă.
Continuitatea persistă: degete lipsite de bătături merg pe poteci
orbitale, dar eu mă înec
într-o mare de flori; în spumă violetă, în ceaţa războiului…

Planiglob Doi, în bibliotecă, în zori, cu mama lui, jucându-se cu harta unui sistem stelar. Primul semnal: *Ştii cine sunt, Agat Cinci: sunt Mahit Dzmare, care îţi înţelege dragostea pentru fiul tău şi pentru stăpâna ta.* Al doilea semnal: *Sunt ameninţată şi ameninţarea vine din partea lui Nemţişor Treizeci, flori, spumă violetă.*

„Ceaţa războiului” nu era nici pe departe o aluzie, ci mai degrabă un adevăr inevitabil care se derula în prezent; în plus, se potrivea schemei de ritm a lui Zegras Trei.

Restul era scurt: un *ekphrasis* al clădirii Ministerului Informaţiilor, cu toată arhitectura descrisă în detaliu, imaginată cu ghirlande de nemţişori drapate peste ea ca la funeralii – asta era o aluzie la o secţiune din „Clădirile” –, pentru a-i spune lui Teslă Nouăsprezece unde se aflau; apoi o promisiune, într-un singur cuplet:

Eliberată, limba mea va rosti viziuni.
Eliberată, sunt o suliţă în mâinile soarelui.

Teslă Nouăsprezece, vino şi salvează-ne. Vino, salvează-ne şi ajută-ne să păstrăm tronul suliţelor solare pe orbita lui cuvenită şi corectă.

Mahit mai citi o ultimă dată poemul. Nu era rău. În ochii ei – şi ştia că ea era needucată – arăta bine, arăta eficient şi elegant.

— Trimite-l, îi spuse lui Zegras Trei. Nu cred că putem face ceva mai bun în timpul limitat de care dispunem.

— Eu l-aş trimite acum, adăugă Azalee Doisprezece. În timp ce voi lucraţi, m-am uitat la newsfeeduri. Situaţia se deteriorează considerabil şi foarte rapid… Legiunile lui Fulger Unu răcnesc la oficialii din vamă, susţinând că oamenii au nevoie de ei în Oraş, pentru a pune capăt revoltelor. Nu ştiu cine le va opri… cum opreşti o legiune? Legiunile noastre sunt de nestăvilit.

— L-am trimis, anunţă Zegras Trei. Sub numele meu, pe toate feedurile deschise pe care le-am putut găsi şi pe câteva dintre cele închise – cercurile de poezie, unul dintre feedurile informative interne ale Ministerului Informaţiilor…

— Asta-i o idee bună? întrebă Mahit. Sunt aproape sigură că oamenii lui Nemţişor Treizeci îl urmăresc pe ăla.

— Oamenii lui Nemţişor Treizeci ne vor monitoriza norcârligele pentru orice mesaje, dacă sunt cât de cât pricepuţi la ceea ce fac, spuse Zegras Trei. Primul lucru pe care l-aş fi făcut eu ar fi fost să le confisc.

— În cazul ăsta, ce noroc că eşti de partea noastră, nu de partea lor, zise Mahit şi se trezi surâzând fără să vrea.

— De cât timp crezi că dispunem? întrebă Azalee Doisprezece.

— Înainte ca legiunile să pătrundă în palat sau înainte ca noi să nu mai avem o platformă de emisie? întrebă Zegras Trei pe un ton extrem de vesel. Petală, opreşte-te din urmărirea ştirilor şi vezi cum se răspândeşte poemul ăsta, cât timp mai am încă acces.

Îşi desprinse apoi norcârligul din poziţia sa obişnuită,

peste ochiul drept, şi-l puse pe masă în faţa lor, modificându-i setările, astfel încât acum acţiona ca un proiector minuscul pentru un infoecran. Mahit văzu cum poemul scris de ele se răspândi prin reţeaua de informaţii din Teixcalaan – partajat de la un norcârlig la altul, repostat şi recontextualizat, ca şi cum ar fi urmărit cerneală lăţindu-se în apă.

— Cât mai avem? întrebă ea încetişor.

— Aş zice că vreo trei minute… se mişcă repede… spuse Zegras Trei, apoi uşa sălii de şedinţe se deschise brusc cu un bubuit.

În prag apăru Elicopter Şase, urmat de alte două persoane, dar acestea erau îmbrăcate în culorile crem şi portocaliu ale Ministerului Informaţiilor. Zegras Trei se plecă spre ele peste vârfurile degetelor.

— Mă bucur să vă văd, Felinar Trei, Briceag Opt, rosti ea. Cum vă merge în ziua asta, când vă supuneţi unui politician din afara ministerului?

Fără să vrea, Mahit izbucni în râs, în timp ce Felinar Trei şi Briceag Opt luară fără niciun cuvânt norcârligele lui Azalee Doisprezece şi Zegras Trei şi le înmânară lui Elicopter Şase.

— Îţi dai seama, rosti acesta, că tot ceea ce tocmai ai făcut – expedierea de poezie politică neautorizată pe feedurile publice – poate fi interpretat ca trădare? Ţinând seama mai ales de locul de unde aţi fost preluaţi şi de faptul că Belltown Şase este plin în dimineaţa asta de protestatari antiimperiali, ca să nu mai amintesc de restul haosului din Oraş?

— Discută asta cu Judiciarul, replică Azalee Doisprezece.

Mahit fu mândră de el. Ei toţi aveau să moară sau… altceva şi totuşi – ei erau un *noi*. Indiferent de limba în care s-ar fi formulat definiţia respectivă.

— Am scris poezie politică necesar, pe potriva momentului curent al experienţei mele, spuse Zegras Trei. Dacă asta înseamnă trădare, examinează cele două milenii de canon ale noastre. Sunt convinsă că acolo vei găsi şi mai multă trădare.

Elicopter Şase încercă să nu se bâlbâie; nu izbuti. Cu mâinile pline de norcârlige, nu putea să gesticuleze aşa cum se cuvenea, iar Mahit putu să vadă în tensiunea umerilor şi maxilarelor sale cât de mult ar fi vrut să fluture din braţe ori s-o zgâlţâie pe Zegras Trei, care stătea senină, cu bărbia în palme şi coatele pe masă.

— Te arestez, zise el în cele din urmă. O să… le ordon acestor oficiali din Ministerul Informaţiilor să te reţină, în calitatea mea de reprezentant în exerciţiu al ministrului în exerciţiu Nemţişor Treizeci.

— Pe stelele însângerate, spuse Azalee Doisprezece, ignorându-l pe Elicopter Şase în favoarea lui Felinar Trei, care făcuse o grimasă vizibilă, voi doi chiar aveţi de gând să faceţi asta?

— Dacă încercaţi să plecaţi, veţi fi opriţi, rosti Felinar Trei. Asta o pot garanta.

Briceag Opt adăugă:

— Iar privilegiile voastre de *asekretim* sunt revocate până vor putea fi reexaminate de cel care va deveni ministru…

— Sunt extrem de dezamăgită de tine, Briceag Opt, zise Zegras Trei şi oftă încet şi elegant. Ai fost întotdeauna un partizan *declarat* al politicilor lui Palisandru Doi…

— Ajunge! se răsti Elicopter Şase. Avem treabă de făcut. Voi nu aveţi. *Asekretim*. Ambasadoareo.

Se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi, urmat îndeaproape de loialiştii lui din Ministerul Informaţiilor. Rămăseseră iarăşi singuri în sala de şedinţe, fără nimic de făcut, nimic de văzut – orbi fără norcârligele şi newsfeedurile lor, restricţionaţi sub lumină fluorescentă şi fără ferestre. Până şi carafa de cafea era goală.

Mahit se uită la Zegras Trei şi la Azalee Doisprezece, care o flancau.

— Iar acum, rosti ea cu mai multă încredere decât simţea de fapt, acum aşteptăm.

★★★

Aşteptarea nu era plăcută. Mahit avea impresia că se găsea în interiorul unei capsule sigilate, protejată de

radiaţii şi dezintegrare, dar rostogolindu-se fără control prin spaţiul pustiu – fără nicio garanţie că va exista o lume exterioară la care să ajungă după ce capsula va fi deschisă. În sala de şedinţe din Ministerul Informaţiilor nu era nimic de văzut; nu răzbătea niciun zgomot de afară, nici strigătele soldaţilor, nici tropăitul bocancilor legionarilor din Flotă. Nu se vedeau străzile Oraşului scânteind de la căştile Însoriţilor şi nici vreun covor de flori purpurii…

Zegras Trei îşi lăsase capul pe antebraţele aşezate pe masă. Mahit nu ştia dacă aceasta moţăia sau pur şi simplu încerca să nu gândească. Oricum ar fi fost, o invidia. Absenţa gândirii era tărâmul altora. Absenţa gândirii era imposibilă şi ea ar fi preferat mai degrabă să-şi jupoaie pielea. Continua să-şi imagineze toate motivele pentru care Teslă Nouăsprezece, *ezuazuacat* sau nu, ar fi ales să nu-l provoace pe Nemţişor Treizeci de dragul unei ambasadoare Lsel. Cea mai rea dintre toate posibilităţile respective era ca ea şi Nemţişor Treizeci să fie deja aliaţi şi femeia să accepte pur şi simplu deciziile lui în privinţa Ministerului Informaţiilor. A doua cea mai rea posibilitate ar fi fost ca Teslă Nouăsprezece să fi evaluat balanţa puterilor, să fi constatat că provocarea lui Nemţişor Treizeci nu avea nicio şansă de succes şi să fi optat să rămână discretă şi să treacă prin lovitura de palat, indiferent cine ar fi ieşit învingător…

Probabil totuşi că nu ar fi recurs la a doua posibilitate. Nu era genul ei. Certitudinea aceea se revărsă prin Mahit ca un val cald: nu-i aparţinea ei în totalitate, ci era un compozit din amintirile lui Yskandr şi ale ei, efectuarea unei evaluări.

— Mă simt de parcă mi-ar fi tăiat cineva mâinile, rosti Azalee Doisprezece în tăcerea nemişcată. Mă întind mereu spre newsfeeduri, dar ele nu sunt acolo, nu sunt decât eu, nu întregul Imperiul pe care să-l pot accesa printr-o simplă atingere.

„Ce singurătate teribilă – să fii teixcalaanlitzlim şi să n-ai acces la tot Teixcalaan”, îi şopti Yskandr lui Mahit. „Este unul dintre lucrurile pe care nu le invidiez, fără cel mai

mic regret.”

Noi nu suntem niciodată singuri, gândi Mahit. *Tu şi eu. Niciodată în viaţa asta.*

„Sau în cea următoare.”

Dacă după mine va mai exista un ambasador teixcalaanli.

„Dacă după tine va mai exista un ambasador teixcalaanli şi dacă descendenţa noastră imago merită păstrată pentru ei.”

Mahit speră, având, parcă, o biluţă de plumb încinsă în adâncul stomacului ei, că aşa va fi. Că totuşi ceva din săptămâna aceasta, ceva din ea, ceva din ea şi din Yskandr laolaltă, n-avea să fie irosit. Că totuşi ceea ce ştia acum – ameninţarea externă la adresa lui Teixcalaan, pe care o purta în minte ca pe propria floare otrăvită, coordonatele navelor aliene masate – o ameninţare externă suficient de importantă pentru a anula orice război de anexare – nu va muri odată cu ea şi cu Yskandr. Nu va fi redusă la tăcere odată cu ea şi cu Yskandr.

Cu toate acestea, detesta aşteptarea. Putea foarte uşor să-şi imagineze ce se întâmpla afară: o sută de versiuni diferite ale evenimentelor reale, asamblate din poeme epice, filme proaste şi documentarele introduse prin contrabandă despre războaiele teixcalaanli de anexare de planete de la periferiile spaţiului cunoscut. N-ar fi fost diferit aici, în inima Imperiului, odată ce începea să se tragă. N-ar fi fost deloc diferit. Asta era problema. Imperiul era imperiu – partea care seducea şi partea care înhăţa, cu fălcile ca o menghină, o planetă şi o zgâlţâia până îi rupea gâtul şi o ucidea.

Mahit ştiu că sosise sfârşitul acelei lungi şi teribile suspendări a timpului, a plutirii fără formă în lumina egală şi neschimbătoare din sala de şedinţe, când auzi un tumult pe coridor – glasuri ce strigau, o uşă trântită violent. O pauză, apoi o cascadă de zornăituri, ca şi cum toate obiectele de pe un birou ar fi fost măturate pe podea.

— …Ce credeţi? spuse Zegras Trei, ridicându-se în

picioare.

— Chiar dacă nu-i pentru noi, răspunse Mahit, este ceva. Iar ceva e mai bun decât aşteptarea. Să mergem şi să vedem.

— Suntem arestaţi, menţionă Azalee Doisprezece, ca un memento nepăsător. Dar... ce naiba! Haide să ne dez-arestăm.

Mahit râse. În interiorul craniului ei, înapoia durerii permanente a operaţiei şi a pulsaţiei sângelui în mâna rănită, a furnicăturilor terminaţiilor nervoase lezate şi a nesfârşitei dureri surde din şold, aproape că se simţea bine.

„Adrenalina este un drog dat naibii, Mahit”, zise Yskandr. „Haide să profităm cât putem.”

Ieşiră din sala de şedinţe – uşa nici măcar nu fusese încuiată, ceea ce era simultan insultător şi autoculpabil, ca şi cum Mahit şi-ar fi acceptat propria încarcerare –, iar la jumătatea coridorului ce ducea spre ieşire se afla un birou de informaţii, la care stătea aşezat Felinar Trei, ar fi zis, judecând după înălţime şi tunsoare. Acela era biroul al cărui conţinut fusese tocmai măturat pe podea, o mulţime de stick-uri infofişe şi obiecte de papetărie, iar distrugătoarea micii armonii – superbă în alb şi, ah, Mahit n-ar fi putut uita niciodată cât de mult iubea valenţa simbolică a tot ce făceau teixcalaanlitzlim, indiferent cât de grijuliu fusese plănuit în prealabil, alb fiindcă era semnătura lui Teslă Nouăsprezece – era Agat Cinci, asistenta cea mai bună şi favorita lui *ezuazuacat*. Faţa ei banală era senină şi rece. Agat Cinci ţinea în mână un baston paralizant: o tijă subţire din metal, care pârâia de energie electrică. Înapoia ei se găsea alt teixcalaanlitzlim în alb pur, pe care Mahit nu-l mai văzuse până atunci, înarmat la fel.

Era un soi de cavalerie salvatoare. O cavalerie în uniforme, care nu afişa nici măcar un fir de floare purpurie. Iar Agat Cinci venise în mod specific după ei, ceea ce însemna că Teslă Nouăsprezece înţelesese poezia lui Mahit şi Zegras Trei...

— Îi văd acum, rosti Agat Cinci cu glas tăios şi răsunător. Ei trei. Vino aici, ambasadoareo – *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece anunţă că solicitarea de către tine a protecţiei ei este în continuare validă.

— Ei n-au solicitat niciodată protecţie oficială, începu Felinar Trei, care să reziste măcar o clipă în faţa Judiciarului.

— Cum nu va rezista nici intriga de palat a lui Nemţişor Treizeci, se răsti Agat Cinci, aşa că suntem chit. Nu vreau să cauzez un incident. Lasă-i să vină.

Mahit porni pe coridor, flancată de Zegras Trei şi Azalee Doisprezece. Pentru o clipă, se gândi că vor reuşi, că vor ajunge fără nicio problemă în mâinile sigure ale lui Agat Cinci, cu puterea blândă a lui Teslă Nouăsprezece scoasă din teacă…

Dar Elicopter Şase ieşi în trombă pe coridor, dintr-un birou aflat în spatele lor, în direcţia din care veniseră ei. Mahit se opri şi se întoarse să-l privească. Cu oroare îngheţată, staţiala văzu că în mâna lui nu era un baston paralizant ca al lui Agat Cinci, ci o armă cu proiectile – scoasă în afara legii în Lsel, deoarece proiectilele puteau perfora carcase –, iar bărbatul răcnea. Mahit încremeni, prinsă între Elicopter Şase şi Agat Cinci, la mijlocul evadării.

— *Să nu cumva să-ndrăzneşti* – 'tu-i mama mă-sii, voi, demagogi parveniţi, n-o să mai obţineţi tot ce vreţi*, legiunile sunt pe străzi, nu mai puteţi proceda aşa de-acum încolo* – trebuie s-ascultaţi de lege şi ordine!

În ciuda ororii, lui Mahit i se păru aproape ridicol omuleţul acesta meschin, care era mânios pentru că pierdea puţina putere pe care izbutise s-o obţină.

Calmă, Agat Cinci îşi ridică bastonul paralizant, cu energia verde-albăstruie pârâindu-i în vârf, şi porni spre Elicopter Şase.

Sunetul declanşării armei cu proiectile fu mai puternic decât orice alt zgomot pe care şi-l amintea Mahit. În stânga ei se auzi un ţipăt scurt şi ascuţit – apoi alte bubuituri, o serie consecutivă. Ea porni să alerge pe

coridor spre Agat Cinci fără să fi decis să alerge, smulsă din paralizie. Felinar Trei se ascunsese îndărătul biroului, iar colegul lui Agat Cinci trecu pe lângă el, înaintând cu bastonul paralizant ce scânteia.

Altă împuşcătură, şi o floare roşie se ivi pe braţul lui Agat Cinci, lăţindu-se în firişoare; roşul contrasta cu albul tunicii femeii, al cărei chip căpătă paloarea gheţii. Bastonul paralizant îi căzu din mână pe podea, pârâind electricitate. Mahit nu se opri din alergare. Se întinse către Agat Cinci – care continua să stea locului, extrem de senină, parcă şocată –, o prinse de celălalt braţ, cel care nu sângera, şi o trase după ea.

Câte proiectile sunt în arma aia?

„Destule.” Yskandr în mintea ei, o prezenţă încordată. „Destule ca să te omoare. Nu te opri din alergat. Nu te uita înapoi…”

Mahit se uită înapoi.

Zegras Trei se afla imediat în urma ei, mai exact lângă umărul ei, *ca întotdeauna*, dar nu şi Azalee Doisprezece… care era o formă căzută pe hol, nemişcată, cu sânge strălucitor băltind în jur.

Însoţitorul îmbrăcat în alb al lui Agat Cinci îşi înfipse bastonul paralizant direct în gura deschisă a lui Elicopter Şase. Foc albastru îi străbătu ţeasta. Se auzi alt pocnet al armei cu proiectile – o gaură se deschise în abdomenul însoţitorului, ca ochiul căscat al unei singularităţi…

— Fugi! zbieră Zegras Trei, iar Mahit o ascultă.

Fugi, cu o mână strânsă pe braţul lui Agat Cinci, până ieşi din Ministerul Informaţiilor, pe stradă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

„Nemişcarea şi răbdarea creează siguranţă,
Nestemata Lumii se autoconservă.
Flori rupte mor în mâini nepricepute
şi grădinarii depravaţi prosperă
aclamând meritele bazinelor secate."

Poem atribuit lui Diademă Cinci, utilizat ulterior ca mesaj public pentru siguranţă în tot Imperiul

„Dacă aceste nave de război legionare ne distrug, vă voi elimina din orice guvern va înlocui cele cincisprezece generaţii ale Consiliului nostru. Pe tine şi pe Amnardbat, pe amândoi. Împăciuitorul şi izolaţionista. Vă voi elimina şi vă voi distruge descendenţele imago."

Notă semnată D.O., predată personal la biroul lui Darj Tarats, 251.3.11-D6

Agat Cinci scutură mâna lui Mahit, îndepărtând-o, îşi scutură întregul corp într-un tremur scurt de ajustare. Sângele de pe umăr continua să se lăţească, cu lujeri roşii, în josul mânecii albe.

— N-avem timp, zise ea, ceea ce nu i se păru prea raţional staţialei; nimic nu i se mai părea raţional.

— Trebuie să mă duc să-l scot, spunea Zegras Trei, *o să moară* acolo…

— N-avem timp, repetă Agat Cinci.

Acum Mahit înţelese: Azalee Doisprezece în balta de sânge care se lăţea. Azalee Doisprezece, prietenul ei. Prietenul lui Zegras Trei.

Simţi că i se strânge inima şi că o trec căldurile, ca şi cum ea ar fi fost cea lovită de un proiectil tras de o armă; ca şi cum ea ar fi fost un proiectil pe punctul să sfărâme.

— Nu-mi pasă de timp, zise Zegras Trei.

— Iar eu nu ştiu câte alte arme ilegale cu proiectile există în minister, scuipă Agat Cinci; Mahit aproape că nu putea să pună semnul egal între această femeie şi asistenta tăcută şi eficientă din biroul lui Teslă Nouăsprezece. Şi nici câţi partizani ai lui Nemţişor Treizeci aşteptau de asemenea momentul în care *să-mpuşte fericiţi pe cineva*… mă doare umărul de nu mai pot şi-mi pare rău de prietenul vostru… îmi pare şi mai rău de Grafit Douăzeci şi doi, pe lumina de rahat a stelelor, îmi pare rău… dar voi aţi strigat după ajutor… ei cântă nenorocitul ăla de vers pe stradă… aşa că hai să plecăm de-aici, aşa cum aţi vrut.

— Îl cântă? repetă Mahit fără să se poată abţine.

— Da, ăia care urlă din toţi bojocii *FULGER UNU, SUS*, zise Agat Cinci şi porni prin piaţetă.

Mahit prinse mâna lui Zegras Trei între palmele ei. O simţi umedă şi lipicioasă de transpiraţie. Plecară şi ele. Agat Cinci mergea iute, cu umărul ţeapăn şi ridicat, nici măcar nu încerca să mai ascundă sângerarea. Nu părură să fi fost urmărite imediat – poate că Elicopter Şase murea pe coridor lângă Azalee Doisprezece şi, oh, gândul acela era dureros, Azalee Doisprezece merita mai mult de atât – pentru a se distrage, Mahit încercă să înţeleagă încotro se îndreptau. Crezuse că ştia drumul spre biroul lui Teslă Nouăsprezece, însă totul arăta diferit în plină lumină a zilei, iar ultima dată când venise, fusese într-o maşină de teren escortată de Însorit.

Cerul avea din nou nuanţa aceea imposibilă de albastru. Era nesfârşit, limitat doar de contururile vagi ale clădirilor ce mânjeau orizontul. Mahit ar fi putut cădea pur şi simplu de pe faţa planetei. O strânse pe Zegras Trei de mână. Nu primi niciun răspuns.

Când dădură colţul, îndepărtându-se de piaţeta centrală din Palat-Est şi mergând spre clădirile despre care Mahit se gândi că poate adăposteau biroul lui Teslă Nouăsprezece – cu siguranţă, pâlpâitul de marmură trandafirie era locul unde trebuiau să ajungă –, aproape că intrară într-un pluton de Însoriţi. Aceştia apărură ca o

eclipsă: brusc şi ocultând lumina, douăzeci de indivizi fără chipuri, cu căşti aurii.

— Stop, rosti unul dintre ei.

Mahit nu fu sigură cine vorbise. Toţi aveau acelaşi glas. Agat Cinci se opri. Gâfâia greoi.

— Eşti rănită, zise alt Însorit, unul dintre cei aflaţi mai aproape, judecând după volumul vocii. Este periculos să te afli afară; Împăratul a decretat stare de interdicţie pentru cetăţeni. Încerci să ajungi la un spital?

— Eu… începu Agat Cinci, încerc să revin acasă… lucrez pentru *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece…

— Este imperativ să nu fiţi pe străzi, spuse un al treilea Însorit.

— Starea de interdicţie va fi impusă cu forţa prin orice mijloace am considera cuvenite, adăugă un al patrulea… şi toţi cei douăzeci de Însoriţi înaintară spre ele, la unison, ca nişte automate.

Ce este mai ameninţătoare: violenţa personală sau cea instituţională?

Şi apoi: *Pot să păcălesc algoritmul?*

Mahit făcu un pas înainte. Cu glas tremurător, interveni:

— S-a tras în noi.

Căută tonul de isterie – şi se bizui pe cunoaşterea inerentă a lui Yskandr pentru a-i modula vocea în teixcalaanli fără accent. De data aceasta nu dorea deloc să fie o barbară evidentă.

— Eram la Ministerul Informaţiilor… a fost ocupat de oameni nebuni… noi… E oribil, prietenul meu a fost probabil ucis…

Ca şi cum ar fi primit vreun indiciu din partea unui regizor, Zegras Trei izbucni în lacrimi. Care lui Mahit i se păreau absolut autentice. Probabil că erau, într-adevăr, autentice – doar ţinute în frâu până în clipa aceasta, când deveniseră utile.

Însoritul cel mai apropiat de ele vorbi din nou, ceva mai blând:

— Ce fel de oameni nebuni? întrebă el. Vă rugăm, cetăţeni, daţi-ne informaţii!

— Cel care mi-a împuşcat prietenul, rosti Zegras Trei cu lacrimile curgându-i pe obraji, lucra pentru Nemţişor Treizeci... a spus că ei au preluat ministerul, fiindcă ministra era compromisă... (Îşi şterse nasul, apoi ochii.) Îmi cer scuze, în mod normal nu sunt aşa. Cu adevărat nu sunt.

— Compromisă *cum?* întrebară doi Însoriţi simultan; apoi un al treilea repetă întrebarea, ca un ecou ce reverbera printr-o IA, pentru că algoritmul se ajusta. Compromisă cum?

— Nu ştiu, răspunse Mahit minţind fără să clipească. Doar... compromisă... poate că ministrei îi plăcea politica acelui *yaotlek*? Este atât de năucitor totul... şi ei au tras în noi...

Întregul pluton păru să se întoarcă simultan spre ele, focalizând: un pumn împrăştiat de pilitură de fier orientat brusc de trecerea unui magnet. Mâinile lor continuau să fie pe bastoanele paralizante. Mahit aşteptă lovitura; greutatea inevitabilă a violenţei instituţionale sub forma electricităţii, partea mobilă a reţelei Oraşului atacând-o, la fel cum partea staţionară o atacase pe Zegras Trei cu zile în urmă – dar dacă asta funcţiona, dacă ele puteau îndepărta plutonul acesta pentru a intercepta pe oricine ar fi putut ieşi din Ministerul Informaţiilor în urmărirea lor – atunci ar fi meritat riscul.

— Putem intra? întrebă Agat Cinci. Nu vreau să nesocotesc o stare de interdicţie imperială. Fiul meu este înăuntru... nu vreau decât să ajung acasă... este chiar acolo.

Arătă cu braţul teafăr clădirea în care Mahit bănuise că era biroul lui Teslă Nouăsprezece sau aproape de aceea.

Asta, în sfârşit, păru să fie îndeajuns. Unul dintre Însoriţii de pe marginea plutonului se desprinse de restul şi se îndepărtă câţiva paşi de ei.

— Mergeţi, spuseră ei. Vom investiga situaţia de la minister. Unul dintre noi vă va escorta.

După ce se separă de grup, Însoritul individual aproape că semăna cu un om. Mahit dorea din răsputeri să ştie cum

un teixcalaanlitzlim devenea unul dintre ei.

„Dacă afli”, îi spuse Yskandr, „vei fi cu un nivel peste tot ce am făcut eu.”

Restul plutonului se mişcă lin de-a lungul căii pe care ele trei ieşiseră din piaţetă. Mahit îşi imagină, cu claritate, că ei luaseră urma mirosului sângelui vărsat de Agat Cinci, ca într-o vânătoare inversată.

Însoritul rămas făcu un gest din braţ şi ele trei – Mahit continua s-o ţină de mână pe Zegras Trei, care plângea în mod necontrolat – se conformară gestului; în felul acela, Mahit ajunse pentru a doua oară escortată de poliţie la uşa biroului lui Teslă Nouăsprezece.

Asta-i o compoziţie frumos rotunjită, gândi ea. *Ne întoarcem de unde am plecat.* Şi reveni la informaţia aceea cu totul improbabilă: *Versurile ei erau cântate pe străzi?*

„Nimic nu rămâne neatins”, murmură Yskandr – tânărul Yskandr, ambasadorul *ei*, pâlpâirea aceea familiară de glas acoperit de paraziţi. „Nimic din ceea ce faci nu rămâne neînsemnat de Teixcalaan. Până şi *eu* am învăţat asta.”

Teslă Nouăsprezece îşi transformase biroul din faţă într-o sală de război. Stătea – ca înainte – în centrul unui ocean vast de proiecţii holografice, arcuri peste arcuri; dar locul înainte ordonat, care se ocupase de colectarea informaţiilor, era populat acum de un grup de tineri şi tinere cu aspect istovit, care făceau schimb de imagini între ei prin gesturi, scriau – de mână, pe *hârtie* – însemnări, vorbeau rapid şi cu glas scăzut prin norcârligele lor cu oameni aflaţi altundeva.

În mijlocul haosului, Teslă Nouăsprezece era o coloană albă, încă imaculată, deşi pielea întunecată a obrajilor îi devenise cenuşie sub ochi, iar ochii în sine erau înroşiţi. Primul gând al lui Mahit fu că plânsese şi nu dormise deloc – se întrebă cât anume din valul acela de înţelegere îngrijorată îi aparţinea ei şi cât îi aparţinea lui Yskandr. Decise că nu conta, iar în clipa imediat următoare *ezuazuacat* le zări, îndepărtă norul de proiecţii din jurul capului ei printr-un gest scurt şi se duse direct la Agat

Cinci.

— Eşti rănită, zise ea şi-i prinse ambele mâini.

— Puţin, spuse Agat Cinci, iar Mahit putu să-i citească pe faţă; pentru această simplă clipă cu *ezuazuacat* pe care o servea, s-ar fi întors fără să clipească în linia de foc a lui Elicopter Şase. De fapt, nu contează. L-am pierdut pe Grafit Douăzeci şi doi…

— Amândoi v-aţi oferit voluntari. El ştia la fel de bine ca tine ce s-ar putea întâmpla. Du-te în spate, rosti Teslă Nouăsprezece cu aceeaşi blândeţe stranie, uluitoare, cu care se ocupase de Mahit în baie după incidentul cu floarea. Te-ai descurcat minunat. Ai făcut ceea ce am cerut. Stai jos, bea apă, o să-l aducem pe *ixplanatl* să se uite la braţul tău.

Te-ai descurcat minunat. Chiar şi după ce-şi pierduse un om, Teslă Nouăsprezece putea oferi alinare celor rămaşi. Durerea din gâtul lui Mahit nu putea să fie doar a ei. Yskandr ar fi vrut să audă şi el cuvintele acelea, nu? Mai ales din partea ei – (un pâlpâit limpede a lui Teslă Nouăsprezece aşa cum arătase cu zece ani în urmă, complet goală, şi Mahit nici măcar nu simţi *poftă carnală*, cât *dorinţă*, vru s-o atingă, *să fie alături de ea*).

„Nu”, îi zise Yskandr. „Eu am vrut ca ea *să fie de acord cu mine.* Tu vrei ca ea să se uite la tine ca şi cum ai fi fost îndreptăţită.”

— …Ce trofeu eşti tu, Mahit Dzmare, rosti apoi Teslă Nouăsprezece. Ce preţ se pare că sunt dispusă să plătesc pentru tine. Ai scris singură poemul acela?

— În mare parte l-a scris Zegras Trei, răspunse Mahit.

Continua s-o ţină de mână pe Zegras Trei, iar acum ataşata ei culturală strânse scurt din degete.

— Draga mea *asekreta*! Elocventă ca întotdeauna!

Zegras Trei emise un sunet slab, jalnic de sugrumat, apoi zise:

— O rog pe Excelenţa Voastră să nu-mi mai spună „elocventă” când sunt plină de muci.

Părea că Teslă Nouăsprezece încearcă să râdă, dar uitase cum se face; veselia o părăsise complet. În loc de

aşa ceva, ridică din umeri cu un semisurâs aparte şi spuse:

— *Eliberată, sunt o suliţă în mâinile soarelui*. Da, memorabil. Du-te şi stai jos. Trebuie să decid ce să fac cu tine.

— Trebuie să vorbesc cu Strălucirea Sa, zise Mahit. Asta ar trebui să faci pentru mine. După aceea poţi să iei orice hotărâre doreşti tu.

Se duse către sofa – aceeaşi pe care stătuse prima dată când fusese interogată de Teslă Nouăsprezece – şi gândi iarăşi, *O compoziţie frumos rotunjită*. Picioarele parcă-i erau făcute din apă. Ele o revărsară pe perne. Zegras Trei veni cu ea, un satelit pe orbită; când se aşeză lângă staţială, şoldurile li se atinseră. Mahit îşi dori să fi avut o batistă pe care să i-o ofere, să-i cureţe faţa, să şteargă unele dintre lacrimile acelea. Să-i readucă un minimum de demnitate, care în clipa asta era aproape inexistentă.

Teslă Nouăsprezece se uită la ele mergând; se uită la ele aşezându-se. Pentru un moment lung şi oribil, *ezuazuacat* păru în derivă – toată direcţia şi energia i se năruiră. După aceea se îndreptă, pornind cumva din creştetul capului, cu şira spinării transformată într-un arc lung, şi traversă biroul cu paşi mari, pentru a se opri în faţa lor.

— Nu pot să i te aduc aşa, pur şi simplu, rosti ea. Este păzit. Şi bolnav. Ştii asta, Mahit.

— Este bolnav de mult timp, spuse staţiala. Ceea ce ştii şi tu. O ştie şi el, *o ştie şi Yskandr*.

— O ştie? repetă Teslă Nouăsprezece şi înclină abia neobservabil capul într-o parte.

— O ştia. Este… complicat. Ba chiar într-o măsură mai mare acum. Eu… Teslă Nouăsprezece, Excelenţa Voastră, ultima dată când am fost aici ţi-am spus sincer că nu puteai să vorbeşti cu el, întrucât dispăruse, indiferent care fusese intenţia lui sau a guvernului meu; acum îţi pot spune la fel de sincer ceva diferit. Eu am… noi am… este o poveste lungă, a implicat o intervenţie chirurgicală, am cea mai groaznică migrenă din viaţa mea şi bună… mi-ai lipsit…

Se retrase în planul secund şi lăsă partea aceea din ea

care era Yskandr să-i preia, doar pentru o clipă, controlul muşchilor feţei, să le dea forma surâsului lui mai larg, felul în care ochii lui se încreţeau la colţuri în cute fine, pe care pielea ei mai tânără nu avusese timp să le dezvolte.

O roşeaţă se mişcă peste chipul lui Teslă Nouăsprezece, ca metalul forjat, care străluceşte şi apoi se stinge.

— De ce te-aş crede acum? întrebă ea, dar Mahit ştia că o crede deja.

— Tu m-ai omorât, zise ea, zise Yskandr, ziseră ei. Sau tu l-ai lăsat pe Perlă Zece să mă omoare, nu l-ai oprit, iar asta-i cam acelaşi lucru. Dar mi-ai lipsit oricum.

Răsuflarea lui Teslă Nouăsprezece fu uriaşă, trasă prin plămâni, un icnet relocat, abia stăpânit. Aceasta se aşeză pe sofaua de vizavi, cu grijă, îndoindu-se, ca şi cum ar fi putut să cadă dacă n-o făcea.

— Presupun că vrei să discutăm despre asta – tu ai vrut mereu să discuţi despre decizii…

— Poate, vorbi Yskandr prin gura lui Mahit şi staţiala nu ştiuse că el putea fi atât de blând, poate după ce se va termina asta. Nu prea avem timp, nu-i aşa, draga mea?

— Nu avem, răspunse Teslă Nouăsprezece, inspirând din nou, uriaş. Fii din nou Mahit; nu-mi imaginasem cât de tulburător poate fi asta. Expresiile tale. Eşti ca o fantomă.

— Analogia este realmente greşită, spuse Mahit, fantomele…

„Şşş”, zise Yskandr. „N-are nevoie de aşa ceva în clipa asta.”

Şi mă mai acuzai pe mine că flirtez…

„Mahit, avem un imperiu de păstrat.”

Ah, deci asta facem? Eu crezusem că salvăm Staţia noastră de la anexare…

Genul acela de dialog nu era bun pentru ei, Mahit o ştia. Se simţea cuprinsă de greaţă, migrena i se acumula în tâmple, şi atât *ezuazuacat*, cât şi *asekreta* o priveau de zici că lunecase lin într-un heleşteu uriaş de nebunie.

— Deţin informaţii, continuă ea, străduindu-se să se adune laolaltă, străduindu-se să fie Mahit care fusese cândva Yskandr şi nu hibridul teribil din ambii, pe care le-

am obţinut cu un preţ uriaş, atât pentru mine, cât şi, posibil, pentru poporul meu din Staţia Lsel, şi care *trebuie să ajungă imediat la urechile Strălucirii Sale*. Am încercat să ajung la el. Am fost arestată, prietenul meu a fost împuşcat şi este probabil mort, a trebuit să negociez cu Însoriţii – tu pari să fii unica mea posibilitate de a mă apropia…

Teslă Nouăsprezece înjură încetişor.

— Sincera mea compasiune pentru prietenul tău. Sper totuşi să fie într-o stare mai bună decât te temi.

Mahit îşi aminti băltoaca de sânge care se lăţea în jurul lui Azalee Doisprezece, cât de mult fusese, cât de strălucitor-arterial, şi gândi: *Speranţele sunt insuficiente*.

— Aşa sper şi eu, rosti ea după aceea. El este… fusese mai generos cu mine decât s-ar aştepta un barbar din partea oricui.

Zegras Trei scoase un sunet ciudat, ca o combinaţie între un pufnet şi un suspin.

— Mahit, zise *asekreta*, el a fost omorât pentru tine, asta a făcut. Dacă n-ar fi fost prietenul meu, n-ar fi intrat niciodată în porcăria asta.

Teslă Nouăsprezece chemă printr-un gest al mâinii un asistent; tânărul se materializă lângă sofale de parcă ar fi fost el însuşi o hologramă. (Nu era Balanţă Şapte, care înlăturase floarea otrăvită. Care ar fi putut aduce floarea otrăvită. Mahit trebuia să-l întrebe despre tot ce se întâmplase în seara aceea, despre *motivul pentru care Teslă Nouăsprezece se străduise într-atât să-i salveze viaţa.*)

— Te rog să-i aduci lui *asekreta* un pahar cu apă şi o batistă, îi ceru Teslă Nouăsprezece. Şi adu-ne tuturor coniac; cred că vom avea nevoie.

Tânărul dispăru la fel de iute pe cum apăruse. Teslă Nouăsprezece aprobă din cap, ca şi cum şi-ar fi confirmat ceva, şi zise:

— Dacă – şi accentuez pe dacă, Mahit Dzmare – te voi duce la Strălucirea Sa în aceste momente de tulburări şi incertitudini absolute, riscându-mi propria poziţie şi posibil

viaţa pentru asta, ar fi preferabil să-mi destăinui ce intenţionezi să-i spui. La exact acelaşi nivel de detalii. Trebuie să merite, ambasadoareo. Să merite mai mult decât o maşinărie a nemuririi care creează fantome şi personalităţi duble din prietenii tăi cei mai vechi.

În clipa aceea, asistentul reveni cu o tavă pe care se aflau trei pahare cu o băutură de culoarea aramei întunecate şi un pahar cu apă, iar Mahit se simţi mai fericită ca niciodată în viaţa ei să vadă alcool. Luă paharul cel mai apropiat. Lichidul sui vâscos pe pereţi când roti paharul, cu tremurul unei pete de petrol plutind pe apă.

— Te rog, Zegras Trei, spune-mi că n-are gust de violete.

Zegras Trei, care bea apă de parcă fusese multe ore deshidratată – aşa şi era, îşi dădu seama Mahit, deoarece *asekreta* plânsese şi alergase în acelaşi timp –, lăsă acum paharul din mână, privi apreciativ coniacul şi spuse:

— Dacă este ceea ce pare, va avea gust de foc, sânge şi iz de pământ răscolit primăvara după furtună; încerci să ne îmbeţi, Excelenţa Voastră? Promit că în starea asta nu voi avea nevoie de mult ajutor.

— Doream să fiu civilizată pentru un moment, zise Teslă Nouăsprezece. Îşi luă paharul şi-l ridică într-un toast discret şi tăcut. Beţi!

Mahit bău. *Ca să supravieţuiesc în următoarele douăsprezece ore*, gândi ea când lichidul îi curse pe gât, strălucitor, fierbinte şi bogat; foc de plasmă şi sol arzător. Un tip aparte de petrichor. Pentru ca Staţia Lsel să rămână Staţia Lsel.

„Pentru noi”, şopti Yskandr, undeva unde staţiala abia putea simţi. O răbufnire de emoţie mai degrabă decât un glas. „Şi pentru civilizaţie, dacă asta-i ceva ce rămâne.”

Ambasadoarea lăsă paharul jos. Îşi simţea tot corpul cuprins de căldură. Alcoolul avea să funcţioneze ca substituent pentru curaj.

— Bine, Excelenţa Voastră, îţi voi spune. Dar mai întâi aş aprecia foarte mult dacă mi-ai explica de ce m-ai păstrat în viaţă pe mine şi nu pe predecesorul meu. E esenţial să ştiu dacă am încredere în tine fiindcă trebuie – şi mă voi

încrede, dacă sunt silită de lipsa altor opţiuni – sau dacă m-aş putea încrede în tine fiindcă vreau.

— Care dintre voi întreabă asta? zise Teslă Nouăsprezece.

Îşi deşertase tot paharul dintr-odată, ca pe un shot.

— Nu este o întrebare bună, Teslă Nouăsprezece. Eu întreb.

Mahit nu specifică mai departe.

Ezuazuacat oftă. Îşi încrucişă mâinile în poală, întunecate pe fondul costumului alb ca osul.

— Din două motive, începu ea. Mai întâi: tu nu erai Yskandr Aghavn. Iar ceea ce doreai tu nu era ceea ce dorise el; el dorise să-i dea lui Direcţie Şase ceva ce eu am înţeles, după ce am pus multe întrebări, am cercetat şi m-am gândit, că este o maşinărie a nemuririi – o maşinărie care l-ar fi pus pe prietenul meu, pe stăpânul meu, pe Împăratul meu, în trupul unui copil, care ar fi făcut din el ceva care… n-ar fi fost nici măcar uman şi l-ar fi putut vătăma ireparabil. Ajungerea copilului acela pe tronul suliţelor solare ne-ar fi putut vătăma pe noi toţi ireparabil.

Mahit aprobă din cap.

— Nu, zise ea, nu am venit aici ca să negociez libertatea staţiei mele în schimbul unor maşinării imago.

Inversaseră rolurile; brusc înţelese că ea conducea interogatoriul acesta. Că era un interogatoriu. Sau o negociere.

„Fac parte din aceeaşi specie."

— Şi care era al doilea motiv? continuă Mahit.

— N-aş fi putut s-o fac de două ori. N-aş fi putut… s-o privesc de două ori. Ambasadoareo, nu sunt o persoană sensibilă şi am condus destule cuceriri planetare. Dar tu îmi erai destul de prietenă, chiar dacă nu într-o măsură suficientă pentru a dori ceea ce dorea el. Şi tu nu făcuseşi încă nimic care să merite moartea aceea. Ar fi fost foarte dureroasă.

Mahit se simţi de parcă ea ar fi fost cea expusă, deschisă, cu toţi nervii hipersensibili la aer, aşa cum fusese pe masa de operaţie a lui Portic Cinci, deşi nu ea

era cea care vorbea.

— Cine mi-a trimis floarea? întrebă.

Cumva distant, simţi că Zegras Trei îşi pusese mâna pe spatele ei; o apăsare blândă.

— A fost un cadou, răspunse Teslă Nouăsprezece, din partea Casei tovarăşului meu *ezuazuacat* Nemţişor Treizeci pentru Casa mea. Felul în care am folosit-o a fost desigur propria opţiune.

Ceea ce însemna... ceea ce însemna că Teslă Nouăsprezece decisese mai întâi că Mahit trebuie să moară şi o privise aproape inspirând otrava florii aceleia, după care se răzgândise, în timp ce o privea. Iar asta însemna că Nemţişor Treizeci o provocase pe Teslă Nouăsprezece să scape de noua ambasadoare Lsel tot aşa cum ea îngăduise eliminarea ambasadorului anterior.

Nemţişor Treizeci nu dorise moartea lui Yskandr; acela fusese Perlă Zece şi poate de asemenea Teslă Nouăsprezece. Lui Nemţişor Treizeci nu-i păsase de Yskandr. Nemţişor Treizeci dorise moartea lui Mahit şi se gândise că Teslă Nouăsprezece, care ajutase la eliminarea unui ambasador Lsel, o putea face din nou.

El decisese că Mahit era prea periculoasă ca să fie în preajmă – decisese probabil că oricine care-i putea da lui Direcţie Şase o maşinărie imago era prea periculos ca să fie în preajmă. O maşinărie imago, mai ales cea imaginată de un teixcalaanlitzlim, o maşinărie a nemuririi, ar fi însemnat prezenţa veşnică a lui Direcţie Şase pe tron. Iar dacă Direcţie Şase continua să fie împărat, Nemţişor Treizeci n-ar fi fost niciodată în stare să folosească acest moment de tulburare politică pentru a distruge asocierea tripartită a succesorilor imperiali şi să revendice tronul exclusiv pentru sine – asta făcea el, Mahit nu putea să interpreteze altfel preluarea Ministerului Informaţiilor. N-ar fi contat că un *yaotlek* arivist încerca să se numească prin aclamaţii conducătorul legitim, binecuvântat de stele. Momentul de care avea nevoie Nemţişor Treizeci avea să piară dacă Direcţie Şase căpăta acces la o maşinărie imago.

Staţiala se simţi brusc uluită că ea şi Zegras Trei izbutiseră să evadeze din Ministerul Informaţiilor şi puse succesul acela fragil pe seama lui Elicopter Şase, care era un politician îmbătat de putere şi nu genul de ins care să-şi întrebe superiorul ce să facă în continuare.

— O ultimă întrebare, zise ea, şi apoi putem continua. Câţi oameni din guvernul Strălucirii Sale au ştiut că tu ai permis asasinarea lui Yskandr?

Zâmbetul lui Teslă Nouăsprezece fu scurt şi în stilul Lsel; un tremur al gurii care o făcu pe Mahit să-şi dorească să-l oglindească imediat cu tiparele surâsurilor lui Yskandr. (Ei doi se plăcuseră mult. Răspunsul endocrin se activa chiar şi după confesiunea crimei.)

— Au ştiut toţi cei care contau, zise *ezuazuacat*. Inclusiv Strălucirea Sa; cred că e în continuare mânios pe mine, deşi a înţeles motivul. El înţelege întotdeauna de ce fac anumite acţiuni.

Mahit îşi aminti visul ca de febră delirantă, în care Yskandr şi Teslă Nouăsprezece erau în pat: Yskandr spunând *îl iubesc, n-ar trebui, dar îl iubesc*, şi Teslă Nouăsprezece răspunzând: *Şi eu îl iubesc*.

Şi eu îl iubesc, apoi, *sper că-l voi mai iubi şi când nu va mai fi el însuşi*. În privinţa aceea nu mai exista niciun pericol. Strălucirea Sa avea să fie el însuşi. În Teixcalaan nu mai existau alte maşinării imago cu excepţia celei din ţeasta lui Mahit... şi a celei pe care i-o dăruise unei doctoriţe care era activistă antiimperialistă.

Avea să se gândească la asta mai târziu. Nu mai era în mâinile ei.

Zegras Trei o privea pe *ezuazuacat* de parcă avea acum două capete sau încă o pereche de braţe.

— Mă înspăimânţi, Excelenţa Voastră, spuse ea.

Utiliză cuvântul pentru „spaimă”, care, în poezie, putea să însemne de asemenea „uimire”. Genul de adjectiv care putea descrie atrocităţile sau minunile divine. Sau împăraţilor, despre care Mahit bănuia că erau, din multe puncte de vedere, ambele în mod simultan.

— Pericolele cunoaşterii cuiva, zise Teslă Nouăsprezece

cu regret.

Îşi privi paharul de coniac, ca şi cum ar fi vrut să deşerte aerul dinăuntru. Închise ochii pentru o clipă. Pleoapele îi erau cenuşii, cu reţeaua fină de vinişoare vizibile.

— Bun, zise după aceea. Ajunge cu asta. Zi-mi ce vrei să-i spui Împăratului meu.

Mahit structură ceea ce urma să spună înainte să-i iasă pe gură: se strădui să fie simplă şi directă, fără pretenţii sau insinuări. Doar fapte. (Maşinaţiile politice abile o să urmeze după fapte; aveau să evolueze din natura faptelor, aşa cum tindeau s-o facă întotdeauna.)

— Consilierul pentru Mineri din Lsel mi-a expediat, sub multiple niveluri de criptare, coordonatele unor locuri cu activităţi aliene sporite, ameninţătoare şi distructive – genul de activităţi care preced o cucerire –, atât în cvadrantul nostru de spaţiu local, cât şi în alte două cvadrante. Alienii sunt dintr-o specie necunoscută nouă şi nu am stabilit comunicare. Sunt ostili. Atât noi, cei din Staţia Lsel, cât şi voi, din tot vastul câmp stelar Teixcalaan, ne aflăm în pericol considerabil.

Teslă Nouăsprezece îşi lovi încetişor dinţii laolaltă şi emise un sunet slab, întrebător.

— Şi de ce vrea consilierul pentru Mineri din Lsel ca tu să cunoşti informaţia aceasta? întrebă ea.

— Cred, răspunse cu prudenţă Mahit, că Darj Tarats ar prefera în spaţiul Lsel fiara pe care o ştim, Imperiul cu care am negociat de generaţii, şi nu o forţă mai presus de controlul nostru.

— De aceea vrea el *să ne spui nouă*, zise Teslă Nouăsprezece. Eu am întrebat de ce a vrut s-o cunoşti tu.

Întrebarea ei era mai apropiată de: *Prin ce metodă crede Darj Tarats că ai putea folosi tu informaţia asta ca să ne influenţezi?* Mahit se lăsă pe spate, pe palma lui Zegras Trei. Pleoapele i se simţeau grele; limba continua să-i fie uşor amorţită de coniac.

— Nu aş fi înţeles toate astea, răspunse ea gânditor, dacă n-ar fi existat articolele acelea de presă de acum câteva zile despre declaraţia lui Buclă Opt.

— Continuă, spuse Teslă Nouăsprezece.

— Cele în care ea punea sub semnul întrebării legalitatea războiului de anexare, interveni brusc şi aţâţată *asekreta*.

Înţelesese. Bineînţeles că înţelesese.

Mahit aprobă din cap.

— Cele în care ea punea sub semnul întrebării legalitatea războiului de anexare, *deoarece graniţele lui Teixcalaan nu sunt sigure*. S-ar fi putut referi la… problema pe care o aveţi în Odile. Cred că la asta s-a referit. Dar eu ştiu că o ameninţare alienă reală este mai periculoasă decât o insurecţie internă. Dacă graniţele imperiului nu sunt sigure, un război de anexare nu poate fi justificat legal, şi chiar un împărat puternic, la apogeul puterilor sale, ar putea fi contrazis de consiliul său, de miniştri şi de *ezuazuacatlim*. Iar acum, cu această informaţie, pot dovedi că există o ameninţare activă asupra graniţelor lui Teixcalaan. Noi toţi suntem ameninţaţi de aceşti alieni. Iar consilierul pentru Mineri a dorit ca eu să utilizez această „portiţă” din legea teixcalaanli pentru a determina Imperiul să-mi lase în pace poporul şi staţia natală. Graniţele nu sunt sigure, aşadar nu poate exista un război de anexare, iar Lsel rămâne independentă. Acesta este un limbaj simplu, *ezuazuacat*. Sunt pe cât de clară pot fi cu tine. Pe cât de clară ştiu să fiu.

Asta lăsa complet în afara discuţiei întrebarea dacă Aknel Amnardbat încercase sau nu s-o saboteze şi de ce. Aceea nu era treaba lui Teixcalaan, gândi Mahit, ci a lui Lsel. A ei şi a lui Yskandr, la care să se gândească împreună, dacă aveau să mai trăiască până la sfârşitul săptămânii. În revărsarea aceasta teribilă de confesiuni, staţiala avea să ţină pentru sine detaliul respectiv. Dacă îl menţiona acum, şi-ar fi distrus propria credibilitate. În plus… Amnardbat n-ar fi putut şti că Yskandr era mort când o sabotase pe ea. Yskandr ar fi trebuit să facă tot ce făcea ea acum, să ducă mesajul acesta la Teslă Nouăsprezece într-un ultim efort de salvare a lui Lsel de anexare.

„Mi-aş dori s-o pot întreba la ce s-a gândit când ne-a făcut asta”, murmură Yskandr şi străfulgerarea strălucitoare, care era tot ce mai rămăsese din celălalt Yskandr, goni în josul braţului lui Mahit ca o încărcătură statică.

Tu şi cu mine, amândoi, gândi Mahit. *Când mi-a vorbit ea, a spus că noi doi ne potrivim perfect, că înţelegem Teixcalaan. Am crezut că fusese un compliment…*

„Din partea lui Amnardbat? Nu. Amnardbat *urăşte* Imperiul”, zise Yskandr, fascinat, intrigat şi apoi… întrerupt.

— Ce tocmai mi-ai spus e extrem de inteligent şi în acelaşi timp cumva tulburător, vorbi Teslă Nouăsprezece, indiferent dacă este sau nu adevărat.

— Dă-mi voie să-i spun lui Direcţie Şase, îi ceru Mahit; putea să discute mai târziu cu Yskandr despre sabotaj. Du-mă la el. Te rog. De dragul a ceea ce am fost noi, a ceea ce au fost el şi Yskandr şi a ambelor noastre popoare.

— Îţi dai seama, zise *ezuazuacat*, că nu te pot duce pur şi simplu după lăsarea întunericului, aşa cum am făcut-o data trecută. El nici măcar nu se află în Palat-Pământ – locul acela e prea periculos în clipa de faţă.

— Da, îmi dau seama. Ştiu că-ţi cer ceva foarte important, începu Mahit şi fu întreruptă de revenirea asistentului care adusese coniacul.

De data asta, tânărul avea mâinile goale şi chipul îi purta o inexpresivitate gravă chiar şi pentru un teixcalaanlitzlim.

— Excelenţa Voastră, rosti el, îmi cer scuze pentru întrerupere.

— Amurg Patruzeci şi cinci, am ordonat să nu fiu întreruptă, indiferent ce s-ar întâmpla?

Un licăr aproape insesizabil de zâmbet; ochii i se dilataseră, după care clipise şi revenise la standard.

— Da, Excelenţa Voastră, ai ordonat. Regret să anunţ că forţele lui *yaotlek* se află în centrul oraşului şi se îndreaptă spre palat; s-au raportat multiple morţi în rândul civililor. Am feeduri, dacă ai nevoie de ele.

Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap scurt şi apăsat.

— Ciocnirile sunt partizane?

— Au fost instigate de purtătorii de flori, da.

— Amurg Patruzeci şi cinci, trebuie să folosim limbajul de propagandă al lui Nemţişor Treizeci?

— Îmi cer iertare, Excelenţa Voastră! Agitatorii lui Nemţişor Treizeci, cu insignele lor de nemţişori purpurii, sunt principalii răspunzători pentru provocarea soldaţilor lui *yaotlek*.

— Mulţumesc, spuse Teslă Nouăsprezece. Presupun că este ceva mai bine dacă e vorba de Nemţişor Treizeci şi de nu toţi cei care vor să-ţi cânte poezia, *asekreta*. S-ar putea ca noi încă să mai ne bucurăm de loialitatea lor. Nu sunt sigură.

— Ce înseamnă *noi?* întrebă Zegras Trei, iar Mahit simţi ecoul în oasele ei: *Care este definiţia teixcalaanli pentru* noi?

— *Noi* suntem cei care am dori să-l vedem pe Direcţie Şase pe tronul suliţelor solare pentru tot restul vieţii sale, zise Teslă Nouăsprezece.

— Eu sunt gata să jur pentru asta, spuse Zegras Trei. Chiar aici, dacă vrei. Cu sânge.

Era un vechi obicei teixcalaanli: unul dintre cele mai vechi, de dinainte ca Imperiul să fi fost multicontinental, cu atât mai puţin multiplanetar. Ca să poarte noroc, ca dovadă a unui jurământ. Pentru a jura loialitate sau pentru a lega pe cineva de o misiune. Sânge într-un vas, amestecat, după care vasul era vărsat, ca un sacrificiu adus soarelui.

— Ce tradiţionalist, comentă Teslă Nouăsprezece. Mahit, tu ai jura?

Tu ai jurat vreodată? îl întrebă Mahit pe Yskandr, tăcut în mintea ei.

„O dată”, zise Yskandr şi Mahit îşi aminti cicatricea lungă şi curbată de pe mâna lui, mai jos de locul unde Perlă Zece îl înţepase cu acul otrăvit. „Direcţie Şase m-a întrebat dacă doream, iar eu i-am spus că n-aş fi vrut să fiu legat de el, că, dacă doream să-l slujesc, voiam să o fac

liber, indiferent în ce privinţă aş fi slujit – totuşi nu l-aş minţi şi aş jura pentru aşa ceva.”

Eu voi fi legată?

„Asta vei afla, nu?”

— Adu vasul, zise Mahit, iar Teslă Nouăsprezece îl ceru printr-un gest scurt din mână.

Un vas micuţ din cupru şi un cuţit scurt, din oţel, pe care staţiala şi-l putea închipui mânuit cu multă uşurinţă de *ezuazuacat*. Foarte semănător unei gheare. Zegras Trei îl prinse de mâner şi-şi apăsă degetul arătător de tăişul său, crestând adânc, astfel încât sângele curse repede şi picură în vas. Pentru Mahit fu mai greu s-o facă; degetele îi tremurară pe mânerul cuţitaşului, însă tăişul era microscopic de subţire şi-i crestă degetul aproape fără apăsare şi practic fără durere. Teslă Nouăsprezece fu ultima. Sângele lor se amestecă, în aceeaşi nuanţă de roşu.

Mahit ştia că în versiunea cea mai veche a acestui obicei, ele toate aveau să bea conţinutul vasului. Să mai amintească cineva de sensibilitatea teixcalaanli faţă de consumarea morţilor veneraţi. Ei mâncau oameni încă vii.

— Fie ca Strălucirea Sa Direcţie Şase să domnească până la ultima sa suflare, rosti Teslă Nouăsprezece, iar Mahit şi Zegras Trei îi repetară cuvintele.

Nu se întâmplă nimic. Cumva, staţiala se aşteptase la un ceva neobişnuit; ca sacrificiul de sânge să fie magic sau sanctificat sau…

„Sau ca în poeme”, termină Yskandr şi ea fu nevoită să fie de acord.

Urmă o tăcere lungă cât o respiraţie. După aceea, Teslă Nouăsprezece se ridică, ţinând degetul însângerat departe de ţesătura costumului, şi zise:

— O să ne pansăm şi după aceea, ambasadoareo, *asekreta*, cred că vom merge la Împărat.

CAPITOLUL DOUĂZECI

„Îmi port exilul în inimă. Îmi animă poezia şi politica; nu voi fi niciodată eliberat de el, fiindcă am trăit atâta timp departe de Teixcalaan. Voi măsura întotdeauna distanţa dintre mine şi o persoană care a rămas în inima lumii; între persoana care aş fi fost eu dacă aş fi rămas şi persoana care am devenit eu sub presiunea frontierei. Când Legiunea a Şaptesprezecea a sosit prin saltpoartă în nave strălucitoare ca stelele şi a umplut cerul ebrekti cu formele lumii mele natale, la început mi-a fost frică. O discontinuitate profundă. Cunoaşterea fricii sub forma propriului chip.

***Rapoarte de la Frontiera Spirituală*, de Strung Unsprezece**

„Ce anume, draga mea, merită să fie păstrat? Fericirea pe care o găseşti în muncă? Fericirea pe care o găsesc în descoperire?”

Scrisoare privată de la ambasadorul Yskandr Aghavn către *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, nedatată

Îl ţineau pe Împărat într-un buncăr sub Palat-Nord. Avură nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să meargă pe jos până acolo Mahit, Zegras Trei, Teslă Nouăsprezece şi unul dintre asistenţi – bărbatul cel tânăr, Amurg Patruzeci şi cinci. Merseră prin tuneluri, evitând restricţiile de circulaţie impuse prin starea de interdicţie, evitând grupurile cutreierătoare de Însoriţi. Întregul complex al palatului era sfredelit de tunelurile acelea, care coborau în adânc. La stânga staţialei, Zegras Trei murmură:

— Se spune că palatul afundă în pământ tot atâtea rădăcini câte flori înmuguresc spre cer; noi, slujitorii Imperiului, vedem doar florile la lumina zilei – justiţie, ştiinţă, informaţii, război –, iar rădăcinile care ne

alimentează sunt invizibile, însă puternice.

Lui Mahit îi plăcu s-o audă vorbind. Aşa începuseră ele totul, barbara şi ataşata ei culturală, Zegras Trei, care decodifica Teixcalaanul pentru ea. Îi plăcea şi, în acelaşi timp, ştia că *asekreta* o făcea pentru a-şi menţine calmul.

Teslă Nouăsprezece îi purtă prin puncte de control, păzite întâi de pereţii-IA tremurători ai Oraşului – deschişi de norcârligul lui *ezuazuacat* – şi apoi de tot mai mulţi teixcalaanlitzlim, îmbrăcaţi foarte simplu în tunici şi pantaloni cenuşii, având pe braţul stâng brasarde cu emblema imperială. Mahit îşi aminti de forţele Judiciarului care-l urmăriseră pe Azalee Doisprezece şi se gândi la Buclă Opt, care era sora de grădiniţă a lui Direcţie Şase şi care i-ar fi putut asigura o gardă personală din cei ai Judiciarului. Toţi aveau bastoane paralizante. Unii dintre ei – tot mai mulţi pe măsură ce coborau – aveau arme cu proiectile, iar o femeie purta o armă despre care Mahit ar fi putut jura că era un laser care ar fi trebuit să fi fost montat la prova unei nave de război mai mică. Niciunul nu avea norcârligele faciale integrale ale Însoriţilor.

Gărzile aflate cel mai la interior nu aveau deloc norcârlige şi-i cerură lui Teslă Nouăsprezece să-l predea pe al ei. *Ezuazuacat* se conformă fără să comenteze.

Infiltrarea lui Fulger Unu în algoritmul IA al Oraşului – Fulger Unu, lucrând prin intermediul Ministerului de Război – trebuie să fi ajuns foarte departe dacă Împăratul a ajuns să fie păzit exclusiv de oameni cărora li se garanta libertatea faţă de orice influenţe ale acestuia: care erau lăsaţi la fel de despuiaţi şi abandonaţi de fluxul vast al literaturii teixcalaanli, al istoriei, culturii şi ştirilor în direct, pe cât fusese de despuiată şi abandonată Mahit când îşi pierduse contactul cu imago.

Teslă Nouăsprezece vorbi cu câţiva dintre ei; alţii pur şi simplu o salutară cu gesturi scurte din cap. Mahit se întrebă de câte ori mai trecuse pe acolo *ezuazuacat* – dacă pentru ea nivelul acesta de stres şi ameninţare constituia o noutate sau dacă fuseseră şi alte ocazii în lunga istorie a serviciului ei dedicat lui Direcţie Şase în care Împăratul

fusese silit să se ascundă aici, în inima stranie a Imperiului.

„Eu n-am ştiut niciodată de asta”, zise Yskandr.

Poate că el s-a culcat cu tine, dar tu n-ai fost al lui, replică Mahit.

„Eu n-am dorit să fiu al nimănui. L-am iubit. Asta-i cu totul altceva.”

Yskandr, cum poţi să iubeşti un împărat ca şi cum ai iubi un om oarecare? Nerostit: *Cum aş putea eu să iubesc? Aş face-o oare?*

Ea nu-l iubise niciodată. Sentimentul era numai al lui Yskandr. Ea se întâlnise cu Împăratul de două ori, o dată în public şi o dată în privat... şi fusese impresionată, simţise ecourile familiarităţii lui Yskandr prin toţi nervii şi sistemul ei limbic, dar nu fuseseră *ale ei*.

Poate însă că fuseseră *ei doi*, combinaţia dintre ea şi ambii Yskandr, integraţi împreună – iar asta putea fi o problemă. Ea dorea să rămână cât mai obiectivă posibil.

Dincolo de ultima uşă şi de ultimele gărzi se afla o cameră mică, judecând după standardele imperiale, scăldată în lumina lămpilor-solare; întregul plafon era alcătuit din lămpi cu spectru integral. Înăuntru era cald, o căldură precum cea de pe sofaua de lângă un viziport prin care pătrundea radiaţie solară, şi lumina era atât de strălucitoare, încât Mahit se gândi că nimeni dinăuntru n-avea să poată dormi vreodată. În colţuri stăteau alte gărzi în uniforme cenuşii, iar una dintre ele înaintă, o prinse de cot pe Zegras Trei şi o desprinse cu blândeţe de Mahit şi Teslă Nouăsprezece. *Asekreta* se supuse fără cuvânt.

Direcţie Şase stătea în centrul încăperii, pe un divan, îmbrăcat în veşminte minunate roşu-purpuriu şi auriu, iar dacă acasă, în Palat-Pământ, avusese în jur un halo de lămpi-solare, aici, în adâncurile de sub Oraş, era înconjurat de o fortificaţie scintilatoare de holograme de informaţii, o aură dătătoare de migrene, compusă exclusiv din rapoarte. Arăta îngrozitor. Pielea-i părea o hârtie creponată gri-maronie, care sub ochi era purpuriu translucid, şi cu toate că zâmbetul său, când se întoarse către Teslă

Nouăsprezece – şi apoi spre Mahit –, era scânteietor şi îndeajuns de autentic pentru ca inima staţialei să bată mai repede în piept, aceasta se temu pentru el. Visceral.

„Nu arăta aşa de rău când am murit eu”, îi spuse Yskandr.

Nu cred că ultimele trei luni au făcut cuiva vreo favoare, inclusiv Strălucirii Sale. Cei aflaţi pe moarte mor mai iute când nu li se îngăduie să se odihnească.

„Împăraţii nu dorm.”

— Strălucirea Voastră, rosti Teslă Nouăsprezece, ţi-am adus din nou necazuri.

— Aşa să fie, zise Împăratul. Vino, Mahit, aşază-te din nou lângă mine şi să vedem dacă putem ajunge mai departe decât am făcut-o în ultima noastră conversaţie.

Mahit înaintă, trasă de sfori invizibile: dorinţă, care era a ei şi în acelaşi timp a non-ei. Obedienţă faţă de autoritatea imperială. Toate eforturile şi sacrificiile pe care le investise pentru a face posibilă întâlnirea aceasta. Se aşeză şi deveni parte din aura-fortificaţie de date. Un alt fragment de informaţie de pe orbita lui Direcţie Şase. Din apropiere putea să vadă clar vânătăile de pe încheieturile Împăratului, deasupra venelor; pielea lipsită de elasticitate şi vasele sanguine cu pereţii subţiaţi, insultate, probabil, de nenumărate injecţii. Se întrebă ce anume îl ţinea pe Împărat în viaţă.

— Şi eu am venit pentru a vă aduce tot necazuri, zise ea.

— Cu greu m-aş putea aştepta la altceva din partea Staţiei Lsel.

Direcţie Şase îi zâmbi, un zâmbet Lsel, dezvelindu-şi toţi dinţii, iar Mahit nu ştiu ce să facă pe moment cu potopul de sentimente care se revărsă deodată peste ea. Ar fi fost extrem de util să nu fi simţit nimic. Să poată fi un instrument pur politic, nimic altceva decât un instrument care să împiedice Teixcalaan să anexeze Lsel. Atunci ar fi fost foarte uşor să fie rece, şi limpede, şi…

„Vorbeşte, Mahit – dacă nu, o să vorbesc eu.”

Pentru o secundă, Mahit se gândi să procedeze chiar aşa, să-l lase pe Yskandr s-o controleze, să-l lase pe

Yskandr să mai vorbească o dată cu Împăratul lui – după care simţi o oroare repulsivă. *Ieşi naibii din neurologia mea şi din sistemul meu limbic, Yskandr. Eu nu sunt tu renăscut. Noi nu suntem aşa.*

Un şuierat, ca paraziţii statici printr-un fir. Apoi: „Vorbeşte."

— Strălucirea Voastră, începu Mahit, am primit din partea guvernului meu din Lsel informaţii credibile, care descriu o ameninţare gravă la adresa lui Teixcalaan; mai gravă, mă tem s-o spun, decât actualul haos neplăcut din exteriorul acestei încăperi.

— Continuă, spuse Direcţie Şase. Mi-ar putea fi de folos o problemă care să mă distragă, una ceva mai puţin imposibilă decât situaţia mea curentă. Oricât de gravă ar fi.

Mahit continuă. Explică mesajul – la fel cum îi explicase lui Teslă Nouăsprezece, inclusiv manevra politică evidentă. Apoi aşteptă să vadă ce va spune Împăratul.

El tăcu vreme de câteva răsuflări. Staţiala îi putea auzi hârâitul slab din plămâni. După aceea, el o privi pe Teslă Nouăsprezece.

— Şi tu crezi că, de fapt, cel mai recent ambasador al nostru din Lsel este la fel de credibil precum cel dinainte? o întrebă.

De lângă Zegras Trei, în apropierea uşii, Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap.

— Nu aş fi adus-o aici dacă n-aş fi crezut-o. Cred că raportează exact ceea ce i-a spus guvernul ei şi cred că-şi raportează onest preferinţele. Dacă asta s-ar fi întâmplat în oricare alt moment, stăpâne, aş fi sugerat că a venit la noi pentru ajutor; un schimb diplomatic corect, informaţii esenţiale pentru ca Staţia ei să poată continua să nu fie, în mod oficial, un spaţiu teixcalaanli care aparţinea Imperiului.

— Nu este însă un oricare alt moment, rosti Direcţie Şase, revenind la staţială. Mahit Dzmare, te voi întreba ceea ce te-am mai întrebat, în plus cu aprecierea şi recunoştinţa de a fi informat despre acest pericol: vei fi de

acord cu ceea ce a fost de acord predecesorul tău? Să-mi dai ceea ce *Yskandr* mi-ar fi dat, dacă n-ar fi intervenit draga mea prietenă Teslă Nouăsprezece şi forţele aliate ale Ştiinţei şi Judiciarului? Oferă-mi viaţa renăscută şi nu vei mai avea nevoie nici măcar de acest pericol pentru a-ţi proteja interesele în Lsel.

— Asta nu se poate, Direcţie Şase, vorbi Teslă Nouăsprezece şi în glasul ei se putea ghici o suferinţă istovită. Eu vreau ca tu să trăieşti şi să rămâi de-a pururi pe tron; îţi voi duce dorul toate zilele vieţii mele când nu vei mai fi, dar tronul suliţelor solare nu este un experiment medical barbar şi n-ar trebui să fie. Strălucirea Voastră, uită-te la Mahit. Îl are pe Yskandr în ea şi totuşi nu este Yskandr.

Împăratul o sfredeli cu ochii pe Mahit şi staţiala se simţi de parcă s-ar fi înecat. Toată puterea supranaturală pe care-şi imaginase că i-o va evoca un ritual de sânge se afla chiar aici şi nu era altceva decât răspuns reflectat al sistemului limbic, un şiretlic neurologic. Şi totuşi în spatele sternului ei exista un cârlig subţire cât pelicula unui balon de săpun, o durere. Direcţie Şase ridică un braţ – nu-i tremura, iar ambasadoarea avu timp să se minuneze de puterea lui – şi-i cuprinse obrazul în palmă.

Ea îi îngădui lui Yskandr – succesiunea de răspunsuri, continuitatea memoriei şi a reflexiei sale pe emoţiile, pe tiparul care fusese Yskandr – să se rezeme pe palma aceea. Îi îngădui să închidă ochii ei printr-un fluturat de pleoape lent, intens.

Apoi se îndepărtă, îşi îndreptă perfect spinarea, deschise ochii larg şi spuse:

— Strălucirea Voastră, el v-a iubit. Eu v-am întâlnit de trei ori.

În liniştea şocată ce urmă, Mahit continuă:

— În plus, nu am o maşinărie imago pentru Strălucirea Voastră. Şi nu pot – nici chiar într-o situaţie mai bună decât cea prezentă – să vă aduc una la timp pentru a vă păstra memoria înainte ca viaţa să vă ia sfârşit. Îmi pare rău, Direcţie Şase. Răspunsul meu este nu.

Împăratul îşi trecu degetul mare de-a lungul curburii pometului ei.

— În tine există una, zise el, nu-i aşa?

— Dacă aţi dori, răspunse Mahit, înghiţind un nod uriaş înaintea spaimei strălucitoare – el era Împăratul, dacă dorea să-i deschidă craniul, putea face un semn din mână şi una dintre gărzile în cenuşiu ar fi făcut-o chiar aici, pe podea, călăuzindu-se după cicatricea lăsată de operaţia lui Portic Cinci –, m-aţi putea pune pe mine şi pe Yskandr, ba chiar, două versiuni ale lui Yskandr, este complicat, totul este al naibii de complicat, în mintea ta. Sau în mintea oricui ai dori. Dar nu există nicio maşinărie imago, Strălucirea Voastră, care să aducă un individ, şi numai unul, în mintea altcuiva. Nu există niciuna care să poată fi adusă mai repede de două zile, cât ar dura călătoria dus-întors la Lsel.

Direcţie Şase suspină şi-şi coborî braţul. Ea simţi imaginea remanentă a palmei lui ca pe un fier încins pentru însemnarea animalelor, fierbinte-strălucitor, hipersensibil.

— Presupun că asta nu schimbă foarte mult situaţia, spuse el. După moartea predecesorului tău, nu m-am mai bizuit pe speranţa resurecţiei. Nu mă aşteptam ca tu să-mi aduci speranţă. Eu doar… o dorisem.

Făcu un semn cu un deget şi Teslă Nouăsprezece veni şi se lăsă în genunchi lângă el. Împăratul îşi puse o mână pe ceafa ei, iar *ezuazuacat* se împinse uşor în sus, frecându-se de palma aceea.

Mahit se gândise la ea ca fiind o tigroaică enormă, cu gheare şi periculoasă, totuşi… îngenunchease. Căuta mângâierea palmei aceleia.

„Nimic din ceea ce atinge imperiul nu mai rămâne ca înainte”, îi murmură Yskandr.

Sau poate că fusese propria voce, care adoptase un ton pe care ar fi fost mai probabil ca ea să-l creadă.

— Cum merge rebeliunea asta foarte stupidă? o întrebă Împăratul pe Teslă Nouăsprezece.

— Stupid, dar prost pentru toţi: Fulger Unu ucide civili,

Nemţişor Treizeci încearcă să te detroneze printr-o lovitură internă directă – eu cred că el se gândeşte că dacă tu mori, Buclă Opt şi Antidot Opt îl vor elimina de la conducere –, aşa că se foloseşte de Fulger Unu ca pretext pentru a prelua puterea în scopuri preventive cât timp eşti tu în viaţă. Şi o face prin trimiterea de instigatori pe străzi cu însemnele lui ridicole de onoare florală. Am pierdut-o pe Palisandru Doi de la Informaţii, este moartă sau ca şi moartă, iar eu n-am mari speranţe de la Propulsie Nouă de la Război; dacă n-a trecut deja de partea lui Fulger Unu, o poate face oricând dacă va crede că astfel va obţine o poziţie de *ezuazuacat* în guvernul lui…

— N-ai vrea să fii tu ministra de Informaţii, pentru că ştii deja totul?

— …Îmi place titlul meu actual. Aşa cum am spus de foarte multe ori, zise Teslă Nouăsprezece, apoi suspină uşor. Dacă însă ai nevoie acolo de mine, o voi face.

— Nu pentru asta am nevoie de tine, spuse Direcţie Şase.

Mahit nu se simţi deloc mai liniştită, auzind formularea aceea. Şi nici Teslă Nouăsprezece, judecând după expresia ei.

— Unde este Antidot Opt? întrebă Teslă Nouăsprezece. Bineînţeles, dacă îmi poţi spune. Sunt… îngrijorată pentru situaţia lui, stăpâne.

Trebuia să conteze foarte mult unde se găsea clona nouăzeci la sută; la numai zece ani – *El a fost conceput când tu şi Direcţie Şase aţi convenit în final asupra înţelegerii voastre, Yskandr, sau era deja o poliţă de asigurare?* –, el era cel mai probabil să fie primul dintre cei trei co-împăraţi, graţie moştenirii sale genetice, după moartea lui Direcţie Şase. Dacă Direcţie Şase murea înainte ca băiatul să ajungă la majorat.

— Este aici jos, cu noi, zise Direcţie Şase. Tu o să-l protejezi, Teslă Nouăsprezece. Nu-i aşa?

— Bineînţeles. Când nu am acţionat eu pentru binele tău, Strălucirea Voastră?

„Când m-ai omorât pe mine”, şopti Yskandr şi Mahit se

întrebă dacă şi Împăratul gândea la fel.

— Ah, o dată sau de două ori, spuse Direcţie Şase, şi, în loc să tresară ori să se gârbovească, Teslă Nouăsprezece râse.

Brusc, Mahit îşi putu imagina cum fusese probabil prima lor întâlnire: Teslă Nouăsprezece, o tânără comandantă militară, şi Direcţie Şase, tocmai ajuns la înflorirea maximă a puterii sale. Prietenia relaxată ce se legase între ei. Succesele parteneriatului lor.

Apoi Împăratul reveni spre Mahit, iar ea se simţi micuţă şi groaznic de tânără, nici pe departe atât de plăcută de aceşti doi teixcalaanlitzlim pe cât fusese Yskandr. Ea n-ar fi devenit parte din triunghiul acela straniu.

„Eşti sigură? Eu am avut nevoie de un deceniu s-o fac. La tine a trecut abia o săptămână.”

Nu. Nu era sigură. Atât doar că nu era pregătită.

— Aşadar, Mahit Dzmare – dacă tu nu poţi rezolva pentru mine problema fundamentală a bunei guvernări, dacă nu-mi poţi oferi eternitate şi domnie stabilă –, ce-mi poate oferi vestea ta de la Darj Tarats? Ce să fac eu înaintea unei invazii aliene la graniţele imperiului meu din locul ăsta, în subteran, în inima palatului meu, unde mă ascund de moarte şi de detronare?

Lui Mahit i se dădea un test pe nepregătite. Era la fel cum se simţise în prima ei zi aici, ştiind brusc că trebuia să vorbească teixcalaanli, tot timpul, nu doar în gând sau cu prietenii. Ea avea să vorbească teixcalaanli acum. Cunoştea frazările, nuanţările. Avea la îndemână tot trecutul lui Yskandr cu Direcţie Şase – toate conversaţiile pe care le purtaseră ei doi, la masă, în reuniuni legislative şi în pat –, care s-o ghideze. Toate durerile ei – mâna, şoldul, migrena nesfârşită, nesfârşită – dispărură şi ea gândi: Bun. Acum.

— Îl puteţi discredita pe Fulger Unu, zise staţiala. Şi o puteţi promova pe Buclă Opt deasupra lui Nemţişor Treizeci.

— Continuă.

Mahit zbura cu aripile larg deschise.

— Fulger Unu încearcă o uzurpare – o tentativă de a fi aclamat Împărat –, dar a obţinut el victorii? Nu. Încearcă el măcar? Nu, el lasă periferia lui Teixcalaan deschisă înaintea ameninţării aliene. O barbară a trebuit să vă aducă mesajul acesta, ceea ce înseamnă un eşec ruşinos al lui *yaotlek*, care ar fi trebuit *să ştie primul de acest pericol*, dar el s-a pus pe sine şi ambiţia sa orgolioasă deasupra siguranţei Imperiului.

Fu nevoită să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea. În spate putea simţi ochii lui Zegras Trei aţintiţi asupra ei şi-şi dori ca ataşata sa culturală să fie cu ea, îndeajuns de aproape cât s-o ţină de mână.

— Şi… Buclă Opt a avertizat întregul Oraş că războiul de anexare – pe care Nemţişor Treizeci îl susţine, pe care l-a susţinut în public la ultimul concurs de oraţii – are o legalitate îndoielnică, din cauza posibilităţii acestor ameninţări. Ea îşi îndeplineşte rolul de ministră a Judiciarului; Nemţişor Treizeci este demascat pentru că-şi foloseşte poziţia de influenţă asupra Împăratului ca să-l pună în pericol politic.

Făcu o grimasă scurtă.

— Trebuie să recunosc că Strălucirea Voastră va trebui să admită că a fost indus în eroare de *ezuazuacat*.

— Este un preţ mic, rosti Direcţie Şase. Sunt bătrân şi lesne de convins de interese ce-mi sunt străine, nu-i aşa?

„Niciodată lesne, stăpâne”, zise Yskandr şi Mahit fu nevoită să strângă ferm din maxilare pentru a opri cuvintele acelea. Ridică din umeri şi deschise larg braţele. Mai bine să nu spună nimic. Mai bine să susţină cazul Staţiei Lsel în cuvinte teixcalaanli.

Direcţie Şase coborî ochii spre Teslă Nouăsprezece. Un schimb neauzit de cuvinte avu loc între ei. Ea aprobă din cap. Mâna lui i se ridică de pe ceafă şi *ezuazuacat* se sculă în picioare, într-un mod nespus de lin şi de graţios pentru o femeie de vârstă mijlocie, care nu dormise, probabil, de cel puţin o zi şi jumătate.

— Va trebui să-l difuzăm, spuse ea. Pe toate feedurile. Prioritate imperială; mesaj de urgenţă. Şi va trebui să-l

spui tu, Strălucirea Ta – în clipa de faţă nimeni nu va da crezare unui intermediar. Tu îl vei spune, iar ambasadoarea va fi preînregistrată şi intercalată după cum este nevoie.

— Ca întotdeauna, Teslă Nouăsprezece, mă încred în judecata ta.

Zâmbetul lui *ezuazuacat* fu mai degrabă o tresărire. Mahit bănui că ea se gândea la cum de îngăduise să-l lase pe Yskandr să moară şi în acelaşi timp îl condamna pe Direcţie Şase. Avea să fie ca un ghimpe în ea, un stimul permanent. Probabil că lui Direcţie Şase îi plăcea asta, să aibă ceva ce să răsucească…

— Ambasadoareo Dzmare, vorbi Teslă Nouăsprezece, Mahit… vrei să înregistrezi pentru noi declaraţia guvernului tău?

Dacă aşa era planul, atunci aşa să fie.

— Da, zise Mahit, o voi face. Unde trebuie să merg?

— Oh, avem aici tot ce ne trebuie, spuse Direcţie Şase. Mulţi Împăraţi au locuit aici, în adânc, luni la rând. Un recorder holografic nu-i mare lucru.

Făcu un semn din mână către slujitorii lui în uniforme cenuşii, care se puseră în mişcare: unii părăsiră încăperea, alţii se apropiară grijulii de Mahit şi Împărat, care stăteau pe divan.

— Ea arată de parcă ar fi fost târâtă prin răzmeriţe, vorbi unul dintre ei. Sângele de pe ea… cred că ar trebui să-l păstrăm. Se potriveşte gravităţii mesajului pe care vi l-a adus.

— Până şi barbarii pot face sacrificii, declară Direcţie Şase. Toţi ar trebui să ţinem seama de asta.

În timp ce slujitorii o ajutară să se ridice şi o duseră într-o cameră ce arăta identic cu cea de informări imperiale, pe care Mahit o văzuse la newsfeeduri când urmărise anunţarea războiului de anexare de la masa de mic dejun a lui Teslă Nouăsprezece, staţiala se strădui din răsputeri să nu se simtă murdară. Coruptă. Utilizată. Nu izbuti.

Nu izbuti, însă asta n-o opri să-şi spună secretele din nou, acum în faţa înregistratoarelor, pe cât de limpede şi

de convingător era în stare.

Împăratul şi Teslă Nouăsprezece purtară o discuţie scurtă şi vehementă cu privire la locul de unde să difuzeze mesajul; *ezuazuacat* dorea ca toţi să rămână ascunşi în subteran, dar Direcţie Şase o aşteptă să termine, o lăsă să spună tot felul de lucruri măgulitoare despre binele şi fragilitatea lui, apoi anunţă că el era, totuşi, Împăratul Întregului Teixcalaan şi va face anunţul acela, fără teamă, din templul Soarelui din vârful Palatului-Nord, iar ea avea să-l însoţească şi să-i stea mereu alături. Nu te puteai pune cu el. Mahit îi percepea greutatea autorităţii, chiar şi diminuată şi sub ameninţare – umbra lungă a celor *optzeci de ani de pace* ai săi se extindea pentru a modela până şi momentul acesta.

După ce discuţia luă sfârşit, urmă obişnuitul haos administrativ de orchestrare a unei apariţii publice complexe, ce nu fusese anunţată – douăzeci de minute în care slujitori imperiali vorbiră rapid şi scurt între ei şi expediară mesaje. Împăratul şi Teslă Nouăsprezece dispărură cu o escortă înarmată până în dinţi. Mahit îl zări pe copil, Antidot Opt, care era dus în haosul acelei escorte şi se întrebă de câte ori fusese el mutat în mod similar: relocat în funcţie de toanele unui sau altui moment politic. Acesta o privi când trecu – un băieţaş micuţ, slăbuţ, atent, cu spinarea dreaptă. Mahit îşi aminti de păsările din Palat-Pământ. *Nici măcar nu trebuie să te atingă*, spusese atunci Antidot Opt. Vorbise despre păsări – aşa crezuse ea, atunci –, dar era adevărat. Ei nu-l atingeau. Îl mutau fără să-l atingă măcar cu vârful unui deget.

Ambasadoarea fusese dusă în altă încăpere, mai mică, privată – ticsită cu infofişe şi cărţi tipărite, cu ecranele încă acoperite de holoproiecţii pe jumătate şterse. O cameră de lucru. În mijloc era o sofa şi Mahit se aşeză pe ea. Cineva îi aduse un prosop cald şi umed cu care să-şi şteargă sângele şi praful de pe faţă; altcineva o aduse pe Zegras Trei, care ţinea confuză o cană mare cu ceai, iar ele două sfârşiră prin a sta una lângă alta pe sofa, privind

vârtejul de activitate din jur. Mahit se simţea plutind în derivă, complet retezată de lume. Toate cordoanele de siguranţă îi dispăruseră. Până şi Yskandr era o prezenţă tăcută, mocnită în mintea ei.

Jumătate din peretele din faţa lor era ocupată cu o holoproiecţie imensă, singura încă activă. Începuse să transmită drapelul şi stema imperială, peste care era suprapusă o numărătoare inversă – patruzeci şi opt de minute până ce Împăratul avea să se adreseze poporului său. Când mai rămăseseră treizeci şi şapte de minute, toţi slujitorii dispărură, cu excepţia unei gărzi rămase la uşă – maşina uriaşă a activităţii imperiale decola ca să aterizeze altundeva. Mahit îşi jucase rolul. Îşi destăinuise secretele. Acum nu mai putea face nimic, decât să aştepte.

Zegras Trei îşi puse cana de ceai, goală, pe podea. Treizeci şi cinci de minute. Tăcerea era moale precum catifeaua. Mahit n-o mai putea suporta.

— Ce crezi că fac? întrebă, doar pentru a auzi şi alte sunete decât propria respiraţie sau pe a lui Zegras Trei, mai uşoară şi mai rapidă.

Asekreta înghiţi un nod şi apăsă cu două degete între sprâncene, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăvilească lacrimile.

— Ah, cred că o caută pe Buclă Opt, răspunse şi vocea nu-i era deloc fermă; Mahit se întoarse şi o privi realmente îngrijorată. Pentru impactul vizual al autorităţii imperiale, ei toţi stând laolaltă…

— Te simţi bine?

— Rahat, nu, nu mă simt bine, dar sperasem să nu observi.

Erau singure. Garda păzea uşa, cu privirea aţintită în altă parte, o prezenţă tăcută şi nemişcată. Ele erau suspendate în afara timpului, în afara fluxului evenimentelor, care înainta inexorabil. Mahit întinse mâna – oribil de conştientă că gestul nu era al ei, nu era nici chiar al lui Yskandr, ci aparţinea Împăratului… şi cuprinse în palmă obrazul lui Zegras Trei.

— Observ, spuse ea.

Nu fu o surpriză când Zegras Trei izbucni în plâns, dar fu groaznic; Mahit se simţea vinovată, ca şi cum ea ar fi cauzat dezintegrarea aceea măruntă. Ca şi cum ea ar fi ciocănit prea tare coaja unui ou, care se spărsese, iar acum fragmentele erau ţinute laolaltă doar prin membrana interioară.

— Hei, zise staţiala, hei, e-n re…

Nu era în regulă, dar nu avea s-o spună. În loc de aşa ceva, acţionând instinctiv şi împinsă de un val de grijă, o senzaţie de parcă nervul vag îi fusese atins de o mână expertă şi acum vibra, se întinse şi o trase pe Zegras Trei în braţele ei. *Asekreta* nu opuse nici cea mai mică rezistenţă; greutatea ei neînsemnată se rezemă de umărul lui Mahit şi faţa i se apăsă în clavicula staţialei. Lacrimi fierbinţi îi udară cămaşa.

Mahit o mângâie cu blândeţe pe părul ce rămăsese desfăcut din coada lui obişnuită. Lumea se rotea mereu, şi mereu, şi mereu – numărătoarea inversă ajunsese la treizeci şi două de minute –, iar ea nu putea percepe adâncimile agonizatoare ale felului în care se simţea totul pentru Zegras Trei, care păruse gata să izbucnească în lacrimi la simpla menţionare a războiului civil, demult în apartamentul lui Azalee Doisprezece.

— Crezusem că mă simt bine, mormăi Zegras Trei înăbuşit, dar îmi revine întruna în minte sângele ăla. Futu-i! Deja îmi lipseşte mult Petală. Au trecut trei ore şi-mi lipseşte enorm. Şi a fost un mod atât de idiot de a muri…

Ah. Nu era vorba de războiul civil, ci de altceva, mult mai profund, mult mai imediat. Mahit o cuprinse în braţe şi Zegras Trei scoase un sunet jalnic, ca un sughiţ.

— Asta-i… lumea întreagă se transformă, iar eu bocesc după prietenul meu, zise ea. Ce mai poetesă…

— Când se va termina totul, spuse Mahit, îi vei scrie lui Azalee Doisprezece un panegiric pe care oamenii îl vor cânta pe străzi; el va fi o sinecdocă pentru toată suferinţa asta inutilă a lui Teixcalaan de acum. Nimeni nu-l va da uitării vreodată şi va fi numai meritul tău şi… oh, îmi pare atât de rău, asta-i numai vina mea…

Avea să plângă şi ea, dar cu ce ar fi ajutat asta pe cineva – două femei care plângeau pe o sofa în subteran?

Zegras Trei îşi ridică fruntea de pe Mahit şi o privi, cu chipul înroşit de plâns şi mânjit de lacrimi. Urmă o pauză scurtă, încordată. Ambasadoarea ar fi jurat că-şi putea auzi vuietul sângelui în propriile capilare. Ele două respirau în acelaşi ritm.

Când Zegras Trei o sărută, Mahit se deschise pentru ea ca şi cum ar fi fost o floare de lotus ce plutea într-o grădină a Oraşului în zori – lent, inexorabil, de parcă aşteptase mult, mult timp în noapte. Gura lui Zegras Trei era fierbinte; buzele îi erau pline şi moi. O mână i se ridică şi poposi în părul scurt al staţialei, strângându-l aproape îndeajuns cât să doară. Mahit constată că mâinile ei se opriseră pe omoplaţii lui *asekreta* – îi simţea ascuţiţi sub palme – şi o trase mai aproape, pe jumătate în poala ei, fără să întrerupă sărutarea.

Era o idee groaznică. Era minunat. Era lucrul cel mai bun care i se întâmplase după multe ore… după multe zile. Zegras Trei o săruta ca şi cum studiase meticulos şi detaliat actul, iar Mahit se simţi fericită pentru asta, fericită că o făcuse, fericită pentru distragerea care i-o asigura de la orice altceva.

Se despărţiră. Ochii lui *asekreta*, la doar câţiva centimetri de ochii ei, erau foarte largi, foarte negri şi înroşiţi la colţuri, de la plâns.

— Petală a avut mereu dreptate în privinţa mea, zise ea. (Mahit îi aranjă o şuviţă de păr rătăcită în dosul urechii şi o lăsă să vorbească.) Îmi plac într-adevăr alienii. Barbarii. Orice este nou, orice este diferit. Dar în acelaşi timp… dacă te-aş fi întâlnit la Curte, Mahit, dacă tu ai fi fost una dintre noi, aş fi dorit la fel de mult să fac acelaşi lucru.

Ceea ce spunea era minunat, un balsam şi o liniştire, dar în acelaşi timp era oribil: *Dacă tu ai fi fost una dintre noi, te-aş fi dorit la fel de mult*, iar staţiala îşi dori simultan să exploreze din nou gura lui Zegras Trei şi s-o îmbrâncească din poala ei. Ea *nu era* teixcalaanli, ea era… abia dacă mai ştia ce era, decât doar că nu era teixcalaanli şi n-ar fi fost,

indiferent cât de multe *asekreta* drăguţe i s-ar fi cuibărit în braţe, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, dorind să fie mângâiate. Dorind să fie îmbrăţişate după ce sacrificaseră aproape tot ceea ce erau ele de dragul lui Mahit.

— Mă bucur pentru asta, izbuti ea să spună, pentru că era adevărat, pentru că fusese dulce. Vino aici, lasă-mă – lasă-mă.

Mâinile ei în părul lui Zegras Trei, pe canalul îngust al spinării salǎ. Ţinând-o în braţe.

Nu se mai sărutară, ci doar respirară la unison, până când ecranul holoproiector piui – cincisprezece minute – şi se schimbă, începând să arate imagini aeriene din Oraş, văzute de la marea înălţime a templului Soarelui din vârful Palatului-Nord. Ochii Împăratului, care se deschideau.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

„revoltele Oraşului mărşăluind
o mie de puncte stelare
eliberate, vom rosti viziuni
neeclipsate
eu sunt o suliţă în mâinile soarelui…”

***Cântec de protest din Oraş*, anonim (poate fi atribuit patricienei clasa întâi Zegras Trei)**

Întreaga dimensiune a puterii teixcalaanli, chiar redusă, chiar ameninţată dintr-o mulţime de direcţii, era un asalt strivitor de simbolism. Mahit o simţi în trei feluri: în primul rând, simţi propria preţuire plină de dor, născută dintr-o copilărie în care fusese pe jumătate îndrăgostită de povestea Teixcalaan, de Teixcalaan, imperiul poeţilor, fiara atotconsumatoare şi atotcântătoare din grădina fanteziilor ei; în al doilea rând, simţi ecoul lui Yskandr-dublat, două versiuni care veniseră să trăiască aici şi se transformaseră în oameni care puteau trăi aici, se puteau mişca în graiul acesta şi puteau vorbi şi vedea numai Teixcalaan, dar în acelaşi timp puteau să-şi reamintească Lsel ca pe un cămin îndepărtat şi iubit; şi în cele din urmă, simţi inspiraţiile repezi şi tremurul întregului corp ale femeii teixcalaanli pe care Mahit o ţinu în braţe, în vreme ce amândouă priviră spectacolul ce era menit să dezamorseze insurecţia.

Începu cu vederea Oraşului din perspectiva Împăratului, panorama aceea mişcătoare – transformată lent, peste care se suprapuneau flori, suliţe şi strălucirea aurie de petale solare a sigiliului imperial, drapelele imperiale – nu stindardul de bătălie, ci cel de pace, aflat în spatele tronului suliţelor solare. Se auzea muzică. Nu era marţială – era veche, un cântec popular, instrumente cu coarde şi murmurul unui flaut ca un glas de femeie.

— Ce-i asta? întrebă Mahit, iar Zegras Trei se îndreptă puţin de spate.

Braţul ei cuprindea mijlocul staţialei.

— Este… este linia melodică a unui cântec din epoca Împăratului Potop Nouă, chiar înainte ca noi să ieşim din sistemul solar – este foarte vechi. Toţi îl ştiu. Este… rahat, sunt atât de pricepuţi cu propaganda, încât mă face nostalgică, şi speriată, şi curajoasă, deşi în acelaşi timp ştiu exact ce intenţii au şi cum procedează.

Imaginile holoproiecţiei se transformară în interiorul unui templu al Soarelui – mult mai mare şi mai împodobit decât văzuse Mahit vreodată, în holograme sau imagini din infofişe: sala centrală de forma unui recipient evazat, deschis în vârf şi încununat cu o lentilă care împrăştia raze strălucitoare de lumină în jurul platformei centrale şi al altarului ei, pe care se situa un vas din bronz. Toată sala era ca o piatră preţioasă, multifaţetată, sclipitoare şi limpede: auriu translucid, roşu-rubiniu. Muzica se opri, iar Direcţie Şase stătea chiar în faţa altarului. Cei de la machiaj făcuseră o treabă excepţională: arăta aproape sănătos. Aproape, cu excepţia proeminenţelor şocante ale pomeţilor. Buclă Opt nu se zărea nicăieri, dar la stânga lui se afla Teslă Nouăsprezece, superbă, îmbrăcată în alb ca osul – dar era acelaşi taior alb ca osul pe care-l purtase când plecaseră, cel pătat pe mânecă de sângele lui Agat Cinci. O *ezuazuacat* însângerată în timpul serviciului. La dreapta Împăratului stătea clona lui nouăzeci la sută, Antidot Opt. Umerii micuţi ai băiatului erau foarte drepţi; avea pomeţii înalţi ai lui Direcţie Şase, dar cu rotunjimile sănătoase ale cărnii de copil.

Împăratul, succesorul şi consiliera: toţi în inima puterii. Ca imagine, era liniştitoare. Ca început al unui mesaj către tot Teixcalaan, era înspăimântătoare: adunarea lor în felul acela sublinia seriozitatea, necesitatea anunţării mesajului. Templul acela al Soarelui se afla chiar în vârful Palatului-Nord.

„Pe orbită sunt chiar acum nave ale Flotei”, îi murmură Yskandr. Ceea ce însemna că dacă Fulger Unu ar fi vrut, ar fi putut să dezintegreze templul şi pe Împărat printr-o singură comandă.

Toţi teixcalaanlitzlim ar fi ştiut asta, de asemenea.

Direcţie Şase îşi uni vârfurile degetelor de la ambele mâini şi se plecă deasupra lor, salutându-i pe toţi cei care priveau. Nu zâmbea: era prea serios ca să zâmbească. Videocamera stătea chiar lângă gura lui, ca o mângâiere, aşteptând cuvintele. Când el vorbi, fu o uşurare, un oftat de tensiune destinsă, până ce cuvintele începură să capete sens: *Prin măreaţa noastră lucrare şi cu grija prevăzătoare a civilizaţiilor, tăind uscături unde a fost necesar, încurajând înflorirea societăţii unde aceasta a fost cea mai minunată, noi am ţinut laolaltă acest imperiu, cu mâinile mele călăuzind toate mâinile voastre – dar acum, în acest moment de fragilitate, când muguri noi tremură în pragul îmbobocirii sub lumina stelelor, noi toţi suntem primejduiţi. Unii dintre voi cunosc primejdia aceasta în adâncurile inimilor; unii dintre voi au simţit-o în trupurile voastre, în tropăiturile soldaţilor, în daunele abătute asupra Oraşului nostru, inima civilizaţiei noastre, daune pricinuite de către propriile noastre membre…*

Mahit simţi că inima i se căţărase atât de sus în gâtlej, încât aproape că îi atingea limba; ea însăşi era doar o pulsaţie. Acesta nu era discursul la care se aşteptase. Îşi imaginase un moment de liniştire, urmat de folosirea rapidă a declaraţiei ei pentru a dovedi existenţa reală a primejdiei şi a faptului că aceasta sosea din exterior, că forţe aliene se adunau la periferia spaţiului teixcalaanli – nu la această construcţie retorică alcătuită cu multă grijă, care aborda reînnoirea ca temă, o temă periculoasă pentru un împărat ameninţat atât de militarii, cât şi de birocraţii săi.

— Ce face? murmură ea.

— Uită-te, răspunse Zegras Trei. Uită-te şi aşteaptă un minut. Cred că ştiu şi nu vreau să am dreptate.

— Nu vrei…

— Taci, Mahit!

Ea tăcu. Împăratul continuă să vorbească – ceru calm şi reflectare. *Înaintea zorilor e mereu o clipă de tăcere, când putem vedea apropierea atât a ameninţării îndepărtate, cât şi a căldurii promise,* zise el. Alături, expresia lui Teslă

Nouăsprezece se schimbase din neutralitate egală în ceva ce Mahit recunoscu ca fiind începutul înspăimântării – resemnare –, apoi revenirea împietririi autocontrolate. Ceva era în neregulă şi *ezuazuacat* observase. *Ceva se întâmpla*, dar Mahit nu înţelegea.

Direcţie Şase vorbea despre Lsel, acum – oprindu-se succint asupra ei, *o staţie minieră aflată la periferia spaţiului teixcalaanli, un ochi îndepărtat ce ne anunţă primejdia observată*. Apoi imaginea lui Mahit, suprapusă cadrului cu Teslă Nouăsprezece, Direcţie Şase şi Antidot Opt: Mahit Dzmare, arătând foarte barbară, înaltă, cu fruntea lată şi chipul prelung, cu nas mare şi acvilin, explicând invazia ce se apropia dintr-o încăpere de informări imperiale. Părea epuizată. Părea onestă.

„Te-ai descurcat foarte bine”, şopti Yskandr. „Aproape nimeni, din nicio tabără, nu te-ar condamna într-un tribunal. Nu te-ai abătut nicio clipă de la linia de mijloc.”

Faţa Împăratului se afla înapoia feţei lui Mahit; când buzele ei se mişcau, pe hologramă, gura Împăratului rămânea o prezenţă constantă şi nemişcată, ca şi cum i-ar fi dirijat spusele prin simpla putere a voinţei.

Toată imaginea – ei toţi, întregul templu al Soarelui – fu înlocuită cu o hartă familiară: spaţiul teixcalaanli, o imensă hartă stelară. Când Mahit o văzuse ultima dată fusese desfăşurată pentru a arăta direcţiile războiului de anexare, care avea să revendice Lsel şi totul din jurul staţiei. Acum, vectorii aceia erau spălăciţi şi, sub ochii ei, pe hartă se aprinseră coordonatele pe care i le trimisese Darj Tarats: locurile unde pericolul era cel mai mare, unde alienii fuseseră zăriţi în navele lor, ticsite de armament. Stele inversate pe harta aceea: strălucitoare pentru un moment şi apoi lăţind un roşu-întunecat, ameninţător, ca o băltoacă de sânge.

Mahit se gândi la Azalee Doisprezece şi încă se gândea la el în timp ce harta dispăru. Pentru câteva secunde, pierdută în amintiri şi conotaţii, ea nu înţelese ce vedea în templul Soarelui.

Împăratul ţinea în mână o lamă fără teacă, un cuţit făcut

din ceva negru, strălucitor, gri translucid acolo unde tăişul era cel mai ascuţit. Îşi lepădase roba, care i se adunase în jurul gleznelor. Toate oasele îi erau vizibile, chiar şi prin pantalonii şi cămaşa subţire pe care o purta: toate scofâlcirile cauzate de boală erau dezgolite pentru obiectivele videocamerelor. Antidot Opt îşi lipise muchia palmei de gură, în gestul de spaimă al unui copil – Teslă Nouăsprezece spunea ceva, Mahit înţelese doar sfârşitul, un firicel de stăpâne, eu… nu…

Direcţie Şase vorbi: *Teixcalaan are nevoie de o mână fermă şi netremurătoare – o mână binecuvântată de stele, o limbă pregătită, un pumn care înmănunchează razele soarelui. În faţa celor ce vom suferi – eu, care v-am slujit din clipa când am ştiut ce înseamnă a sluji –, eu sfinţesc templul acesta şi războiul care va veni.*

— Chiar o face, rosti Zegras Trei, cu glas prea real, prea sonor şi prea imediat pe sofa, lângă Mahit. Niciun împărat n-a făcut-o… de secole…

Numesc ca succesor imediat al meu şi executor al acestui război de autoconservare pe ezuazuacat *Teslă Nouăsprezece*, spuse Direcţie Şase, *în sinecură pentru copilul geneticii mele, Antidot Opt, până la ajungerea sa la majorat*.

Mahit avu timp să gândească, *Ce am pus eu în mişcare* şi să simtă năvala unui spasm uriaş de durere: al ei, al lui Zegras Trei, *al lui Yskandr…*

Împăratul făcu doi paşi înapoi, în centrul altarului ridicat. *Cu sângele meu mă sacrific pentru voi*, rosti el – transmis, imposibil de oprit, către toţi teixcalaanlitzlim din toate provinciile, de pe toate planetele din spaţiul teixcalaanli. *Eliberat, sunt o suliţă în mâinile soarelui*.

Cuvintele ei. Ale lui Mahit şi ale lui Zegras Trei, poezia pe care o folosiseră ele ca momeală ca să se elibereze – poezia care era cântată pe străzi…

Direcţie Şase înălţă cuţitul, soarele sclipi prin el – şi-l coborî. Două tăieturi iuţi, sus pe interiorul coapselor: arterele femurale transformate în fântâni arteziene roşii. Atâta sânge… Şi, cumva, în mijlocul jeturilor acelea, alte

două tăieturi: de la încheietură la cot, şi din nou în cealaltă parte.

Cuţitul zăngăni pe podeaua metalică a templului Soarelui.

Agonia lui nu dură mult.

În tăcerea de după aceea, Mahit îşi dădu seama că strânsese cu atâta putere palma lui Zegras Trei, încât îşi înfipsese unghiile în carnea ei. Unicul sunet din univers părea să fie al răsuflărilor lor îngemănate. În mintea ei, Yskandr era un vid vast şi pustiu, golit de triumf şi durere. Îşi întoarse privirea de la el. Nu privea spre absolut nimic.

Pe ecran: Teslă Nouăsprezece, stropită în roşu, cu costumul de nerecunoscut sub pete, ridicase cuţitul.

Împărăteasa Teixcalaan vă salută, rosti ea. Chipul îi era ud. Sânge. Lacrimi. Ud, încruntat şi decis. *Fiţi calmi. Ordinea este o floare ce îmboboceşte în zori, iar zorii se crapă acum.*

★★★

Pentru puţin timp fu linişte, după care urmă genul aşteptat de haos; toate gărzile imperiale în uniforme cenuşii încercau să înţeleagă ce să facă. Unde să meargă? Cum să ajungă la noua lor Împărăteasă ca după aceea s-o transporte într-un loc sigur, ţinând seama de faptul că pe orbita joasă încă mai exista o navă stelară conducătoare de legiuni, cu tot armamentul aţintit asupra Oraşului? Mahit şi Zegras Trei stătură neclintite în mijlocul confuziei – nimeni nu era prea interesat de ele. Nu făceau nimic. Nu păreau să reprezinte o ameninţare imediată pentru cineva.

— A tras-o pe sfoară, rosti Zegras Trei gânditoare. Ea n-a ştiut nimic, decât după ce a ajuns acolo sus, lângă el. Strălucirea Ei. Sclipirea Tăişului Unui Pumnal. Cred că va corespunde.

Cumva, ele inversaseră poziţiile emoţionale. Mahit nu se putu opri din plâns mult timp; chiar dacă nu era pe de-a întregul propriul răspuns endocrin, corpul ei decisese să se dizolve în greutatea suferinţei. Yskandr nu dispăruse – ea nu credea că va mai simţi vreodată disonanţa unui spaţiu gol şi blanc –, dar ambele lui versiuni erau peisaje sumbre,

degerate şi ofilite, încăperi fără aer, iar ambasadoarea continuă să plângă, chiar şi când dorea să vorbească.

Îşi şterse nasul cu podul palmei.

— Bineînţeles că va corespunde, reuşi ea să zică. Titlul se va curba în jurul ei, iar ea se va curba de asemenea în jurul său şi totul va fi… o poveste. Strălucirea Ei, Sclipirea Tăişului Unui Pumnal. Ca şi cum nici n-ar fi trebuit vreodată să fie altfel.

Asta păru s-o liniştească pe *asekreta*. Mahit se simţea însă neliniştită, furioasă, deschisă cu forţa şi golită: îşi reamintea întruna cât de mult sânge cursese, cum spusese Direcţie Şase *eliberat, sunt o suliţă în mâinile soarelui*, de parcă ea scrisese versul acela pentru el.

Pentru el, nu pentru ea sau pentru Lsel.

Nimic atins de Imperiu nu mai rămâne curat, gândi ea şi încercă să-şi imagineze că Yskandr spunea asta, deşi nu era deloc Yskandr.

În treizeci şi şase de ore, insurecţia luă sfârşit.

Mahit privi majoritatea evenimentelor pe newsfeedul Ministerului Informaţiilor al lui Zegras Trei, întinsă în fostul pat al lui Yskandr din apartamentul ei de ambasadoare, cu norcârligul *asekreta* peste ochi, ca o cunună permanent fixată. Ridicarea din pat părea atât dificilă, cât şi inutilă.

Soldaţii lui Fulger Unu se dovediră a fi mai puţin dispuşi să măcelărească teixcalaanlitzlim ce mărşăluiau şi cântau decât bănuia Mahit că sperase *yaotlek*. Pe de altă parte, el se aşteptase ca oponentul lui să fie Direcţie Şase – bătrân, slăbit, ale cărui victorii militare erau simple umbre ale trecutului, chinuit de succesiunea incertă. Nu se aşteptase la o împărătească nou-încoronată, sanctificată printr-un sacrificiu de sânge desprins parcă din epopeile străvechi. Teslă Nouăsprezece nu era de nici măcar o zi pe tron, când *yaotlek* îşi rechemă soldaţii sub pretextul că *protecţia oferită de ei Oraşului nu mai era necesară* şi apăru la un program de ştiri *alături* de Teslă Nouăsprezece, pentru a se lăsa în genunchi, a-şi pune mâinile între palmele ei şi a-i

jura credinţa.

Nu se menţionă nimic despre războiul de cucerire.

— Deci Staţia e salvată, se adresă Mahit tavanului.

Tabloul ţipător şi frumos al lui Yskandr, reprezentând spaţiul Lsel văzut din Teixcalaan, fu singurul care o auzi şi ea îi putea considera tăcerea ca pe o zeflemea.

Yskandr însuşi era doar un murmur. „Te-ai descurcat mai bine decât mine. Asta spune ceva pentru supravieţuirea descendenţei noastre imago."

Mahit îl ignoră. Când îi acorda prea multă atenţie, avea accese de plâns, hohotind, inconsolabilă, mereu şi mereu, până se epuiza fizic. Asta o înfuria; nu era nici măcar durerea ei. Deocamdată nu ştia care era suferinţa ei.

În noaptea aceea îl visă pe Direcţie Şase, care recita poezia ei, rostea gândurile ei, şi-şi spuse că poate se va apropia de cunoaşterea acelei suferinţe.

Staţiala bănuia că, dacă ar fi fost acasă, în Lsel, terapeuţii de integrare ar fi avut momentul de vârf al carierei lor, cu ea şi cu Yskandr. Ar fi publicat lucrări ştiinţifice de renume. Până a doua zi de dimineaţă, chiar şi Yskandr găsi asta amuzant – pâlpâiri luminoase prin nervii ei, chiar niţică energie. Mahit se sculă din pat. Mâncă tăiţei cu ulei chili şi un cub de proteină care avea aproape gustul cuburilor de proteină din Lsel, dar probabil că era obţinut din vreo plantă. Apoi se întinse iarăşi în pat, vlăguită de efortul acela redus, şi se uită la newsfeeduri.

Lămâie Doi şi ceilalţi activişti antiimperialistă nu dăduseră prea multe semne. Niciun atentat cu bombe în restaurante. Niciun protest. Mahit bănui că reveniseră în clandestinitate, inactivi deocamdată şi se întrebă – în felul în care s-ar întreba cineva care contemplă imposibilitatea ridicării unui bolovan enorm pentru a vedea ce a crescut dedesubt – ce va face Portic Cinci cu rămăşiţele maşinăriei ei imago stricate.

Încheierea rolului jucat de Nemţişor Treizeci în insurecţie dură ceva mai mult – se instaură o detentă aproximativă, o succesiune de ştiri mărunte în newsfeeduri anunţară numirea unui nou ministru al Informaţiilor – un

individid de care Mahit nu auzise niciodată – şi atribuirea unui post de consilier în Comerţ lui Nemţişor Treizeci.

Nu unul dintre *ezuazuacatlim* ai Strălucirii Sale Teslă Nouăsprezece. Dar nici îndepărtarea completă din guvern.

Nu era problema lui Mahit.

Ea dorea să fie, iar asta făcea parte din problemă. Era foarte dificil să uite totul, să aibă încredere că toţi, de peste tot, aveau să-şi facă de fapt treaba. Că exista o siguranţă.

Se întrebă ce simţea Teslă Nouăsprezece în legătură cu toată situaţia. Bănuia că avea aceleaşi impresii ca înainte.

În a treia zi după moartea lui Direcţie Şase, după ce Mahit primise un stick infofişă frumos, alb ca osul – făcut din vreun animal – şi pecetluit cu sigiliul imperial, care o invita pe ea, ca principală reprezentantă a guvernului său, să participe la funeralii şi încoronare. Staţiala decise că minimumul absolut pe care-l putea face era să răspundă la corespondenţă, care era de acum veche de trei luni şi două săptămâni. Bolul era plin ochi, stick-uri de toate culorile posibile, de la plasticul utilitar cenuşiu, la osul-auriu solid al lui Teslă Nouăsprezece şi…

Şi ea sosise aici pentru a sluji Staţia Lsel şi pe oamenii săi care veniseră să trăiască în Teixcalaan. Care tocmai trecuseră printr-o insurecţie şi o schimbare de împăraţi şi care doreau probabil ca permisele să le fie autorizate şi ca vizele să le fie aprobate.

Îi expedie lui Zegras Trei un mesaj pe unul dintre stick-urile utilitare, cenuşii: *Ţi-ai lăsat norcârligul aici. De asemenea, mi-ar fi util un ajutor pentru rezolvarea corespondenţei*. De fapt, nu avea nevoie de niciun fel de ajutor – Yskandr ştia cum să facă totul, iar Mahit ştia asta –, dar ele nu mai vorbiseră. De atunci.

După patru ore, Zegras Trei apăru odată cu razele soarelui ce intrau pieziş pe ferestre, arătând evanescent de slabă şi palid-cenuşie la tâmple şi în jurul ochilor, dar la fel de impecabilă pe cât fusese când o aşteptase pe Mahit la ieşirea din schiful-sămânţă: costumul călcat şi scrobit, cu

flăcări portocalii suind pe mâneci. Ministerul Informaţiilor, din nou, nedizgraţiată.

— …Bună, zise ea.

— Bună, spuse Mahit şi brusc nu-şi aminti decât cum o simţise pe *asekreta* în braţe şi bănui că se înroşise ca focul…Mulţumesc că ai venit.

Aerul dintre ele părea fragil; ba încă şi mai mult după ce Zegras Trei se aşeză lângă ea, ridică din umeri şi în mod clar nu ştiu ce să spună.

Ele se descurcaseră mai bine cu poezia. Se descurcaseră mai bine cu politica. La naiba, se descurcaseră mai bine cu sărutatul, care fusese un act nebunesc de căutare a liniştirii reciproce. Mahit dori s-o facă din nou; dori, apoi se răzgândi imediat. Atunci urmăriseră apusul unei domnii imperiale. Acum erau numai ele două şi valul lent al urmărilor, care începea să se propage, iar Mahit nu-şi putea imagina cum să înceapă aşa ceva.

— Am fost pe jumătate convinsă că te-ai autoinstalat ca ministra Informaţiilor, zise ea delicat, suficient de delicat încât să poată fi o glumă, şi că nu mai ai timp pentru mine.

O parte din încordare parcă dispăru, iar asta se vedea limpede din felul în care Zegras Trei îşi ţinea de acum umerii.

— De fapt, spuse ea, Strălucirea Sa mi-a oferit postul de Subsecretară Doi a ministrului, dar am decis să rămân ataşata ta culturală, dacă vrei.

Mahit căzu pe gânduri – se gândi în timp ce apucase mâna lui Zegras Trei şi-şi împleti degetele cu ale ei, spunând mulţumesc cu toate particulele onorifice pe care şi le putea aminti adăugate la sfârşit, astfel că deveni îngrozitor de sinceră, dar şi enorm de comică, în acelaşi timp. Se gândi cum ar fi fost să lucreze cu Zegras Trei, aici, în apartamentul acesta, care fusese al lui Yskandr, şi să-şi găsească drumul spre a fi… ce? Ceva ce Teslă Nouăsprezece, Strălucirea Sa de pe tronul suliţelor solare, ar fi putut avea nevoie? (Acela putea fi un început, cu Zegras Trei, de asemenea.)

„Eu am trăit douăzeci de ani înainte să mă omoare”, zise

Yskandr. „Tu s-ar putea să trăieşti mai mult.”

Era posibil, da. Apoi şi-o aminti pe Zegras Trei spunând *Dacă tu ai fi fost una dintre noi, te-aş fi dorit la fel de mult* şi simţi un ecou al furiei acelea cuprinzătoare – ea *nu avea* să fie teixcalaanli, chiar dacă ar fi rămas, chiar dacă ar fi făcut tot ce făcuse Yskandr. N-ar fi fost o creatură care să se poată juca, aşa cum se juca *asekreta*, cu limbajul şi cu poezia la un concurs de oraţii. Şi n-ar fi încetat niciodată să ştie asta.

— Cred, rosti Mahit cu glas tare, imediat ce Zegras Trei se oprise din râs şi o lăsase pe staţială să-i atingă obrazul, foarte uşor şi doar o singură dată, că ar trebui să fii Subsecretară Doi a ministrului pentru Informaţii. Eşti prea interesantă pentru jobul ăsta. Ar trebui să faci ceea ce plănuiai să faci atunci când ai pus mâna pe job, adică să mă foloseşti ca pe o treaptă spre *ambiţie orgolioasă*. Şi să redevii poetesă.

— Şi tu ce vei face fără mine? întrebă Zegras Trei.

Nu protestă mai mult de atât.

— O să găsesc eu ceva de făcut, răspunse Mahit.

URMĂRI

Se dovedi că unii se puteau ghiftui cu o abundenţă de frumuseţe, mai ales dacă frumuseţea respectivă era animată de durere colectivă şi xenofilie profundă; Mahit îşi aminti încoronarea Împărătesei Teslă Nouăsprezece, Cea care Sclipeşte ca Tăişul unui Pumnal, Strălucirea Sa, Stăpână a Întregului Teixcalaan, în mare parte ca pe o succesiune de instantanee copleşitoare. Alaiul ce şerpuia prin Oraş, reflectat şi transmis pe toate ecranele. O sută de mii de Însoriţi defilând, îngenunchind la picioarele în papuci albi ai Împărătesei, ridicându-se şi mărşăluind mai departe. Algoritmul fusese reajustat sau doar o acceptase pe Teslă Nouăsprezece drept conducătoare legitimă a Imperiului. Oraşul în sine luminat auriu şi roşu şi un purpuriu intens, bogat, îmbobocind, înflorind. Înhumarea corpului exsanguinat al lui Direcţie Şase, îngropat în pământ pentru a putrezi. Pletora de poeme encomiastice; poeţi noi la toate colţurile. Adunarea soldaţilor, teixcalaanlitzlim tineri care se înrolaseră voluntari pentru apropiatul război împotriva alienilor, din nou, şi din nou, şi din nou. Cântând, uneori în timp ce defilau.

Apăruseră două cântece noi cu versul *Sunt o suliţă în mâinile soarelui*. Unul era elegiac, minunat şi un cor îl intonă în clipa în care marea coroană imperială fu aşezată pe capul lui Teslă Nouăsprezece. Celălalt era vulgar, obscen şi se baza pe un calambur în teixcalaanli pe care Mahit l-ar fi înţeles şi dacă ar fi studiat limbajul doar un an: oricine putea înţelege că *suliţă* putea fi interpretat în numeroase feluri.

Mahit învăţă cântecul acela. Ar fi fost greu să n-o facă.

Nemişcarea chipului lui Teslă Nouăsprezece, chiar şi în timpul înhumării sau când coroana îi fu aşezată pe cap – şi asta învăţă Mahit. Ar fi fost greu să n-o facă.

După ce Oraşul exhalase suficientă ceremonie şi se simţea mai degrabă ca un alergător epuizat, care se frânge

din mijloc, gâfâind, străduindu-se să-şi domolească durerea arzătoare din plămâni, funeralii mici răsăriră precum ciupercile după ploaie: în fiecare zi erau tot mai multe anunţuri, unele sosind pe infofişe, iar altele pe newsfeeduri publice. Potrivit rapoartelor oficiale, în timpul insurecţiei fuseseră omorâţi trei sute patru teixcalaanlitzlim, iar Mahit bănuia că numărul real era mai mare cu un ordin.

Ea purtă cele mai bune haine negre de doliu, negrul pentru vidul dintre stele, în stil Lsel – nu roşu pentru sângele dăruit, ca un teixcalaanlitzlim –, când se duse la funeraliile lui Azalee Doisprezece. Nu era niciun corp. El şi-l donase colegiului medical, ceea ce era atât de mult în stilul lui încât durea. Era doar un cenotaf, cu glifa frumoasă a semnăturii lui, plasat pe un perete în interiorul Ministerului Informaţiilor, alături de alte sute: fiecare dintre ele era un *asekreta* care murise în serviciul ministerului.

O văzu acolo pe Zegras Trei şi o auzi citind un poem pentru Azalee Doisprezece: ceva dezolant, mohorât, dureros de brutal. Un epitaf pentru lumi smulse din cer, pentru nedreptate. Pentru toate morţile lipsite de noimă. Era frumos şi Mahit simţi… vinovăţie când se gândi la toate morţile lipsite de noimă care încă aşteptau să se întâmple. Toţi teixcalaanlitzlim care cântau când se înrolau în legiuni.

Toate planetele pe care aveau să le atingă şi să le devoreze.

Ea incineră cadavrul lui Yskandr – fusese simplu, în cele din urmă, să trimită o cerere la Judiciar, semnată şi sigilată pe infofişă, adresată lui *ixplanatl* Pârghie Patru, Medic Examinator. În aceeaşi seară, cenuşa o aştepta în apartament. O cutie de mărimea mâinii ei, plină cu oase şi carne pe jumătate mumificată, toate transformate în pulbere.

Vrei să gust? îşi întrebă ea imago, stranietatea aceea îngemănată.

O pauză foarte lungă. „Nu cred că ţi-aş face prea bine. Conservantul ăla…” Fusese tânărul Yskandr, primul. Cel al ei. Şi apoi „Aşteaptă pentru când nu va fi nevoie să-ntrebi.”

Acesta fusese bătrânul Yskandr, cel care-şi reamintise moartea. Mahit se întrebă când va avea loc momentul acela, când n-ar fi vrut să fie sigură oare că făcea un act de dreptate pentru descendenţa ei imago… şi puse cutia cu cenuşă la o parte.

Nu se întâlni cu Împărăteasa în apartamentele imperiale din Palat-Pământ şi nici în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece din Palat-Est. Mahit bănuia că, de fapt, cel din urmă fusese desfiinţat.

Se întâlniră chiar înaintea zorilor în piaţeta din faţa Judiciarului, cu bazinul plin cu flori plutitoare roşu-închis. Mahit era trează, deoarece fusese convocată de un servitor imperial în haine cenuşii, care-i bătuse la uşă, şi dorea cu disperare cafea, ceai sau măcar o simplă şi utilă pastilă de cafeină. Teslă Nouăsprezece arăta de parcă somnul era un bun destinat altora, care din întâmplare nu erau împăraţi. Începea să i se potrivească, sau faţa ei se adapta. Noile scofâlcituri, concentrarea ochilor ce vedeau departe.

— Strălucirea Voastră, spuse Mahit.

Stăteau pe o bancă. Erau vegheate de o slujitoare-bodyguard, care nu purta norcârlig şi avea o armă cu proiectile. Teslă Nouăsprezece îşi încrucişă mâinile în poală.

— Aproape că m-am obişnuit cu asta, rosti ea. Vreau să zic ca oamenii să-mi spună *Strălucirea Voastră*. Cred că atunci când mă voi obişnui complet, va însemna că el este cu adevărat mort.

— Nimeni nu este mort, rosti Mahit grijuliu, dacă este reamintit.

— Asta este scriptură Lsel?

— Filosofie, poate. Pragmatism.

— Presupun că aşa este, ţinând seama cât de apropiaţi sunteţi de morţii voştri. (Teslă Nouăsprezece ridică o mână, apoi o lăsă să cadă.) Îmi lipseşte. Nu-mi pot imagina

cum ar fi să-l am în minte. Tu cum iei decizii?

Mahit expiră apăsat. În mintea ei, Yskandr era numai duioşie, căldură, râs.

— Ne contrazicem, zise ea. Puţin. Totuşi, în mare parte din timp cădem de acord. Noi suntem… dacă nu ne-am potrivi, eu n-aş fi succesoarea lui, dacă n-aş fi în mare parte din timp de acord cu el.

— Hm.

Teslă Nouăsprezece tăcu apoi mult timp. Vântul ciufuli petalele tuturor florilor roşii: o mare vastă şi zăgăzuită. Cerul se lumină de la cenuşiu-închis la cenuşiu mai deschis, umbre aurii acolo unde soarele avea să ardă prin nori.

Când nu mai putu suporta tăcerea, Mahit spuse:

— De ce ai vrut să te întâlneşti cu mine?

Abandonă onorificele. Puse o întrebare simplă: De ce tu, un om, vrei să te întâlneşti cu mine, alt om?

— M-am gândit să te întreb ce doreşti, spuse Teslă Nouăsprezece, schiţând zâmbetul acela crud de blând, cu toată atenţia concentrată asupra staţialei. Bănuiesc că ai putea dori să extragi nişte promisiuni de la mine.

— Vrei să anexezi Staţia mea la Teixcalaan? întrebă Mahit.

Teslă Nouăsprezece râse, un sunet brutal, care-i zgâlţâi umerii.

— Nu. Nu, pe stele, abia dacă am timp… Abia dacă am timp pentru orice. Eşti în siguranţă, Mahit. Tu şi Staţia Lsel puteţi fi o republică independentă, aşa cum doriţi. Dar nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat ce vrei tu?

În bazin poposise o pasăre cu picioroange: cu pene albe şi plisc lung. Păşea fără să atingă florile; picioarele ei mari şi palmate lunecau între ele şi apoi se ridicau, picurând. Mahit nu cunoştea cuvântul pentru specia aceea de pasăre. „Ibis”, poate. Sau „egretă”. În teixcalaanli existau multe feluri de păsări, pe când în limbajul staţial aveau un singur cuvânt pentru „pasăre”. Cândva fuseseră mai multe. Acum nu mai aveau nevoie de altele. Cuvântul acela era conceptul.

Ar fi putut cere… de pildă, o numire într-o universitate. Un loc într-un salon de poezie. Un titlu teixcalaanli. Un nume teixcalaanli. Bani; faimă; adulare. Putea să nu ceară absolut nimic şi să rămână în serviciu, ambasadoarea din Lsel, să răspundă la corespondenţă şi să cânte în baruri teixcalaanli un cântec ale cărui cuvinte le scrisese chiar ea, cu mult timp în urmă.

Nimic ce Imperiul atingea n-avea să rămână al ei. Foarte puţine erau deja ale ei.

— Strălucirea Voastră, zise Mahit Dzmare, vă rog să mă trimiteţi acasă, cât mai doresc încă să plec.

— Continui să mă surprinzi, spuse Teslă Nouăsprezece. Eşti sigură?

— Nu, răspunse Mahit, şi tocmai de aceea vreau să mă trimiteţi acasă. *Nu* sunt sigură.

„Ce faci?"

Încerc să văd cine suntem noi. Ce a rămas din noi. Cine am putea fi noi acum.

Dacă te apropiai de Staţie din partea inferioară a celei mai mari dintre planetele metalice ciuruite de cratere şi lipsite de atmosferă ce formau Sistemul Lsel, o vedeai stând, perfect echilibrată în puţul gravitaţional dintre două stele şi patru planete. Era mică, un toroid de metal mat, care se rotea pentru menţinerea controlului termic. Cu carcasa rugoasă după paisprezece generaţii de radiaţii solare şi impacturi de particule mici. Aproximativ treizeci de mii de oameni care locuiau în beznă. Mai mulţi, dacă puneai la socoteală şi memoriile imago. Unul dintre ei încercase recent să saboteze una dintre descendenţele acelea lungi de memorii şi sigur aştepta să vadă ce ieşise din tentativa sa.

Mahit privi Staţia apărând.

În piaţetă, mâna Împărătesei – subţire, cu degete întunecate, familiar de intimă – se întinsese. Prinsese chipul lui Mahit între degete şi-i întorsese capul. Mahit ar fi trebuit să fie speriată sau paralizată în cascada endocrină. Dar se simţise… plutind. Îndepărtată, liberă.

— Noi avem nevoie de un ambasador din Lsel, rostise Teslă Nouăsprezece, deşi nu este ceva foarte urgent pentru moment. Dacă te voi dori, voi trimite după tine.

Mahit se simţea la fel acum, când Lsel reveni în centrul viziporturilor navei. Foarte îndepărtată. Simţea un anume tip de libertate.

În cele din urmă, se pare că nu se mai simţea tocmai „acasă”.

GLOSAR DE PERSOANE, LOCURI ŞI OBIECTE

Ac Cinci: Personaj istoric teixcalaanli, imortalizat în „Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece”. A murit apărându-şi nava, după ce o serie de promovări pe câmpul de bătălie au adus-o la rangul de comandantă.

Agat Cinci: Asistentă şi analistă a Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

***ahachotiya*:** Băutură alcoolică, populară în Oraş, obţinută din fructe fermentate.

Aknel Amnardbat: Consilieră pentru Moştenire, unul dintre cei şase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; se ocupă de maşinăriile imago, memoriile şi promovarea culturală.

Aliaj Nouăzeci: Holoproducţie teixcalaanli, serializată. Poveste de dragoste militară.

***amalitzli*:** Sport teixcalaanli, practicat pe terenuri de zgură cu o minge din cauciuc, pe care echipele adverse încearcă s-o arunce, s-o lovească sau s-o facă să ricoşeze într-o poartă micuţă. Sunt, de asemenea, populare variante de *amalitzli* specializate pentru medii cu gravitaţie redusă sau imponderabilitate.

Amarant Doi: *Ezuazuacat* istoric, în slujba Împărătesei Flamă-solară Doisprezece.

Amurg Patruzeci şi cinci: Asistent junior al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

Antidot Opt: Clonă nouăzeci la sută a Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase. Unul dintre cei trei moştenitori asociaţi la tronul suliţelor solare al Teixcalaan. În vârstă de zece ani.

Apusuri iluminate Douăzeci: Nava-amiral a lui *yaotlek* Fulger Unu.

Aragh Chtel: Pilot staţial alocat la recunoaşterea sectorului.

Arcul Vestic: Sector important şi bogat al Teixcalaan, sursă de nelinişti comerciale majore.

asekreta: Titlu teixcalaanli, referitor la un membru activ din Ministerul Informaţiilor. Plural: *asekretim*.

Azalee Doisprezece: Membru al Ministerului Informaţiilor. Prieten cu Zegras Trei.

Balanţă Şapte: Asistent junior al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

bastoane paralizante: Arme bazate pe electricitate, utilizate în mod normal pentru controlul mulţimilor în Teixcalaan.

Belltown: Provincie din Oraş, împărţită în districte; de exemplu, Belltown Unu este o „comunitate de dormitoare" pentru teixcalaanlitzlim care nu pot sau nu doresc să locuiască în districte din Provincia Ultracentral, dar Belltown Şase este renumit ca pepinieră de activităţi criminale, ambuteiaje urbane şi pentru rezidenţi cu venituri mici.

Biroul Cenzorului Imperial: departament al guvernului teixcalaanli însărcinat cu determinarea difuzării de informaţii în mass-media, folosind toate canalele specifice anumitor regiuni ale Imperiului.

Bisturiu Paisprezece: Autorul „Poemului encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece".

Briceag Opt: Membru al Ministerului Informaţiilor.

Briceag Treisprezece: Poet teixcalaanli.

Buclă Opt: Ministra Judiciarului în Teixcalaan. Soră de grădiniţă cu Strălucirea Sa Împăratul Direcţie Şase. Unul dintre cei trei moştenitori asociaţi la tronul suliţelor solare al Teixcalaan.

Calendar Doi: Poet important al curţii Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Călţunaş Trei: Cetăţean teixcalaanli, supervizor în Controlul Traficului Central din spaţioportul Provinciei Ultracentral.

Căpitanul Cameron: Erou fictiv al romanului grafic Lsel *Frontiera periculoasă*.

Cântecul Întemeierii: Ciclu de cântece teixcalaanli, care imortalizează faptele Primei Împărătese. Transmis prin tradiţie orală; se cunosc peste o mie de versiuni.

Cârlig-ceresc Unu: Renumit poet teixcalaanli, predat frecvent în şcoli.

Ceţoşii: Corpul de investigare şi aplicare a legii al Ministerului Judiciar.

***Cheia de sticlă a Inscripţiei*:** Nava-amiral a Împăratului teixcalaanli Pată-solară Doi.

Clădirile (poem epic): Poem *ekphrasis* care descrie celebre realizări arhitecturale din Oraş, predat în mod uzual în şcolile din Teixcalaan.

Conifer Unsprezece: Patrician clasa trei, retras din serviciu onorabil în flota teixcalaanli cu rangul de sub-*ikantlos* trei.

Conifer Unu: Cetăţean teixcalaanli, angajat de Autoritatea Călătorie Central, Divizia Nord-est.

Crisopraz Şapte: Reporter de ştiri al Canal Opt!

Darj Tarats: Consilier pentru Mineri, unul dintre cei şase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; atribuţiile lui sunt extragerea resurselor, comerţul şi munca.

Dava: Planetă recent anexată Imperiului teixcalaanli, faimoasă pentru şcoala sa de matematică.

Dekakel Onchu: Consilier pentru Piloţi, unul dintre cei şase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; atribuţiile ei sunt defensiva militară, explorarea şi navigarea.

Diademă Cinci: Pseudonim al faimoasei poetese şi istorice teixcalaanli Pălărie Cinci.

Direcţie Şase: Strălucirea Sa Împăratul Domnitor al Întregului Teixcalaan.

ebrekt/ebrekti: Ebrekti (singular „ebrekt”, formă adjectivală „ebrekt”) sunt o specie de carnivore patrupede, a căror structură socială (numită „vârtej”) este asemănătoare unei familii de lei. Acum patru sute de ani (calendarul teixcalaanli), Împăratul teixcalaanli Pată-solară Doi a negociat un tratat de pace permanent cu ebrekti, definind clar zone de non-concurenţă mutuală.

Elicopter Şase: Birocrat teixcalaanli.

ezuazuacat: Titlu pentru un membru al consiliului personal al împăratului; referiţi ca Excelenţe. Derivă din numele original al trupei de războinici juraţi a împăratului,

pe vremea când Teixcalaan încă nu ieşise în spaţiu.

Felinar Trei: Membru al Ministerului Informaţiilor.

Flamă-solară Doisprezece: Împărăteasă teixcalaanli istorică; a descoperit Sectorul Parzrawantlak, şi astfel Staţia Lsel.

Flori roşii pentru Panglică Treizeci: Roman de dragoste teixcalaanli.

Fulger Unu: *Yaotlek* al flotei teixcalaanli, foarte iubit şi respectat de către soldaţii săi; se află în slujba Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Gelak Lerants: Membru al corpului de acreditare în Consiliul Moştenirii Lsel.

Gienah-9: Planetă în mare parte aridă, anexată de Teixcalaan după folosirea de forţe importante şi cu preţul unor pierderi considerabile, apoi pierdută în urma unei rebeliuni. Reanexată; subjugată. Decor popular pentru drame militare.

Gorlaeth: Ambasadoarea Dava la Teixcalaan.

Grafit Douăzeci şi doi: Asistent al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

Granit Unu: Legendarul prim *ezuazuacat* al Primei Împărătese.

Grădina Pierdută: Restaurant din Plaza Nord Patru, faimos pentru mâncărurile din climate hibernale.

huitzahuitlim: „Colibri de palat", specie de păsări care se hrănesc cu nectar.

ikantlos: Rang militar în flota teixcalaanli, însărcinat de obicei cu comanda unui grup de bătălie din cadrul unei legiuni.

imago: Memorie vie ancestrală.

Inelul Doi: Denumire pentru provinciile din Oraş aflate între cinci sute şi o mie de kilometri de palat. Jargon al Ministerului Informaţiilor.

infofilă: Ziar făcut din infofişă.

infofişă: Plastic transparent, pliabil şi mutabil, care poate afişa imagini şi text. Refolosibil.

Infograf Douăzeci şi nouă: Membru al Ministerului Judiciar.

Istoria Expansiunii: Istorie a expansiunii teixcalaanli atribuită lui Râu Treisprezece (atribuire demitizată; actualii exegeţi literari din Teixcalaan consideră că Istoria Expansiunii a fost compusă de „Pseudo-râu Treisprezece”, o persoană necunoscută).

Istoria secretă a Împăraţilor: Relatare anonimă faimoasă (şi licenţioasă) a vieţilor multor împăraţi teixcalaanli. Actualizată frecvent.

ixhui: Găluşcă din carne.

ixplanatl: Om de ştiinţă teixcalaanli acreditat (în ştiinţe fizice, sociale, biologice, chimice).

Însoriţi: Forţa poliţienească a Oraşului.

Jirpardz: Pilot din Staţia Lsel.

Kamehat Gitem: Pilot din Staţia Lsel.

Lămâie Doi: Cetăţean teixcalaanli.

Mahit Dzmare: Ambasadoarea curentă a Staţiei Lsel în Teixcalaan.

Motor Cincisprezece: Fostul ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural al ambasadorului Yskandr Aghavn. Actualmente retras din Ministerul Informaţiilor, simplu cetăţean.

Navetă Nouă: Guvernator planetar al Odile-1, recent reinstalat după o revoltă.

Nemţişor Treizeci: Cel care Îneacă Lumea în Inflorescenţe, unul dintre *ezuazuacatlim* ai lui Direcţie Şase, moştenitor al unei familii de comercianţi importanţi din Arcul Vestic.

Nestemata Lumii: Numele colocvial (şi poetic) al planetei-Oraş.

Nguyen: Confederaţie din mai multe sisteme vecine cu spaţiul staţial, cu care staţialii au un tratat comercial.

Nor Unsprezece: Uzurpatoare eşuată, care acum patru sute de ani (calendarul teixcalaanli) a încercat să-l răstoarne pe Împăratul Pată-solară Doi.

norcârlig: Dispozitiv portabil, purtat peste ochi, care le permite teixcalaanlitzlim să acceseze media electronice, ştiri, comunicaţii etc.; de asemenea, funcţionează ca dispozitiv de securitate sau cheie, care poate deschide uşi

sau oferi acces; de asemenea, funcţionează ca sistem de poziţionare geospaţială, comunicând coordonatele unei reţele de sateliţi.

Nord Tlachtli: Cartier din Provincia Ultracentral.

Odile: Sistem planetar teixcalaanli, recent loc de insurecţie şi tulburări.

Oraşul: Capitala planetară a Teixcalaan.

Orhidee Cinci: Personaj fictiv din istoria teixcalaanli, protagonista unui roman pentru copii, în care e sora de grădiniţă a viitoarei Împărătese Flamă-solară Doisprezece.

osmiu: Metal valoros, găsit frecvent în asteroizi. Unul dintre exporturile Staţiei Lsel.

Palisandru Doi: Actuala ministră a Informaţiilor.

Pată-solară Doi: Împărat teixcalaanli istoric, care a negociat pacea cu ebrekti.

patrician (clasa unu, doi sau trei): Ranguri la Curtea teixcalaanli, reprezentând în principal salarii personale primite din trezoreria imperială.

Păstrătorul Călimării Imperiale: Titlul pentru şambelanul împăratului teixcalaanli.

Pârghie Patru: *Ixplanatl* în serviciul Ministerului Judiciar, în rolul de Medic Examinator.

Perigeu Trei: Împărat teixcalaanli istoric.

Perlă Zece: Actualul ministru al Ştiinţelor.

Petrichor-5: Multisistem democratic vast de lângă Sectorul Bardzravand; jucător politic major.

Planiglob Doi: Fiul lui Agat Cinci. În vârstă de şase ani.

Poarta Anhamemat: Una dintre cele două saltporţi din Sectorul Bardzravand; duce din spaţiul staţial într-o regiune săracă în resurse, care în prezent nu se află sub controlul niciunuia dintre jucătorii politici cunoscuţi. Denumire colocvială: „Poarta îndepărtată”.

Pod Douăzeci şi nouă: Actualul Păstrător al Călimării Imperiale, în slujba Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Portic Cinci: Mecanic, având domiciliul în Belltown Şase.

Porumb Nouă: Poet important la curtea Strălucirii Sale

Împăratul Direcţie Şase.

Potop Nouă: Personaj istoric teixcalaanli, Împărat din perioada în care Teixcalaan nu devenise încă putere în spaţiul cosmic.

Propulsie Nouă: Actuala ministră de Război.

Provincia Plopilor: Una dintre provinciile cele mai îndepărtate de Provincia Ultracentral; dincolo de un ocean.

Provincia Ultracentral: Provincia centrală a Oraşului, în care se află clădirile guvernamentale şi centrele culturale majore.

Pseudo-râu Treisprezece: Autorul necunoscut al Istoriei Expansiunii, care a folosit numele de Râu Treisprezece, deşi nu era ministrul Judiciarului cu numele respectiv, ale cărui tratate despre justiţie punitivă sunt predate şi în prezent la facultăţile de Drept teixcalaanli.

Secerişul roşu al înălţării: Navă de război teixcalaanli, clasa Devorator.

Sectorul Bardzravand: Sector din spaţiul cunoscut, în care se află Staţia Lsel şi alte staţii (pronunţie staţială).

Sectorul Parzrawantlak: Pronunţia teixcalaanli pentru Sectorul Bardzravand.

Shrja Torel: Cetăţeană din Staţia Lsel. Prietena lui Mahit Dzmare.

Sicomor Patru: Reporter de ştiri al Canal Opt!

Spaţioportul Provinciei Ultracentral: Principalul spaţioport al Oraşului, în care soseşte 57% din trafic.

Stacojiu Nouă: Personaj istoric teixcalaanli, *yaotlek* al Legiunilor Trei, Nouă şi Optsprezece ale flotei, aproximativ acum cinci sute de ani.

Staţia Lsel/staţiali: Locuitori ai principalei staţii miniere din Sectorul Bardzravand. Fără planete.

stick infofişă: Container de mărimea degetului mare, frecvent personalizat, care conţine o reprezentare holografică a unui mesaj ce apare la ruperea stick-ului. De asemenea, poate să conţină o infofişă.

Strung Unsprezece: Poet şi filosof teixcalaanli, cunoscut pentru opera sa *Rapoarte de la Frontiera Spirituală*.

Sumac Trei: Căpitănească de Flotă din Legiunea Douăzeci şi şase a flotei teixcalaanli.

Svava: Mic stat multiplanetar independent lângă Sectorul Bardzravand.

Şase Palme Întinse: Denumire colocvială (sau poetică) pentru Ministerul de Război; denumit astfel pentru întinderea mâinilor în toate direcţiile (nord, sud, vest, est, sus şi jos), care este semnul distinctiv al teoriei cuceririi teixcalaanli.

Teixcalaan: Imperiul, lumea, co-extensiv cu universul cunoscut. (Formă adjectivală: teixcalaanli; un cetăţean al Teixcalaan este un teixcalaanlitzlim.)

teixcalaanli: Limba vorbită în Teixcalaan.

Telescop Unu: *Ezuazuacat* de acum două sute de ani. O statuie a ei se află în nodul central de transport pentru Provincia Ultracentral, comemorându-i realizările.

Teslă Nouăsprezece: Cea a cărei Graţioasă Prezenţă Luminează Încăperea ca Sclipirea Tăişului unui Pumnal, una dintre *ezuazuacatlim* ai lui Direcţie Şase, anterior membră a flotei teixcalaanli.

***tlaxlauim*:** Contabil autorizat în Teixcalaan.

Trandafir Douăzeci şi patru: Autor teixcalaanli de ghiduri de călătorie.

Tsagkel Ambak: Negociator şi diplomat din Staţia Lsel; a oficializat tratatul actual al Staţiei cu Imperiul Teixcalaanli.

Turbină Optsprezece: *Ikantlos* al flotei teixcalaanli, aflat curent la comanda Grupului de Bătălie Nouă din Legiunea Douăzeci şi şase, alocată în Sistemul Odile.

Turlă Paisprezece: Poetesă contemporană minoră, activă la curtea lui Direcţie Şase.

Vardza Ndun: Pilot din Staţia Lsel, în prezent imago al pilotului Jirpardz.

Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi şase: Cetăţean teixcalaanli.

xauitl: Floare.

***yaotlek*:** Rang militar în flota teixcalaanli; comandant al cel puţin o legiune, numit pentru un scop sau pentru o

campanie de durată cu multe legiuni.

Yskandr Aghavn: Fost ambasador al Staţiei Lsel în Teixcalaan.

Zegras Trei: Membră a Ministerului Informaţiilor, ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural al lui Mahit Dzmare, ambasadoarea Staţiei Lsel.

DESPRE SISTEMUL DE SCRIERE ŞI PRONUNŢIE AL LIMBAJULUI TEIXCALAANLI

Limbajul teixcalaanli este logosilabic, scris în „glife”. Aceste glife individuale reprezintă morfeme atât libere, cât şi legate. Glifele teixcalaanli pot reprezenta de asemenea sunete fonetice, derivate de obicei din pronunţarea iniţială a unei morfeme care şi-a pierdut înţelesul şi a devenit pur fonetică. Ca urmare a naturii logosilabice a teixcalaanli, înţelesuri duble şi triple sunt create cu uşurinţă în texte scrise şi orale, deopotrivă. Glifele individuale pot funcţiona drept calambururi vizuale sau pot avea sugestii de înţelesuri neasociate cu utilizarea lor strict morfemică. Asemenea jocuri de cuvinte – atât vizuale, cât şi auditive – sunt centrale pentru artele literare ale Imperiului.

Limbajul teixcalaanli este bogat în vocale, cu un set limitat de consoane. Mai jos se oferă un scurt ghid de pronunţare (cu simbolurile Alfabetului Fonetic Internaţional):

o –oʊ – ău

aa – ɑ – „aa teixcalaanli este o cronemă – prelungeşte sunetul a în timp, fără să-i modifice calitatea.

k – k^h – existent aproape întotdeauna înainte de r, ca în „crater”, dar ocazional şi la sfârşit de cuvinte, unde este puternic aspirat.

ch – tʃ – ci

În acelaşi timp, în grupurile de consoane (care sunt preferate de teixcalaanli), t este găsit mai frecvent sub forma „t”, consoana dentală neaspirată din „stop”; l este frecvent „l”, aproximaţia dentală din „lucid”. În teixcalaanli există multe cuvinte împrumutate. Când pronunţă cuvinte ce îşi au originea în limbaje mai bogate în consoane, teixcalaanli manifestă tendinţa schimbării consoanelor nefamiliare; de exemplu, „b” este pronunţat ca „p”, iar „d” este pronunţat ca „t”.

DESPRE LIMBA VORBITĂ ÎN STAŢIA LSEL ŞI ALTE STAŢII DIN SECTORUL BARDZRAVAND

Spre deosebire de limba teixcalaanli, limba vorbită în staţiile din Sectorul Bardzravand este alfabetică şi abundentă în consoane. Pentru un vorbitor nativ de staţială este mai uşor să pronunţe corect un cuvânt teixcalaanli decât invers. (Dacă doreşti să înveţi de unul singur să pronunţi cuvinte staţiale şi ai la dispoziţie doar limbi de pe Pământ, un ghid bun va fi pronunţia armenei orientale moderne.)

MULŢUMIRI

Am început cartea aceasta în Cartel Coffee Lab din Tempe, statul Arizona, în vara anului 2014, la două săptămâni după iniţierea într-un curs intensiv de armeană orientală modernă; mintea îmi era plină de formele unor cuvinte care nu erau ale mele. Am terminat-o într-un dormitor din Baltimore în primăvara anului 2017, prea devreme pentru ca soţia mea să fie trează, privind cum lumina sosea încetişor peste oraş: gândindu-mă la exil şi la felul cum cineva care se întoarce acasă nu se mai întoarce, de fapt, niciodată cu adevărat acasă.

Între Arizona şi Baltimore au fost trei ţări, patru oraşe, trei joburi şi mai mult ajutor căpătat la scrierea cărţii decât aş putea menţiona cu uşurinţă. În mod inevitabil, o secţiune de mulţumiri nu-i decât umbra palidă a întregii recunoştinţe pe care o datorezi. Cu toate acestea: îi datorez eterna mea gratitudine lui Elizabeth Bear, care mi-a fost, întâi, prietenă, apoi profesoară şi apoi iarăşi prietenă, repetându-mi neobosită că eram perfect capabilă să scriu un roman, ba chiar unul util, în ciuda protestelor mele; pentru restul grădinii zoologice, pe AIM, pe Slack sau personal, fiindcă este barul cel mai bun şi locul cel mai bun unde să înveţi să fii scriitor şi om; pentru Liz Bourke, care a vândut accidental cartea asta şi care i-a înţeles proiectul; pentru Fade Manley, care a suferit cu dârzenie, primind cele dintâi capitole copy-paste; pentru Amal al-Mohtar şi Likhain, care mi-au dat curajul de a scrie despre asimilare, limbă, seducţie şi oroarea imperiului, iar apoi m-au provocat să fac un lucru încă şi mai bun; pentru atelierul de creaţie Viable Paradise, fără de care nu aş avea atâţia prieteni şi nici atâta iscusinţă; pentru sclipitorul meu agent, DongWon Song, care a înţeles în mod simultan ce era şi ce a ajuns să fie proiectul acesta (şi promit ca data viitoare să nu mai dau telefoane importante de afaceri din Suedia); pentru editoarea mea, Devi Pillai, care mi-a spus să mă duc să caut restul acestui univers şi

să-l pun în pagină pentru voi toţi.

Şi de asemenea le mulţumesc lui Theo van Lint, care mi-a arătat Armenia; lui Ingela Nilsson, care nu s-a supărat când am scris un roman SF în timp ce eram documentarista ei postdoctorală şi ar fi trebuit să scriu despre Bizanţ; lui Patrick şi Teresa Nielsen Hayden, care m-au primit cu braţele deschise atât în industria aceasta, cât şi în casa lor; mamei mele, Laurie Smukler, care m-a întrebat prima dacă nu cumva doream să abandonez Academia şi să mă ocup mai bine de scris şi care a crezut că ar fi o idee bună; şi tatălui meu, Ira Weller, care m-a hrănit cu science-fiction când eram prea micuţă ca să mă pricep – fie ca mereu să existe mai multă „science-afecţiune” pentru amândoi!

În cele din urmă şi cel mai adevărat: lui Vivian Shaw, soţia mea, prim cititor extraordinar, care mi-a arătat că poveştile pot însemna de asemenea bucurie – mulţumirile sunt insuficiente, scumpo, dar sunt toate ale tale oricum, ca tot restul.

ARMADA // **science-fiction** / fantasy / thriller

FINALIST AL PREMIILOR
NEBULA, LOCUS & ARTHUR C. CLARKE

CÂȘTIGĂTOR AL PREMIULUI PENTRU
DEBUT COMPTON CROOK

CEL MAI BUN ROMAN SF DIN 2019 PENTRU
THE GUARDIAN, LIBRARY JOURNAL & DEN OF GEEK

CEA MAI AȘTEPTATĂ CARTE SCIENCE-FICTION
DIN 2019 PE GOODREADS

Într-un viitor îndepărtat, umanitatea a cucerit stelele, iar Imperiul Teixcalaanli domină toate lumile cunoscute. Într-o perioadă de instabilitate politică, Mahit Dzmare ajunge în Teixcalaan, planeta-capitală, ca ambasadoare a unei stații miniere independente, Lsel, doar pentru a descoperi că predecesorul ei a fost asasinat și că ea însăși e în pericol.

Niciun oficial nu știe însă că Mahit are un imago – un implant prin care poate accesa amintirile răposatului Yskandr Aghavn. Doar cei de pe Lsel dețin această tehnologie secretă, cu ajutorul căreia beneficiază de experiența înaintașilor. De aici încolo, Mahit se vede silită să rezolve misterul și, totodată, să oprească anexarea Stației Lsel, deși forțele imperiale își propun să-i anihileze pe toți cei care li se opun.

„ARKADY MARTINE ESTE UNA DINTRE CELE MAI BUNE VOCI ALE MOMENTULUI ÎN DOMENIUL LITERATURII SCIENCE-FICTION."

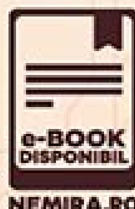
ADRIAN TCHAIKOVSKY,
autorul bestsellerului
COPIII TIMPULUI

„UN AMESTEC GENIAL DE *SPACE OPERA*, *CYBERPUNK* ȘI THRILLER POLITIC!"

THE VERGE

ARMADA
powered by
NEMIRA

NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0372-1
9 786064 303721